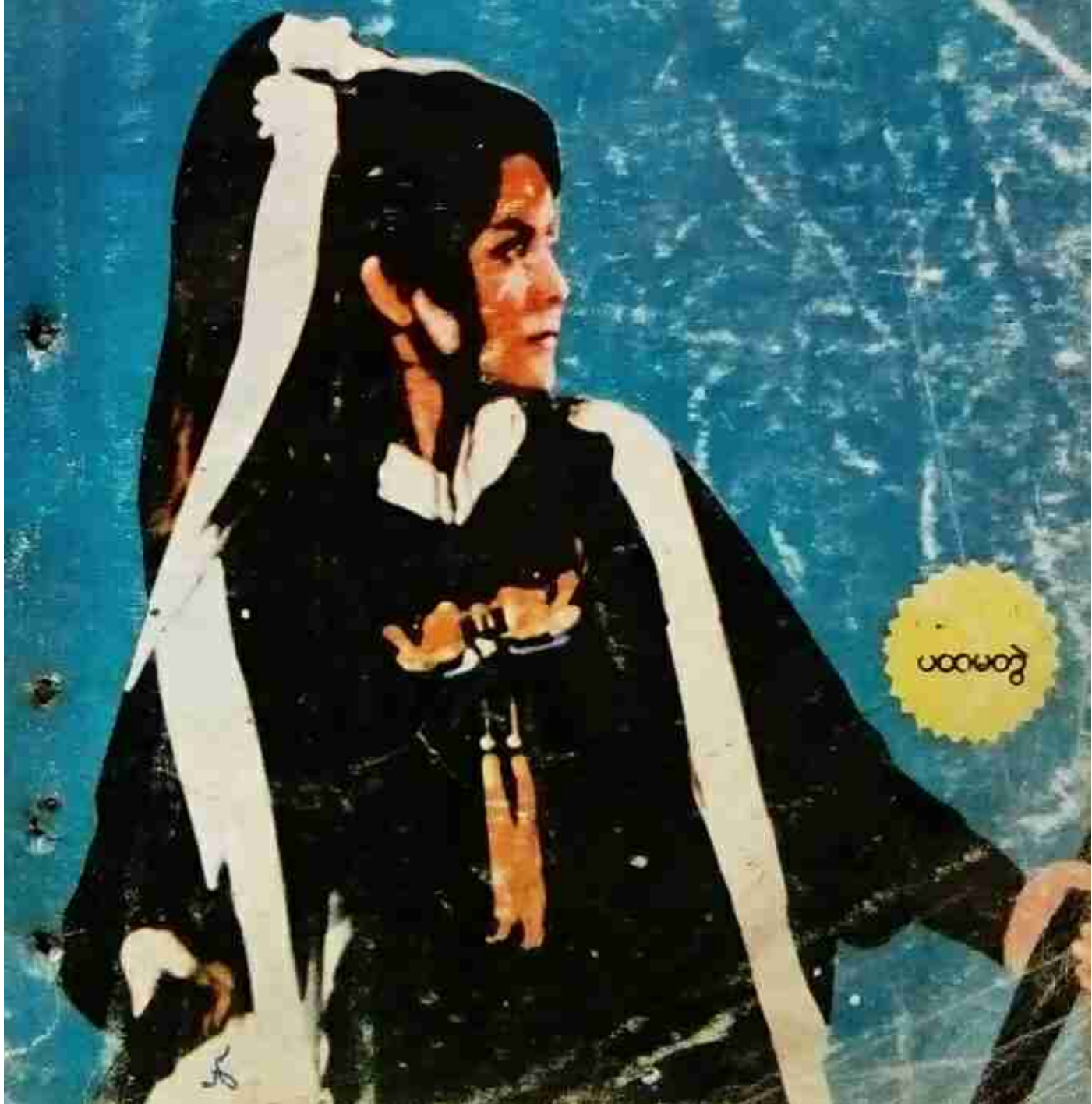

ကျောက်ရုပ်

မြောက်ရုပ်နှင့်လျှပ်စီးသက်တန်းသိုင်း

ပထမတွဲ

မုက်နှာပုံး: ခွင့်ပြုချက် အမှတ် ၂၇၅/၉၀ (၆)

ထုတ်ဝေခြင်း

ပထမအကြိမ်

၁၉၉၀ ပြည့်နှစ်၊ ဇူလိုင်လ

အုပ်စု

၅၀၀

တန်ဖိုး

သုံးဆယ် လေးကျပ်တိတိ

ရဲမာန်အောင်

မြကျောက်ရှင်နှင့်လျှပ်စီးသက်တန်းသိုင်း

(ပထမပိုင်း)

ဖြန့်ချိရေး

မွေ့ပိုးဆောင်

အမှတ် ၇၂-၆ လမ်း ရန်ကင်းမြို့
စာတိုက်သေတ္တာအမှတ် ၁၁၈
ဗဟိုစာတိုက် ဦး ရန်ကင်းမြို့

မိမိတို့၏ရခိုင်သားသော စာအုပ်
မရရှိ-နတ်ပြု-ပျက်စီး-ပျက်စီးသော
စာအုပ် တန်ဖိုး နှင့် တာဝန်ရှိသူ
အတွက်ပါ စေးလျော်ရမည်။

လွင်စာဝေ

စာအုပ် ၁၅/၁၃၁၊ ၆ နေ
တောင် ၄ မြို့၊
ရန်၊ ၂၀၁၅

• (၁)

ညှဉ့်ဦးယံသည် မပွင့်တစ်ပွင့်သာနေသောလရောင်ကြောင့်
မြို့နှင့်ဝေသော ပန်းချီကားတစ်ချပ်နှင့်တူနေသည်။ ဣဝေး
ဆီမှ တောင်တန်းညိုညိုနှင့် သစ်ဒတာမိုင်းမိုင်းကို နောက်ခံလျက်
တောင်ကမူများနှင့် မြက်ရိုင်းရှည်များ ဖုံးလွှမ်းနေသော
ပတ်ဝန်းကျင်မှာ နွေဦးအိပ်မက်တွင်းမှ မြင်ကွင်းမျိုးနှင့်လည်း
ဆင်ဆင်တူနေသည်။ သက်ငြိမ်အလှတစ်မျိုးဟုလည်း ဆိုနိုင်
သည်။

သို့သော် လုံးဝဥယျာဉ်ကား ငြိမ်သက်နေသည်မဟုတ်ချေ။
မူန့်ရီဝိုးတဝါးနှင့် မပွင့်တစ်ပွင့်ရှိနေသော ညှဉ့်ဦးယံအား
ကလူကျီစားလိုသည့်နှယ် တစ်ခါတစ်ရံတွင် မြစ်ရေနှံ့ရောသော

လေပြည်လေအေးက ဆော့သွေးတတ်ချေသေးသည်။ ထိုအခါ မြက်ရိုင်းရှည်များ လှိုင်းထလှုပ်ရှားလျက် မြေဝပ်ငှက်တစ်ကောင်တလေ ထပျံသွားတတ်သည်။ သို့သော် ထိုသည်မှာ ခဏသာဖြစ်သည်။ ပြီးလျှင် ပတ်ဝန်းကျင်သည် အသက်အသံ မရှိသော ပန်းချီကားတစ်ချပ်နယ် ပြန်လည်ငြိမ်သက်သွားပြန်သည်။

အတန်ကြာသောအခါ ညဉ့်ဦးယံသည် အကြားအလပ် ရှိသော ရွှေလျားပြောင်းလဲမှုသဘောဖြင့် ညပိပီရင့်လာသည်။ လကွေးကွေးသည် တဖြည်းဖြည်းမြင့်လာရာ ပိုမိုကြည်လင်လာသလို ဖြစ်လာသည်။ နွေလယ်ညမို့ ကောင်းကင်ကွင်း တိမ်မျှင်ဟူ၍လည်း မရှိဘဲဖြစ်နေရာ အတားအဆီးမရှိသော လရောင်ဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ပိုမိုလင်းထိန်လာသလိုဖြစ်လာသည်။

ထိုအခါ ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်မှုမှာ ပိုမို၍ ပီပြင်ဆင်ရှားလာပြန်၏။

ညဉ့်သည် တစ်စတစ်စ ပိုမို၍နက်ရှိုင်းလာသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် မျှော်လင့်စရာမရှိသော လှုပ်ရှားမှုတစ်ခုကို မြင်လိုက်ရသည်။

လူတစ်ယောက်....

ယေဘုယျပညတ်အားဖြင့် အိပ်စက် အနားယူရန်မျှသာ ဖြစ်သည်ဆိုသော ညအချိန်တွင် အဖော်မပါတစ်ကိုယ်တည်း လမ်းလျှောက်လာသော လူတစ်ယောက်ကို မြင်ရသည်။

နေရာက မြို့ရွာလူသူမနီးသောနေရာ။ ဓားပြလူဆိုးတို့ ကျက်စားတတ်သောနေရာမျိုး။

လမ်းလျှောက်လာသူသည် အဘယ်မျှ အရေးကြီးသော ကိစ္စအတွက်ကြောင့် အိပ်စက်နားနေရန်သင့်သော အချိန်တွင် အန္တရာယ်ရှိနိုင်သော ခရီးလမ်းနေရာကို လျှောက်လှမ်းနေရ ချေသနည်း။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ထိုလူသည် ခေးကြီးသုတ်ပျာ လျှောက်လှမ်းနေခြင်းမျိုးကား မရှိချေ။

ထို့ပြင် ထိုလူ၏အမူအရာ၌ တစ်စုံတစ်ခုကို အာရုံစူးစိုက်နေခြင်းမျိုး၊ ချောက်ချားထိတ်လန့်နေခြင်းမျိုးလည်း မရှိချေ။ အနီးစပ်ဆုံးအားဖြင့် ဘာကိုမျှဂရုမထားသော ကေ့ဝေလွင့်မျောခြင်းမျိုးသာလျှင် ထိုလူ၏ဟန်ပန်၌ စိုးမိုးနေသည်ဟု ခန့်မှန်းနိုင်သည်။

မှန်ပါသည်။ ထိုလူသည် ခေါင်းငိုက်စိုက်ချလျက် တစ်လှမ်းချင်း လျှောက်လှမ်းလာနေခြင်းမျိုးဖြစ်သည်။

သူသည် ပတ်ဝန်းကျင်အား သာယာလှပသည်ဟုလည်းကောင်း၊ အန္တရာယ်ရှိနိုင်သည်ဟုလည်းကောင်း မည်သို့မျှ ဂရုထားပုံမရှိ။ သူ့အတွေးနှင့်သူ နှစ်မွန်းလာပုံရသည်။

ထိုလူသည် ခရီးဝေးကိုဖြတ်သန်းလာပုံရသည်။ ဝတ်ဆင်ထားသော အညိုဆောင်ဝတ်စုံတွင် မပီပြင်သောလရောင်ဖြင့် ပင်လျှင် ဖုန်အလိမ်းလိမ်းကပ်ငြိနေသည်ကို သိသာစွာမြင်နိုင်သည်။

ထိုလူ၏ကျောကုန်း၌ အဝတ်အိတ်တစ်လုံးနှင့် ဝေးရှည် တစ်လက်ကို သိုင်းလွယ်ထားသည်။

ထိုလူသည် တစ်လှမ်းချင်းလျှောက်လာရင်းပင် လမ်းကျော ကုန်းမြင့်နေရာသို့ ရောက်လာ၏။ ထိုနေရာ၌ ထိုလူသည် ခေတ္တမျှရပ်လိုက်ကာ လရောင်ဖြင့် မှန်ပျံ့ပြင်ရသော ရွှေဘက်သို့ မျှော်ကြည့်လိုက်သည်။ ထိုအခိုက်တွင် မြစ်ရေနှင့် ရောသော လေပြည်တစ်ချက် ခပ်ပြင်းပြင်းတိုက်လိုက်ရာ ထို လူ၏ နဖူးပေါ်တွင် ဝဲကျနေသောဆံပင်များ လွင့်ဖွားသွား သည်။

ထိုအခါ မှန်မှေးသောလရောင်က မျက်နှာပေါ်သို့ ထင်ရှားစွာ ပြာကျနေသည်ဖြစ်ရာ ခရီးသည်မှာ လူငယ် တစ်ယောက်မျှသာဖြစ်သည်ကို ပျိုမျစ်သောမျက်နှာအားဖြင့် ဖော်ပြလိုက်လေသည်။

သို့သော် ထိုပျိုမျစ်သောမျက်နှာသည် နှမ်းနယ်လျက် မျက်လုံးများသည် ငေးတွေ့တွေ့နှင့် ရွှေဆီသို့ အဓိပ္ပာယ်မဲ့ မျှော်ကြည့်နေသည်။

လေပြည်သုတ်လိုက်ပြီးနောက် မြက်ရိုင်းဝင်များ၏အသံ တိုက်ဆိတ်သွားပြန်သောအခါ လူရွယ်ထံမှ သက်ပြင်းချသံ ထွက်ပေါ် လာပြန်လေသည်။

လူရွယ်သည် သက်ပြင်းကိုချလိုက်ပြီးနောက် ရွှေဘက်အနိမ့် ပိုင်းသို့ ဆက်၍လျှောက်ပြန်သည်။

ဤဘက်ပိုင်းမှာ ကုန်းမြင့်တစ်ဖက်ပိုင်းကဲ့သို့ မဟုတ်ချေ။ လမ်းမှာ အကွေ့အကောက်များလျက် သစ်ပင်ချုံပုတ်ထူထပ် သော ချောင်းတိမ်များကို မကြာခဏဖြတ်သန်းသွားရသည်။

လူရွယ်သည် စောစောကပုံစံအတိုင်းပင်ဆက်လက်လျှောက် လှမ်းလာရာ ခဏကြာသောအခါ လမ်းကျောတစ်ခုသို့ ရောက် လာသည်။ ထိုနေရာမှာ ထိန်ပင်များ အုပ်အုပ်ဆိုင်းဆိုင်း ပေါက်ရောက်နေသဖြင့် မှန်ပျံ့သောလရောင် မထိုးဖောက်နိုင် ဘဲ မှောင်မိုက်နေသည်။

လူရွယ်သည် ရွှေဘက်သို့လှမ်း၍ကား ကြည့်သည်။ သို့သော် မည်သို့မျှ တုန်ရွံ့သွားခြင်းမရှိဘဲ လျှောက်လှမ်းမြဲ လျှောက် လှမ်းသွားခဲ့ရာ ခဏတွင် အမှောင်ရိပ် ကြီးစိုးနေသော လမ်း ထောင့်ချိုးနေရာနှင့် ဝါးတစ်ရိုက်ခန့်အကွာသို့ ရောက်ရှိသွား သည်။

“အင်း...”

“အင်း...အင်း...အင်း”

တိုးညှင်းသော ညည်းတူးသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

သတိမဲ့သည်ဟု ထင်ရသောလူရွယ်၏ ခြေလှမ်းက တုံ့ခနဲ
ရပ်သွားသည်။ နားကြားလွဲခြင်းကား မဖြစ်နိုင်။ လူရွယ်က
အမှောင်တွင်းသို့ စူးစိုက်ကြည့်ရှုရင်း နားကိုစွင့်ထားသည်။
ခဏကြာသည်အထိ ဘာသံမျှမကြားရဘဲ ဖြစ်နေပြန်
သည်။

လူရွယ်က ဆက်၍လျှောက်မည့်ဟန် ပြင်လိုက်သည်။ ထိုစဉ်
လေပြည်တစ်ချက် သုတ်သွားပြန်ကာ သစ်ရွက်တို့ လှုပ်ခါသွား
သောအသံနှင့်အတူ လူတစ်ယောက်၏ ညည်းသံကို ကြားလိုက်
ရပြန်သည်။

ညည်းသံကား သေချာသည်။
လူရွယ်သည် တစ္ဆေသရဲကို ယုံပုံလည်းမရ။ ကြောက်ပုံလည်း
မရ။ နှမ်းလျတော့ဝေသောဟန်ပန်မှ နိုးကြားဖျတ်လတ်သော
အသွင်သို့ ချက်ချင်း ပြောင်းလဲသွားကာ ရှေ့သို့ သတိနှင့်
ချဉ်းကပ်သွားသည်။

“အား...အား...ကျွတ်...ကျွတ်”
လမ်းကွေ့ အမှောင်တွင်းသို့ ချဉ်းနင်းမိသည်နှင့် ညည်းညူ
သံကို ပို၍ပီသစွာ ကြားလိုက်ရပြန်သည်။
သို့သော် ညည်းညူနေသံမှာ ဆက်တိုက် ကြားနေရသည်
မဟုတ်ချေ။ ညည်းညူနေသည်မှာ သတိလက်လွတ်ကြီးဖြစ်နေ
ပုံမရဘဲ ချုပ်တည်းထားပုံရသည်။ ထွက်ပေါ်လာသော
ညည်းသံမှာ မခံမရပ်နိုင်သဖြင့် တစ်ခါတစ်ရံမှ ပွင့်ထွက်လာပုံ
မျိုး ဖြစ်သည်။

လူရွယ်က ညည်းသံ ထွက်ပေါ်လာသော နေရာကို မှန်းဆ
ကြည့်နေသည်။ လမ်း၏ညာဘက်ခြမ်းမှဟုကား သူ မှန်းဆမိ
သည်။ သို့သော် ပေသုံးဆယ်ကျော်မျှ အမှောင်ရိပ်လွှမ်းနေရာ
အတိအကျကိုကား မမှန်းဆနိုင်။

လူရွယ်က လမ်းညာဘက်ဘေးမှပတ်၍ ရှေ့သို့ဖြည်းဖြည်း
စွာ လျှောက်ခဲ့သည်။

“အင်း...ဟင်း...ဟင်း”
ပိုမိုပီသသော ညည်းသံကြောင့် ညည်းသံထွက်ပေါ်လာရာ
နေရာမှာ လမ်းညာဘက် အမှောင်ရိပ်အလယ် အတွင်းဘက်
လေးကဆီမှ ဆိုသည်ကို ခန့်မှန်းမိသွားသည်။

လူရွယ်က လမ်းညာဘက် ထိန်ပင်အုပ်ထဲသို့ ချိုးကွေ့
လိုက်သည်။

“ကျွတ်...ကျွတ်...အီး...”
ပြင်းထန်သော ဝေဒနာ ခံစားနေရသော ညည်းသံ။
“ဖြောက်...”

လူရွယ်၏ ညာခြေထောက်က သင်ကိုင်ခြောက်တစ်ခုကို
နှင်းမိသွားပြီး အသံထွက်ပေါ်သွားသည်။ ထို့နောက် ညည်းသံ
က လုံးဝထွက်ပေါ်လာခြင်း မရှိတော့။

လူရွယ်က ခဏမျှစောင့်ဆိုင်းနေပြီးမှ မေးလိုက်သည်။
“စောစောက ညည်းတဲ့လူ၊ ခင်ဗျား ဘာဖြစ်နေတာလဲ”
စိုးရိမ်ခြင်းနှင့် စိတ်မရွည်ခြင်း ဖော့စွက်နေသော လူရွယ်၏
အသံက တိတ်ဆိတ်နေသော ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ပီသစွာထွက်
ပေါ်လာသည်။

သို့သော် မည်သည့်တုံ့ပြန်မှုမျှ ထွက်ပေါ်မလာ။ လူရွယ်က ထပ်မံ၍ ပြောလိုက်ပြန်၏။

“ကျုပ် ကူညီမယ်လို့ပါဗျာ...လူကောင်းပါ”

တစ်ဖက်ကမှ တိတ်ဆိတ်မြဲ တိတ်ဆိတ်နေသည်။

“ဒုက္ခပဲ၊ သေများသွားပြီလား မသိဘူး”

“လူရွယ်က စိတ်ပျက်လက်ပျက် ညည်းဘွားလိုက်ရာ....

“ခွီးထဲပဲ...”

တစ်ဖက်မှ ချက်ချင်းလိုပင် မသဲမကွဲရေရွတ်သံ ထွက်ပေါ်လာပြီးနောက် တစ်ဆက်တည်းပင်....

“မင်းက ဘယ်သူလဲဟေ့....”

ပြန်မေးသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။ ထိုအသံမှာ ဒဏ်ရာ ပြင်းစွာ ရနေလင့်ကစား မာန်မချသေးသော ယောက်ျား ဘသား လူကြီးတစ်ယောက်၏ လေသံမျိုးဖြစ်သည်။

လူရွယ်က ညည်းသံရှင်ရှိနေသောနေရာကို အတိအကျ နေ့မှန်းနိုင်ပြီဖြစ်၍ ထိုနေရာဆီသို့ လျှောက်ဝင်သွားရင်း....

“ကျုပ်က ခရီးသွားတစ်ယောက်ပါ၊ ခင်ဗျား ညည်းသံ ကြားလို့ ကူညီရအောင်လာတာပါ”

ပြောလိုက်ရာ တစ်ဖက်မှ နေရာပြင်သည့်အလား လှုပ်ရှားသံ ကြားလိုက်ရပြီး တစ်ဆက်တည်းပင် နာကျင်ထိခိုက်သွားပုံဖြင့် ညည်းသံပါ ကြားလိုက်ရပြန်သည်။

“ခင်ဗျားကဘာဖြစ်လို့လဲ၊ မြေကိုက်ခံရလို့လား”

ခရီးသွားအတွေ့အကြုံ နည်းပုံရသောလူရွယ်က မေးလိုက် ပြန်ရာ တစ်ဖက်မှ မချင့်မချဲရေရွတ်သံ ထွက်ပေါ်လာပြန်၏။

ထိုအချိန်တွင် လူရွယ်မှာ သစ်ရွက်သစ်ခက်များကြားမှ ယိုကျ နေသော လထောင်၏အလင်းဖြင့် ထိန်ပင်ခြေရင်းတွင် ခပ် စောင်းစောင်း လှဲမှီနေသောလူကြီး၏အနီးသို့ ထောက်ရှိလာပြီ ဖြစ်သည်။

လူရွယ်က လူကြီးအနီးတွင် မုဆိုးဒူးကောက် ထိုင်ချလိုက် ရင်း....

“ခင်ဗျားက လမ်းရှိလျက်နဲ့ လမ်းပေါ်ကမှ မသွားဘဲကိုး ဗျာ မြွေက ဘယ်နေရာကိုကိုက်မိတာလဲ”

မေးလိုက်ပြန်ရာ လူကြီးမှာ ဒေါပူသွားပုံဖြင့် အံ့ကိုကြိတ် လိုက်သည်။

သို့သော် လူကြီးမှာ လူရွယ်၏ရှိသေးသော ဟန်ပန် အမှုအရာကိုမြင်လိုက်ရပြီး သူ့ကိုယ်သူ ထိန်းလိုက်ပုံရသည်။ ဆံ့ကြိတ်လိုက်ရာမှ မျက်နှာကိုပြင်လိုက်ပြီး....

“မြေကိုက်တာလောက်တော့ ဘယ်ကြောက်လိမ့်မလဲကွ”

“ခါဖြင့်....”

လူရွယ်ကပြောရင်း လူကြီးကို ခြေဆုံးခေါင်းဖျားကြည့် လိုက်ပြီး စကားတန်သွားသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် တုံးလုံးလဲနေသော လူကြီး၏ရင်ဘတ်တွင် သွေးများကို မြင်လိုက်ရသောကြောင့်ဖြစ်သည်။ လူရွယ်က ခေါင်းငုံ့၍ သေချာကြည့်လိုက်ရာ လူကြီး၏ အနက်ရောင်အင်္ကျီဝတ်ဆင် ထားသော ရင်ဘတ်တွင် သွေးများဖြင့် ရွဲနှစ်နေသည်ကို မြင်လိုက်ပြီး ပါးစပ်ဖောက်လောင်းပွင့်သွားသည်။

“ဟာ....ခင်ဗျားဒဏ်ရာက မနည်းပါလား”

“ရင်ဘတ်ကဒက်ရာက ဒီလောက်မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ လက်
လေးလုံးလောက် ထိုးခဲ့သွားတော့ သွေးထွက်များတာစစ်ရ
ပါပဲ၊ သွေးကြောတွေကိုပိတ်ထားတော့ ဒီလောက်လဲ သွေးက
မထွက်တော့ပါဘူး”

လူကြီးက ခပ်အေးအေးလေသံဖြင့်ပြန်ဖြေသည်။

“ကြာရင်တော့ ခင်ဗျားသွေးလွန်မှာပဲ”

လူရွယ်က စိုးရိမ်ထိတ်လန့်သံဖြင့် ပြောလိုက်၏။

“အင်း....”

လူကြီးက သက်ပြင်းချသည်။ ပြီးမှ....

“ငါပေါင်က ရုန်ချန်သွေးကြောပြတ်သွားပြီ၊ အဲဒီဒက်ရာ
ကြောင့်ပဲ ငါသေရမှာ”

“ဗျာ....ရုန်ချန်သွေးကြောလဲ ပြတ်သွားပြီ ဟုတ်လား၊
ဘယ်သို့ဖြစ်ရတာလဲဗျာ”

လူရွယ်က ထိတ်လန့်တကြားပြောရင်း ကြည့်လိုက်ရာ
လူကြီး၏ ညာဘက်ပေါင်ရင်းတွင် သွေးတစ်စိမ့်စိမ့်ထွက်နေ
သော ဒက်ရာကြီးကိုမြင်သွားပြန်သည်။ ထိုအခိုက် လူကြီးမှာ
စစ်ခနဲနာကျင်သွားပုံမျိုးဖြင့် မျက်နှာရှုံ့မဲ့ သွားပြီး မျက်လုံး
များကို မှိတ်လိုက်သည်။ ပြီးမှ....

“ဒီဒက်ရာကြောင့် ငါလမ်းမလျှောက်နိုင်တော့ဘူးလေ”
ပြောလိုက်ရာ လူရွယ်မှာ တစ်စုံတစ်ခုကို တွေးမိသွားပုံရ
သည်။

“ဒါပေမယ့် ခင်ဗျား ဒီလိုထိုင်နေလို့ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ အနီးဆုံး
သမားတော်....”

လူရွယ်စကားမဆုံးမီပင် လူကြီးက လက်ကာပြလိုက်ကာ....
“တော်ပါကွာ....ငါက သေရတော့မှာပါ”

“ဟာ....မဟုတ်တာဘဲဗျာ”

လူရွယ်က အကြောက်အကန်လေသံမျိုးဖြင့် ပြန်ပြောလိုက်
သည်။ သို့သော် သူ့စကားကို သူယုံကြည်ပုံမရ။ သူ့မျက်လုံး
များမှာ ကြံရာမရဖြစ်နေကြသည်။

လူကြီးက မှိတ်ထားသောမျက်လုံးများကို ဖြည်းညှင်းစွာ
ပြန်ဖွင့်လိုက်သည်။

“တစ်ဆယ်ကလဲ ငါဟာ သေထိုက်ပါတယ်ကွာ”

“ဟာ....မဟုတ်တာဘဲဗျာ”

လူရွယ်က ထိုစကားကိုပင် ထပ်၍ ရေရွတ်လိုက်သည်။

“သစ္စာခံတာဝန်သိ လူတစ်ယောက်အနေနဲ့ တာဝန်
မကျေပွန်ဘဲ အသက်ရှင်နေရတာက သေတာထက်ဆိုးဘယ်
ကွ....”

“ဗျာ....”

လူရွယ်သည် လူကြီး၏စကားကို နားလည်ပုံမရ။

“မင်း ငါ့ကိုတစ်ခု အကူအညီပေးနိုင်မလား”

လူကြီးက ဖျော့တော့သော မျက်လုံးများဖြင့် လူရွယ်ကို
သေချာကြည့်ရင်း မေးလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားကိုသမားတော်တစ်ယောက်ဆီ ခေါ်သွားဖို့လား၊
ခေါ်သွားပေးပါ့မယ်”

လူရွယ်၏စကားအဆုံး၌ လူကြီး၏မျက်နှာပေါ်၌ နှမ်းနယ်
သော အပြုံးပေါ်လာသည်။

“ငါအသက်ရှင်ဖို့ကို မမျှော်လင့်တော့ပါဘူးကွာ၊ မျှော်လင့်စရာလဲ မရှိတော့ပါဘူး”

လူရွယ်က စိတ်ပျက်လှက်ပျက် ခေါင်းကို ယမ်းခါလိုက်ရင်း....

“ဒါဖြင့် ဘာကူညီရမလဲဗျာ....”

“မင်းက ကူညီမယ်ဆိုရင် ပြောမယ်”

လူရွယ်၏ မျက်နှာပေါ်တွင် စိတ်ရှုပ် သွားသော အမှုအရာများ ပေါ်လွင်လာသည်။ မည်သည့် အကူအညီမှန်း မသိဘဲ သူ့အနေဖြင့် ကတိပေးရန် ဝန်လေးသွားပုံလည်း ရသည်။ သို့သော် လူရွယ်အနေဖြင့် သေဆုံးကာနီး လူတစ်ယောက်၏ ဆန္ဒကိုလည်း ဖြည့်ဆည်းပေးလိုပုံ ရသည်။ လူရွယ်က အတန်ကြာမျှ စဉ်းစားနေပြီး....

“ကောင်းပါပြီဗျာ၊ ကျွန်တော် ကူညီပါ့မယ်”

လူကြီး၏ ဖျော့တော့ ဖြူရော်သော မျက်နှာပေါ်တွင် အပြုံးလဲလဲတစ်ချက် ပေါ်လာပြန်သည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွာ၊ ဒါနဲ့ မင်း ချိန်ကူးမြို့ကို သိသလား”

“ဗျာ....”

လူရွယ်က သိပုံမရှိ၊ လူကြီးက အံ့အားသင့်စွာဖြင့် လူရွယ်၏ မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်သည်။

“မင်း ဘယ်ကလဲ”

“ကျွန်တော်က မိုးခိုတောင်က”

လူရွယ်က မဆိုင်းမတွဲ ဖြေလိုက်သည်။

“စီနေရာနဲ့ သုံးရက်ခရီးလောက်ပဲ ဝေးတာ၊ မင်းက ချိန်ကူးမြို့ကို ဘာလို့မသိရတာလဲ”

“ကျွန်တော်....ကျွန်တော် တခြားဘယ်နေရာမှ မထောက်ပံ့ဘူးဗျ”

“ဟေ....”

လူရွယ်၏ အပြောကြောင့် လူကြီး အံ့ဩသွားတော့သည်။ လူကြီးသည် မျက်လုံးများကိုတွေ့၍ အတန်ကြာ စဉ်းစားနေသည်။ သူသည်သူ့အတွက် အချိန်များစွာ မကျန်တော့သည်ကိုလည်း သိနေပုံရသည်။ နောက်ဆုံးတွင် လူကြီး၏ သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး....

“ချိန်ကူးမြို့ဆိုတာက စီကနေရွှေ့ကို တစ်မိုင်လောက်ဆက် လျှောက်ရင် လမ်းနှစ်သွယ် ဆုံနေတာတွေလိမ့်မယ်၊ ဘယ်ဘက်က လမ်းအတိုင်းလျှောက်ပြီး တစ်နေ့ခရီးလောက်မှာရှိတယ်”

လူကြီးသည်ပြောရင်း အလွန် အားနည်းလာပုံရသည်။ “မင်းမှာ သောက်စရာရေများ မပါဘူးလားကွာ”

သိသိသာသာသာ အားနည်းလာသော လေသံဖြင့် မေးလိုက်ရာ လူရွယ်က သူ့ကျောတွင်သိုင်းလွယ်လာသည့် အဝတ်အိတ်ထဲမှ ရေဘူးကိုထုတ်ယူ၍ လူကြီးကိုပေးလိုက်သည်။ လူကြီးက ရေဘူးအဖုံးကိုဖွင့်၍ ဖြည်းဖြည်းချင်း မော့သောက်သည်။ ပြီးမှ....

“ကျေးဇူးပါပဲကွာ”

“ကိစ္စမရှိပါဘူးဗျာ၊ ကျွန်တော်ဘယ်လို ကူညီရမယ်ဆိုတာကိုသာ ဆက်ပြောပါ”

လူကြီးက လူရွယ်၏ရေဘူးကို ပြန်ကမ်းပေးသည်။

“အင်း...အဲဒီ ချိန်ကူးမြို့ ရောက်ရင်တော့ မိုးကြိုးနက် အာမခံဌာနကို ဘယ်သူ မေးမေးရပါတယ်ကွာ၊ မင်းသွားရမှာ တာ မိုးကြိုးနက်အာမခံဌာနပဲ၊ အဲဒီမှာ အာမခံဌာနပိုင်ရှင် ဆရာကြီး ပင့်ကူစား ဝူစိန်ဝမ်းကို ဝင်တွေ့၊ မင်းပြောရမှာက အုတ်စန်ရင်နဲ့အဖွဲ့ မုဆိုးနဲ့တွေ့သွားပြီ၊ ငှက်လဲလှောင်ချိုင့်ထဲက လှုတ်သွားပြီလို့”

လူကြီးမှာ ပြောရင်း သိသိသာသာ မောလာသည်။

“ကျွန်တော် ကူညီရမယ်အလုပ်က ဒါပဲလားဗျာ”

“ဒါပါပဲ၊ မင်း ကူညီမယ်မဟုတ်လား”

“ကျွန်တော် ကူညီပါ့မယ်ဗျာ၊ အာမ နှစ်အပန်းမကြီးပါဘူး”

လူရွယ်က ကြိုးစား၍ အားတက်ဆရာ ပြောလိုက်သည်။ လူရွယ်၏စကားအဆုံးတွင် လူကြီးက လူရွယ်၏လက်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်၏။ သွေးဆုပ်နေ၍လားမသိ၊ လူကြီး၏ လက်ဖဝါး များမှာ အေးစက်နေသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွာ...မင်းနာမည် ငါသိပါရစေ”

လူကြီးက ကျေးဇူးတင်စကားကို ထပ်၍ဆိုရင်း လူရွယ်ကို မေးလိုက်သည်။ လူရွယ်က အပန်းတကြီး အသက်ရှူနေရ သော လူကြီး၏မျက်နှာကို မသိမသာကြည့်ရင်း...

“ဝေသူချိန်တဲ့ဗျ”

“အင်း...ဝေသူချိန်နီ ...ဝေသူချိန်၊ အင်းလေ...ငါ့အတွက် စိနာမည်ကို မှတ်ထားလို့လဲ ကျေးဇူးဆပ်ဖို့ အချိန်ပမိတော့ပါ ဘူး၊ ဒီမှာ ဝေသူချိန်...”

လူကြီးကခေါ်လိုက်ပြီး လှုတ်နေသောလက်ဖြင့် သူ့အင်္ကျီ ရင်ဘတ်တွင်းသို့ လက်နှိုက်လိုက်ရာ သွေးများစွန်းပေနေသော ပုလင်းကလေးတစ်လုံး ပါလာသည်။ သူက ထိုပုလင်းကို ဝေ သူချိန်ဟုခေါ်သောလူရွယ်ကို လှမ်းပေးရင်း...

“ဒီထဲမှာ များများတော့ မခိုတော့ဘူးကွာ၊ ဒါပေမယ့် အဲဒီထဲက ဆေးလုံးတွေဟာ အုတ်မျိုးနွယ်ရဲ့ အဆိပ်ဖြေဆေးလုံး တွေပဲကွ၊ ငါ့မှာ မင်းကို ကျေးဇူးဆပ်စရာ ဒါပဲရှိတယ်”

ပြောလိုက်ရာ ဝေသူချိန်ဆိုသောလူရွယ်က ငြင်းမည့်ပုံ ပြင်လိုက်သည်။ သို့သော် လူရွယ်မှာ သေဆုံးကားနီး တစ်ယောက်၏ဆန္ဒကို ဖယ်ရှားနိုင်စွမ်းရှိပုံမရ၊ ဆိုကြောင့် ထိုလူကြီး၏လက်ထဲမှ ပုလင်းကလေးကို အသာလှမ်းယူလ သည်။

“ငါ့မှာတာကိုတော့ သေချာပြောပေးပါကွာ”

“စိတ်ချပါဗျာ”

ဝေသူချိန်က ကတိပေးလိုက်ရာ လူကြီးက ပြုံးလိုက်ပြန် သည်။ သို့သော် သူ့အပြုံးက မပီသတော့။

“နေထွက်လာပြီနဲ့ တူတယ်”

လူကြီးက အလွန်လေးလံနေပုံရသော မျက်ခွံများကို ပင့်တင် ရင်း ပြောလိုက်သည်။ ဝေသူချိန်ဆိုသောလူရွယ်မှာ မည်သည့် စကားမှ ပြောထွက်ပုံမရ။ လူကြီး၏မျက်နှာကို စိတ်ထိခိုက်စွာ ဖြင့် ကြည့်နေသည်။ ထိုစဉ် လေတစ်ချက်သုတ်လိုက်၏။

လူရွယ် ဝေသူချိန်၏လက်ကို ဆုပ်ကိုင်ထားသောလူကြီး၏ အေးစက်သောလက်က ပြတ်ကျသွားသည်။ ဝေသူချိန်က

ငိုကြည့်လိုက်ရာ ပွင့်လျက်သားရှိနေသောလူကြီး၏ မျက်လုံး
များ၌ မျက်နှက်ဆံမရှိစော့ဘဲ ဖြစ်နေသည်ကို မြင်လိုက်ရ
သည်။

“ဗိမ္မာ...”

ဝေသူချိန်က လူကြီး၏ပခုံးကို ကယောင်ကတမ်း ဆုပ်ကိုင်
လှုပ်ယမ်းလိုက်သည်။ ဆိုသော် ခဏချင်းမှပင် လူကြီးမှာ
အသက်မရှိတော့ပြီ ဖြစ်ကြောင်း သူက သတိပြုမိသွားသည်။
“ဝေသူချိန်က ညသန်းခေါင်ဖြစ်သည်။

“ကျွန်း”
“ခါး”
“က”

(၂)

မဟူရာရောင်မြင်းကြီးက အားကုန်စိုင်းနှင့်လျက် ရှိသည်။
မြင်းပေါ်တွင် အနက်ရောင်ဝတ်ရုံရှည်နှင့် အသက်ငါးဆယ်
ကျော်ရွယ် လူကြီးတစ်ယောက် ပါလာသည်။ လူကြီးမှာ
နှုတ်ခမ်းမွေးရှည်ကြီးများနှင့် ဖြစ်သည်။ လူကြီး၏ကျောတွင်
နှစ်ပေခန့်မျှရှိ၍ ခားရွက်ခြောက်ခုပါသော စက်ဝိုင်းသဏ္ဍာန်
ထူးဆန်းသောလက်နှက်ကို လှယ်ထားသည်။ မျက်မှောင်ကြုတ်
ထားသော လူကြီး၏သဏ္ဍာန်မှာ အလွန်အရေးကြီးသောကိစ္စ
အတွက် ခရီးနှင့်နေကြောင်း အထင်အရှား ဖော်ပြနေ၏။
မဟူရာရောင်မြင်းကြီးက အားကုန်စိုင်းနှင့်လျက်ရှိရာ မြင်း
ပေါ်မှ လူကြီး၏ အနက်ရောင်ဝတ်ရုံရှည်ကြီးမှာ လေထဲတွင်

ယမ်းခါလျက်ရှိသည်။ မြင်းကြီးမှာ အဖိုးတန်အမျိုးကောင်း၊
မြင်းကြီးဖြစ်၍ သခင်အလိုကျ အားကုန်စိုင်းနှင့်လျက်ရှိသည်။
နေဝင်လှပြီ။

လူကြီးသည် ခရီးရှည်ကိုဖြတ်သန်းလျက် မောပမ်းနေပြီ
ဖြစ်သော မြင်းကြီးကို ဂရုပြုမိပုံမရ။ တစ်စုံတစ်ခုကို စိတ်စော
လျက် အလောတကြီးပင် စိုင်းနှင့်ဆဲရှိသည်။

အနောက်ဘက် တောင်ထိပ်တွင် နေလုံးငုပ်ဝင်စပြုချိန်၌
အပြင်းစိုင်းနှင့်လာသော မြင်းကြီးနှင့်လူကြီးသည် ကုန်းမြင့်
တစ်ခု၏အခြေသို့ ရောက်ရှိလာ၏။

ကုန်းမြင့်မှာ အောက်ခြေ၌ စည်မျက်နှာကဲ့သို့ ညီညာကာ
ပေသုံးရာကျော်မျှ မြင့်လေသည်။ အတက်လမ်းမှာ ဆယ်ပေမျှ
ကျယ်သော အုတ်သားလှေကားထစ်များဖြင့် ပြုလုပ်ထား
သည်။ လှေကားထစ်များအဆုံး ကုန်းမြင့်မြေပြန့်ပတ်လည်ကို
တစ်ဆယ်ငါးပေမျှမြင့်၍ လေးထောင့်စပ်စပ်ရှိသော အုတ်ရိုး
ဖြင့် အခိုင်အခံ ကာရံထားသည်။ နှစ်ကေကျော်မျှ ကျယ်ဝန်း
သော ထိုအုတ်ရိုး၏အလယ်တွင် ကြီးမားခံ့ညားသော အနီ
ရောင် အဆောက်အအုံရှိသည်။ ထိုအဆောက်အအုံမှာ ရှိန်စို
နယ်စားကြီး၏ ရှန်စီရဲတိုက်ကြီးပေတည်း။

မြင်းကို အပြင်းစိုင်းနှင့်လာသောလူကြီးသည် ကုန်းမြင့်
အောက်ခြေလှေကားအစပ်သို့ရောက်သည်နှင့် မြင်းကြီးကို တုံ့
ခနဲ ရပ်လိုက်သည်။ မောပန်းနေပြီဖြစ်သော မြင်းကြီးမှာ
အရှိန်ဖြင့်ရပ်လိုက်ရသည်ဖြစ်၍ ဒူးညှတ်လဲမတတ် ဖြစ်သွား
သည်။ သို့သော် သူ့သခင်လူကြီးကမူ ထိုသည်ကို သတိမပြုမိ။

တုံ့ခနဲရပ်လိုက်ပြီးသည်နှင့် ဖျတ်ခနဲ ခုန်ဆင်းလိုက်ကာ အလွန်
မောပန်းနေသော မြင်းကြီးကိုဆွဲ၍ လှေကားထစ်များပေါ်သို့
တက်သွားသည်။

ထိုအချိန်တွင် ဝင်လှဆဲနေမင်း၏ ရောင်ခြည်များက အနီ
ရောင် ရှန်စီရဲတိုက်ကြီး၏အပေါ်ပိုင်းကို ထိုးရိုက်ကျဆင်းလျက်
ရှိသည်။ မြင်ကွင်းမှာ အလှုပ်အရှား အသက်အသံမရှိဘဲ အလွန်
တရာ ခံ့ညားနေ၏။ အတော်အတန် ပုန်စားပုန်ကန် ပြုချင်
သူတို့အတွက် ဤရဲတိုက်၏မြင်ကွင်းသည်ပင်လျှင် လေးစား
ရွံ့ကြောက်စရာ ဖြစ်နေပေလိမ့်မည်။

မြင်းကိုဆွဲ၍ အပေါ်သို့ တက်လာခဲ့သော လူကြီးမှာမူ
ထိုရဲတိုက်ကြီး၏ ခံ့ညားရွံ့ကြောက်ဖွယ် အရှိန်အဝါကို
အလျင်းဂရုပြုမိပုံမရ။ ကြီးမားခံ့ညားလှသော အနက်ရောင်
အဝင်တံခါးမကြီးရှေ့သို့ ရောက်သည်နှင့် အချက်ပေးဖွင့်လှစ်
ရန် ပြုလုပ်ထားပုံရသော ကြေးခေါင်းလောင်းကြီးကို ဆွဲကိုင်
လှုပ်ယမ်းရန် လက်ကိုလှမ်းလိုက်သည်။

ထိုအခိုက် ကြီးမားသော အဝင်တံခါးမကြီးက အသံ
တစ်ချက်မျှ မမြည်ဘဲ ရုတ်တရက် ပွင့်သွားသည်။ တံခါး၏
တစ်ဖက်တစ်ချက်၌ အဝါရောင်ကိုယ်ကျပ်ဝတ်စုံနှင့် လက်နက်
ကိုင် အစောင့်သုံးယောက် စီရပ်နေ၏။ ခဏတွင် တံခါးမှူး
ဖြစ်ပုံရသော အသက် သုံးဆယ်အရွယ် လူတစ်ယောက်က
ကင်းရုံထဲမှ ထွက်လာသည်။ ထိုလူသည် အစောင့်များနည်းတူ
အဝါရောင် ကိုယ်ကျပ်ဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်ထားသော်လည်း

လက်နက် ကိုင်ဆောင်ထားခြင်း ရှိ။ ထို့ပြင် အပြာရောင် ဦးထုပ်ကို ဆောင်းထားသည်။

တံခါးမှူးက ပွင့်သွားသော တံခါးနေရာတွင်ရပ်၍ မပျော့ မမာသော လေသံမှန်ဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

“ဘာကိုစွဲ ရှိလို့ပါလဲ”

လူကြီးက အလျင်စလိုအမူအရာကို ထိန်းလိုက်ပြီး....

“နယ်စားကြီးနဲ့ တွေ့ချင်လို့ပါ”

လူကြီး၏ စကားအဆုံးတွင် တံခါးမှူး၏ ကိုယ်ဟန်က တောင့်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ သူ့အနေဖြင့် ဤလူကြီးအား ယခင်က မြင်ဖူးခြင်း ရှိမရှိစဉ်းစားနေသည်မှာလည်း ထင်ရှား သည်။

“ဘာကိုစွဲ ရှိလို့ပါလဲ”

တံခါးမှူးက စောစောကမေးခွန်းကို ပြန်မေးလိုက်သည်။ လူကြီး အနည်းငယ်လှုပ်ရှားသွားပြီး....

“ဝူစိန်ဝမ်းက တွေ့ချင်တယ်လို့ နယ်စားကြီးကိုအကြောင်း

ကြားပေးပါ။ နယ်စားကြီးက တွေ့ခွင့်ပေးပါလိမ့်မယ်”

သေချာပေါက် လေသံမျိုးဖြင့် ပြောလိုက်ရာ တံခါးမှူး၏ မျက်နှာတွင် ဇဝေဇဝါအရိပ်အယောင်များ ယှက်သန်းသွား ကာ....

“ဝူစိန်ဝမ်း....”

တံခါးမှူးက တီးတိုး ရွတ်ဆိုလိုက်ပြီးမှ....

“နေပါဦး၊ ခင်ဗျားက မိုးကြိုးနက်အာမခံဌာနက ပင့်ကူ

ဇား ဝူစိန်ဝမ်းလို့ ဆိုလိုတာလား”

“အသေအချာပါပဲ”

မပြုံးမရယ် ဖြေလိုက်သော လူကြီး၏ စကားအဆုံးတွင် တံခါးမှူး၏ အမူအရာမှာ အတော်ကြီး ပျော့ပျောင်းသွား သည်။ သူက မသိမသာ ဦးညှစ်လိုက်ပြီးမှ....

“ခဏလေး သည်းခံစောင့်ပါ ခင်ဗျား၊ ကျွန်ုပ်တို့အဖို့ပါ

အကြောင်းကြားပေးပါမယ်”

ပြောလိုက်ပြီး ချက်ချင်း လှည့်ထွက်သွားသည်။ တံလား”

“လဲမှအရက်

ခဏကြာသောအခါ မိုးကြိုးနက် အာမခံဌာနပိုင်ရှင် ပင့်ကူ ဇား ဝူစိန်ဝမ်းမှာ ရှန်စီနယ်စားကြီး ယူဝန်ပိန်၏ နွေးထွေး လှိုက်လှဲသော ကြိုဆိုမှုနှင့်အတူ ရှန်စီရဲတိုက်ကြီး၏ခံ့ညားသော ညှော်ခန်းကြီးအတွင်းသို့ ရောက်ရှိနေချေပြီ။

နယ်စားကြီးမှာ အသက်ငါးဆယ်ခန့်မျှသာ ရှိသေးကာ သန့်ပြန်ရည်မှန်သော ဟန်ပန်နှင့် တည်ကြည် ဖြောင့်မတ်သော ဥပဓိရုပ် ရှိသည်။

နယ်စားကြီးသည် ပင့်ကူဇားဝူစိန်ဝမ်းနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်နေရင်းမှ....

“ဆရာကြီးရဲ့ ကျေးဇူးကို ကျုပ် အမြဲသတိရနေပါတယ်။
ကေရာဇ်မင်းမြတ်ထံ ဆက်သလိုက်တဲ့ အခွန်ပဏ္ဍာတွေကို
စားပြုတွေ့ရန်ကနေ ဆရာကြီး ကာကွယ် ပေးလိုက်တာဟာ
မကျေပျပ်ရဲ့ အသက်အိုးအိမ်စည်းစိမ်ကို အကာအကွယ် ပေးလိုက်
“အကြီးမားတဲ့ကျေးဇူးပါပဲခင်ဗျာ”

လူကြီးက စားဝူစိန်ဝမ်းက သိမ်မွေ့စွာ ပြုံးလိုက်သည်။
“နယ်ပြိုက တိုက်ဆိုင်မှုကြောင့် ကူညီလိုက်နိုင်တာပါ။ ကျုပ်
လူနဲ့ကတော့ နယ်စားကြီးရဲ့ ဖြောင့်မတ်မှုနဲ့ကန်တဲ့ အရည်
အချင်းကို လေးစားဂုဏ်ယူခဲ့သူပါ”
“ထားပါတော့လေ”

နယ်စားကြီးက အားတုံအားနာ ဖြတ်ပြောလိုက်သည်။

“ခုလို ဆရာကြီးရောက်လာတာ ကျုပ် ဂုဏ်ယူပါတယ်။
အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စလို့လဲ ယူဆပါတယ်။ ကဲ... ချွန်စီနယ်ရဲ့
အကောင်းဆုံးအရက်ကို သုံးဆောင်ရင်း ပြောပြပါဦး”

နယ်စားကြီးက အရက်အိုးတွင်းမှအရက်ကို ကြော့ခွက်တွင်း
သို့ ငွဲထည့်လိုက်ရာ သင်းမြသောအရက်နံ့က ညှော်ခန်းတွင်း
ပျံ့မွှေး၍သွားသည်။

ပင့်တူစားဝူစိန်ဝမ်းက အရက်ခွက်ကိုကိုင်၍ တစ်ငုံမျှ
မြည်းစမ်းလိုက်သည်။ သူ့မျက်နှာတွင် ပေါ်လွင်လာသော
အမူအရာက ထိပ်တန်း အကောင်းဆုံးအရက်ဆိုသည်ကို ဖော်ပြ
နေသည်။

“မှန်ပါတယ် နယ်စားကြီး”

ဝူစိန်ဝမ်းက နှုတ်ခမ်းကိုလျှောက်ဖြင့်တစ်ချက်သိမ်း၍ ပြော
လိုက်သည်။ ဆက်၍....

“အင်မတန် အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စကြောင့် နယ်စားကြီးထံ
လာခဲ့တာပါ။ အရှင်းဆုံးပြောရရင် အကူအညီတောင်းဖို့ပါ
ပဲ ခင်ဗျား”

“ဗျာ... ကျုပ်ဆီက အကူအညီတောင်းဖို့ ဟုတ်လား”
နယ်စားကြီးက ထုအံ့တဩအမူအရာဖြင့် လက်ထဲမှအရက်
ခွက်ကို စားပွဲပေါ်သို့ ပြန်ချလိုက်ပြီး....

“ကျုပ်များ နားကြားမှားဘူးဆိုရင်တော့ ဒီစကားဟာ
ကျုပ်အတွက် ဆရာကြီးရဲ့ကျေးဇူးကိုတုံ့ပြန်နိုင်ဖို့ အကြီးမား
ဆုံး အခွင့်အလမ်းပါပဲခင်ဗျာ”

နယ်စားကြီး၏စကားအဆုံးတွင် ဝူစိန်ဝမ်းက သူ့လက်ထဲမှ
အရက်ခွက်ကို တစ်ချက်ဘည်းမော့လိုက်ပြီး ဧဝတ္တမျှ မျက်လုံး
ကို မှိတ်ထားလိုက်သည်။ ထို့နောက်မှ အရက်ခွက်ကို စားပွဲ
ပေါ်သို့ ပြန်ချလိုက်ပြီး အလွန်လေးနက်သော အမူအရာဖြင့်
နယ်စားကြီးကိုကြည့်လိုက်သည်။ ပြီးမှ လေသံကိုနှိမ်ချလျက်....

“ကျုပ်အတွက်တော့ ကြီးမားတဲ့အခက်အခဲပါ။ ဗီလိုပါ
နယ်စားကြီး၊ ကျုပ်ရဲ့ မိုးကြိုးနက်အာမခံဌာနက တာဝန်ယူ
ပို့ဆောင်ပေးရတဲ့ ပစ္စည်းတစ်ခုဟာ နယ်စားကြီးမိုင်တဲ့
ချီအန်မြို့အနီး ခရီးလမ်းတစ်နေရာမှာ မားပြတ်စုကနေ
လှယ်ကံသွားခြင်းခံခဲ့ရပါတယ်”

“ဗျာ....”

“ဟုတ်ပါတယ်နယ်စားကြီး၊ ဒီကနေဆိုရင် သုံးရက်မြောက် နေပါ။ ကျုပ်အဖွဲ့ဟာ လက်ရွေးစင်သိုင်းဆရာငါးယောက်နဲ့ ကျုပ်ရဲ့လက်ရုံးအဖွဲ့ခွဲမှူး အုတ်စန်ရင်ဦးဆောင်တဲ့ အဖွဲ့ပါ။ တော်ရုံဘန်ဂွံသိုင်းသမားတွေ အနားမသိနိုင်တဲ့အဖွဲ့ပါ။ ဒါပေမယ့် အခု လုယက်တိုက်ခိုက်သွားတဲ့ ဓားပြတွေကတော့ အဖွဲ့ဝင် သိုင်းဆရာငါးယောက်စလုံးကိုသတ်ဖြတ်ပြီး တိုက်ခိုက် လုယက်သွားခြင်း ဖြစ်ပါတယ်”

“အဖွဲ့ခွဲမှူးအုတ်စန်ရင်ကတော့ အသက်ရှင်ကျန်ရစ်တယ် ပေါ့”

နယ်စားကြီးက ဖြတ်ပေးသည်။

“ဒါက ပြောဖို့ခက်နေပါတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ လုယက်တိုက်ခိုက်ခြင်းခံရတဲ့နေရာမှာ သိုင်းဆရာငါးယောက်ရဲ့ အလောင်းကို တွေ့ရပေမယ့် အဖွဲ့ခွဲမှူးအုတ်စန်ရင်ကိုတော့ အခုထိ မတွေ့ရသေးပါဘူး။ ဓားပြတွေကဖမ်းခေါ်သွားတယ် ပြောရအောင်ကလဲ ပြောဖို့ခက်ပါတယ်”

“အုတ်စန်ရင်က ဆရာကြီးဆီမှာ အလုပ်လုပ်တာ ဘယ် လောက် ကြာပြီလဲ”

နယ်စားကြီးက မေးလိုက်ပြန်သည်။ အမှန်အားဖြင့် နယ်စားကြီးမေးလိုသည်မှာ အုတ်စန်ရင်ကရော သစ္စာဖောက် သွားတာ မဖြစ်နိုင်ဘူးလားဟု၍ ဖြစ်သည်။ သို့သော် ထိုမေးခွန်း မှာ မမေးသင့်ဟုထင်၍ သွယ်ဝိုက်ပြီး ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုသည်ကို ပင့်ကူခေးဝူဝိန်ဝမ်းကရိပ်မိသည်။

“အုတ်စန်ရင်က အမေခံဌာန စပြီး ဖွင့်ကတည်းက ကျွန်တော်နဲ့အတူလုပ်ခဲ့တာပါ။ သူ့အပေါ်မှာ သံသယဖြစ်စရာ မရှိနိုင်ပါဘူး နယ်စားကြီး”

“အင်း....”

နယ်စားကြီးစဉ်းစားနေသည်။

“ခက်တာက အလုပ်လိုက်ရတဲ့ပစ္စည်းဟာ အလျော်ပေးလို့ မရနိုင်တဲ့ ပစ္စည်းမျိုးဖြစ်နေတာပါပဲ။ ဒီအတွက် နယ်စားကြီးရဲ့ အကူအညီနဲ့ လုယက်သွားသူတွေကို စုံစမ်းဖော်ထုတ်နိုင်ဖို့ ကျုပ် လာခဲ့ရတာပါ”

“ပစ္စည်းက ဘယ်လိုပစ္စည်းများလဲဗျာ”

“မြကျောက်ရှင်ဖားရှုပ်လို့ပြောပါတယ်။ ပစ္စည်းကိုလက်ခံ စဉ်က ကျုပ်မရှိပါဘူး။ ပို့ဆောင်ခငွေဒင်္ဂါးတစ်သိန်းနဲ့ ကျုပ် ဇနီးက လက်ခံလိုက်တာပါ”

“မြကျောက်ရှင်ဖားရှုပ် ပို့ဆောင်ခ ငွေဒင်္ဂါးတစ်သိန်း ဆိုတော့ ပစ္စည်းတန်ဖိုးကတော့ နည်းမှာမဟုတ်ဘူး။ ဒါနဲ့ နေပါဦးဆရာကြီး။ အပ်တဲ့သူကရော ဘယ်သူလဲ”

“ဇီးကွက်မျက်နှာနဲ့ အဘိုးကြီးတစ်ယောက်လို့ပဲ သိရတယ်။ ပိုရမှားက ချီအန်မြို့က ယင်တိုင်နတ်ဘုရားကျောင်းတဲ့။ ထူးဆန်း တာက အဲဒီနေရာမှာ လူကိုယ်တိုင်လာပြီး လက်ခံယူမယ်လို့ ဆိုတာပဲ”

“အင်း....စဉ်းစားစရာတွေတော့အများကြီးပဲ။ နေစမ်းပါ ဦး။ အခုပစ္စည်းက ဓားပြတွေလက်ထဲ ပါသွားပြီဆိုတဲ့နောက် ဒီအဘိုးကြီးနဲ့ တွေ့သေးလား”

နယ်စားကြီးက တစ်စုံတစ်ရာကို စဉ်းစားရင်းမေးသည်။
“ဟင့်အင်း...ကျုပ်ကိုယ်တိုင် အဲဒီ နတ်ဘုရားကျောင်းကို သွားခဲ့တယ်။ ဒီ ဝိ ကျွန်မျက်နှာနဲ့လူကို မတွေ့ခဲ့ဘူး”

ထို့နောက် ခဏမျှ စကားစပြတ်သွားသည်။ ထို့နောက်မှ နယ်စားကြီးက ကိုယ်ဟန်ကို အနည်းငယ်ပြင်လိုက်ရင်း....

“ဒီကိစ္စကို ကျုပ်ကူညီမယ်။ ဒီလိုကူညီတာကလဲ ဆရာကြီးရဲ့ ကျေးဇူးကို တုံ့ပြန်တဲ့သဘောတင် မဟုတ်ပါဘူး။ ကျုပ်ပိုင်တဲ့ နယ်ထဲမှာ လက်ရဲဇက်ရဲ ကျူးလွန်ရဲတဲ့စားပြတို့ကို နယ်စား ပယ်စား တစ်ယောက်ရဲ့ တာဝန်အရ နှိပ်ကွပ်ဖို့ ဆောင်ရွက် တာလဲ မည်ပါတယ်”

ထို့နောက် နယ်စားကြီးက မတ်တတ်ရပ်လိုက်သည်။

“ကဲ...ကျုပ်တို့ ဒီကိစ္စကို အသေးစိတ် ဆွေးနွေးကြရ အောင်၊ အခုတော့ စိတ်အေးလက်အေး ညံ့စာသုံးဆောင် လိုက်ကြဦးစို့”

(၃)

ချိန်ကူးမြို့တွင် ပါကျင်ကောင် ပျော်ပွဲစားရုံဟူ၍ ရှိသည်။ ထိုပျော်ပွဲစားရုံသည် ရပ်ဝေးရပ်နီး ကျော်ကြားသည်။ ချိန်ကူး မြို့ကို ဖြတ်သန်းသွားလာကြရသော သယ်ယူပို့ဆောင်ရေး အဖွဲ့များမှ သိုင်းဆရာများသည် ပါကျင်ကောင် ပျော်ပွဲစားရုံ တွင် တည်းခိုလေ့ရှိကြသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဤ ပျော်ပွဲစားရုံ၌ အရက်ကောင်းနှင့် အစားအသောက်ကောင်း များ ရရှိသည်သာမက၊ ချောမောလှပသော ကြေးစား မိန်းမ ပျက်များ ရှိနေသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ယနေ့ညတွင်လည်း ပါကျင်ကောင် ပျော်ပွဲစားရုံသည် ထုံးစံအတိုင်း လာရောက်စားသောက် ပျော်ပါးသူများဖြင့် စည်ကားလျက်ရှိသည်။

ပါကျင်ကောင်ပျော်ပွဲစားရုံ၌ ရွှေပိုင်းဆောင်မှာ စား
သောက်ခန်းဖြစ်၍ အဆောင်၏နောက်ဘက်ရှိ သီးသန့်ခန်း
များမှာ သီးသန့်ဆောင်ကြာမြိုင် အခန်းများဖြစ်သည်။

ရွှေပိုင်းစားသောက်ဆောင်မှာ ဆူညံလျက်ရှိသည်။ အထူး
သဖြင့် ယနေ့ညတွင် ရွှေပင့်ကူ သယ်ယူပို့ဆောင်ရေးအဖွဲ့မှ
သိုင်းဆရာများထောက်ရှိနေသဖြင့် ပိုမို၍ဆူညံနေသည်။ ရွှေပင့်ကူ
အဖွဲ့မှ သိုင်းဆရာများမှာ အသုံးအစွဲရက်စရာ၍ အပျော်အပါး
မက်မောကြသဖြင့် သူတို့ဘေးတွင် ဆိုင်မှစားပွဲထိုးများ
ပျားပန်းခတ် လှုပ်ရှားနေကြသည်။

“ဟေ့...မင်းတို့ဆီမှာ အရက်နဲ့ အစားအသောက်ကတော့
ပြောင်းစားလို့ရပါရဲ့၊ ဟိုဟာကတော့ တစ်ခါလာ မဲပြာပုဆိုးပဲ
မဟုတ်လားဟေ့”

ရွှေပင့်ကူအဖွဲ့မှ ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သူ ဝမ်ကျင်းက အရက်
များ ပေသွားသောမေးကို လက်ခံဖြင့်သုတ်လိုက်ရင်း အော်
ကြီး ဟစ်ကျယ် မေးလိုက်သည်။

“ဆရာကြီးရယ်...အသစ်တွေ ဘယ်လိုကောင်းကောင်း၊
အဟောင်းကိုတော့ တလည်လည်လို့ဆိုတယ် မဟုတ်လားဗျာ
ပါကျင်ကောင်က အဟောင်းတွေဟာ အဲသလိုပါ”

ပါကျင်ကောင် ပျော်ပွဲစားရုံမှ စားပွဲထိုးလူငယ်တစ်ဦးက
ရယ်ရွမ်းပတ်ရွမ်းပြောလိုက်သည်။

“တော်ပဲ၊ မင်းကွာ၊ ငါက စားခွက်ဟောင်းချည်းပဲ နှိုက်ရ
ဆောင် နွားမဟုတ်ဘူးကွ”

ဝမ်ကျင်းက အရက်ခွက်ကို စားပွဲပေါ်သို့ ဆောင်ချလိုက်
ရင်း အော်ဟစ်ပြောဆိုလိုက်ရာ စားပွဲထိုးလူငယ်လေးမှာ ထို
နေရာမှ တစ်ခါတည်း ထွက်သွားတော့သည်။ သူ့အနေဖြင့်
ဝမ်ကျင်းကို မည်သို့နှစ်သိမ့်မှုပေးရမှန်း မသိနိုင်သောကြောင့်
ဖြစ်သည်။

ဝမ်ကျင်းမှာ အတော်လည်း မူးနေပြီဖြစ်သည်။
“ဟေ့...မင်းတို့ ငါပြောတာ မကြားဘူးလားကွ”

သူက အသံကုန်အော်ဟစ်လိုက်ပြန်ရာ တစ်ဆိုင်လုံး ထိတ်ခနဲ
ဖြစ်သွားသည်။ သို့သော် ဤဆိုင်တွင်း၌ ဤသို့ဖြစ်ဘတ်သည်
မှာ ရိုးနေပုံဖြင့် ခဏမှာပင် စောစောကပုံစံအတိုင်း ပြန်လည်
ဆူညံလာပြန်၏။

ဝမ်ကျင်းကလည်း ပို၍ ဒေါသတကြီးဖြစ်လာပုံဖြင့် တိုး၍
ဆူညံအော်ဟစ်နေသည်။ ခဏကြာသောအခါ ဝမ်ကျင်းရှိရာသို့
စားပွဲထိုးခေါင်းဆောင်ဖြစ်သူ ရောက်လာသည်။ ထိုလူမှာ
အသက်(၃၅)နှစ်ခန့်ရှိကာ အဘော်သူရည်သည်သော ပုံပန်း
သဏ္ဍာန်ရှိသည်။

“ဆရာကြီးခင်ဗျား၊ ဆရာကြီးရဲ့ဆန္ဒကို ကျွန်တော်ကူညီ
ပြည့်စွမ်းနိုင်ဖယ် ထင်ပါတယ်”

စားပွဲထိုးခေါင်းဆောင်ဖြစ်သူကပြောလိုက်ရာ ဝမ်ကျင်းက
မျက်ထောင့်နီနှင့် မော့ကြည့်လိုက်ပြီး...

“မင်းက ဘယ်လို ပြည့်ဆည်းနိုင်မှာလဲကွ၊ မင်းတို့ဆီမှာ
အသစ်တစ်ယောက်မှ မရှိဘူးဆို”

“မုန်ပါတယ်ခင်ဗျာ၊ ဒါပေမယ့် ဒီမြို့မှာ ဘယ်လိုမှ ထင် မှတ်နိုင်စရာမရှိတဲ့ အသစ်ကလေး တစ်ယောက်ရှိတဲ့နေရာကို ကျွန်တော် လမ်းညွှန်နိုင်ပါတယ် ခင်ဗျာ”

စားပွဲထိုးခေါင်းဆောင်၏ စကားအဆုံးတွင် ဝမ်းကျင်း၏ ဒေါသမှာ အတော်လျော့ကျသွားပုံရသည်။ သူက စားပွဲပေါ် သို့ လက်နှင်ဖက်စလုံး တင်လိုက်ကာ....

“ဟုတ်ပြီ...ပြောစမ်းကွာ”

“ဒီလိုဆရာကြီး၊ အဲဒီအသစ်ကလေးက မြို့အရှေ့ဖျားမှာ ရှိတယ်၊ သပြေရိပ်ငြိမ်ဆိုတဲ့ခြံမှာနေတယ်”

“ဟုတ်ပြီ”

“တစ်ခုတော့ရှိတယ်ဆရာကြီး၊ သူက စည်းကမ်းနဲ့လှက်ခံ တယ်၊ သူ့စည်းကမ်းချက်ကိုလက်မခံတဲ့ညွှန်သည်ကို လက်ခံလေ့ မရှိဘူးဗျ”

“ထားစမ်းပါကွာ”

ဝမ်းကျင်းက စားပွဲကိုလက်နှင့်ပုတ်လိုက်ပြီး မတ်တတ်ရပ် လိုက်သည်။

“ဒါနဲ့ သူ့နာမည်ကဘယ်သူတဲ့လဲ”

“ပန်ကူးကျွန်တဲ့ဗျ”

“ပန်ကူးကျွန်...ကြိုက်ပြီဟေ့...ရှေ့ဒဂါး တစ်ပြားဆိုရင် ပန်ကူးကျွန်ဟာ ငါ့ကို အငေါ်တူးရန်မရှိပါဘူးကွာ၊ ဟား... ဟား...”

ဝမ်းကျင်းက ရယ်မောပြောဆိုလိုက်ပြီး တစ်ဆက်တည်း... “ဟေ့...ထန်ဝါးနဲ့စေ့ ကျန်း သွားကြစို့ဟေ့...”

တခြားစားပွဲတစ်လုံးတွင် အရက်သောက်နေသော ကြေးစ တပည့် နှစ်ယောက်ကိုခေါ်၍ ဆိုင်တွင်းမှထွက်သွားတော့ရာ စားပွဲထိုးခေါင်းဆောင်မှာ တစ်စုံတစ်ရာစဉ်းစားရင်း ကျန်ရစ် ခဲ့တော့သည်။

ဝေသူချိန်ဆိုသော လူရွယ်သည် အုတ်စန်ရင်ဆိုသော သေဆုံးကာနီးလူကြီးတစ်ဦး၏ အကူအညီ တောင်းခံမှုအရ ချိန်ကူးမြို့သို့ဆောက်ရှိလာခဲ့သည်။ သူသည် အုတ်စန်ရင်၏ မှာကြားချက်အတိုင်းပင် မိုးကြိုးနက်အာမခံဌာနကိုရှာဖွေကာ အကြောင်းကြားခိုင်းသောစကားကို သွားရောက်ပြောဆိုခဲ့ သည်။ သို့သော် သူသယ်ဆောင်သွားသော သတင်းစကားမှာ ဌာနသို့ရောက်ပြီးဖြစ်ပုံရသည်။ အာမခံဌာနပိုင်ရှင်နှင့် မတွေ့ရ တဲ စာရေးနှင့်တွေ့ပြီးနောက် ဝေသူချိန်ပြန်ထွက်လာခဲ့သည်။ သူက ချိန်ကူးမြို့သို့ခရီးဆက်မည်ဆိုသော စိတ်ကူးဖြင့်ထွက်လာ ခဲ့ရာ မြို့အရှေ့ဖျားသို့ရောက်လာသည်။ ထိုအခါကျမှ အချိန်မှာ ညဦးပိုင်းသို့ပင်ရောက်ရှိနေပြီကို သတိပြုမိသွားသည်။ ဝေသူချိန်၏စိတ်ထဲတွင် ဤတစ်ည

“မုန်ပါတပ်
တည်းခိုရကောင်းမည်လောဆိုသော စိတ်ကူးဝင်လာ
သည်။ သို့ဖြင့် သူက လမ်းတေးတစ်ဖက်တစ်ချက်ကိုကြည့်ရင်း
ဆက်လျှောက်လာခဲ့သည်။

ခဏတွင် ဝေသူချိန်က သပ်ရပ်သောခြံတစ်ခြံရွှေ့သို့ ရောက်
လာသည်။ ခြံမှာ ဝါးများဖြင့် သပ်သပ်ရပ်ရပ်ကာရံထား၍
အဝင်တံခါးထိပ်တွင် မီးအိမ်နီကြီးသုံးလုံးကို ချိတ်ဆွဲထား
သည်။ ထိုမီးအိမ်နီကြီးသုံးလုံး၏အောက်တွင် သပြေရိပ်ငြိမ်
ဆိုသော စာလုံးများကို ဆေးနီဖြင့်ပင်ရေးထားသည်။

ဝေသူချိန်က ဤအရာမှာ တည်းခိုဆောင်တစ်ခုဖြစ်မည်ဟု
ထင်လိုက်သည်။ ထို့ကြောင့် သူက အစောင့်မရှိသော
ခြံတံခါးကိုတန်းဖွင့်၍ အတွင်းသို့ဝင်လိုက်သည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် သူက စကားပြောသံများကို ကြားလိုက်ရ
လေသည်။

ဝေသူချိန်က တစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် ပန်းချိုကြီးများ
စိတ်နှိုးနေသောလမ်းကလေးအတိုင်း အတွင်းဘက်သို့လျှောက်
ခဲ့ရင်း စကားပြောသံများကို နားစွင့်လာခဲ့၏။ အသံများကား
ယောက်ျားကြီးများနှင့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်တို့၏ ငြင်းခုန်
ပြောဆိုသံများပေတည်း။

“တစ်သက်နဲ့တစ်ကိုယ် ဒီလိုစည်းကမ်းချက်မျိုး မကြားဖူး
ပေါင် ဗျာ”

“အခု ရှင်ကြားဖူးပြီမဟုတ်လား။ အဲဒါ ရှင်မလိုက်နာ
နိုင်ရင်တော့ ဒီနေရာကပဲ လှည့်ပြန်ကြပေတော့ရှင်”

“ဟ...နေစမ်းပါဦးကွ။ မင်းက ငါတို့ကို ငွေစကြေးစ
ရှားပါးတဲ့လူတွေမှတ်နေလို့လား။ ငါ့နာမည် ဝမ်ကျင်းတဲ့ကွ။
ရွှေစ၊ ငွေစကို ကျောက်ခဲသလဲထင်တဲ့ကောင်ပါ”

“ရှင်ဘာသာရှင် ရွှေချေးပဲပါနေနေ၊ ကျွန်မပြောတဲ့
စည်းကမ်းချက်တွေ မလိုက်နာနိုင်ရင်တော့ လက်မခံနိုင်ဘူး
ရှင်”

“ဟေ့...မင်း တကယ်ပြောနေတာလား”
“ရှင်ကို နောက်ပြောင်ပြောစရာ ဘာအကြောင်းမှ
မရှိဘူး”

ထိုအခိုက်တွင် ဝေသူချိန်မှာ စကားများနေသူများ၏
နောက်ဘက်ရှိ ပန်းချိုအကွယ်သို့ ရောက်ရှိနေပြီဖြစ်သည်။
သူက အသံကြည့်လိုက်ရာ သပ်ရပ်စွာဆောက်လုပ်ထားသော
ဝါးအိမ်ကလေးရွှေတွင် အလွန် ချောမော လှပသော
မိန်းကလေးတစ်ယောက်နှင့် အရက်မူးနေပုံရသော လူ
သုံးယောက်ကို မြင်လိုက်ရလေ၏။ သူက အခြေအနေမုန်ကို
သိနိုင်ရန် ဆက်လက် စောင့်ဆိုင်းကြည့်ရှုနေလိုက်သည်။

“အေး...ဒီလိုဆိုရင် ပန်ကူးကျန်ဆိုတဲ့ မင်းသခင်မနဲ့ တွေ
မယ်ကွာ၊ မင်းဖယ်စမ်း...”

ဝမ်ကျင်းဆိုသောလူကြီးကပြောရင်း ရွှေသို့တိုးလိုက်သည်။

“မရဘူး၊ ကျွန်မပြောတဲ့စည်းကမ်းချက်ကိုမှ မလိုက်နာ
နိုင်ရင် ရှင်တို့ ဒီနေရာကပြန်ကြ”

“တောက်...သိပ်ကြီးကျယ်နေပါလား”

ဝမ်ကျင်းက မချင့်မရဲတက်ခေါက်၍ပြောလိုက်သော်လည်း အိမ်တံခါးဝရွေ့မှ မိန်းကလေးက တုန်လှုပ်ဟန်မပြု။

“ထို့က မင်းအတွက်ပါ ပေးမှာပါက”

ဝမ်ကျင်းနောက်မှ လူတစ်ယောက်က ဝင်ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ မိန်းကလေးက ထိုလူကိုလှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး....

“မလိုဘူး၊ ရှင်တို့ပြန်ကြတော့”

မိန်းကလေးက ပြတ်သားစွာ ပြောလိုက်သည်။

“မပြန်ဘူးဟေ့....ဒီတစ်ညတော့ဒီမှာပဲ တို့အိပ်တော့မှယ်”

ဝမ်ကျင်းက ရွှေ့သို့အတင်းတိုးဝင်သွားသည်။ ထို့နောက် သူက သူ့ရွှေ့တွင်ပိတ်ရပ်နေသော မိန်းကလေးကို တွန်းဖယ် လိုက်သည်။ သို့သော် မိန်းကလေးမှာ ဝမ်ကျင်း တွန်းဖယ် လိုက်သည်နှင့် မူလနေရာမှ ရွေ့လျားသွားကာ ကိုယ်ဟန်ပျက် သွားသော ဝမ်ကျင်းကို အသာအယာ ပြန်တွန်းလိုက်သည်။

မြင်ကွင်းမှာ အံ့ဩစရာပင်။

နုနယ်ငယ်ရွယ်သော မိန်းကလေး၏ အသာအယာပြန်တွန်း ခြင်း ခံလိုက်ရသော ဝမ်ကျင်းမှာ နောက်သို့တစ်လှံခန့်မျှ လှင့် သွားပြီး ဖင်ထိုင်လျက် လဲကျသွားလေရာသူ့တပည့်နှစ်ယောက် မှာ မျက်လုံးများ ပြူးသွားသည်။

ဝမ်ကျင်းကမူ ညစ်ညစ်ညမ်းညမ်း ဆဲရေးရင်း ပြန်ထလိုက် သည်။

“မင်းတို့က ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း ဆက်ဆံမှ ကြိုက်ပုံရ တယ်၊ တွေ့ကြရောပေါ့ကွာ”

ဝမ်ကျင်းက ကြူးဝါးရင်း မိန်းကလေးကို လက်သီးနှင့် ပြေးထိုးလိုက်သည်။

“ဝိုး....”

သို့သော် မိန်းကလေးမှာ မည်သို့ ခြေလှမ်းလိုက်သည်ကို ပင် မမြင်ရဘဲ ဝမ်ကျင်း၏တေးဘက်သို့ ရောက်ရှိသွားရာ ဝမ်ကျင်းက လွဲချော်သွားသော ညာလက်ဖြင့် လက်ပြန်ထွဲရိုက် လိုက်ပြန်၏။

“ဝိုး....”

ဝမ်ကျင်း၏ လက်မှာ လေကိုသာ ထိုးခဲ့သွားသည်။ မိန်းကလေးကား မူလနေရာတွင် ပြန်ရောက်နေ၏။

“ရှင် လွန်နေပြီ”

မိန်းကလေးက ခပ်အေးအေး ပြောလိုက်ရာ ဝမ်ကျင်းက ညစ်ညစ်ညမ်းညမ်း ဆဲလိုက်ပြန်ရင်း ခြေထောက်ပါ တိုက် ကွက်ဆင်၍ မိန်းကလေးထံ ဝင်သွားပြန်သည်။ ထို တိုက်ကွက် ကား ရွှေပင်ကူသိုင်းကွက်မှ လည်ဖြတ်အရိုးကြေ သိုင်းကွက် ဖြစ်ရာ စောင့်ဆိုင်းကြည့်ရှုနေသော ဝေသူချိန်မှာ မိန်းကလေး အတွက် စိုးရိမ်သွားပြီး အော်ဟစ် သတိပေးမိတော့ မလိုဖြစ် သွားသည်။ သို့သော်....

“ဟဲ့....”

“အင့်....”

ဟာကွက်မရှိဟု ထင်ရသောဝမ်ကျင်း၏ တိုက်ကွက်ကြားမှ ပင် မိန်းကလေး၏ လက်ဝါးချက်က ဝမ်ကျင်း၏ဘယ်ဘက် ပခုံးကို ရိုက်မိသွားပြန်ရာ ဝမ်ကျင်းမှာ ညှစ်ခနဲယိုင်သွားပြန်

သည်။ ဝမ်းကျင်းမှာ အခြေအနေမှန်ကို ရိပ်စားမိပုံမရချေ။ သူက ပို၍ပင်ဒေါသကြီးလာပြီး တံတောင်ကျော်ခန့် ရှိသော ဓားလတ်တစ်ချောင်းကို ဆွဲထုတ်လိုက်ရင်း....

“ဝိုင်းတိုက်ကြစမ်းဟေ့”

သူတပည့်နှစ်ယောက်ကို အော်ဟစ် အမိန့်ပေးလိုက်သည်။ အခြေအနေက ချက်ချင်း အေးစက်တင်းမာ သွားတော့ သည်။

နုနယ်ငယ်ရွယ်သော မိန်းကလေးတစ်ဦးကို ယောက်ျား အသားကြီး သုံးယောက်က လက်နက်ကိုယ်စီနှင့် ဝိုင်းရံလျက်။

မိန်းကလေးငယ်မူကား တုန်လှုပ်ကြောက်ရွံ့မှု မရှိပုံဖြင့် တင့်တယ်စွာ ရပ်ဆဲရပ်မြဲ။

လူသုံးယောက်က လက်နက်များကို အသင့်ကိုင်ရင်း မိန်းကလေးထံ တဖြည်းဖြည်း ဝိုင်းရံချဉ်းကပ် သွားနေကြ သည်။

“ရပ်လိုက်ကြစမ်း....”

ဝေသူချိန်က အော်ဟစ်ရင်း ပန်းချိုနောက်မှ ခုန်ထွက် လိုက်ရာ လူကြီးသုံးယောက် တန်သွားသည်။ သို့သော်မထင်ဘဲ ရောက်ရှိလာသူမှာ လူငယ်လေးတစ်ယောက်မျှသာ ဖြစ်နေရာ ဒေါသနှင့်ရမ္မက်မီး တောက်နေသော လူကြမ်းကြီးသုံးယောက် အနေဖြင့် ကြောက်ရွံ့သွားပုံ မရချေ။

“မင်းက ဘာကောင်လဲဟေ့....ဖီဂေဟာက ဆွယ်တဲ့ကောင် လား”

ဝမ်းကျင်းဆိုသော ခေါင်းဆောင်လူကြီးက ကျားဟိန်း သလို ဟိန်းဟောက်လိုက်၏။

“ကျုပ် ဘာကောင်မှ မဟုတ်ဘူး၊ ခင်ဗျားတို့ မတရား လွန်းလို့ ဝင်ပါတာ”

ဝေသူချိန်က လူသုံးယောက်ကို မျက်ခြည်မပြတ်ကြည့်ရင်း ပြောလိုက်သည်။

“မဆိုင်ဘဲ ဝင်ရှုပ်ရင် ခေါင်းပြုတ်တတ်တယ်ကွ”

“ခေါင်းပြုတ်ပြုတ် ဇက်ပြုတ်ပြုတ်၊ မတရားလုပ်ရင်တော့ ကျုပ်က ကြည့်မနေနိုင်ဘူး”

“အောင်မာ...စီကောင်က လူဝါးဝေလှချည်လား”

လူသုံးယောက်ထဲမှ တစ်ယောက်က ဓားကိုဆွဲရင်း ဝေသူ ချိန်ရှိရာသို့ တိုးကပ်လာသည်။

“ကျုပ်က သည်းခံနေမှာ မဟုတ်ဘူးနော်”

ဝေသူချိန်က ဆူထံသို့ တိုးလာသူကို မျက်မှောင်ကြုတ် ကြည့်ရင်း ခပ်မာမာပြောလိုက်သည်။

“သည်းမခံရင် အသေခံပေါ့ကွာ”

နောက်တစ်ယောက်ကပါပြောရင်း ဝေသူချိန်၏ ဘယ် ဘက်မှ ချဉ်းကပ်လာနေပြန်၏။

“ရွပ်....”

ဓားအိမ်တွင်းမှ ဓားကိုဆွဲထုတ်သံနှင့်အတူ အလင်းတန်း တစ်ချက် ဝင်းခနဲပြက်သွားကာ ဝေသူချိန်၏ လက်ထဲသို့ ဓားရှည်တစ်လက်ရောက်ရှိလာ၏။ ဓားထုတ်လိုက်ပုံက ယုံကြည် စရာမရှိအောင် မြန်ဆန်သည်။ အာမခံဌာန သိုင်းဆရာ

သုံးယောက် တွန့်ခနဲ ဖြစ်သွားကြသည်။ အတွေ့အကြုံများလှ
သော သူတို့အနေဖြင့် ဤမျှမြန်ဆန်သော ဓားထုတ်ပုံကို
မမြင်ဖူးကြ။

“မင်းဘယ်သူလဲ”

ဝမ်ကျင်းဆိုသောလူကြီးက အံ့ဩသံစွက်နေသော အသံ
အောကြီးဖြင့် မေးလိုက်သည်။

“မတရားတာကို ကြည့်မနေနိုင်တဲ့လူပေါ့ဗျာ”

ဝေသူချိန်ကပြောလိုက်ရာ ဝမ်ကျင်း၏ မျက်လုံးများ
ကျဉ်းကျယ် သွားပြန်ကာ....

“ဩ....မင်းက အစွယ်ကလေးနဲ့ဆိုတော့ အမောက်ထောင်
တာပေါ့ ဟုတ်လား၊ ကဲ....ဇီကောင်ကို အကြောင်းပြလိုက်ကြ
စမ်းဟေ့”

ဝမ်ကျင်းက သူ့လူများကိုပြောလိုက်ရင်း ဓားကိုဝင့်လျက်
ရုန်ဝင်လိုက်သည်။

ခဏတိုင် အလင်းတန်းနှစ်ချက် ပြီးပြန်သွား၏။

“ထန်း....ထန်း”

“အာ....”

အော်သံနှင့်အတူ ဝမ်ကျင်းမှာ ဝေသူချိန်၏ရှေ့ဘက်တွင်
ငူငူကြီး ရပ်နေသည်။ သူညာလက်တွင် ဓားကိုကိုင်ထားဆဲ
ရှိသော်လည်း လက်ကောက်ဝတ်မှ သွေးများ တစ်စက်စက်
စီးကျနေသည်။

ထိုစဉ် ဝေသူချိန်၏ဘယ်ဘက်မှလူက ရိပ်ခနဲ လှုပ်ရှားထိုက်
ပြန်ရာ ဝေသူချိန်၏လက်ထဲမှဓားကလည်း လှုပ်ရှားသွားပြန်၏။

“ထန်း....”

“အား....”

သံမဏိသွားချင်းထိသံနှင့် တစ်ဆက်တည်းအော်သံ ထွက်
ပေါ်လာသည်။ ခုတ်ချလိုက်သောဓားများကို ခံဆောင်၍
တစ်ဆက်တည်း ဝိုက်ဆွဲလိုက်သော ဝေသူချိန်၏ ဓားချက်ဖြင့်
အလစ်ဝင်ခုတ်သူ၏ ညာဘက်နံဘေးတွင် ဟက်ခနဲကဲ့သွားကာ
သွေးများဖြာကျလာသည်။

“ခင်ဗျားကရော စမ်းကြည့်ချင်သေးလား”

ဝေသူချိန်က သူ့ညာဘက်မှ ကျန်သည့်လူတစ်ယောက်ကို
မျက်မှောင်ကြုတ်၍ကြည့်ရင်း မေးလိုက်ရာ ထိုလူမှာ တွန့်ခနဲ
ဖြစ်ပြီး နောက်သို့ ဆုတ်သွားသည်။

ဝေသူချိန်က ဓားကိုနှစ်ချက်ဆင့်၍ ဝင့်လိုက်ရာ လူ
သုံးယောက်မှာ နောက်သို့ဆုတ်သွားပြီး ခြံတံခါးဆီသို့ ဒရော
သောပါး ပြေးလွှားသွားကြတော့သည်။

“ရွပ်....”

ဝေသူချိန်က ဓားကို ဓားအိမ်တွင်းသို့ ပြန်သွင်းလိုက်သည်။

“ရွှင်ကရော ဘာကိုစွဲ မိခြံထဲ ရောက်လာတာလဲ”

“ဗျာ....”

(၄)

ဝေသူချိန် အံ့အားကြီးသင့်သွားသည်။

သူ့အနေဖြင့် ဤခြံတွင်းသို့ ရိုးရိုးသားသားဝင်ရောက်ခဲ့ပြီး မိန်းမပျိုလေးအနေဖြင့် အန္တရာယ်ကျရောက်နိုင်သဖြင့် မဆိုင်ဘဲနှင့် ဝင်ရောက်ကူညီခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုသည်ကို မိန်းမပျိုလေးက ကျေးဇူးတင်ရမည့်အစား အပြစ်တင်လိုသောစကား မျိုး ပြောနေပြီ။

ဝေသူချိန်က မိန်းမပျိုလေးကို မျက်လုံးပြူးကြီးနှင့် ကြည့်နေမိသည်။ မိန်းမပျိုလေးက စောင်စောင် ပြန်ကြည့်နေ၏။

“ရှင်ကို မေးနေတယ်လေ”

မြကြောက်ရှင်နှင့် လျှစ်စီးလက်တန်းသိုင်း ၃၀

မိန်းမပျိုလေးက ခပ်ငေါက်ငေါက်လေသံနှင့် ပြောလိုက်ပြန်သည်။

“ဗျာ...ကျွန်တော်...ကျွန်တော်”

ဝေသူချိန် ဘာပြောရမှန်းမသိ။

“ဘာ...ကျွန်တော်လဲ...ရှင်လဲ ဒီခြံထဲက အမြန်ဆုံး ထွက်သွားပေတော့”

မိန်းမပျိုလေးက ခပ်ပြတ်ပြတ်ပြောလိုက်ပြန်ရာ ဝေသူချိန် ဒေါပူသွားသည်။ အတော်ရိုင်းစိုင်းတဲ့ မိန်းကလေးဆိုသော အတွေးဖြင့် သူ့က မိန်းကလေးကို ခပ်စူးစူးပြန်ကြည့်လိုက်ပြီ။

“ခင်ဗျား သိပ်ရိုင်းပါလား၊ ကျုပ်က ခင်ဗျားကိုဝင်ကူတဲ့ လူဗျ”

“ရှင်ကို ဘယ်သူကကယ်ခိုင်းလို့လဲ”

“ဗျာ...”

ဝေသူချိန် ဘာပြောရမှန်းမသိဘဲ ဖြစ်သွားပြန်သည်။ အမှန်တော့ မိန်းမပျိုလေး မေးသည်မှာမှန်သည်။ ဘယ်သူကမှ သူ့ကို ကယ်ပါယူပါမပြော၊ ထိုင်ကြည့်နေနိုင်လျက်နှင့် သူက ကူညီမိခဲ့သည်။

“ဒါကတော့...”

“ဒါကတော့မနေနဲ့၊ ရှင် ထွက်သွားတော့”

မိန်းကလေးက ခြံဝဆီသို့ လက်ညှိုးညွှန်ရင်း ပြတ်ပြတ်သားသား ပြောလိုက်သည်။ ဝေသူချိန် ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျသွား၏။ သူက လှည့်ထွက်သွားမည်ပြုပြီးမှ တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရသွားကာ...

“ဒါနဲ့ စီဥစ္စာ တည်းခိုဆောင် မဟုတ်ဘူးလား”

“မဟုတ်ဘူး”

မိန်းကလေးက မအူမလည်ဆိုသော အကြည့်မျိုးဖြင့်ကြည့်ရင်း ပြောသည်။

“သပြေရိပ်ငြိမ်ဆိုတော့ ကျုပ်က တည်းခိုဆောင်မှတ်လို့ ဝင်ခဲ့တာပါ”

“အခုမဟုတ်ဘူးလို့ ရှင့်ကိုပြောနေပြီ မဟုတ်လား”

ဝေသူချိန်က ဤမျှစိုက်ရိုင်းသော မိန်းကလေးနှင့်ဘက်၍ စကားမပြောလိုတော့သဖြင့် နောက်ဘက်သို့ ချာခနဲလှည့်လိုက်သည်။ ခြေတစ်လှမ်းသာ လှမ်းရသေးသည်။

“ခဏနေပါဦးရှင်”

ချိုသာပျော့ပျောင်းသော မိန်းကလေး၏ခေါင်းသံ။ သူနှင့် စကားပြောမတည့်သော မိန်းကလေး၏အသံ မဟုတ်မိန်းကလေးက ချက်ချင်းသိလိုက်သည်။ သူက အိမ်ဘက်သို့ ဖြည်းဖြည်းစွာ ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ထိုခဏတွင်ပင် ဝေသူချိန်နှင့်တက်မိသလို ဖြစ်သွားတော့သည်။

ဖွင့်ထားသော အိမ်တံခါးရှေ့တွင် ရပ်နေသောမိန်းမပျို၏ မျက်နှာပေါ်သို့ လရောင်ကလည်း ယိုကျနေသည်။ တံစက်မြိတ်တွင် ချိတ်ဆွဲထားသည့် မီးအိမ်မှမီးရောင်ကလည်း ဖြာကျထိုးဟပ်နေသည်။ ရွှေဝါရောင် ပိုးဝတ်စုံနှင့်မိန်းမပျို၏ အလှမှာ လနတ်သမီးနှင့် တူသည်ဟုသာ ဆိုရတော့မည်။ ယခု မိန်းမပျို၏ဘေးတွင် ခပ်ယိုယို ရပ်နေသော သူနှင့်စကားပြောမတည့်သူ မိန်းကလေးမှာ အလွန်လှသည်ဟု ဆိုနိုင်လင့်ကစား

ယခုတော့ သူမခမျာ လပြည့်ဝန်းဘေးမှ ကြယ်ပွင့်ကြယ်မှုန်ပမာ ဖြစ်နေရှာသည်။ သူမကို အလွန်လှသည်ဟုဆိုလျှင် ယခု တွေ့ရသော မိန်းမပျို၏အလှကို ပော်ပြုရန်အတွက် စကားလုံးမရှိချေ။

ဝေသူချိန် အံ့ဩ မှင်သက်မိနေသည်။

“ရှင်က ဒီမြို့က မဟုတ်ဘူးနဲ့တူတယ်”

ဝေသူချိန်နှင့် အသက်တူမျှရှိမည့် မိန်းမပျိုက ပြုံးတော့မယောင် မျက်နှာဖြင့် မေးလိုက်ပြန်သည်။

“အင်း...ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့”

ဝေသူချိန်က ခေါင်းညိတ်ရင်း အယောင်ယောင်အမှားမှားဆိုလိုက်သည်။

“ခရီးဝေးကံ လာတဲ့သူလားရှင်”

လူကသာ လှသည်မဟုတ်၊ အသံကလည်း ချိုမြနေသည်။ “ဟုတ်...ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်ကိုစွဲတစ်ခုနဲ့ လာခဲ့တာပါ”

“အရင်ကရော ဒီမြို့ကို ရောက်ဖူးပါသလား”

“ဒီတစ်ခေါက်ပဲ ရောက်ဖူးပါတယ်ဗျာ”

ဝေသူချိန်၏ အဖြေစကားအဆုံးတွင် မိန်းမပျိုမျက်နှာ၌ အပြုံးရိပ်များ ပေါ်လာသည်။

“တည်းခိုဖို့လဲ အခက်အခဲရှိနေတယ်ပေါ့ ဟုတ်လား”

ထိုမေးခွန်းကို ဝေသူချိန်ဖြေရန် တွန့်နေသည်။ မိန်းမပျိုက သာ ဆက်ပြော၏။

ကဲပါလေ...ရှင်က ကျွန်မညီမလေးရဲ့ အခက်အခဲကို ဝင်
ကူညီထားတော့ ရှင်အခက်အခဲကိုလဲ ကျွန်မ ကူညီရမှာပေါ့၊
ကဲ...အိမ်ထဲကို ကြပါရှင်”

ပြောပြီး မိန်းကလေးက အိမ်ထဲသို့ဝင်သွားသည်။

ဝေသူချိန်က စိတ်ညှို့ခံရသူပမာ အိမ်ထဲသို့ ဝင်လိုက်လာခဲ့
သည်။ သူနှင့် စကားများခဲ့သော မိန်းကလေးက ဝေသူချိန်
နောက်မှ လိုက်လာသည်။

ဝင်ဝင်ချင်း အိမ်ရှေ့ခန်းမှာ ညှို့ခန်းအဖြစ် အသုံးပြုပုံရ
သည်။ စားပွဲတစ်လုံးနှင့် ထိုင်ခုံလေးလုံး ရှိ၏။ မကျယ်ဝန်းလှ
သော အခန်းကို ဆေးပြုသုတ်ထား၍ အတွင်းဘက်ခန်းဆီးတွင်
ပန်းချီကားများချိတ်ဆွဲထားသည်။

“ထိုင်ပါရှင်”

ဝေသူချိန်က ထိုင်ခုံတစ်လုံးတွင် ခပ်ယိုယို ဝင်ထိုင်လိုက်
သည်။

“ရီရီရီရီ”

မိန်းမပျိုက ဝေသူချိန်နောက်မှ လိုက် ပါ လာ သော
မိန်းကလေးကို ခေါ်လိုက်ပြီး ဆက်၍....

“ရီရီရီရီကို ခြံဝမှာစောင့်ပေစေ၊ ဘယ်ညှို့သည်မှမလာ
စေနဲ့တော့၊ ပြီးရင် မင်းက ညှို့သည်အတွက် ညှို့စာပြင်
လိုက်”

ဝေသူချိန်က အားနာစိတ်ဖြင့် ညှို့စာကိုဖြင့်၊ ပယ်ရန်စိတ်ကူ
မိလိုက်သော်လည်း သူနှင့်စကားပြောမတည့်သူ မိန်းကလေး
ကြောင့် ဘာမျှမပြောဘဲ ငြိမ်နေလိုက်သည်။

ရီရီရီရီဆိုသောမိန်းကလေး အိမ်ပြင်သို့ပြန်ထွက်သွားသည်။
ဝေသူချိန်ကိုဖိတ်ခေါ်သော မိန်းမပျိုက အခန်းထောင့်စင်မြင့်
ပေါ်မှ အရက်အိုးနှင့် ကြော့ခွက်တစ်ခွက်သွားယူလာပြီး ဝေ
ချိန်-ရှေ့စားပွဲပေါ်သို့ ချပေးလိုက်သည်။

“ခရီးဝေးက လာခဲ့တာဆိုတော့ ပင်ပန်းနေမှာပေါ့၊
အပန်းပြေသောက်ပါရှင်”

သူမက ဖုန်အလိမ်းလိမ်းရှိသောဝတ်စုံနှင့် ဝေသူချိန်ကို
ကြည့်၍ပြောလိုက်သည်။ အထူးစာဖြင့် မိန်းကလေးများနှင့်
အဆက်ဆံနည်းသောဝေသူချိန်မှာ လှလန်းသော မိန်းမပျို
တစ်ယောက်ရှေ့တွင် အရက်ငွေသောက်ရန် တွန့်ဆုတ်နေသည်။

“စိတ်ချလက်ချ သောက်ပါရှင်၊ အဆိပ်ခတ်မထားဘူး
ဆိုတာ ကျွန်မအာမခံပါတယ်”

မိန်းမပျိုက တွန့်ဆုတ်နေသော ဝေသူချိန်ကိုကြည့်၍ ပြော
လိုက်၏။

“မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ ကျွန်တော်က အရက်သောက်လေ့
သောက်ထ သိပ်မရှိလို့ပါ”

ဝေသူချိန်ကပြောရင်း အရက်တစ်ခွက်ကိုငွေ၍ တစ်ချက်
တည်း မော့သောက်လိုက်ရာ သီးမလိုဖြစ်သွားသည်။ မိန်းမပျို
က သူ့ကိုကြည့်၍ပြုံးသည်။

“ရှင်က ဘယ်မြို့ကလာတာလဲ”

“မြို့က...မြို့ကမဟုတ်ဘူးဗျ...ကျွန်တော်က မိုးခိုတောင်မှာ
နေတာ၊ အဲဒီကလာတာ”

ဝေသူချိန်က ရှိုးတိုးရှုန်စာန်အမှုအရာနှင့် ပြောလိုက်သည်။
လောကအတွေ့အကြုံ များပြားပုံရသော မိန်းမပျိုမှာ သူ့ရွှေ
ဝင် ထိုင်နေသည့်လူရွယ်မှာ ကလေးသူငယ်တစ်ယောက်ပမာ
သားဖြူစင်သည်ကို ချက်ချင်းရိပ်မိသွား၏။ သူမက လူရွယ်
ကို စိတ်ဝင်စားစွာကြည့်ရင်း....

“ဒါနဲ့ စောစောက ရှင်ဓားထုတ်ပုံကတော့ ကျွန်မမြင်ဖူး
သမျှမှာ အမြန်ဆုံးပါပဲရှင်၊ ရှင်က နာမည်ကျော်သိုင်းသမား
တစ်ယောက်လားဟင်”

“ပေါက်တီးပေါက်ရွာဗျာ၊ ကျွန်တော့်ကိုဘယ်သူမှတောင်
သိမှာမဟုတ်ပါဘူး။ ဓားသိုင်းပညာဆိုတာကလဲ ကျွန်တော့်
အမေ သင်ပေးထားတာပါ”

“ရှင့်အမေဟုတ်လား၊ ရှင့်အဖေကသင်ပေးတာ မဟုတ်ဘူး
လား”

“မဟုတ်ဘူး....အမေက သင်ပေးထားတာ၊ အဖေက
ကျွန်တော်ငယ်ငယ်လေးတည်းက သေသွားပြီတဲ့ဗျာ၊ ဒါကလဲ
အမေပြောလို့သိရတာပါ။ ကျွန်တော်ကတော့ အဖေဆိုတာကို
မှန်းကြည့်လို့တောင် မသိပါဘူး”

“အို....ရှင်....”

အရိုးခံပြောလိုက်သော ဝေသူချိန်၏ စကားကြောင့်
မိန်းမပျိုမှာ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားပုံရသည်။ ခဏမျှ
မျက်မှောင်ကလေးကြုတ်၍ ကြည့်နေပြီးမှ....

“ကျွန်မကို စပ်စုတယ်လို့တော့မထင်ပါနဲ့နော်၊ ရှင်ဇိမြို့ကို
ဘာကိစ္စနဲ့လာတာလဲဟင်၊ ကူညီနိုင်တာရှိရင် ကူညီရအောင်
မေးတာပါနော်”

ပြောလိုက်ရာ မိန်းမပျိုကို ဝေသူချိန်က မျက်လွှာတစ်ချက်
လှန်ကြည့်သည်။

“ချိန်ကူးမြို့ကိုလာတာက သူ့ချားကိစ္စပဲ သန့်တတစ်
ပါ။ ကျွန်တော်က ချိအန်မြို့ကိုသွားရမှာလား၊ ရှင်အိပ်ခိုင်းပါတယ်
အဘိုးကြီးတစ်ယောက်နဲ့တွေ့ပြီး ပစ္စည်းတစ်ခု ယူရမှ
အခက်အခဲ မရှိနိုင်ပါဘူး”

မိန်းမပျိုက တစ်စုံတစ်ခုတွေးနေပုံရသည်။ မည်သို့ဖြစ်စေ
သူမအနေဖြင့် သူစိမ်းတစ်ယောက်အား ထို့ထက် ပို၍မေးရန်
လည်း မသင့်ဟု ယူဆပုံရသည်။ စကားစခေတ္တပြတ်နေသည်။
ထိုစဉ် စောစောကထွက်သွားသော ရိရုံရှုန်ဆိုသည့်မိန်းကလေး
ပြန်ထောက်လာသည်။

“ညစာပြင်ပြီးပါပြီ မမလေး”

ရိရုံရှုန်က ဝေသူချိန်ကို မသိမသာကြည့်လိုက်ရင်း ပြော
လိုက်သည်။

“ကဲ....ကျွန်မတို့ ညစာစားလိုက်ကြဦးစို့”

မိန်းမပျိုက အိမ်နောက်ဘက်ခန်းသို့ ခေါ်သွားသည်။
ထိုအခန်းမှာ အိမ်ရှေ့ညှော်ခန်းထက် ကျဉ်းမြောင်းသည်။
သို့သော် ပစ္စည်းပစ္စယများမှာမူ အတော်အတန် ပြည့်စုံသည်
ဆိုသော အိမ်ထောင်တစ်ခုနဲ့ပုံရသည်။ ပြင်ဆင်ထားသော
ညစာထမင်းဝိုင်းသည်ပင် ဟင်းအမည်ရှစ်မျိုးခန့်ပါသည်။

“အားမနာတမ်းသာ စားပေတော့ရှင်”

မိန်းမပျိုကလေးကပြောသည်။ ဝေသူချိန်မှာ အိမ်ထွက်လာကတည်းက ဖြစ်သလိုစား၍ ခရီးသွားခဲ့ခြင်းဖြစ်ရလေသည်။ ငှားကောင်းသောက်ဖွယ်များနှင့် တွေ့ရသောအခါ ရှက်စားစွာမနေနိုင်တော့ဘဲ အားရပါးရစားသောက်တော့

ဒါနဲ့ စောငေး

သမျှမှာ အမြန်ဆုံးလေးမှာမှ တိုက်နန်းဆိတ်ကနန်းမျှသာ။ သူမက ဝေသူချိန်ရှက်မည်စိုး၍ ဝေသူချိန်ကိုမကြည့်။

“မိအိမ်မှာက ခင်ဗျားတို့ မိန်းကလေးတွေချည်းပဲလား။ ဝေသူချိန်က စားသောက်နေရင်းမေးလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်မရယ် ခိုရုံရှန်တို့ညီအစ်မရယ် သိယောက်ပဲ ရှိတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

မိန်းမပျိုလေးက မျက်လွှာလှန်ကြည့်ရင်း ပြောလိုက် ဝေသူချိန် တွန့်သွားသည်။

“မိလိုဆိုရင်တော့ ဒုက္ခပဲ၊ မိန်းကလေးတွေချည်းရှိတဲ့ မိန်းမပျိုမှာ ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်က ညအိပ်ညနေ ဘယ်သင့်မလဲ”

မိန်းမပျိုလေးက ရယ်သည်။

“ခင်ဗျား ဘာဖြစ်လို့ရယ်တာလဲ”

ဝေသူချိန်က မျက်လုံးပြူးကြည့်ရင်း မေးသည်။

“ရှင်ကိုသဘောကျလို့”

“ဗျာ”

“ရှင်ရိုးသားမှုကို သဘောကျတယ် ပြောတာပါ၊ ရှင်က ကျွန်မတို့အကြောင်းကို ဘာမှမကြားမသိရဘဲ မိကို မတော်တဆ ဖောက်လားခဲ့တာကိုး၊ အေးလေးတက်ယ်တော့ သိလို့လဲ ဘာမှမထူးပါဘူး၊ ကိစ္စမရှိပါဘူးရှင်၊ မိမှာ မိတစ်ည ရှင်တည်းခိုနိုင်ပါတယ်၊ နောက်ဘက်မှာ သီးသန့်တဲတစ်လုံး ရှိပါသေးတယ်၊ ရှင်စိတ်သန့်မယ်ဆိုရင် အဲဒီမှာ ရှင်အိပ်နိုင်ပါတယ်”

မိန်းမပျိုက ရှည်လျားစွာပြောလိုက်သော်လည်း သူမကား မှာ ပဟေဠိဆန်လှသည်။ ဝေသူချိန်က မိန်းမပျိုလေးကို ငေးကြည့်ရင်း....

“ကျွန်တော်က ဘာဖြစ်လို့ စိတ်မသန့်ရမှာလဲဗျာ”

မေးလိုက်ရာ မိန်းမပျိုက သက်ပြင်း မသိမသာချလိုက်ပြီး....

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ ရှင်စိတ်သန့်ရင် ပြီးတာပါပဲ”

ထို့နောက် စကားဆက်မပြောဖြစ်တော့ဘဲ ထိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်ပင် စားသောက်နေကြသည်။ ခဏကြာလျှင် ဝေသူချိန်က စားသောက်ခြင်းကို လက်စသတ်လိုက်သည်။ သူနှင့် မိန်းမပျိုလေးတို့ အိမ်ရှေ့ညှော်ခန်းသို့ပြန်မထွက်မီ ခိုရုံရှန်ဆိုသော မိန်းကလေးပြန်ဖောက်လာကာ မိန်းမပျိုလေးအား တစ်စုံတစ်ရာ တီးတိုးပြောလိုက်သည်။ မိန်းမပျိုလေးက မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်ပြီး တစ်စုံတစ်ရာ ပြန်ပြောလိုက်ရာ ခိုရုံရှန်ပြန်ထွက်သွားလေသည်။

“ရှင်လဲ ခရီးပန်းလာတော့ အနားယူချင်မှာပဲ၊ ကျွန်မမှာလဲ ကိစ္စတစ်ခုပေါ်လာတယ်ရှင်၊ ရှင်နဲ့ စကားပြောချင်သေးပေ

မယ့် မပြောနိုင်တော့ဘူး ဖြစ်သွားတယ်။ ရှင်အိပ်ရမယ့်ထဲကို ကျွန်မလိုက်ပို့ မယ်”

ထို့နောက် မိန်းမပျိုက ထမင်းစားခန်း နောက်တံခါးကို ဖွင့်လိုက်ပြီး မီးဖိုခန်းမှဖြတ်၍ အိမ်နောက်ဘက်သို့ ခေါ်သွားသည်။ အိမ်နောက်ဘက်တွင် ကြီးမားသောသပြေပင်ကြီးများ ရှိနေရာ လရောင် ပြောက်တိပြောက်ကျားမျှသာရှိသည်။ တဲမှာ အိမ်နှင့် ပေနှစ်ဆယ်မျှကွာသည်။

မိန်းမပျိုက တဲဆီသို့လျှောက်သွားရာ ဝေသူချိန်က သူမ နောက်မှ အိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်ပင် လိုက်သွားခဲ့သည်။ ခဏတွင် မိန်းမပျိုက တဲတံခါးကိုဖွင့်လိုက်သည်။ တဲတွင်း၌ မီးအိမ် တစ်လုံး မှိန်မှိန်ထွန်းထားသည်။ ဝါးကွပ်ပျစ်တွင် ပြင်ထားသော အိပ်ရာကိုလည်း မြင်ရ၏။

“သိပ်တော့လဲ မကောင်းဘူးပေါ့ရှင်၊ ဒါပေမယ့် ဒီတစ်ည တော့ ရှင်အိပ်လို့ဖြစ်မယ်ထင်ပါတယ်။ မီးအိမ်ကိုထွန်းထားရင်လဲ ရတယ်။ စိတ်ချလက်ချ အိပ်နိုင်စာယ်ဆိုတာလဲ ကျွန်မ အာမခံပါတယ်”

ဝေသူချိန်က မိန်းမပျိုဘေးမှဖြတ်၍ တဲတွင်းသို့ ဝင်လိုက်သည်။ တဲတွင်းသို့ မျက်စိစာစားလိုက်ရာ မခမ်းနားသော်လည်း သန့်ရှင်းမှုရှိနေသည်ကို မြင်ရသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော် လမ်းမှာ ဖြစ်သလို အိပ်လာခဲ့တာပါ”

မိန်းမပျိုက သူ့ကို မျက်လုံးရွဲကြီးများနှင့် တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး တဲတံခါးကိုစေ့ကာ ပြန်သွားသည်။ ဝေသူချိန်က ပြင်ထားသောအိပ်ရာပေါ်သို့ လှဲချလိုက်၏။

မည်သို့သောမိန်းကလေးပါလိမ့်။ သူ့တွေးလိုက်မိသည်။ သို့သော် မိန်းကလေးနှင့် ပတ်သက်သော သူ့အတွေးမှာ အစလည်းမရှိ၊ အဆုံးလည်း မရှိချေ။ ထို့ပြင် တွေးချင်သည့်တိုင် တခြားတွေးစရာအကြောင်းလည်း မရှိပြန်ချေ။

သူတို့က ယခုမှတွေ့ကြသည့် မဟုတ်ပါလား။ ဝေသူချိန်က ဘာမျှစဉ်းစားတွေးတောခြင်း မပြုတော့ဘဲ မျက်စိကို မှိတ်လိုက်သည်။

အစားကောင်း၊ အသောက်ကောင်းများ တနှင့်ဘပိုး စားထားခြင်းနှင့် ခရီးပန်းလာခြင်းကြောင့် ခဏချင်းမှာပင် သူ အိပ်ပျော်သွားတော့သည်။

(၅)

ဝေသုချိန် အိပ်ရာမှနိုးချိန်တွင် နေလုံးပွင့်သစ်စပြုပြီ။ မငြိမ်း
ဘဲ အိပ်မိသောကြောင့် မီးအိမ်မှာ ဘယ်အချိန်က ဆီးခန်းခဲ
လေသည်မသိ။ ငြိမ်းသေနေ၏။ နေခြည်ပြောက်များသည်
ထရံပေါက်မှ ထဲတွင်းသို့ တိုးဝင်နေသည်။
ဝေသုချိန်က နိုးလျှင်နိုးချင်း ဖျတ်ခနဲ ထထိုင်လိုက်သည်။
သူ့ခားရှည်နှင့် အဝတ်အိတ်ကို အိပ်ရာဘေးတွင် ထားသည့်
အတိုင်း တွေ့ရသည်။ ငှက်ကလေးများ၏ စိုးစိုးစိစိအသံကို
ကြားရသော်လည်း အိမ်ရှင်မိန်းကလေးများ၏ အသံကိုမူ
မကြားရ။ ဤနေရာတွင် အချိန်ဖြုန်းနေ၍ မရဆိုသောအသံ
ဖြင့် သူက အဝတ်အိတ်နှင့် ဝေးကိုလွယ်လိုက်ပြီးလျှင် ထဲပြင်သို့
ထွက်လာခဲ့သည်။

မြေကျောက်ရှင်နှင့် လျှပ်စီးသက်တန်းဆိုင် ၆၃

မိန်းကလေးများ၏ အိမ်တံခါးသည် ပိတ်လျက်သား ရှိနေ
သေး၏။ အိပ်နေဆဲ ရှိမည်ဆိုသော အတွေးဖြင့် ခေါင်းရင်း
ဘက်မှပတ်၍ အိမ်ရှေ့ဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ အိမ်ရှေ့
တံခါးသည်လည်း ပိတ်လျက်သား။
“ဗီမှာဗျ...ဗီမှာ...”
ဝေသုချိန်က အသံပြုလိုက်သည်။ ခဏကြာသည့်
အိမ်တွင်းမှ လှုပ်ရှားသံ မကြားရ။
“အိမ်ရှင်တို့...ဗျို...အိမ်ရှင်တို့...ကျွန်တော် သွားတော့မယ်
ဗျ”

သူက အသံကိုမြှင့်၍ အော်လိုက်ပြန်သည်။
သို့သော် ထူးမခြားနားပင်။
မိန်းကလေးများအနေဖြင့် ခေါ်မကြား အော်မကြား
ဤမျှတော့ အိပ်မည်မထင်၊ ဘယ်များ သွားကြလေသနည်း။
ဝေသုချိန်က နှုတ်မဆက်တော့ဘဲ သွားတော့ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်
သည်။
သပြေရိပ်ငြိမ်ခြံထဲမှ ထွက်ခဲ့ပြီး မြို့အရှေ့ဘက်လမ်းအတိုင်း
ထွက်ခဲ့စဉ် လူသွားလူလာ သိပ်မတွေ့ရ။ မြို့၏ဤမှာဘက်
အပိုင်းသည် သီးခြားလူနေ ရပ်ကွက်တစ်ခုနယ် ဖြစ်နေပုံရ
သည်။ သူ မနေ့ကထောက်ခဲ့သော မိုးကြိုးနက် အာမခံဌာနရှိရာ
မြို့လယ်ပိုင်းကမူ လူနေထူထပ်၍ စည်ကားသည်။ ဤအရှေ့
ပိုင်းမှာမူ ချမ်းသာကြွယ်ဝသူများသာ နေကြပုံရသည်။
ဝေသုချိန်က ခပ်သုတ်သုတ်လျှောက်လာခဲ့သည်။ သူ့အနေ
ဖြင့် ဤညတွင် ချီအန်မြို့သို့ ရောက်ဖို့လိုအပ်သည်။ သူ မနား

မနေ့ခရီးနှင့်လျှင် ဤနေ့နေ့မဝင်မိပင် ချီအန်မြို့သို့ ရောက်ပေလိမ့်မည်။

အတန်ကြာသောအခါ ဝေသူချိန်သည် မြို့နှင့်အတန်လှမ်း၊ တောလမ်းနေရာသို့ ရောက်လာသည်။ သူ့လျှောက်လာရမ်းဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် ထင်းရှူးပင်များ ခပ်ပေါက်ရောက်နေသည်။ နေအနည်းငယ် မြင့်လာပြီ ဖြစ်သော်လည်း တောတန်းလေးအတွင်း၌ အေးနေသည်။ ထင်းရှူးတောအတွင်း၌ ထောက်ရှာငှက်များ ပျံသန်းနေသည်ကိုလည်း မြင်ရသည်။

ဝေသူချိန်က ခပ်သုတ်သုတ်ပင် လျှောက်လာခဲ့ရာ တောတန်းကလေး မဆုံးမိတိုင် ရှေ့ဘက်မျက်နှာချင်းဆိုင်မှ အပြင်းစိုင်းနှင့်လာသော မြင်းသုံးစီးကို မြင်ရသည်။ မြင်းသုံးစီးစလုံး ရင်ပေါင်တန်းလျက် စိုင်းနှင့်လာကြသည်ဖြစ်ရာ အဝေးကပင် ပုန်တထောင်းထောင်း ထနေသည်ကို မြင်ရသည်။

ဝေသူချိန် တောစပ်မှအထွက်တွင် မြင်းသုံးစီးနှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင် ဆုံသည်။ ဝေသူချိန်က လမ်းဘေးသို့ဆင်း၍ မြင်းများကို လမ်းဖယ်ပေးသည်။ သို့သော်....

“ဟော....”

အလယ်မှ စိုင်းနှင့်လာသော မြင်းပေါ်မှလူက တအံ့တကြံ အသံပြုရင်း မြင်းများကို အရှိန်လျှော့လိုက်သည်။ မြင်းများသည် လမ်းဘေးသို့ဆင်းရပ်နေသော ဝေသူချိန်ကို အနည်းငယ် ကျော်သွားပြီးမှ ရပ်တန့်သွားသည်။ မြင်းပေါ်မှလူသုံးယောက် စလုံး ခုန်ဆင်းပြီး ဝေသူချိန်ရှိရာသို့ လျှောက်လာကြသည်။

“မင်းကို ရှာလိုက်ရတာကွာ၊ မင်းက ညတုန်းက မြို့ထဲမှာ အိပ်ဘာပေါ့ ဟုတ်လား”

အလယ်မှ ခပ်ဝဝလူက ပြောလိုက်သည်။ ဝေသူချိန်က ကြည့်လိုက်ရာ ထိုလူမှာ မိုးကြိုးနက်အာမခံဌာနမှ စာရေးဖြစ်နေသည်ကို မှတ်မိသွားသည်။

“ခင်ဗျားကိုး....”

“အေး....ညက မင်းပြန်သွားပြီးမှ တို့ မင်းကိုလိုက်ရှာတာ မတွေ့တာနဲ့ မင်းပြောတဲ့နေရာကို သွားကြည့်တာ၊ ဌာနခွဲမှ အုတ်စန်ရင်ရဲ့ အလောင်းကို တွေ့ခဲ့ပါတယ်ကွာ၊ ဒါပေမယ့် ခွေးအံ့ တွေ့ဆွဲလို့ ရုပ်ကတော့ မှတ်မိစရာမရှိတော့ဘူး”

“ဟုတ်တယ်ဗျာ၊ သူ့အလောင်းကို ကျုပ် မြေမြှုပ်ခဲ့ဖူး သတိမရခဲ့ဘူး”

ဝေသူချိန်က စိတ်မကောင်းစွာ ပြောလိုက်သည်။

“ဒါနဲ့ညီလေးရာ သူက မသေခင်မှာ မင်းကို တခြား ဘာ တွေ့ ပြောခဲ့သေးလဲကွ”

“ဘာမှ မပြောဘူးဗျာ၊ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် ပြန်ပြောတဲ့ အတိုင်း အုတ်စန်ရင်နဲ့ အဖွဲ့ မှုဆိုးနဲ့ တွေ့သွားပြီ၊ ငှက်လဲ လှောင်ချိုင့်ထဲက ထွက်သွားပြီ၊ အဲဒါပဲ ပြောတာပဲ”

“မဟုတ်သေးပါဘူးကွာ၊ စဉ်းစားစမ်းပါဦး၊ သူတို့ကို ဘယ်သူတွေ့က တိုက်ခိုက်သွားတယ် ဆိုတာမျိုးများ မပြောဘူးလား”

“မပြောဘူး”

စာရေးနှင့် သူ့လူနှစ်ယောက် တွေ့နေသည်။

“ဒါနဲ့...မင်းက ညီတုန်းက ဘယ်နေရာမှာ အိပ်တာလဲ
ကွ”

“သပြေရိပ်ငြိမ်ဆိုတဲ့ ခြံထဲမှာဗျာ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ဝေသူချိန်က အမှန်အတိုင်းပြောလိုက်ရာ လူသုံးယောက်၏
မျက်နှာမှာ စပ်ဖြိုးဖြိုးဖြစ်သွားပြီး...

“မင်းက အလာကြီးပဲကွ၊ ဘယ်ဆိုးလို့လဲ၊ ပန်ကူးကျန်က
တောင် လက်ခံအောင် လုပ်နိုင်တဲ့အရည်အချင်းဟာ နည်းတာ
ဟုတ်ဘဲ”

“ဗျာ... ပန်ကူးကျန် ဟုတ်လား၊ သူက ဘယ်သူလဲ”

ဝေသူချိန်က တအံ့တဩမေးလိုက်ရာ လူသုံးယောက်စလုံး
အူကြောင်ကြောင်ဖြစ်ကုန်သည်။

“ပန်ကူးကျန်ဆိုတာ မင်း ညအိပ်တဲ့ သပြေရိပ်ငြိမ်က
အခင်မလေးပေါ့ကွ၊ မင်းက တစ်ညလုံးအိပ်ခဲ့ပြီး သူ့နာမည်ကို
တောင် မင်းမသိခဲ့ဘူးလား”

စာရေးဖြစ်သူက ခပ်ဟဟရယ်သံနှင့် ပြောသည်။

“မသိခဲ့ပါဘူးဗျာ၊ ကျွန်တော်ကြားတာကတော့ ရီရုံရှင်နဲ့
ရီရုံရှင်ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးနှစ်ယောက်ပဲ”

“အဲဒါက ပန်ကူးကျန်ရဲ့ အစေခံညီအစ်မနှစ်ယောက်ကွ၊
နေစမ်းပါဦး၊ ပန်ကူးကျန် ဘာဆိုတာရော မင်းသိရဲ့လား”

“ပန်ကူးကျန်ဆိုတာ ခင်ဗျားတို့ပြောမှ သိတာ၊ ကျွန်တော်
သိတာတော့ မိအမျိုးသမီးဟာ အလွန်ချောတာပဲဗျာ”

ဝေသူချိန်က အရိုးခံအတိုင်းပြောလိုက်ရာ လူသုံးယောက်
စလုံး ရယ်တော့သည်။

“ဟား...ဟား...မင်းကတော့ တုံးပါ့ကွာ၊ သပြေရိပ်ငြိမ်
ဆိုတာ ဆောင်ကြားမြိုင်တစ်ခုကွ၊ ပန်ကူးကျန်ဆိုတာက အဲဒီ
ဆောင်ကြားမြိုင်က တပင်တိုင်နတ်သမီး”

မိုးကြိုးနက်အာမခံဌာနစာရေး၏ စကားအဆုံးတွင် ဝေသူ
ချိန်မှာ မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်သွားသည်။

“ဟာ...မဟုတ်တာဗျာ၊ သူ့ကြည့်ရတာ ရိုးရိုးရှင်းရှင်းနဲ့
ထက်မြက်တဲ့ပုံဗျာ၊ ပြီးတော့ နေတာထိုင်တာကလဲ တစ်သက်လုံး
အဆင့်အတန်းမြင့်မြင့် နေခဲ့တဲ့ပုံပဲဗျာ၊ ခင်ဗျားပြောတာ မဖြစ်
နိုင်ပါဘူး”

ဝေသူချိန်က အကြောက်အကန် ပြောလိုက်သည်။

“အေး...တစ်နည်းအားဖြင့်တော့လဲ မင်းပြောတာတွေ
မှန်တယ်ကွ၊ ဒါပေမယ့် သူဟာ ကြားစားမိန်းကလေးဆိုတာ
တော့ ငြင်းမရနိုင်ဘူး၊ ယောက်ျားတွေကို ငွေယူပြီး သူ
လက်ခံနေတာပဲ၊ ဒါကလဲ ငါ့ကိုယ်တွေ့ ပြောရခက်နေတာက
ဖီလိုငွေယူပြီး လက်ခံတယ်ဆိုပေမယ့် သူ့ရဲ့ခန္ဓာကိုယ်ကို စိတ်
အလိုရှိတိုင်း အသုံးပြုခွင့်ရတယ်ဆိုတဲ့လူကတော့ ရှိချင်မှရှိလိမ့်
မယ်၊ တို့မြို့ကကုန်သည်ကြီးကတော့ ရွှေခွက်တစ်ခွက်နဲ့ ညအိပ်
ပူးတယ်၊ ပန်ကူးကျန်ဟာ ဈေးမောရုံသာ မဟုတ်သေးဘူး၊
အတွေ့ကလဲ လူမတူ နတ်တမျှလို့ ပြောတာတော့ ကြားပူး
တယ်၊ ဒါပေမယ့် သူ့စကားကိုလဲ ငါမယုံဘူး၊ ငါ့ကိုယ်တိုင်
တော့ ရွှေဒင်္ဂါးငါးပြားပေးပြီး သူတိုက်တဲ့အရက်သောက်၊ ဆိုင်
ကြည့်ရုံကြည့်ပြီး ပြန်ခဲ့ရတာပဲ”

“ဒါတော့ စာရေးကြီးညွှတ်တာပါဗျာ၊ မိန်းမနဲ့ယောက်ျား ဒီလိုလက်ခံတယ်ဆိုမှတော့ ကိုယ်ကြမ်းရင် သူ့နုရမှာပေါ့ဗျ” လူတစ်ယောက်က ဝင်ပြောသည်။ စာရေးကြီးက ထိုလူကို ပြန်ကြည့်လိုက်ပြီး...

“မင်းကိုယ်တွေ သွားစမ်းကြည့်လေ၊ ငါသိနေတယ်ကွာ... ပန်ကူးကျန်ဟာ သိုင်းပညာ လုံးဝမတတ်ဘူးလို့ ထင်ရတယ်၊ တတ်တယ် မတတ်ဘူး ငါလဲမပြောနိုင်ဘူး၊ သူဟာ သိုင်းပညာ လုံးဝမတတ်သူ ဖြစ်ချင်လို့ ဖြစ်မယ်၊ ဒါမှမဟုတ် အဲဒီလို ထင် ရလောက်အောင်ကို လျှို့ဝှက်နက်နဲတဲ့သိုင်းပညာတတ်မြောက် သူလဲ ဖြစ်ချင်ဖြစ်နေမယ်၊ အေး...ဒါပေမယ့် သူ့အစေခံ မိန်းမလေးတွေရဲ့ သိုင်းပညာကတော့၊ ငါထင်တယ်ဟေ့၊ တို့အာမာခံဌာနက သိုင်းဆရာထက်မဆိုတော်လိမ့်မယ်သို့”

စာရေးကြီး၏စကားမှာ စဉ်းစားစရာပါသည်။ သူ့စကား၌ ကြားလုံးမရှိ၊ ဝေသူချိန်ကိုယ်တွေ့အရလည်း ပန်ကူးကျန်သည် သူ့အား မည်သို့မျှ မြို့ဆွယ်မှုလုပ်ခဲ့၊ ဤလှပသော မိန်းကလေးကား တွေးရခက်သူ ဖြစ်နေသည်။

“ညတုန်းက မင်းကိုယ်တွေ့ကထေ...”

တခြားလူတစ်ယောက်က ဝေသူချိန်ကို မေးလိုက်ပြန်၏။

“ကျွန်တော့်ကို ထမင်းကျွေးတယ်၊ စကားပြောတယ်၊ အိမ်နောက်ဖေးကတဲမှာသိပ်တယ်၊ ဒါပဲ”

“ငါကြားသမျှကလဲ ဒါပါပဲ၊ ဒါထက်မပိုပါဘူး၊ သူ့ စဉ်းကမ်းချက်တွေကိုက အဖိုးစွန့်နားမရှိ၊ သူ့သဘောကျမှ လာရ၊ သူ့ဘားသလိုနေရ၊ သူပြန်စေချင် ပြန်ရမယ်ဆိုတဲ့

စဉ်းကမ်းချက်နဲ့ လက်ခံတာဆိုတော့ ငါ့လဲ ဘာမှန်းကို နားမလည်ပါဘူးကွာ”

စာရေးကြီးစကားအဆုံးတွင် ဝေသူချိန်လည်း ဆက်ပြင်း ရှိုက်မိသွား၏။

“ဒါနဲ့ မင်းက အခု ဘယ်ကိုသွားမှာလဲ ညီလေး”

“ကျွန်တော် ချီအန်ကိုသွားမှာ”

“ဟ...မင်းခရီးက မနီးပါလား၊ မြင်းမပါတော့ မင်း တစ်နေ့လုံး လျှောက်ရလိမ့်မယ်၊ အေးကွာ၊ မင်း တို့ဌာနကိစ္စ ကို ခုလို ဆောင်ရွက်ပေးတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ဒါဆိုရင် ကျွန်တော်သွားမယ်”

ဝေသူချိန်က နှုတ်ဆက်ပြီး လမ်းပေါ်သို့ပြန်တက်၍ ခရီး ဆက်သည်။ မိုးကြိုးနက် အာမခံဌာနမှ စာရေးကြီးနှင့် လူ နှစ်ယောက်မှာ မသွားကြသေးဘဲ ကျောပေးထွက်ခွာသွား သော ဝေသူချိန်ကိုကြည့်၍ ခေါင်းတညိတ်ညိတ် လုပ်နေကြ ထည်။ အတန်ကြာမှ...

“အင်း...ညတုန်းက တို့တွေသပြေရိပ်ငြိမ်နားကို ကပ်လို့ မရခဲ့ဘူး၊ တို့ထင်တာက တို့ကိစ္စနဲ့ ဆက်နွယ်ပတ်သက်နိုင်တဲ့ လျှို့ဝှက်ညှော်သည်တစ်ယောက် ရှိနေမယ်လို့ ထင်ခဲ့တယ်၊ ခုတော့ ဒီမနူးမနပ်ကောင်လေးက သပြေရိပ်ငြိမ်ထဲမှာ ထောက်နေခဲ့တာကိုး”

ထို့နောက် ဓာရေးကြီးက စိတ်ပျက်လက်ပျက် ခေါင်းက
ယမ်းခါရင်း မြင်းများရှိရာသို့လျှောက်သွားပြီး မြင်းပေါ်သို့
တက်လိုက်ရာ ဗုလူနှစ်ယောက်ကလည်း သူ့အတူပင် မြင်းများ
ပေါ်သို့ တက်လိုက်ကြပြီး ချိန်ကူးမြို့ဘက်သို့ ထွက်ခွာသွားကြ
တော့သည်။

(၆)

ချီအန်မြို့ရှိ ယင်တိုင် နတ်ဘုရားကျောင်းသည် နေမ
အဆောက်အအုံကြီးဖြစ်သည်။ နတ်ဘုရားကျောင်း၏ ရာဇဝင်
ကလည်း အလွန် စိတ်ဝင်စားဖွယ်ကောင်းသည်။
လွန်ခဲ့သည့်နှစ်ပေါင်း (၇၀၀)ကျော်ခန့်က တရုတ်ပြည်ကို
စိုးမိုးအုပ်ချုပ်ခဲ့သော ကေရာဇ်မင်းမြတ်ကြီးက ဤယင်တိုင်
နတ်ဘုရားကျောင်းကြီးကို တည်ဆောက်ခဲ့သည်ဟုဆိုသည်။
တည်ဆောက်ရသည့်အကြောင်းရင်းက ဤသို့တည်း...
ထို ကေရာဇ်မင်းမြတ်ကြီး၌ အရွယ်လည်းငယ်၍ အလွန်
တရာ ချောမောလှပသော မိဖုရားငယ်တစ်ပါးရှိ၏။ ကေရာဇ်
မင်းမြတ်ကြီးသည် ထိုမိဖုရားငယ်အား အလွန်တရာချစ်ကြည်
လေးမြတ်မှုရှိ၍ သူ့သားလေးရာသို့ အမြဲမကွာ ခေါ်သွားလေ့

ရှိရာ ကျန်သည် မိဖုရားကြီးများက ထိုမိဖုရားငယ်အား မလို မုန်းထား ရှိကြသည်ဟူ၏။

ထို့အတူပင် ကေရာဇ်မင်းမြတ်ကြီး၌ သိုင်းပညာအလွန်တရာ ထက်မြက်၍ စစ်မှုရေးရာ၌ ကျွမ်းကျင်လှသော စစ်မှူးငယ် တစ်ဦး ရှိသည်ဟုဆိုသည်။ ကေရာဇ်မင်းမြတ်ကြီးသည် ထို စစ်မှူးငယ်အား အလွန်တရာ ယုံမှတ်ကိုးစားခြင်းရှိသည်ဖြစ်၍ အမှုကိစ္စတိုင်း၌ တိုင်ပင်ဆွေးနွေးလေ့ရှိသည်ဟူ၏။ ထို့ကြောင့် ထို စစ်မှူးငယ်အား တခြားသောမှူးမတ်၊ သေနာပတိစစ်မှူး များက မနာလိုဝန်တိုခြင်းရှိကြသည်ဆို၏။

တစ်နေ့သ၌ ကေရာဇ်မင်းမြတ်ကြီးသည် အင်အားကြီးမား သော သူပုန်သူကန်တို့ကို နှိမ်နင်းရန်အလို့ငှာ သူ ချစ်ကြည် မြတ်နိုးသော မိဖုရားငယ်၊ စစ်မှူးငယ်တို့ကိုခေါ်လျက် စစ်သည် ဗိုလ်ပါအလုံးအရင်းနှင့် ဤ ချီအန်မြို့နေရာသို့ ချီတက်ရောက်၍ စခန်းချနေသည်ဟု ဆိုသည်။

ထိုအချိန်တွင် မိဖုရားငယ်နှင့်စစ်မှူးငယ်တို့အား မလိုမုန်း ထားခြင်းရှိသော မှူးမတ်သေနာပတိ စစ်မှူးများသည် အခွင့် အခါယူလျက် အကောက်ကြံစည်ကြသည်ဟူ၏။ ထို မှူးမတ် သေနာပတိ စစ်မှူးတို့သည် တစ်ည၌ မိဖုရားငယ်နှင့် စစ်မှူး ငယ်တို့အား ကေရာဇ်မင်းတရားကြီးအရေးနှင့် ပတ်သက်၍ တိုင်ပင်ဆွေးနွေးရန်ဟူ၍ မိဖုရားငယ်နှင့် စစ်မှူးငယ်တို့အား တစ်ကိုယ်ချင်းလာကြရန် ဤနတ်ဘုရားကျောင်းနေရာ တော အုပ်သို့ ချိန်းဆိုလိုက်သည်ဟူ၏။

ထိုမှူးမတ်၊ သေနာပတိစစ်မှူးတို့သည် တစ်ဖက်ကလည်း မင်းတရားကြီးအား ဤသို့ နားတော်လျှောက်ထားလေ၏။

အရှင်မင်းတရားကြီး။ အရှင်မှူးရှ် နေ့ချင်းကြီးသော မိဖုရားငယ်နှင့် စစ်မှူးငယ်တို့သည် မင်းတရားကြီး၏ ကျေးဇူး သစ္စာတော်ကိုမူ ထောက်ထားခြင်းမရှိချေဘဲ ဖောက်ပြား လျက် ရှိကြကုန်ပြီ။ အရှင်မင်းတရားကြီး စစ်မှုရေးရာနှင့် မအားမလပ်ရှိသည်ကို အခွင့်ကောင်းယူလျက် ယခုညတွင် ပင် ချိန်းဆိုတွေ့ဆိုကြချေတော့မည်။ ဤ သူယုတ်နှစ်ဦးအား မင်းတရားကြီးကိုယ်တိုင် ဖမ်းဆီးစီရင်ပါချေလော့။

မင်းတရားကေရာဇ်ကြီးသည် မှူးမတ်သေနာပတိ၊ စစ်မှူး တို့၏ လျှောက်တင်ချက်ကို ယုံမှတ်ခြင်း မရှိလှသေးချေ။ ထို့ကြောင့် အကြောင်းခြင်းရာကို ကိုယ်တော်တိုင်သိရှိရန် နောက်ပါအနည်းငယ်နှင့် သွားရောက်ကြည့်ရှုတော်မူရာတွင် ချိန်းဆိုချက်အတိုင်း မှူးမတ်သေနာပတိတို့အလာကိုစောင့်စား ၍ နေကြသော မိဖုရားငယ်နှင့် စစ်မှူးငယ်တို့အား တွေ့တော် မူလေသည်။

မင်းတရားကေရာဇ်ကြီးကား အချစ်ကြီး၍အမျက်ကြီးချေ တော့ပြီ။ အမျက်ဖုံးလွှမ်းခဲ့ပြီဖြစ်ရာ အပြစ်အပျက်အလုံးစုံကို စုံစမ်းမေးမြန်းခြင်းမရှိ၊ သင်းထို့အားသတ်စေဟု တစ်ချက်လွှတ် အမိန့်ထားလျက် မျက်နှာလွှဲတော်မူခဲ့ရာ အာဏာပါးကွက်သား တို့က မိဖုရားငယ်နှင့်စစ်မှူးငယ်တို့အား ဖမ်းဆီးကြလေတော့ သည်။

မိဖုရားငယ်နှင့်စစ်မှားငယ်တို့ကား ထွက်ပြေးတိမ်းရှောင်ခြင်းလည်းမရှိ၊ ခုခံခြင်းလည်းမပြုကြဘဲ အသာတကြည် ဖမ်းဆီးခြင်းခံကြပြီးလျှင် အကြောင်းကိုမေးမြန်းကြလေသည်။ အာဏာပါးကွက်သားတို့မှပြော၍ အကြောင်းကိုသိရပြီးလျှင် မိဖုရားငယ်နှင့်စစ်မှားငယ်တို့သည် အသီးသီးသစ္စာပြုကြလေသည်။

မိဖုရားငယ်သစ္စာပြုသည်ကား....

ကျွန်ုပ်သည် မင်းတရားကေရာဇ်ကြီးအပေါ်၌ သစ္စာတော်လည်း မပျက်ယွင်း၊ မေတ္တာတော်လည်း တိမ်းချော်ခြင်းမရှိ၊ သို့စဉ်လျက် မလိုမုန်းထားအာသာတဖြင့် ယခု အသတ်ခံရချေတော့မည်။ ဤအတွက် ကျွန်ုပ်သစ္စာဆိုပါသည်။ ကျွန်ုပ်၏သွေးမြေကျရာ ဤနေရာသည် သစ္စာယွင်းချော်သူတို့ရောက်မိပါက နောင်သံသရာရှည်စွာအထိ အကျိုးတရား ပျက်စီးပါစေသတည်း။

မိဖုရားငယ်သစ္စာပြုသည်နည်းတူ စစ်မှားငယ်ကလည်း ဤသို့သစ္စာပြု၏။

ကျွန်ုပ်သည် မင်းတရားကေရာဇ်ကြီး အပေါ်၌ ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင်ထက် ပို၍ သစ္စာစောင့်သိခဲ့ပါသည်။ မင်းတရားကေရာဇ်ကြီး၏ အကျိုးတရားနှင့် သစ္စာတော်ကို ကျွန်ုပ်အသက်ထက်ပို၍ လိုလား စောင့်သိခဲ့ပါသည်။ သို့စဉ်လျက် မလိုမုန်းထားသူတိုင်း ကုန်းစကားဖြင့် ကျွန်ုပ်အသက် ဆုံးပါရပါတော့မည်။ ဤအမှုအတွက် ကျွန်ုပ်သည်မင်းတရားကေရာဇ်ကြီးအပေါ်၌ မြူမှုန်မျှပင် အမုန်းမဝင်ခဲ့ပါ။ ဤသစ္စာတရား

မှန်ကန်ပါက ယခုမင်းတရားကြီး ကြွချီလာခဲ့ရသော စစ်ရေးအကြောင်းတရားသည် အားထုတ်ရခြင်းမရှိဘဲ အောင်မြင် ပြီးမြောက်ပါစေသတည်း။

ဤသို့အသီးသီး သစ္စာပြုကြပြီးလျှင် အာဏာ ပါးကွက်သားတို့ လက်၌ မိဖုရားငယ်နှင့် စစ်မှားငယ်တို့သည် မထွန်းမရွှံ့စိရင်မှုခံကြပြီးလျှင် အသက်ကုန်ဆုံးသောအပြစ်သို့ ရောက်ချေ၏။ ထိုသို့ မိဖုရားငယ်နှင့် စစ်မှားငယ်တို့ အသက်ကုန်ဆုံးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အခါမဟုတ်ဘဲထစ်ချွန်းမြည်ဟည်း မိုးပြားသည်ထန်စွာ ရွာသွန်းလေတော့ရာ သုံးရက်တိုင်တိုင်မစဲတော့ချေ။

သုံးရက်မြောက်သောနေ့၌ အနီးတောင်ပေါ်တွင် အခိုင်အခံ စခန်းချရပ်တည်လျက် မင်းကေရာဇ်ကြီးအား အံတုဖက်ပြိုင်သော သူပုန်သူကန်တို့မှာ သည်းထန်စွာ ရွာသွန်းခဲ့သော မိုးကြောင့် ကောင်ပြို၊ ရေကျ၊ ရိက္ခာပျက်စီး အမျိုးမျိုး ဒုက္ခတို့ဖြင့် အစည်းပြေပျက်စီးကာ မင်းတရားကြီးထံ လက်နက်ချ အညံ့ခံကြလေတော့သည်။

မင်းတရားကြီးသည် အခါမဟုတ် မိုးရွာခြင်းအကြောင်းနှင့် စပ်လျဉ်း၍ နန်းတွင်း ပုရောဟိတ်ကြီးအား မေးမြန်းရာမှ အကြောင်းစုံ သိရလေလျှင် ရင်ထူမှန်နာဖြစ်လျက် ကိုယ်စတင်တိုင် မိဖုရားငယ်နှင့် စစ်မှားငယ်တို့အား ကွပ်မျက်ရာ နေရာသို့ သွားတော်မူသည်။

ထိုဘွင် အံ့ဩစရာကောင်းသည်မှာ ဤမျှမိုးကြီးသည်ထန်စွာ ရွာသွန်းခဲ့လျက်၊ သားရဲထူထပ်သော နေရာတွင် မိဖုရား

ငယ်နှင့် စစ်မှူးငယ်တို့၏အလောင်းမှာ မစိုမစုပ် မပုပ်မသိုးဘဲ ပကတိအိပ်ပျော်နေသည့်အလား တွေ့မြင်ရလေ၏။

မင်းတရားကြီးကား ယူကျုံးမရပြင်းစွာတုန်လှုပ်လျက်သွန်စံသယအပြစ်ကိုကျေနိုင်ရန် ပုရောဟိတ်ကြီးကို တိုင်ပင်ပြန်ရာ မင်းဆရာပုရောဟိတ်ကြီးက ဤနေရာတွင် နတ်ဘုရားကျောင်း တစ်ဆောင် ဆောက်လုပ်လှူဒါန်းပါက ပြုသမိမျှ အပြစ်များ ကျေမည်ဟု လျှောက်ထားလေသည်။

သို့ဖြင့် မင်းတရားကြီးသည် နေပြည်တော်သို့ ပြန်လည်ကြွချီခြင်းမပြုဘဲသစ္စာမြဲသူဟုအဓိပ္ပာယ်ရသော ဤယင်တိုင်နတ်ဘုရားကျောင်းကြီးကို မိဖုရားငယ်နှင့် စစ်မှူးငယ်တို့၏ အလောင်းအား ဌာပနာ၍ ကြီးကျယ်စွာ တည်ဆောက်ခဲ့ချေတော့သည်။

ဤသည်မှာ ဤယင်တိုင်နတ်ဘုရားကျောင်းနှင့် ပတ်သက်၍ အဘယ်မျှ မှန်မည်မသိသော ပုံပြင်ဆန်လှသည့် သမိုင်းဖြစ်သည်။

ဤ နတ်ဘုရားကျောင်းသမိုင်းသည် မည်မျှ မှန်ကန်မည်ဟု မည်သူမျှမပြောနိုင်သော်လည်း အရိပ်ထိုးစိုးမိုးမှုကား ကြီးမားလှချေသည်။ မိန်းကလေးတစ်ဦးအား မရိုးသားသော စိတ်ဖြင့် ချစ်မိသော ယောက်ျားတို့သည် ဤနတ်ဘုရားကျောင်းတွင် သစ္စာဆိုရန် နည်းနည်းမျှ မဝံ့ကြချေ။ ထို့အတူပင် မရိုးသားသော အကြံအစည်ရှိသူတို့သည် ထိုအတွက် အောင်မြင်ရန် ဤနတ်ဘုရား ကျောင်းတွင် ဆုတောင်းရန် နည်းနည်းမျှ ကြံစည်ဝံ့ခြင်း မရှိကြချေ။ ဤသည်ကပင်လျှင် ဒဏ္ဍာရီဆန်လှ

သော ဤနတ်ဘုရား ကျောင်းကြီးမှာ နယ်နယ်ရရ မဟုတ်ဘဲ တန်ခိုးကြီးမားလှသည်ကို ဆင်ရှားစွာဖော်ပြနေချေတော့သည်။

ယင်တိုင် နတ်ဘုရားကျောင်းကြီးကား အိုမင်းလှပြီ။ သို့သော် ကြီးမားခံ့ထည်ခြင်းကား အထင်အရှား ကျန်ရှိနေသေးသည်။ လေးကော်မျှ ကျယ်သော ခြံဝန်းတစ်လျှောက် ဆယ်ပေမျှမြင့်၍ ထုတစ်ပေမျှမြင့်သော အုတ်ရိုးအကာအရံကလည်း ယခုတိုင် မိဖုရားငယ်နှင့် စစ်မှူးငယ်တို့၏ သစ္စာကို ရိုကျိုးစွာနာခံလျက်ရှိနေသေးသည့်နယ် နှစ်ပရိစ္ဆေဒသက်တမ်း ရင့်ကြာလျက်ဖြင့် ထွားကျိုင်းစည်ဝေသောသစ်ပင်ကြီးများကလည်း နတ်ဘုရားကျောင်းဝင်းအတွင်း၌ ဟောင်းအိုလွှမ်းမောသော ပုံပြင်အရိပ်ကို ချွေးသိပ်ပေးကြသည့်နယ် ရှိနေကြသည်။

ယင်တိုင် နတ်ဘုရားကျောင်းကြီးသည်ယခုကဲ့သို့ သက်ကြီးခေါင်းချ ညအချိန်၌ မူလလက်ရာမြောက်စွာ ထုဆစ်ထားသော တောင်ကြီးတစ်ခုအလား မိုးမိုးမည်းမည်းနှင့် ခံ့ထည်ခြင်းနှင့် အတူ ကြောက်ဖက်ဖွယ်အသွင်ကို အပြည့်အဝဆောင်ယူနေချေသည်။

ထိုအချိန်အဝါနှင့် ထိုအချိန်အခါမျိုးတွင် လူရိပ်တစ်ရိပ်က တောင်မြောက် ဝဲယာအကဲခတ်ကြည့်ရှုရင်း နတ်ဘုရားကျောင်း ပုရိဝုဏ်အတွင်းသို့ ချဉ်းနင်း ဝင်ရောက်သွားသည်ကို မြင်ရသည်။

ချောက်ချားကြောက်မက်ဖွယ် ကောင်းလေစွ။

နတ်ဘုရားကျောင်းကြီးကား ပကတိတိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသည်။ လေမတိုက်သဖြင့် သစ်ပင်တို့သည်လည်း နည်းနည်းမျှ မလှုပ်။

အလွန်တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်နေသောကြောင့် လေလွန်သတိထား၍ ဖော့နင်းလာသော ခြေသံပင် မလှုပ်ဘူးဟုထင်ရသည်။ နတ်ဘုရားကျောင်းအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်လာသောလူရိပ်သည် သတိထား နားစွင့်နေသော ဟန်ပန်ဖြင့်ပင် နတ်ဘုရားကျောင်း၏ ဝတ်ပြုရာခန်းမအဝသို့ ရောက်ရှိလာသည်။ လူရိပ်သည် ထိုနေရာ၌ ခတ္တရပ်နားလိုက်သည်။ အာရုံကိုစုစည်း၍ အတွင်းသို့ ကြည့်၏။

အတွင်း၌ အသက်အသံလှုပ်ရှားမှု လုံးဝမရှိ။

ထိုလူက ဖျတ်ခနဲ ခုန်ဝင်လိုက်သည်။

“ဝှစ်....”

“ထန်း....”

တစ်စုံတစ်ခု၏လေခွင်းသံ ထွက်ပေါ်လာသည်နှင့် ဝင်လာသော လူက ဓားကို ဖျတ်ခနဲဆွဲဘုတ်ကာ ဝှေ့ယမ်းလိုက်ရာ အလွန်လျင်မြန်လှသဖြင့် ထိုလူထံသို့ဝင်လာသော လက်နက်ပုန်းမှာ ဓားချက်နှင့်ထိကာ လွင့်စဉ်သွားသည်။

ဝင်လာသောလူရိပ်က တံခါးပေါက်ဆီသို့ ပြန်ဆုတ်မည်ပြုသည်။

သို့သော် တံခါး တစ်ဖက်ဘက်ချက်စီမှ ဓားချက်နှစ်ချက် ကျရောက်သာရာ ဝင်လာသူမှာ အလွတ်တိမ်းရှောင်လိုက်ရသဖြင့် အတွင်းဘက်သို့ မိုမိုရောက်ရှိသွားတော့သည်။

“ခင်ဗျားတို့ တယ်သူတွေလဲ၊ ကျုပ်ကို ဘာဖြစ်လို့ လုပ်ကြရတာလဲ”

ဝင်လာသူက ဓားကိုအသင့်ကိုင်ရင်း အသံကိုမြှင့်၍ မေးလိုက်သည်။

ဖြေသံကား မပေါ်လာ။ သို့သော် ဖျတ်ခနဲ မီးများလင်းလာသည်။ ဝင်လာသူကား ဝေသူချိန်ဖြစ်သည်။ သူက သတိနှင့် ရပ်ရင်း ဝတ်ပြုဆောင်အတွင်း လှည့်ပတ်ကြည့်ရှုလိုက်သည်။

နတ်ရုပ်တုကြီးများရှိသော အတွင်းဘက်တွင် ဝတ်ပုံနက်နှင့် အသက်ငါးဆယ်ကျော်ခန့် လူကြီးတစ်ယောက်ရှိသည်။ သူဝင်လာခဲ့သော တံခါးပေါက်တစ်ဖက်တစ်ချက်တွင်မူ အညိုရောင် ဝတ်စုံများနှင့် လူနှစ်ယောက်ရှိသည်။ နှစ်ယောက်စလုံး အညိုရောင် ဝတ်စုံများဝတ်ထား၍ တစ်ယောက်မှာ အသက်ငါးဆယ်နီးပါးမျှရှိကာ တစ်ယောက်မှာ သုံးဆယ်နီးပါးခန့်မျှသာ ရှိဦးမည်။ ထိုလူသုံးယောက်စလုံး ရုပ်ရည်အားဖြင့် သူခိုးကြမ်းပိုးရုပ်များ မဟုတ်ကြ။ တည်ကြည်ခန့်ညားသူများသာ ဖြစ်ကြသည်။

ဝေသူချိန်က ထိုလူများကို မျက်ခြည်မပြတ်ကြည့်ရင်း....

“ခင်ဗျားတို့ လူကြီးတွေဖြစ်ပြီး ဘာဖြစ်လို့ ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် လုပ်ကြရတာလဲဗျ”

ဒေါသသံနှင့် မေးလိုက်သည်။

ဝတ်ပြုဆောင်အတွင်းဘက်မှ လူကြီးက....

“မင်းကရော ဘာဖြစ်လို့ ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်လာရတာလဲ”

“ကျုပ်ကိစ္စနဲ့ ကျုပ်လာတာပဲ၊ နတ်ဘုရားကျောင်းကို မလာရဘူးလို့ ဥပဒေရှိသလား”

ဝေသူချိန်က ပြန်ပြောလိုက်ရာ လူကြီးမှာ ရိုးသားဟန် ပေါ်လွင်နေသော ဝေသူချိန်ကိုကြည့်ရင်း အစဉ်းစားရ ခက် နေပုံမျိုး ပေါ်သွား၏။

“မင်းဘယ်သူလဲ”

တံခါးဝမှ အသက်အငယ်ဆုံးလူက မေးပြန်၏။

“ကျုပ်နာမည် ဝေသူချိန်လို့ ခေါ်တယ်၊ ခင်ဗျားတို့ကဏှာ ဘယ်သူတွေလဲ”

“ကောင်းပြီ၊ ငါတို့ဘယ်သူတွေလဲဆိုတာ ပြောပြမယ်၊ ပြီးရင် မင်း တို့သိချင်တာကိုဖြေ”

ဒုတိယ အသက်အကြီးဆုံးလူကြီးက ဝင်ပြောလိုက်ပြီး ဆက်၍....

“ငါက ယူဝန်ပိန်၊ ဟိုဆံရာကြီးက ဝူစိန်ဝမ်းလို့ခေါ်တယ်၊ သူကတော့ ထင်ရှောက်ရိတဲ့”

ယူဝန်ပိန်ဆိုသောလူကြီးက ပြောပြနေသည်။ သို့သော် ဝေသူချိန်မှာ မိုးခိုတောင်မှအပ တခြားသို့ရောက်ဖူးသူ မဟုတ် ဘဲ။ သူ့အား စကားပြောနေသော ယူဝန်ပိန်ဆိုသူမှာ ချွန်စီ နယ်စားကြီးဖြစ်၍ ဝူစိန်ဝမ်းဆိုသော နတ်ခမ်းမေးမုတ်ဆိတ်မေး နှင့် လူကြီးမှာ မိုးကြိုးနက်အာမခံဌာနပိုင်ရှင် ပင့်ကူစား ဆိုသော သိုင်းဆရာကြီးဖြစ်သည်ကိုလည်း မသိချေ။ ထို့ပြင် ယူဝန်ပိန်ဘေးမှ အသက်အငယ်ဆုံးလူမှာ ဤချိအန်မြို့စားလေး ထင်ရှောက်ရိသည်တို့ကို လုံးလုံးမသိချေ။

“ကဲ....ငါတို့တွေ ဘယ်သူဆိုတာ မင်းကို ပြောပြီးပြီ၊ တို့သိချင်တာမေးမယ်”

ယူဝန်ပိန်က ဆက်၍ပြောလိုက်ပြီး....

“အချိန်မတော်မှာ ဘာကိစ္စနဲ့ မင်း ဒီဘုရားကျောင်းကို လာတာလဲ”

“ကျွန်တော့်ရဲ့ ကိုယ်ပိုင်ကိစ္စတစ်ခုရှိလို့”

“ဒီအခြေနဲ့ မလုံလောက်ဘူးလေ၊ မင်းကိုယ်ပိုင်ကိစ္စဆိုတာ ကို ရှင်းပြဦးမှပေါ့”

လူကြီးက ကဲ့ကဲ့ပြားပြားပြောလိုက်ရာ ဝေသူချိန် အခက် တွေသွား၏။ သူ့အနေဖြင့် သူ့အမေ ခိုင်းလိုက်သောကိစ္စကို ဘာမှန်းမသိသော လူများ မသိစေလိုပေ။ ဝေသူချိန်က မျက်တောင်ခတ်လိုက်ပြီး....

“အဲဒါကိုမပြောခင် ကျွန်တော် သိချင်တာ ရှိတယ်ဗျ၊ ခင်ဗျားတို့က ကျွန်တော် နတ်ဘုရားကျောင်းထဲ ဝင်လာတာနဲ့ ဘာဖြစ်လို့ လက်နက်ပုန်းနဲ့ ပစ်ရတာလဲ”

မေးလိုက်ရာ ယူဝန်ပိန်ဆိုသောလူကြီးက ဝူစိန်ဝမ်းဆိုသော လူကြီးကို လှမ်းကြည့်သည်။ ဝူစိန်ဝမ်းက မသိမသာ ခေါင်းညိတ် ပြလိုက်မှ....

“သိပ်မကြာသေးဘူးကွ၊ ဒီနယ်ထဲမှာ လူယက်မှုတစ်ခု ဖြစ်ခဲ့တယ်၊ အဲဒီလူယက်မှုနဲ့ပတ်သက်တဲ့ လူတစ်ယောက်ဟာ ဒီနေ့ညမှာ ဒီနတ်ဘုရားကျောင်းကိုလာမယ်လို့ သတင်းရထား တယ်ကွ၊ အဲဒါကြောင့် ခုလိုဖြစ်သွားရတာပဲ”

“ဒါနဲ့ပဲ ခုလိုလက်လွှတ်ပယ်လုပ်ရရောလားဗျာ၊ ခင်ဗျား
တို့ လက်နက်ပုန်းနဲ့ပစ်လိုက်သာ ကျုပ်သာ မကာကွယ်နိုင်ရင်
သေရောပေါ့ဗျ”

ဝေသူချိန်က မကျေမချမ်းလေသံမျိုးဖြင့် ပြန်ပြောလိုက်
သည်။

“မသေပါဘူးကွ၊ သေလောက်တဲ့နေရာကို ပစ်တာမှမဟုတ်
ဘဲ၊ ပြီးတော့ လက်နက်မှာ မေ့သွားရုံပဲ အဆိပ်သုတ်ထားတာ
ပါ”

ဝူစိန်ဝမ်းဆိုသောလူကြီးက ဝင်ပြောလိုက်သည်။

“ဗျာ... အဆိပ်သုတ်ထားတယ် ဟုတ်လား၊ ဒါ သက်သက်
ယုတ်မာတာပဲ”

“ထားပါတော့ကွာ၊ မင်းလဲ ဘာအန္တရာယ်မှရှိတာ
မဟုတ်ဘဲ၊ ခုနဲ့ တို့မေးတဲ့ကိစ္စကိုပဲ ပြောစမ်းပါဦး”

ထင်ရှောက်ရီဆိုသောလူက စကားဖြတ်မေးလိုက်သည်။

“နေဦးဗျာ... ခင်ဗျားမေးတာ ကျုပ်မှဖြေနိုင်သေးဘူး၊
ကျုပ်မိမြို့ကိုအလာ လမ်းမှာ လူတစ်ယောက်နဲ့တွေ့ခဲ့တယ်ဗျ၊
ဒီလူနာမည်က အုတ်စန်ရင်တဲ့”

“ဟင်... ဟုတ်လား၊ ပြောစမ်း... ပြောစမ်း”

ဝူစိန်ဝမ်းဆိုသောလူကြီးက လွတ်ခနဲပြောရင်... ရှေ့သို့
တိုးလာသည်။ သူက စိတ်ဝင်စားမှုကြောင့် အားမလိုအားမရ
ရှေ့သို့တိုးလာခြင်းဖြစ်သော်လည်း ဝေသူချိန်မှာ သတိထားနေ
သူဖြစ်ရာ ဘေးဘက်သို့ အသင့်အနေအထားဖြင့် တစ်လှမ်း
ဆုတ်လိုက်ပြီးမှ...

“ကျုပ်နဲ့တွေ့တဲ့အချိန်မှာ ဒီလူက သေကန်နီးနေပြီဗျ၊
သူက ကျုပ်ကိုပြောတယ်၊ အုတ်စန်ရင်နဲ့ အဖွဲ့မှဆိုးနဲ့တွေ့ပြီတဲ့၊
ငှက်လဲ လှောင်ချိုင့်ထဲကပျံသွားပြီတဲ့၊ သူက အဲဒီစကားကို
ချိန်ကုမြို့က မိုးကြိုးနက်အာမခံဌာနကို သွားပြောပေးဖို့
မှာပြီး သေသွားတယ်၊ ကျုပ်လဲ အဲဒီကို သူမှာတဲ့အတိုင်း
သွားပြောခဲ့တာ”

ဝတ်ပြုဆောင်အတွင်း ခေတ္တမျှ တိတ်ဆိတ်သွားသည်။
မိုးကြိုးနက်အာမခံဌာနမှူး ဝူစိန်ဝမ်းမှာ ဝေသူချိန်အပေါ်
သံသယတစ်ဝက်ဝင်နေသည်။ ဤလူငယ်မှာ လုယက်မှုတွင်
တစ်နည်းတစ်ဖုံအားဖြင့် ဆက်နွယ်မှုရှိနေမည်ဟု ထင်သည်။
ထို့ကြောင့် သူက ပိုမို၍သေချာစေရန်...

“ဘယ်သူတွေက သူတို့ကို လုယက်သွားတယ်ဆိုတာရော
ပြောမသွားဘူးလားကွ”

“ဒါတော့ ပြောမသွားဘူးဗျ”

ဝေသူချိန်က အမှန်အတိုင်းပြောလိုက်သည်။ သို့သော်
ဝူစိန်ဝမ်းက တစ်ဝက်ဖုံးတစ်ဝက်မှန် စကားပြောသည်ဟု
ယူဆသည်။

“ဒါဖြင့် မင်းက စိနတ်ဘုရားကျောင်းကို ဘာကြောင့်
လာရတာလဲ”

“လူတစ်ယောက်နဲ့တွေ့ဖို့ဗျ”

“အဲဒီလူက ဘယ်သူတဲ့လဲ”

ဝူစိန်ဝမ်းက ဆက်တိုက် မေးနေသည်။ ဝေသူချိန်က
မျက်ခွန်ကြွတ်ရင်း...

“အဲဒါတော့ ကျုပ်မသိဘူးဗျ”
ဝေသူချိန်က ပြောလိုက်ရာ ဝူစိန်ဝမ်းက စိတ်ပျက်လက်ပျက်
ခေါင်းကို ယမ်းခါလိုက်ပြီး....

“ဒါတော့ မဟုတ်သေးပါဘူးကွာ”

“ဒီလိုလုပ်ပါလား”

ထင်ရှောက်ရီဆိုသူက ဝင်ပြောသည်။ သူက ဆက်၍....

“ခုကိစ္စက နည်းနည်းရှုပ်ထွေးနေတယ်ကွာ၊ ငါတို့မှာ
အကူအညီလိုအပ်နေတာလဲအမှန်ပဲ၊ အဲဒီတော့ မင်းက တို့နဲ့
ခဏလောက်လိုက်ခဲ့ပါ”

သူက ဝေသူချိန်ကို သေချာစစ်မေးကြည့်လျှင် လူယက်မှု
အတွက် သဲလွန်စအမှန်ရမည်ဟုယူဆသဖြင့် ထိုစကားကို
ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ဗျာ....ကျုပ်က ဘာကိစ္စလိုက်ရမှာလဲဗျ”

ဝေသူချိန်က တအံ့တဩပြောလိုက်၏။

“မင်းကို နည်းနည်းလောက် မေးချင်မြန်းချင်တယ်ကွာ၊
ဒါပါပဲ၊ တခြားကိစ္စမရှိပါဘူး”

“ဘာမေးစရာရှိလဲဗျ၊ ခင်ဗျားတို့သိချင်တာ ကျုပ်ပြော
ပြီးပြီပဲ၊ ဘယ်လိုက်လို့ဖြစ်မလဲ”

“ဒီလိုပြောလို့မရဘူးလေ....မင်းက စကားကိုအဖွင့်အပိတ်
တွေနဲ့ ပြောနေတာ၊ တို့ကတော့ မင်းမလိုက်ရင် လိုက်အောင်
ဝေငါ့ရမှာပဲ”

နယ်စားကြီးယူဝန်ပိန်က ဝင်ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

“ဘယ်နည်းနဲ့မှ ကျုပ်ကလဲ မလိုက်နိုင်ဘူးဗျာ”

ဝေသူချိန်က ပြတ်သားစွာပြောလိုက်သည်။ အခြေအနေ
က ရုတ်တရက်တင်းမာသွား၏။ စတင်လှုပ်ရှားသူမှာ ချီအန်
မြို့စား ထင်ရှောက်ရီဖြစ်၏။

“မင်းက လူငယ်သလောက် သိပ်မောက်မာပါလား။
တွေ့ကြသေးတာပေါ့ကွာ”

သူက ဓားကိုဝင့်လိုက်ရင်း ဝေသူချိန်ရှိရာသို့ တိုးဝင်သွား
သည်။

“သတိထားထင်ရှောက်ရီ၊ ဒီကောင်ဓားထုတ်ပုံက သိပ်
မြန်တယ်”

နယ်စားကြီး ယူဝန်ပိန်က သတိပေးလိုက်သည်။ သို့သော်
မြို့စားထင်ရှောက်ရီမှာ တိမ်သွေးဓားရှင်ဘွဲ့ဖြင့် သိုင်းလောက
တွင် ကျော်ကြားသူဖြစ်ရာ အသက်နှစ်ဆယ်ရွယ် မျက်နှာသစ်
လူငယ်လေးတစ်ယောက်ကို ပမာမထားချေ။ သူက လေယူရာ
ချီ သိုင်းကွက်ဖြင့် ဓားနှစ်ချက် သုံးလိုက်၏။

ပထမဓားချက်မှာ ညာဘက်အပေါ်မှ စလွယ်သိုင်းပိုင်းချ
ခြင်း ဖြစ်၍ ဒုတိယဓားချက်မှာ ညာဘက်နံညွန့်နေရာမှ ခုတ်
ထိုး ထိုးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ အမှန်အားဖြင့် ဤဓားချက်
နှစ်ချက်၌ ဒုတိယ ဓားချက်သည်သာ အဓိက ဓားချက်ဖြစ်
ချေ၏။

ဝေသူချိန်က ပထမဓားချက်ကို အလွတ် တိမ်းရှောင်လိုက်
ပြီး ဒုတိယဓားချက်ကို သူ့ဓားဖြင့် ပက်ထုတ်လိုက်သည်။
“ချလွန်”

မြို့စားထင်ရှောက်ရီ၏ ဓားချက်မှာ အချည်းနှီးဖြစ်သွားသည်ကား မှန်သည်။ သို့သော် ဝေသူချိန်မှာ အတွင်းအား မကောင်းလှဘဲရှိရာ မြို့စားမင်းထင်ရှောက်ရီ၏ အတွင်းအားကြောင့် လက်မောင်းတစ်လျှောက် ထုံကျဉ်သွားခဲ့ရ၏။

မြို့စားထင်ရှောက်ရီက သိုင်းကွက်နှစ်ကွက် တပ်မံ၍ အသုံးပြုလိုက်ပြန်၏။ ဝေသူချိန်က နောက်သို့သုံးလှမ်းမျှ ဆုတ်၍ တိမ်းရှောင်သွားသည်။ သူက ထင်ရှောက်ရီ၏ ကြီးမားသော အတွင်းအားကို မဆိုင်ဘဲ တိုက်ခိုက်ရန် ဆုံးဖြတ်ထားခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။

မြို့စားထင်ရှောက်ရီမှာ သူ၏ သိုင်းကွက်သုံးကွက်ကို တိမ်းရှောင်နိုင်သော ဝေသူချိန်အား တအံ့တကြည်လိုက်သည်။ ထိုစဉ် ဝေသူချိန်က လျှပ်တစ်ပြက် ဝင်ရောက် တိုက်ခိုက်လိုက်လေရာ ပြီးပြန်လင်းလက်သော ဓားရောင်များက မြို့စားထင်ရှောက်ရီ၏ ကိုယ်တစ်ဝက်ကို ဖုံးလွှမ်းသွားလေ၏။

ထိုအဖြစ်ကြောင့် ပင့်ကူဓားဝှံစိန်ဝမ်းနှင့် နယ်စားကြီး ယုဝန်ပိန်တို့ပင် မျက်မှောင်ကြုတ် သွားကြတော့သည်။ သူတို့အနေဖြင့် လူငယ်လေးတစ်ယောက်မျှသာ ဖြစ်သော ဝေသူချိန်၏ ဓားချက်များကို မည်သည့်သိုင်းကွက်ဟု အမည်မပေးနိုင်ဘဲ ရှိနေသည်။ ဝေသူချိန်၏ ဓားချက်များကား အမှန်ပင် ကြောက်မက်ဖွယ် သွက်လက် လျှင်မြန်စွာသည်။ အကယ်၍ ကြီးမားသော အတွင်းအားသာ ပိုင်ဆိုင်ပါက တိမ်သွေးစားရှင် ထင်ရှောက်ရီမှာ ဝေသူချိန်၏ ဓားသိုင်းကွက် ငါးကွက်မျှကိုပင် ခံနိုင်မည်ဟု ထင်စရာမရှိချေ။

ထိုစဉ် မြို့စားထင်ရှောက်ရီမှာ အသေအလဲ တိမ်းရှောင်ခံနေရာမှ နောက်သို့လွှားခနဲ ခုန်လိုက်သည်။ သူသည် နာမည် တစ်လုံးနှင့်နေသော သိုင်းသမားဖြစ်ရာ ယခုကဲ့သို့ နယ်စားကြီးနှင့် နာမည်ကျော် သိုင်းဆရာကြီးတစ်ဦး ရှေ့၌ မျက်နှာသစ် လူငယ်လေး တစ်ယောက်၏ တိုက်ခိုက်မှုကို အလူးအလဲ ခံလိုက်သည်ကို အလွန်ရှက်လျက် ခံပြင်းစေသဖြင့်ဖြစ်သည်။ သူက ဝေသူချိန်ကို စူးစူးဝါးဝါးကြည့်လိုက်လျက်....

“ကျား....”

မာန်တင်းအော်ဟစ်ခင်း တိမ်သွေး ဓားသိုင်းကွက်များမှ အပြင်းထန်ဆုံး သိုင်းကွက်များဖြင့် တရကြမ်းဝင်ရောက် တိုက်ခိုက်လေတော့သည်။

“ထန်း....”

“ထန်း....”

ဝေသူချိန်က သူ့ဓားဖြင့် ခံဆောင်လိုက်သည်။ ထိုဘဝါ အတွင်းအားကွာခြားမှုကြောင့် သူ့လက် နှင်းမှ ဓားလှတ်ချလှ မတတ် ဖြစ်သွားရာ ဓားချက်ချင်း မဆိုင်မိစေရန် ဝေသူချိန်မှာ နောက်ဘက်သို့ ငါလှမ်းမျှ ဆက်တိုက် ဆုတ်သွားခဲ့လေတော့သည်။

အခြေအနေက ဘတစ်ပြန် ကျားတစ်ပြန်ဆိုသကဲ့သို့ ဖြစ်နေသည်။

အမှန်အားဖြင့် ဓားသိုင်းကွက်အားဖြင့် ဝေသူချိန်က သာပေသည်။ သို့သော် ဝေသူချိန်မှာ တိုက်ပဲ့အတော့အကြံ ဟူ၍

အလွန်နည်းသဖြင့်ထု မြို့စားထင်ရှောက်ရီကို အခွင့်ကောင်းယူ
၍ မတိုက်ခိုက်နိုင်ချေ။ မြို့စားထင်ရှောက်ရီမှာ အတွေ့အကြုံ
ကြွယ်ဝသော နာမည်ကျော် သိုင်းသမား တစ်ယောက်ဖြစ်ရာ
ခဏချင်း၌ အတွင်းအားနည်းသော ဝေသူချိန်၏ အားနည်း
ချက်ကို နားလည်သွားပြီး ရင်ဆိုင် ဓားချက်များကို သုံး၍
အပေါ်စီးအနေအထားကို ရယူလိုက်နိုင်သည်။

ခဏကြာသောအခါ ဝေသူချိန်အတွက် ဆုတ်ကွက်များ
ကျဉ်းမြောင်းလာသော အနေအထားသို့ ရောက်ရှိလာသည်။
ထို့ပြင် သူဆုတ်ခွာရာဘက်မှာ နတ်ရုပ်များရှိရာဘက်ဖြစ်၍ ထို
ဘက်မှ မီးရောင်ကြောင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်မှု ထင်ရှောက်ရီကို
သူ့ကိုယ်ရိပ်က ကွယ်ပေးသလို ဖြစ်နေသည်။ သူ့မှာ အမှောင်
နှင့် အလင်း တိုက်ခိုက်နေရသကဲ့သို့ တပန်းရှုံးလျက် ရှိနေ
သည်။

“ဟိုင်း...”

ဝေသူချိန်က ထိုးစားတစ်ချက် သုံးလိုက်သည်။ တစ်ဆက်
တည်းပင် ဒုတိယစားချက်ကို မြေဟောက်ကဲ့သို့ ထင်ရှောက်ရီ
၏ ဦးခေါင်းဆီသို့ ခုတ်ချလိုက်ကာ ဘယ်ဘက်သို့ ရွှေ့လိုက်
သည်။

ထင်ရှောက်ရီမှာ ဓားချက်နှစ်ချက်ကို တိမ်းရှောင်လိုက်ရ
သဖြင့် ဝေသူချိန်၏ထွက်ပေါက်ကို မပိတ်ဆို့နိုင်ဘဲ ဖြစ်သွား
သည်။ ဝေသူချိန်က မြို့စားထင်ရှောက်ရီ၏ နံစောင်းသို့ နှစ်ချက်
မွှေ့သွင်းလိုက်ရာ ထင်ရှောက်ရီက မရှောင်ဘဲ လက်ပြန်ခုတ်ရ
လိုက်သည်။

“ထန်း...ထန်း...”

“အာ...”

“ချင်...”

ဝေသူချိန်မှာ ဘယ်ဘက်သို့လှည့်အထွက်ဖြစ်၍ မတိမ်းသာဘဲ
ဓားဖြင့်ခံဆောင်လိုက်ရာ မီးပွင့်များဖြာထွက်သွားပြီး လက်
ထဲမှ ဓားလွတ်ကျသွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်တည်း လက်ကောက်
ဝတ်ကိုလည်း ဓားထိခံလိုက်ရသည်။

“ကဲ...မင်း ဘာတတ်နိုင်သေးလဲ”

မြို့စားထင်ရှောက်ရီက ပြောရင်း သူ့ဓားကို ဓားအိမ်
တွင်းသို့ ပြန်သွင်းလိုက်သည်။

ထိုအခိုက် ဝတ်ပြုဆောင်အဖွဲ့၌ လေတိုက်သကဲ့သို့ ဖြစ်
သွားပြီး နတ်ဘုရားရုပ်တုများရွေ့တွင် ထွန်းထားသည့်မီးတိုင်
များ ငြိမ်းသေသွားသည်။

“သတိထား”

အတွေ့အကြုံအများဆုံးဖြစ်သော ပင့်ကူဓား ဝူစိန်ဝမ်းက
အော်ဟစ်လိုက်သည်။

ဝေသူချိန်မှာ မထင်မှတ်ဘဲ ပြောင်းလဲသွားသော အခြေ
အနေကြောင့် ဘာလုပ်ရမှန်းမသိဘဲကြောင်သွားသည်။ ထိုစဉ်
သူ၏ နှင်ဖူနှင့် ရင်ခွန်သွေးကြောကွက်များကို လက်ဖြင့်
ထောက်ခြင်း ခံလိုက်ရသည်။ ဝေသူချိန် ပျော့ခွေကျသွား၍

ကျောက်သား ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ လဲကျမသွားမီ တစ်ဝက်
တစ်ယောက်က သူ့ကိုပွေ့ချီလျက် လေတိုက်သည့်နှယ် ဝတ်ပြု
ဆောင် အပြင်ဘက်သို့ ပြေးလွှားထွက်ခွာ သွားတော့သည်။

ဝေသူချိန် သတိရလာသောအခါ သူသည် ရုတ်တရက်တုတ်
သူ့ကိုယ်သူ ဘယ်ရောက်နေမှန်း မသိချေ။ သူ့ကိုယ်သူ တော
လမ်း တစ်နေရာတွင် သစ်ခတ်သမားတို့၏ တဲကလေး၌ ဝင်အိပ်
မိနေသလိုလို ထင်နေမိသေးသည်။

သူက လူးလဲ၍ ထထိုင်လိုက်သည်။

သူ့ရောက်ရှိနေသည်ကား ယာယီဆောက်လုပ်ထားပုံရသော
သစ်ခက်တဲတစ်လုံးအတွင်းမှာဖြစ်သည်။ ညာဘက်လက်ကောက်
ဝတ်တွင် ပဝါစပြင့် သေသပ်ကျနစွာ ပတ်တီးစည်းထား
သည်။ ဆေးမြစ်ဆေးရွက်တစ်ခုခု အုံပြီးစည်းထားပုံရသည်။
ဒဏ်ရာနေရာမှ နာကျင်ခြင်းမရှိ၊ လက်ကို ဆုပ်ချည်ဖြန့်ချည်
ပြုလုပ်လိုက်သောအခါတွင်မူ နာကျင်မှုကို ခံစားရသည်။

ယခုအတိုင်းဆိုလျှင် သူသည် ဘုရားကျောင်းတွင် တွေ့
ခဲ့ရသော လူကြီးသုံးယောက်၏ ပမ်းဆီးထားခြင်း မခံရသည့်
မှာ သေချာနေသည်။

သေချာစဉ်းစားကြည့်သောအခါ ဝတ်ပြုဆောင်အတွင်း
မီးတိုင်များငြိမ်းပြီး မှောင်မသွားမီ သူ့သွေးကြောများ အပိတ်

ခံလိုက်ရသည်ကို သတိရသည်။ ကေန္တ ထိုလူသည် သူ့ကို
ကယ်တင်သူ ဖြစ်လိမ့်မည်။ သူ့၌ အသိမိတ်ဆွေဟူ၍ မရှိသေး။
ထိုပူသည် မည်သည့်ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် သူ့အား ကယ်တင်ခဲ့
လေသနည်း။ ဝေသူချိန် စဉ်းစားမရနိုင်ချေ။

သစ်ခက်တဲအတွင်း၌ သီးသန့်အခန်းဟူ၍ ဖွဲ့စည်းထားခြင်း
မရှိ။ ထို့ကြောင့် သူတစ်ယောက်တည်းမှအပ တခြားလူ မရှိ
သည်မှာ ထင်ရှားသည်။

ဝေသူချိန်က ထိုင်ရာမှထလိုက်ပြီး တဲပြင်သို့ ထွက်လိုက်
သည်။

မနက် နေထန်းတဖျားခန့်ရှိပြီကို သစ်ကိုင်းသစ်ခက်တို့
ကြားမှ မြင်ရသည်။ တောအုပ်တစ်ခုအတွင်း ရောက်ရှိနေသည်
ကား သေချာသည်။ သူ့ကိုကယ်တင်လာသူသည် သူ့ကို တား
ရစ်ခဲ့၍ တခြားသို့ ထွက်သွားခဲ့ချေပြီလား။ သို့ဆိုလျှင် သစ်ခက်
တဲထိုးစရာမလိုပေ။ ကယ်တင်ရှင်သည် တခြားသို့ ခေတ္တခဏ
ထွက်သွားခဲ့ခြင်းသာ ဖြစ်ရမည်။

ဝေသူချိန်က တဲရွေ့ဘက် ခပ်လှမ်းလှမ်းသို့ လျှောက်လာ
ခဲ့သည်။

ဤတွင် ရွှေဘက်လှမ်းလှမ်းဆီမှ လူသံများ ကြားရသည်။
ခဏတွင် ချုပ်တ်များကွယ်နေရာမှ မျက်နှာချင်းဆိုင် မြင်
လိုက်ရသည်။

“ဟင်....”

ဝေသူချိန် ကြက်သေသေသွားသည်။

သူ လုံးဝမမျှော်လင့်ထားသူများ ဖြစ်သည်။

ချိန်ကူးမြို့ သပြေရိပ်ငြိမ်တွင်ဆုံခဲ့ရသော မိန်းကလေး သုံး ယောက်ဖြစ်လေသည်။

“ရှင် နိုးလာပြီကိုး”

ပန်ကူးကျွန်ဆိုသော မိန်းမချောလေးက ဆိုသည်။

သူတို့သည် ရေမိုးချိုးပြီးစ ဖြစ်ပုံရသည်။ နဖူးဆံစတွင် ရေစက်လက်နှင့်ရှိသည်။ ရေဖျန်းထားသော ခူးပြီးစ၊ ပန်းနှယ် လည်း လန်းနေကြသည်။

ရုတ်တရက်တွင် ဝေသူချိန် ဘာပြောရမှန်းမသိ။

မိန်းကလေးများ သူ့ရွှေသို့ ထောက်ရှိုလာကြသည်။

“ညီတုန်းက အဲဒီမှာထဲမှာ ရှင် ခုခံရုန်းကန်နေမှာ စိုး တာနဲ့ သွေးကြောတွေ ပိတ်လိုက်ရတယ်။ အဲဒါ ရှင် စိတ်မဆိုး ဘူး မဟုတ်လား”

ပန်ကူးကျွန်က မေးသည်။

“စိတ်မဆိုးပါဘူးဗျာ”

“ရှင်ကတော့ သိပ်စည်းစိမ်တွေနေတာပေါ့၊ အဲဒီကနေ ဒီတော့ထဲထိ ပခုံးပေါ်ကလဲလိုက်ခဲ့ရတယ်။ ခုအချိန်ထိလဲ စိတ်အေးလက်အေးအိပ်ရတယ်။ ကျွန်မတို့ကတော့ ခုထိ တစ်မွေးမှလဲ မအိပ်ရသေးဘူး။ ခု ရှင်စားဖို့သောက်ဖို့က လဲ လုပ်ရဦးမယ်”

ဝေသူချိန်နှင့်မတည့်ခဲ့သော ရီရုံရှန်ဆိုသည့်မိန်းကလေးက နှုတ်ခမ်းတလန်ပန်းတလန်နှင့်ပြောသည်။ သည်တစ်ခါတော့ ဝေသူချိန်စိတ်မဆိုးနိုင်။ သိပ်အားနာသွားသည်။

“ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ်ဗျာ”

သူက နှမ်းယဲ့ယဲ့ဖြင့် တောင်းပန်စကားဆိုလိုက်သည်။

“ရီရုံရှန်က နောက်ပြောင်တာပါရှင်၊ ကဲ...ရှင်လန်းသွား အောင် ရေသွားချိုးလိုက်ပါလား၊ ဟိုးရွှေနားမှာ စမ်းချောင်း ကလေး တစ်ခုရှိတယ်၊ ဩ...ရှင်ဒဏ်ရာကို ရေမထိစေနဲ့ဦး၊ ဒဏ်ရာက နည်းနည်းနက်တယ်၊ ညက ဆေးစည်းထားတော့ ရေထိလို့မကောင်းသေးဘူး”

ထို့နောက် သူတို့ထွက်သွားသည်။ ရီရုံရှန်က ဝေသူချိန်ကို စိုးရိမ်စကားဆိုသော သူ့သခင်မကို ဘာလဲမသိပြောပုံရသည်။ ရုတ်စန်းနှင့် မာန်လိုက်သော ပန်ကူးကျွန်၏ အသံကို မသိမသာ ကြားလိုက်ရသည်။

ဝေသူချိန် ရွှေဘက်သို့ဆက်လျှောက်လာခဲ့သည်။

ထောမချုပ်ကြီး သုံးလေးခုကို ကျော်မိသောအခါ ကျွဲဝိုက်စီးဆင်းနေသော စမ်းချောင်းကလေးတစ်ခုကို တွေ့သည်။ စမ်းချောင်းကလေးမှာ ကမ်းတစ်ဖက်နှင့်တစ်ဖက် ဆယ်ပေနီးပါးမျှသာကျယ်သည်။ ကမ်းစောက်၍ ကမ်းစပ် တွင် ကျောက်စရစ်ခဲလေးများ ခင်းထားသလိုရှိသည်။ စမ်း ရေမှာ စောစောကမိန်းကလေးများ ကူးခတ်ဆော့ကစားသွား သည့်တိုင် နောက်ကျိုခြင်းမရှိ။ ငြိမ်ငြိမ်ညောင်းညောင်းစီးဆင်း နေသော စမ်းရေမှာကြည်လင်၍ အောက်ခြေရှိ ကျောက်တုံး ကျောက်ခဲလေးများကိုပင် မြင်ရသည်။

ဝေသူချိန်သည် ဘဝတစ်လျှောက်လုံးပင် တောထဲ တောင်ထဲ၊ စမ်းထဲချောင်းထဲတွင် ကြီးပြင်းခဲ့သူဖြစ်သည်။ သူက စမ်းချောင်းကလေးအတိုင်း တစ်ဖက်သို့လျှောက်ခဲ့ရာ၊

ခဏတွင် တံတောင်ဆစ်ချိုးကျွေ့နေရာသို့ ရောက်လာသည်။
ထိုနေရာတွင် စီးလာသောစမ်းရေက အိလျက်ရှိသည်။
ချုပ်ပေါင်းအမှိုက်သရိုက်တို့လည်း စုလျက်ရှိ၏။

ဝေသူချိန်က ထိုနေရာသို့ ခြေသံမကြားအောင်လျှောက်
သွားပြီး ကြည့်လိုက်ရာ ကူးယက်နေသော ကျောက်ငါးကြင်း၊
တစ်အုပ်ကိုမြင်ရသည်။ သူက အသာအယာ နောက်ပြန်ဆုတ်
လာခဲ့ပြီး သေးဘက်ရှိ ချုံတစ်ခုမှ တစ်လုံးခန့်ရှည်၍ လက်
သန်းလုံးခန့်ရှိသော ကိုင်းနှစ်ကိုင်းကိုချိုး၍ အရွက်များသစ်
လိုက်သည်။ ထို့နောက် ထိပ်တစ်ဖက်ကို အနည်းငယ်ချွန်အောင်
လုပ်လိုက်ပြီး ထောင့်ချိုးနေရာသို့ အသာ ပြန်လျှောက်လာခဲ့
သည်။

ကျောက်ငါးကြင်းအုပ်ကား ရှိနေဆဲ။

ဝေသူချိန်က ကိုယ်ပေး၍ချဉ်းကပ်လာခဲ့ကာ အကြီးဆုံး
ကျောက်ငါးကြင်းနှစ်ကောင်ကိုရွေး၍ ထိုးပမ်း လိုက်သည်။
ကျန်သောငါးများ ထွက်ပြေးသွားကြ၏။

မိလိုက်သောကျောက်ငါးကြင်းနှစ်ကောင်ကို ကြည့်လိုက်
ရာ တစ်ကောင်လျှင် တစ်ပိဿာကျော်ခန့်ရှိသည်ကို မြင်ရ
သည်။

ဝေသူချိန်ကပြုံးလိုက်ပြီး အဝတ်အစားများချွတ်ကာ ရေ
ဆင်းချိုးသည်။ စမ်းချောင်းရေက သူ့ရင်ခေါင်းလောက်မျှ
သာ နက်၏။ သူက အကြောအခြင်များပြေအောင် ဆေးဖြိုး
သော ရေထဲတွင် စုန်ဆန်ကူးခတ်လိုက်ပြီးလျှင် ကမ်းပေါ်သို့
ပြန်တက်ခဲ့သည်။

ထို့နောက် အဝတ်အစားများလဲကာ ငါးနှစ်ကောင်ကို
နှယ်ပင်နှင့်ပါးဟက်မှသွယ်၍ဆွဲကာ ပြန်လာခဲ့သည်။ သစ်ခက်
တဲသို့ သူပြန်ရောက်ချိန်တွင် ရိရုံရှန်နှင့်ရီရုံရှင် ညီအစ်မ
နှစ်ယောက်မှာ အသားမြောက်များကို ဘင်နေကြဆဲရှိသေး
သည်။ ပန်ကူးကျန်မှာ သူတို့အနားတွင်ထိုင်၍ စကားပြော
နေသည်။

သူတို့က ဝေသူချိန်ပမ်းလာသော ကျောက်ငါးကြင်းကြီး
များကို မြင်သောအခါ အံ့ဩနေကြသည်။

“ဘယ်ကရတာလဲဟင်”

ရီရုံရှန်က နှုတ်သွက်လျှာသွက်မေးသည်။

“ဈေးကဝယ်လာတာ”

ဝေသူချိန်က ရွဲ့သည်။

“ဟင်...ရှင်က အကောင်းမေးလို့ အကောင်းမပြောဘူး”

ရီရုံရှန်က နှုတ်ခမ်းစု၍ပြောရာ သူညီမနှင့်ပန်ကူးကျန်တို့
က ရယ်ကြ၏။

ဝေသူချိန်က ငါးနှစ်ကောင်ကို ရီရုံရှင်သို့လှမ်းပေးရင်း...

“မင်းက မေးစရာမရှိမေးတာကိုးကွ၊ ငါးပဲ ရေထဲကရတာ
ပေါ့”

“စမ်းချောင်းထဲကလား”

ပန်ကူးကျန်ကပါ အံ့ဩသလိုမေးသည်။

“တောင်ထိပ်ပေါ်က ရတယ်ထင်ရင်တော့ ခင်ဗျားရှူးပြီ”

ပန်ကူးကျန်ဘာမျှပြန်မပြော၊ ရီရုံရှင်ကသာ ငါးနှစ်ကောင်
ကို ကြည့်ရင်း...

“ဒီငါတွေ ဘာလုပ်ရမှာလဲ” ဟု မေးသည်။

“ဟောဗျာ... စားဖို့ပေါ့”

“ချက်စရာအိုးမှမရှိဘဲ”

ရီရုံရှင်က စိတ်ညစ်ညူးသံနှင့်ပြောသည်။

“ဒုက္ခပဲ၊ ဘယ်လိုမိန်းကလေးတွေနဲ့တွေ့တယ် မသိဘူး”

ဝေသူချိန်ကညည်းတူးရင်း ရီရုံရှင်လက်ထဲမှ ငါးနှစ်ကောင်ကို ပြန်ယူလိုက်သည်။ ထို့နောက်...

“ကျွန်တော့်ခါးတော့ နတ်ဘုရားကျောင်းမှာ ကျန်ခဲ့ပြီ၊ ခင်ဗျားတို့မှာ ခါးတစ်ချောင်းလောက်ရှိရင် ခဏပေးပါလား”

ပြောလိုက်ရာ သူ့စကားအဆုံးတွင် ရီရုံရှင်က ခါးရှည်တစ်လက် ယူပေးသည်။

ဝေသူချိန်က ငါးကြင်းနှစ်ကောင်ကိုဗိုက်ခွဲ၍ အညစ်အကြေးများ ထုတ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် သစ်ကိုင်းအမာနှစ်ချောင်းဖြင့် တံစိုထိုးလိုက်ပြီး မီးကျိုးခဲကျနေသော မီးဖိုဘေးတွင်စိုက်၍ ကင်ထားလိုက်သည်။

ပြီးလျှင် သူက သစ်ခက်တဲတွင်းသို့ ဝင်သွားပြန်သည်။ တဲတွင်းမှ သူ့အဝတ်အိတ်ကိုယူလာခဲ့ကာ မီးဖိုနားတွင်ချထားခဲ့ပြီးနောက် ခါးရှည်ကိုဆွဲကာ ခပ်လှမ်းလှမ်း ဝါးပိုးရုံရှင်ရာသို့ လျှောက်သွားပြီး ရင့်ပေ ဆိုသော ဝါးပိုးဝါးတစ်လုံးကို ရွေးခတ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် တစ်ဖက်တွင် အဆစ်ပိတ်ချိန်၍ တစ်ဖက်တွင် အဝလုပ်ကာ ဝါးပိုင်းနှစ်ခုခုတ်၍ ပြန်လာခဲ့သည်။

တဲရှေ့သို့ပြန်ရောက်လျှင် သူက ဝါးပိုးဆစ်နှစ်ခုကို ရီရုံရှင်နှင့် ရီရုံရှင်ညီအစ်မနှစ်ယောက်အား လှမ်းပေးလိုက်ပြီး... “ကဲ... မင်းတို့ညီအစ်မ၊ စမ်းချောင်းကရေသွားခပ်ကြပေတော့”

ပြောလိုက်ရာ သူ့လုပ်ပုံကိုင်ပုံကို စိတ်ဝင်စားနေသဖြင့် ရီရုံရှင်မှာ နှုတ်လှန်ပင်မထိုးတော့ဘဲ ဝေသူချိန်ပေးသော ဝါးပိုးပိုင်းနှစ်ခုကိုယူ၍ သူတစ်ယောက်တည်း စမ်းချောင်းဘက်သို့ ထွက်ခွာသွားသည်။

ထိုအချိန်အတွင်း ဝေသူချိန်က ကင်ထားသောငါးကြင်းနှစ်ကောင်ကို အကျက်ညီစေရန် ဟိုဘက်သည်ဘက် လှည့်ပေးလိုက်သည်။

ခဏမှာပင် ရီရုံရှင်က ရေပြည့်လုနီးပါးပါသော ဝါးပိုးပိုင်းနှစ်လုံးနှင့်ပြန်ရောက်လာရာ ဝေသူချိန်က လှမ်းယူလိုက်ပြီး လဲကျမသွားအောင် မြေပေါ်တွင်ထောင်ထားလိုက်သည်။

ထို့နောက် သူက သူ့အဝတ်အိတ်ကိုဖွင့်လိုက်သည်။

သူ့အဝတ်အိတ်မှာ အရွေးတစ်ယောက်၏အိတ်နှင့်တူသည်။ ဂျုံစေ့လည်း ပါသည်။ ထမင်းခြောက်နှင့် ပြောင်းဖူးပေါက်ပေါက်လည်းပါသည်။ ယုန်သားခြောက်နှင့် အသားကြပ်ကင်များလည်းပါသည်။ သူက အိတ်တွင်းမှဂျုံစေ့ထမင်းခြောက်နှင့် ယုန်သားခြောက်နည်းနည်းစီယူ၍ ဝါးဆစ်ဘူးတစ်ခုထဲသို့ ထည့်သည်။

မိန်းကလေးများမှာ သူ့ဘာလုပ်မည်ကို မမှန်းဆတတ်ဘဲ စိတ်ဝင်စားစွာ ဝိုင်းကြည့်နေကြသည်။

ထိုနောက် ဝေသူချိန်က ဝါးဆစ်ဘူးနှစ်လုံးကို မီးဖိုပေါ်
သို့ တင်လိုက်၏။ ထိုအချိန်တွင် ကင်ထားသောငါးကြင်း၊
နှစ်ကောင်မှာ နီရဲစပြုကာ အဆီများတစ်ပေါက်ပေါက်ကျ
နေသည်။ အနံ့ကလည်း တသင်းသင်းပျံ့ ဖွင့်လာသည်။

စောစောက ခိုခွံနှင့်ခိုခွံတို့ ညီအစ်မကင်ထားသော
အသားခြောက်များမှာ မီးဖိုဘေးအင်ဖက်ပေါ်တွင် ရှိနေ
သည်။ ဝေသူချိန်ကယူကြည့်လိုက်ရာ ပြာအလူးလူးနှင့်
မီးကျွမ်းသည်က ကျွမ်းနေသည်။

“စားသောက်ပြီး ရေနှေးကြမ်း သောက်ချင်တယ်ဆိုရင်
တော့ ထိကရုံးရွက်သွားခွဲကြပေတော့”

ဝေသူချိန်က အယ်သုဟုမရည်ရွယ်ဘဲပြောလိုက်ရာ ခိုခွံ
က ထသွားသည်။

“ထိကရုံးရွက်က ဘာလုပ်ဖို့လဲဟင်”
ပန်ကူးကျန်က နားမလည်သည်ကိုဖွင့်မေးသည်။
ဝေသူချိန်က မျက်လွှာလှန်ကြည့်ရင်း....

“လက်ဖက်ခြောက်အစား သုံးဖို့လေ၊ အမှန်တော့
အခြောက်လှန်းပြီးမှသုံးရင် အနံ့ပိုကောင်းတယ်၊ ဒါပေမယ့်
အယ်လိုဖြစ်ဖြစ် သောက်ကောင်းပါတယ်ဗျာ၊ သူက ဆီးရောဂါ
သမားတွေနဲ့လဲ တည့်တယ်”

“ကျွန်မတော့ တစ်ခါမှကိုမကြားဖူးဘူး၊ သောက်ကြည့်ရ
ဦးမှာပဲ”
ပန်ကူးကျန်က အရိုးခံအတိုင်းပြောသည်။

“လူဆိုတာမိလိပ်ပါပဲဗျာ၊ လိုတရတဲ့နေရာမှာ ဘာမှ အလူး
အထွေ ကြံဆလုပ်ကိုင်လေ့မရှိပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ဘာဆိုတာမှ
မရနိုင်တော့ဘူးဆိုတဲ့အခါကျတော့ မဖြစ်ဖြစ်အောင် ကြံကြ
စည်ကြတာပါပဲ၊ ဒါနဲ့ပဲ နည်းသစ်လမ်းသစ်တွေ ရလာကြတော့
တာပါပဲ၊ ခင်ဗျားတို့လို မြို့ပေါ်မှာအမြဲနေတဲ့လူတွေအတွက်
ဆန်းချင်ဆန်းမှာပေါ့၊ ကျွန်တော်ကတော့ တောထဲတောင်ထဲ
မှာ ကြီးခဲ့တာဆိုတော့ ဒီလိုပဲ ကြံနေဖန်နေကျပါ၊ အဟင်း....
ခင်ဗျားတို့တောင် အခု သစ်ခက်တဲတွေဘာတော့ ထိုးလိုက်ကြ
ပြီ မဟုတ်လား”

ဝေသူချိန်က ရှည်လျားစွာပြောလိုက်ရာ မိန်းကလေး
နှစ်ယောက်က စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်နေကြသည်။ ခဏ
ကြာသောအခါ ခိုခွံပြန်လာသည်။ သူမ လက်ထဲတွင်
ထိကရုံးရွက်များ တစ်ပွဲတစ်ပိုက်ပါလာသည်။ ဝေသူချိန်က
ထိကရုံးရွက် အနည်းငယ်ကိုယူ၍ ရေချည်းကျိုထားသော
ဝါးဆစ်ဘူးထဲသို့ ထည့်လိုက်ကာ....

“ကျွန်တောတွေကတော့ အခြောက်သာ လှမ်းထားလိုက်
ပေတော့”

ပြောလိုက်သည်။ ထိုနောက် သူက ဟင်းရွက်ခူးရန်
စမ်းချောင်းဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ စောစောကပင် သူက
စမ်းချောင်းဘေး၌ ခုရင်ကောက်ပင်နှင့် ကင်းပုံညွန့်များ ပြင်ခဲ့
ပြီး ဖြစ်သည်။

ဟင်းရွက်ညွန့်များခူး၍ ဝေသူချိန် ပြန်ရောက်လာသော အခါ ငါးကြင်းနှစ်ကောင်မှာ နိရိက္ခာရှုနေကာ ဝါးဆစ်ဘူး နှစ်လုံးထဲမှ ရေများကလည်း ပွက်ပွက်ဆူနေချေပြီ။

ဝေသူချိန်က ခူးလာသော ဟင်းရွက်ညွန့်များကို ဂျုံစေ့၊ ထမင်းခြောက်နှင့် ယုန်သားခြောက်များခပ်ထားသော ဝါးဆစ် ဘူးထဲသို့ ထည့်လိုက်ပြီး ဝါးရုံရုံရာသို့ ပြန်သွားကာ လူလေးယောက်အတွက်တူ၊ ဟင်းချိုခပ်စရာဇွန်းနှင့် ဝါးခွက် များ ပြုလုပ်နေသည်။

သူပြုလုပ်သည်မှာ စီကာစဉ်ကာနိုင်လှ၍ စုစုပေါင်း အချိန် အားဖြင့် ထမင်းအိုး တစ်လုံးချက်မျှသာ ကြာသည်။

အားလုံးပြီးစီး၍ စားသောက်ရန် ပြင်ဆင်လိုက်သောအခါ သူတို့ထမင်းဝိုင်းမှာ ငါးကြင်းကင်၊ အသားခြောက်ကင်နှင့် ဆန်နှင့်ဂျုံဟင်းချိုတို့ဖြင့် သိုက်မြိုက်နေသည်။

ရိရုံရှန်က အငွေတစ်ထောင်းထောင်း ထနေသော ဟင်းချို ကို မြည်းကြည့်လိုက်ပြီး....

“အို...ချိုလိုက်တာ”

ပြောလိုက်ကာ ဝေသူချိန်ကိုတအံ့တကြည့်လိုက်လျက်....

“ကျွန်မဖြင့် အံ့ရောပဲ၊ ကျွန်မတို့က ဈေးမှာအဆင်သင့် ဝယ်၊ ချက်စရာအစုံအလင်ရှိမှ ဟင်းဖြစ်အောင် ချက်တတ် တာ၊ ဒီက အစ်ကိုသာမရှိရင် မမလေးတော့ အူခြောက်ချေပဲ”

ဝေသူချိန်နှင့် ပတ်သက်၍ ပထမဆုံး စကားကောင်းပြော သည်။

ပန်ကူးကျန်ကလည်း ဟင်းချိုကို တစ်ဇွန်းမြည်းကြည့် လျက်....

“ဟုတ်ပါရဲ့ရှင်...ချိုလိုက်တာ၊ ပျော်ပွဲစားရုံက သီးစုံရွက်စုံ ဟင်းချိုတောင် ဒီလောက်ချိုတယ် မထင်ဘူး”

ကြည်နူးရွှင်ပျစွာ ပြောလိုက်သည်။

ဝေသူချိန် ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ် ရယ်မိ၏။

“ခင်ဗျားတို့က ကျွန်တော့်ကို ဝိုင်းမြှောက်နေကြတာကိုး၊ ကျွန်တော်က အမြောက်ကြိုက်ဗျ၊ နေဦး ညနေကျမှ မိထက် ကောင်းတဲ့ဟင်း ချက်ကျွေးဦးမယ်”

“တာဟင်းလဲဟင်”

ရိရုံရှန်က မေးသည်။

“ပျားသလက်နဲ့ သစ်တိုသီး”

“ကြံကြံဖန်ဖန်ရှင်...ရှင် နောက်ပြောင် နေတာလား”

ပန်ကူးကျန်က ရယ်တော့မလိုမျက်နှာနှင့် ကြည့်ရင်း မေး လိုက်သည်။

“ကျွန်တော် မနောက်ပြောင်ပါဘူး၊ ဟောယိုဝါးရုံနောက် က အပင်ကြီးမှာပျားအုံကြီးတစ်အုံ တွေ့ခဲ့တယ်၊ ပျားသလက် တင် နည်းမှာမဟုတ်ဘူး၊ ပျားသလက်ဆိုတာရော သိလား၊ မပျံနိုင်သေးတဲ့ ပျားကောင်ပေါက်လေးတွေနဲ့ အချပ်အခဲကြီး ဖြစ်နေတဲ့ဟာကို ပြောတာ၊ အဲဒါကို ဝါးဆစ်ဘူးထဲထည့် ချေစပ်စပ်နဲ့ သစ်တိုသီးအုံကို အနေတော်စိတ်ပြီး အုပ်ချက်၊ မြိုက် အသားပေါင်း ဘယ်မိလိမ့်မလဲ”

“ဟင်...အစ်ကိုပြောတာနဲ့ ခုတောင် စားချင်လာပြီ”

ရိရဲရှင်က တရင်းတနှီး ပြောလိုက်သည်။

“အို...ညီမလေးကလဲ အစား လောဘကြီးပြန်ပြီ။ အခု ငါ့ကြင်ကင်ကလဲ မွေးနေ့တာပါပဲညီမရဲ့။ မမလေး...ကျွန်မ တို့ ညီအစ်မက ငါ့ကြင်ကင်တစ်ကောင် စားမယ်နော်။ မမလေးနဲ့ စီအစ်ကိုကတော့ ဝီပိုကြီးတဲ့ ငါ့ကြင်ကင်ကို စား နော်...မမလေး။”

အကြီးမ ရိရဲရှင်က အတည်လိုလိုနှင့် နောက်ပြောင်လိုက် ဆို....

“အို....”

“ဟာကွာ....”

ပန်ကူးကျွန်က ရွက်စနိုးဖြင့် ခေါင်းငုံ့သွားသည်။

ဝေသွချိန်မှာမူ ရွတ်တရက် မျက်နှာကြီး နီရဲသွားကာ အယောင်ယောင်အကန်းကန်းဖြင့်ဟင်းချိုဓာတ်ဖွန်း ခပ်သောက် လိုက်လေရာ....

“ပူး...အူး...အူး...အမယ်လေး...ပူတယ်ဗျ”

ရိရဲရှင်တို့ ညီအစ်မမှာ အူတက်မတက် ရယ်မောနေကြပေ သည်။

(၇)

“လူ့ဘဝဆိုတာ ပဉ္စမလက်သမားရဲ့ လက်လိပ် အင်မတန် အပြောင်းအလဲ မြန်တယ်ဆိုတဲ့စကားကို အစက ကျွန်မ မယုံခဲ့ ပါဘူးရှင်။ ဒါပေမယ့် ဒီစကားဟာ အင်မတန်မှန်တဲ့ စကား ဆိုတာ ကျွန်မ သိလာရတယ်။ ကိုယ်တွေ့ပါရှင်။ ကျွန်မတို့ မိသားစုဟာ အစစပြည့်စုံခဲ့တဲ့ မိသားစုပါ။ ဥစ္စာအနေအနေနဲ့လဲ မျိုးရိုးစဉ်ဆက် ချမ်းသာကြွယ်ဝခဲ့တယ်။ ဂုဏ်သိက္ခာအားဖြင့် လဲ ဘယ်သောအခါကမှ နိမ့်ကျခဲ့တယ်လို့ မရှိခဲ့တဲ့ မျိုးရိုး။ လူ့စော်ကားခံရဖို့ဆိုတာလဲ ဝေလာဝေး။ ကျွန်မတို့မျိုးရိုးဟာ သိုင်းလောကမှာ ကျင်လည်လှုပ်ရှားခြင်း မပြုခဲ့ပေမယ့် အလွန် ထက်မြက်တဲ့ သိုင်းပညာတစ်ရပ်ကို ထိန်းသိမ်း တတ်မြောက်

ခဲ့သူတွေမို့ ကိုယ့်စည်းစိမ် ကိုယ့်ဂုဏ်သိက္ခာကို ဘယ်သောအခါ
မှ ထိပ်မခြင်းမခံခဲ့ရပါဘူး။”

ပန်ကူးကျန်လေးသံမှာ သူတို့မျိုးရိုးအစဉ်၏ မြင့်မား
ထည်ဝါခြင်းများကို ပြောဆိုနေလင့်ကစား ကြေကွဲဆို့နှင့်နေ
သလို ပြစ်နေသည်။ မျက်နှာကလည်း ဝမ်းနည်းညှိုးငယ်လျက်
သူမက ဆက်ပြောနေသည်။

“အဖေရယ်...အမေရယ်...ညီအစ်မနှစ်ယောက်ရယ်ပဲ ရှိခဲ့တဲ့
ကျွန်မတို့မိသားစုဟာ အကြောင့်အကြမရှိ၊ တကယ်ပဲ ပျော်ရွှင်
ခဲ့ကြပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကံကြမ္မာဟာ ကျွန်မတို့ (၁၂)နှစ်
သမီးအရွယ်မှာ အလစ်ဝင်ထိုးနှက်သလိုပဲ ကျရောက်လာပါ
တယ်။ အဲဒီနှစ်က ဇီချမ်းနယ်မှာကျရောက်ခဲ့တဲ့ ပုလိပ်ရောဂါ
ဆိုးကြီးကြောင့် ဖေဖေနဲ့မေမေဟာ ရက်ပိုင်းလောက်ပဲ ခြား
ပြီး ကွယ်လွန်သွားခဲ့ကြပါတယ်။ ကျွန်မနဲ့ ညီမလေးအတွက်
တစ်ခုကံကောင်းတာက ဒီရက်မတိုင်ခင်လောက်က ကျွန်မတို့
အိမ်ကိုရောက်နေခဲ့တဲ့ ဖေဖေ မေမေတို့ရဲ့ ငယ်သူငယ်ချင်း
ဝင်စုခြုံဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးကြီးရှိနေတာပါပဲ။ ဒေါ်လေးဝင်စုခြုံ
ဟာ ဖေဖေနဲ့မေမေဆီမှာ ကတိစံယူပြီး ကျွန်မတို့ညီအစ်မကို
ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်မှု ပြုခဲ့ပါတယ်။ ဒီတုန်းက ပုလိပ်ကပ်
ရောဂါဆိုးကြီးဟာ ဇီချမ်းပြည်နယ်မှာ အတော်ကြာကြာ
ကျရောက်နေခဲ့လေတော့ ဒေါ်လေးဝင်စုခြုံဟာ ကျွန်မတို့
ညီအစ်မကို သူ့နေတဲ့ ဟိုပေပြည်နယ်ကို ဒေါ်ဆောင်သွားခဲ့
ပါတယ်။

“ဒေါ်လေးဝင်စုခြုံဟာ အင်မတန် စိတ်ထားတည်ကြည်
ပြောင့်မတ်တဲ့ အမျိုးသမီးကြီးပါ။ ကျွန်မတို့ ညီအစ်မအပေါ်
မှာလဲ မိခင်တစ်ယောက်နဲ့မခြား စောင့်ရှောက်ကြင်နာမှုပေးခဲ့
ပါတယ်။ အဲဒီမှာလဲ ကျွန်မတို့ဘဝဟာ မိဘမရှိတာကလွဲလို့
ဘာမှညှိုးငယ်သိမ်နပ်ခြင်းမရှိဘဲ နေခဲ့ရပါတယ်။ ဒေါ်လေး
ဝင်စုခြုံဟာ ကျွန်မတို့အပေါ်ကြင်နာမှုပေးတဲ့အပြင် ကျွန်မတို့
ဘဝတစ်လျှောက်လုံး လုံခြုံမှုရှိအောင်ဆိုပြီး ဝင်မိသားစုရဲ့
အလွန်ထက်မြက် နက်ရှိုင်းတဲ့ အတွင်းအား သိုလှောင်ထားခဲ့
ကိုယ်ဖော့ပညာကိုပါ သင်ကြားပေးခဲ့ပါတယ်။ ဒီလိုနဲ့ ကျွန်မ
တို့ဟာ ထိပ်တန်းဆိုတဲ့ ဘယ်သိုင်းသမားနဲ့မဆို ယှဉ်ပြိုင်နိုင်တဲ့
အနေအထားကို ရောက်ရှိလာပါတယ်။ ဒီလိုနဲ့နေလာခဲ့ရင်း
လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်နှစ်လောက်ကတော့ ညီမလေးဟာ ဟိုပေနယ်
အရှေ့ဘက်တောင်ဘန်းမှာ ဆေးမြစ်ဆေးဥတွေ သွားရှာရင်း
ထောင်ချောက်တစ်ခုမှာ အမိခံလိုက်ရတယ်လို့ဆိုပါတယ်။ သူဟာ
ထောင်ချောက်မှာ အမိခံရရင်း အဆိပ်ဆူးတစ်ခုနဲ့ စူးမိလို့
သတိမသစ်ခင်မှာ အဝါရောင်ဝတ်စုံနဲ့ သိုင်းသမားတစ်ယောက်
ကို မြင်လိုက်ရတယ်လို့ဆိုပါတယ်။ နောက်တော့သူ့သတိမေ့သွား
တယ်တဲ့။ သတိရလာတဲ့အချိန်မှာ...”

ထိုနေရာအရောက်တွင် ပန်ကူးကျန်လေးသံမှာ တိမ်ဝင်သွား
သည်။ မျက်နှာလည်း နီမြန်းလာသည်။ သူမသည် ထိုစကားကို
ပြောနိုင်ရန်အတွက် အသက်ကို ပြင်းစွာရှုရှိုက်ကာ အဘန်ကြာ
အားယူနေရသည်။ ဝေသူချိန်က သူမအနှောင့်အယှက်ဖြစ်မည်
စိုး၍ ဘာမျှမပြော၊ မျက်နှာကို တစ်ဖက်သို့လှဲကာ ခပ်လှမ်း

လှမ်းရှိ သစ်ပင်အမြင့်ပေါ်မှ သစ်ကပ်ပန်းများကို ငေးနေသည်။

ပန်ကူးကျွန်က အသက်ကိုပြင်းစွာရှု၍ သူ့ကိုယ်သူ တင်းလိုက်သည်။ ပြီးမှ...

“အဲဒီလို သတိရလာတဲ့အချိန်ကျတော့ သူဟာ ထောင်ချောက်ထဲမှာ မဟုတ်တော့ဘူးတဲ့၊ ကျောက်ဂူဘစ်ခွဲထဲမှာ ရောက်နေတယ်တဲ့၊ ပြီးတော့ သူ့ကိုယ်မှာ အတွင်းခံအဝတ်တစ်ခုက လဲ့လို့ ဘာမှမရှိတော့ဘူးတဲ့၊ ရှက်စရာကောင်းလိုက်တာရှင်၊ ညီမလေးဟာ သူ့ကိုယ်သူ သတ်သေဖို့ အကြိမ်များစွာ ကြိုးစားခဲ့တယ်ရှင်၊ ဒေါ်လေးဝင်စုခွဲနဲ့ ကျွန်မက ဖျောင်းဖျခဲလို့ အထမမြောက်ခဲ့ပေမယ့် ညီမလေးရဲ့ ရှက်ရွံ့နာကြည်မှု အစိုင်အခဲဟာ မပြေနိုင်တော့ဘူး၊ သုံးလလောက်ကြာတဲ့ အခါမှာတော့ ကျွန်မနဲ့ ဒေါ်လေးမသိအောင် အိမ်က ခိုးထွက်သွားတော့တာပါပဲရှင်၊ ကျွန်မ လိုက်စုံစမ်းလို့သိရသမျှတော့ ညီမလေးဟာ အဲဒီလိုလူရမ်းကားတွေကို ရှာဖွေသုတ်သင်နေတယ် ဆိုတာပဲ၊ တစ်ခါတစ်ရံတော့ သူ့ကိုယ်သူ မကောင်းတဲ့ မိန်းကလေးယောင်ဆောင်ပြီး သွေးသားသောင်းကျန်းသူတွေကို လက်စားချေနေတယ်လို့ ကြားရတာပါပဲ။

“ဒါကြောင့်လဲ ကျွန်မဟာသဲလွန်စရလိုရငြား သပြေရိပ်ငြိမ်မှာ ကိုယ့်ကိုကိုယ် မကောင်းတဲ့မိန်းကလေးအဖြစ်သတင်းလွှင့်ပြီး ညီမလေးရဲ့သတင်းကို စနည်းနာမိတာပါ၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်မကိုယ် ကျွန်မ စောင့်ရှောက်ခဲ့ပါတယ်”

သူမ၏အသံက တိမ်ဝင်ပျောက်ကွယ်သွားသည်။

“ကျွန်တော် စိတ်မကောင်းပါဘူးဗျာ”

ဝေသူချိန်က လှိုက်လှဲစွာ ပြောလိုက်သည်။ ဤမျှ ဆိုးရွားယုတ်မာသော ကြမ္မာဆိုးက မိဘပဲ ဤညီအစ်မအပေါ်ကိုမှ ဘာကြောင့်များရွေး၍ ကျရောက်ခဲ့ရပါလိမ့်။

ဝေသူချိန်မှာ ပန်ကူးကျွန်၏မျက်နှာကိုပင် မကြည့်ရက်အောင် ဖြစ်သွားသည်။

“ရှင့်အကြောင်းကိုရော ကျွန်မကို ပြောပြမယ်ဆို”

ပန်ကူးကျွန်က ခေါင်းငုံ့၍ မြက်ပင်ကလေးများကို နှုတ်နေရာမှ မျက်လွှာလှန်ကြည့်ရင်း ဝေသူချိန်ကို ပြောလိုက်သည်။

ဝေသူချိန်က သက်ပြင်းရှိုက်လိုက်သည်။

“ကျွန်တော့်အကြောင်းကတော့ ဘာမှ မထူးဆန်းလှပါဘူးဗျာ၊ အဖေကိုမမှတ်မိဘဲ မုဆိုးမသားအဖြစ်နဲ့ကြီးလာတယ်၊ ဘဝဘစ်လျှောက်လုံး မိုးခိုတောင်နဲ့ မျောက်ငိုချောက်ကမ်းပါးမှာ နေထိုင်ကြီးပြင်းလာခဲ့တယ်၊ ကျွန်တော့်အဖေက ကျွန်တော်နဲ့ ခပ်စိမ်းစိမ်းနေတတ်တယ်၊ ကျွန်တော့်မှာ အဖော်အပေါင်းဆိုလို့ အနီးအပါး တံငါရွာက လူသုံးလေးယောက်ပဲရှိတယ်၊ ကျွန်တော် အသက်နှစ်ဆယ်ပြည့်တဲ့နေ့မှာ ကျွန်တော့်အဖေဘယ်သူဆိုတာကို အမေ့ကိုမေးမိတယ်၊ အမေက မြူးကျောက်ရှင်ကိုရှာပြီးယူလာနိုင်မှ ပြောပြမယ်ဆိုလို့ မြူးကျောက်ရှင်ကိုရှာဖို့ ခရီးထွက်လာခဲ့တယ်၊ အဲဒီခရီးဟာ ကျွန်တော့်ဘဝမှာ မိုးခိုတောင်နဲ့ မျောက်ငိုချောက်ကမ်းပါးအပြင်ကို ပထမဆုံးထွက်ခဲ့ဖူးတဲ့ခရီးပဲ၊ အဲဒါပါပဲ”

ဝေသူချိန်က တိုတိုတုတ်တုတ် ရှင်းပြလိုက်သည်။

“နေ့စမ်းပါဦး။ မြကျောက်ရှင်ဆိုတာက လွန်ခဲ့တဲ့အနှစ် (၂၀)လောက်က သေမှန်းရှင်မှန်းမသိဘဲ ပျောက်ဆုံးသွားခဲ့တဲ့ လူစွမ်းကောင်းကြီး လင်ရုံးနှင့်ရဲ့ အမြုတေစားသိုင်းကျမ်းနဲ့ ဆက်စပ်နေတဲ့ ပစ္စည်းမဟုတ်လား။”

ပန်ကူးကျန်က မျက်မှောင်ကလေးကြုတ်၍ စဉ်းစားရင်း မေးလိုက်သည်။

“အဲဒါတော့ ကျွန်တော်မသိဘူးဗျ။ ထကယ်က မြကျောက်ရှင်ဆိုတဲ့ ဒီပစ္စည်းနဲ့ပတ်သက်လို့ ဘာမှကို ကျွန်တော်မသိဘူး။ ပြန်စဉ်းစားကြည့်တော့ ကျွန်တော့်အဖြစ်က အနှစ်နှစ်ဆယ်လောက်က လွင့်သွားတဲ့မီးခိုးငွေ့ကို လိုက်ရှာသလိုဖြစ်နေပြီ”

ဝေသူချိန်က စိတ်ပျက်လက်ပျက် ပြောလိုက်သည်။

“ဒီလောက်တော့လဲ အားမလျော့ပါနဲ့ရှင်၊ ဒါနဲ့ နေ့စမ်းပါဦး။ ရှင်စိတ်မဆိုးဘူးဆိုရင် ကျွန်မ တစ်ခုလောက်မေးချင်တယ်”

“မေးပါ စိတ်မဆိုးပါဘူး”

“ရှင့်အမေက ဘယ်လိုလဲဟင်....သုက သိုင်းလောကကလား”

“ကျွန်တော်သိသမျှတော့ အမေဟာ ဘယ်သူနဲ့မှ အဆက်အဆံ မလုပ်ဘူးဗျ။ ပြီးတော့ အမေဘယ်လိုလဲဆိုတာ ကျွန်တော်လဲ နည်းနည်းမှမသိဘူး။ အမေဟာ အင်မတန်အသိရခက်တဲ့ သူမျိုးပဲ”

ဝေသူချိန်က အမှန်အတိုင်းပြောပြလိုက်သည်။

“ဒါနဲ့ ရှင်ပြောတော့ ရှင့်ကို ဓားသိုင်းသင်ပေးတာ ရှင်မေမေဆို”

“ဟုတ်တယ်လေ”

ဝေသူချိန်၏လေသံတွင် စိတ်ပျက်သံ ပါသွားပြန်သည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူတတ်မြောက်ထားသော ဓားသိုင်းပညာဖြင့် မြကျောက်ရှင်ဆိုသော ပစ္စည်းကိုရှာဖွေရန် ခက်ခဲလိမ့်မည်ဟု တွေးမိသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

“ဒီဓားသိုင်းပညာကို နာမည်ဘယ်လိုခေါ်သလဲဟင်”

“ဒုက္ခပါပဲဗျာ....အဲဒါတော့ ကျုပ် ဘာမှမသိဘူးဗျ”

ဝေသူချိန်က ညည်းညည်းညူညူပြောလိုက်ရာ ပန်ကူးကျန်က ကရုဏာသက်ပုံဖြင့် ကြည့်လိုက်ပြီး....

“ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ရှင်၊ ရှင်တတ်မြောက်ထားတဲ့ ဓားသိုင်းပညာဟာ တကယ်ဆက်မြက်တဲ့ ဓားသိုင်းပညာတစ်ရပ်ပါ။ ဒါဆိုတော့ ရှင်နားလည်တယ်မဟုတ်လား”

“ဒါကလဲ နားလည်ရခက်ပါတယ်ဗျာ၊ မိုးခိုတောင်ပြင်ပကို ထွက်လာခဲ့ပြီးတဲ့နောက်ပိုင်းမှာ ကျွန်တော်ရင်ဆိုင်ခဲ့ရာမှာ သပြေရိပ်ငြိမ်မှာပဲ ကျွန်တော်အနိုင်ရသလိုရှိခဲ့တယ်။ ဒါကလဲ မူးရှူးနေတဲ့လူတွေ့မြို့ဖြစ်မှာပါ။ ခင်ဗျားဝင်ကယ်ခဲ့တဲ့ညက်တော့ တကယ်လဲရင်ဆိုင်ရစရာ ရှုံးနိမ့်ခဲ့ရတာပဲ မဟုတ်လား”

ပန်ကူးကျန်မျက်နှာတွင် ပြုံးယောင်ထင်လာသည်။

“ဒါက ရှင်အတွေ့အကြုံနည်းလို့ပါ။ အဓိကကတော့ ရှင်တတ်မြောက်ထားတဲ့ ဓားသိုင်းပညာဟာ အတွင်းအားသိုင်းပညာသာထက်မြက်ခဲ့ရင် တကယ်ကို ကြောက်စရာခကောင်း”

တဲ့ ပညာပါ။ ရှင် အတုင်းအားသိုင်းပညာကို မလေ့ကျင့်ခဲ့
ဘူးလား ဟင်”

“လေ့ကျင့်ရအောင် သင်ပေးမယ်လို့မူမရှိဘဲဗျ”

ဝေသူချိန်ကပြောလိုက်စာ ပန်ကူးကျန်က တစ်စုံတစ်ခု
ပြောတော့မည်ပြုသည်။ သို့သော် မပြောသင့်သောစကားဟု
တွေးမိပုံရသည်။ သူမက ဝေသူချိန်ကိုစိုက်ကြည့်ရင်း....

“ကျွန်မက ဝေညာကိုသင်ပေးမယ်ဆိုရင်တော့ ရှင်က
ကျွန်မကို ဆရာတင်ချင်ရဲ့လား”

“ဗျာ....”

ဝေသူချိန်က တအံ့တဩဗျာ’ရင်း ပန်ကူးကျန်ကိုပြန်ကြည့်
သည်။ သူက မယုံကြည်၍မဟုတ်ပေ။ ပန်ကူးကျန်က တကယ်
ပြောခြင်း ဟုတ်မဟုတ် ကြည့်ခြင်းသာဖြစ်သည်။ ထိုအခါ
ပန်ကူးကျန်၏မျက်နှာပေါ်မှ အလေးအနက်ထားသောသဘော
ကို သူ ခံစားနားလည်လိုက်ရသည်။

“ကျွန်တော်သိပ်ဝမ်းသာတာပဲဗျာ....တကယ်ကို လေးလေး
စားစား သင်မှာပါ။ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော်က ဘယ်လိုခေါ်ရ
မှာလဲဟင်”

“ဘယ်လိုခေါ်ရမှာလဲ....ဆရာပန်ကူးကျန်လို့ခေါ်ပေါ့”

ပန်ကူးကျန်က ခပ်တည်တည်ပြောသည်။

“ခေါ်ပါ့မယ်ဗျာ....ခေါ်ပါ့မယ်”

“ခစ်....ခစ်.... အလကားပြောတာပါရှင်၊ ကျွန်မသင်တာကို
ခံယူမယ့်သူရှိရင်ပဲ ကျွန်မက ဝမ်းသာလှပါပြီ၊ ကဲ....မနက်ကျ

ရင် စသင်ပေးမယ်၊ ခုတော့ ညနေစာအတွက် တောထဲမှာ
လိုက်ရှာကြဦးစို့”

ပန်ကူးကျန်က ပြောလိုက်စာ ဝေသူချိန်က ခေါင်းကို
ဆက်ကာဆက်ကာ ညိတ်လိုက်သည်။

မြက်တဲ့ ပညာရပ်ကိုမှဆို လက်ခံနိုင်စွမ်း တတ်မြောက်နိုင်စွမ်း ရှိစေတယ်။ ဒါကလဲ ရှင်းပါတယ်။ အားခွန်ဗလ၊ အလွန်သေး ယေတဲ့လူဟာ လေးပင်တဲ့လက်နက်ကိုရိယာကို မကိုင်တွယ်နိုင် တဲ့ သဘောပါပဲ။

“ဒီတော့ အတွင်းအား သိုင်းပညာရပ် အခြေခံသဘောကို ကျွန်မတို့ ရှာကြည့်ကြစို့။ လူတစ်ယောက်ဟာ ခက်ခဲတဲ့အလုပ် တစ်ခုကို အောင်မြင်အောင် လုပ်တော့မယ် ဆိုပါစို့...ပထမ ဘာလုပ်ရသလဲ။ အာရုံစူးစိုက်ရတယ်။ အလုပ်တစ်ခုရဲ့ အောင်မြင် စု အောင်မြင်ကြောင်းမှာ အာရုံစူးစိုက်မှုမရှိရင် စိတ်ဝင်စား မှု မရှိရင် မအောင်မြင်နိုင်ဘူး။ ဒီတော့ စိတ်ဝင်စားနိုင် အောင် အာရုံစူးစိုက်နိုင်အောင် စိတ်သဏ္ဍာန်မှာ ဝိတက် ဝိစာ ရဆိုတဲ့ အာရုံတွေပြာမှု ကင်းရတယ်။ စိတ်ကြည်လင် တည်ငြိမ် ရတယ်။ ဒီတော့ အတွင်းအားပညာကို စတင်သင်ကြားတော့ မယ်ဆိုရင် စိတ်ငွေ့ပြားမှုကို ဖျောက်ပြီး စိတ်တည်ငြိမ်မှုရ အောင် လေ့ကျင့်ရမှာပဲ။

“အခုရှင်ကို လေ့ကျင့်ခိုင်းတဲ့ လေ့ကျင့်မှုဟာ အခြေခံပါ ပဲ။ ကိုယ့်ကိုကိုယ်မလိမ်ညာဘဲ အမှန်တကယ် စိတ်တည်ငြိမ်မှု ရအောင် လေ့ကျင့်ပေးတော့”

ပန်ကျားကျန်က ရှင်းလင်းပြတ်သားစွာ ပြောဆိုလိုက်ပြီး ထွက်ခွာသွားသည်။

ဝါးရုံပင်အောက်၌ ဝေဗုချိန် တစ်ယောက်တည်း ကျန် ရစ်ခဲ့သည်။

သူသည် တင်ပျဉ်ခွေ ထိုင်လျက်ရှိသည်။

(၈)

“အတွင်းအား သိုင်းပညာတစ်ရပ်ဟာ သူတစ်ခုတည်း အနေ နဲ့ ထူးခြားထက်မြက်တဲ့ သိုင်းပညာရှင်လို့ မခေါ်နိုင်ပေမယ့်၊ တခြား သိုင်းပညာ တစ်ရပ်ရပ်နဲ့ ပေါင်းစပ်လိုက်ရင်တော့ ကြောက်မက်စရာ ကောင်းလှတဲ့ စွမ်းအားကို ဖြစ်စေနိုင်တာ အမှန်ပါ။ ရှင် နားလည်အောင် အကြမ်းအားဖြင့် ပြောရရင် ပင်ကိုယ်အားဖြင့် တောင့်တင်း ကြံ့ခိုင်ပြီး အားခွန်ဗလနဲ့ ပြည့်စုံသူတစ်ဦးကို လက်သီး၊ လက်ဝါး၊ ဓား၊ လှံ၊ တုတ် အစရှိတဲ့ လက်နက်တစ်ခုခုကို ကိုင်တွယ်အသုံးပြုတဲ့ ပညာ တစ်ရပ်ရပ် သင်ကြားပေးလိုက်တာမျိုးလို့ ပြောရမယ်။

“တစ်နည်းအားဖြင့်လဲ အတွင်းအား သိုင်းပညာရပ်ဟာ ဝေဗု တောင်းကြီးတစ်လုံးနဲ့တူတယ်။ ထူးခြားလေးနက် ထက်

လက်ဝါးနှစ်ဖက်ကို တင်ပျဉ်ခွေပေါ်တွင်ယှက်ထားရသည်။

ခါးကို ဖြောင့်ဖြောင့်ထားလျက်။

ပန်ကူးကျန် ထွက်ခွာ သွားသည်နှင့်ဝေသူချိန်က မျက်စိကို မှိတ်လိုက်သည်။ အသက်ကို လေးလေးမှန်မှန်ရှူ။ ချက်တွင် အာရုံသည်ထား။ အသက်ရှူထုတ် လမ်းကြောင်းကို ချက်နှင့် နှာသီးဖျား စက်ဝိုင်းအမှတ် ထင်လာအောင်မှတ်။ ဒါပဲ။

ဒါက သမထသမားတွေ လေ့ကျင့်တဲ့နည်းပဲ။

ပထမဆုံး ပေါ်လာသော ဝိတက် ဝိစာရနည်းအားဖြင့် မိမိလေ့ကျင့်သော အလုပ်အပေါ်တွင် ဖြစ်ပေါ်လာသော သံသယ။

မတွေးနဲ့၊ ဒါတွေ မတွေးနဲ့။

ရှူတယ်...ထုတ်တယ်...ရှူတယ်...ထုတ်တယ်။

အာရုံငြိမ်စေအပြုတွင် အသက်ရှူရသည်ကပင် ဆိုကျပ်သလို ခံစားလာရပြန်သည်။ မင်း အမိဝမ်းက ကျွတ်တတည်းက အသက်ရှူခဲ့တာပဲ။ တာခုမှ ခက်ခဲပင်ပန်းနေတာလဲ။ သို့သော် ရှူရင်း ရှိုက်ရင်းပင် အသက်ရှူရှိုက်ခြင်း၏ ခက်ခဲပင်ပန်း မှုကိုတိုး၍ ခံစားလာရပြန်သည်။

သူက အလျော့မပေး၊ အသက်ရှူရှိုက်ခြင်း၌ ခက်ခဲပင်ပန်း မှုကို သိနေသောစိတ်ကို ချက်နှင့်နှာသီးဖျား စက်ဝိုင်းပေါ်ဆို့ ခြေလိုက်သည်။

မရှိသည်ကို အရှိဖော်ရသဖြင့် အဘော်ခက်ခဲသည်။ ထိုခက်ခဲ ခြင်းကို ကြိုးစားမှတ်သိနေသောအခါ အသက်မှန်မှန် ရှူရှိုက် နေခြင်း၏ ဝန်လေးဒုက္ခ လျော့ပါးသွားသည်။

သို့သော် ထိုလျော့ပါးသွားသော ဒုက္ခနေရာ၌ ခန္ဓာကိုယ် ပေါ်တွင် ယားယံသလိုလို၊ ဟိုနေရာ သည်နေထုတို့မှ နာကျင် ကိုက်ခဲသလိုလို ဝေဒနာများ အစားဝင်လာပြန်သည်။

ဒါတွေက ဖောက်ပြန်မှုတွေပဲ။

မှတ်စမ်း၊ ကိုယ့်အလုပ်ကိုယ် လုပ်စမ်း။

မည်မျှကြာလာသည်မသိ၊ စိတ်က တည်ငြိမ်စပြုလာသည်။ ခန္ဓာကိုယ်၏ လေးပင်မှုများ လျော့ပါးသွားသည်။ အာရုံ စက်ဝိုင်းပေါ်ထင်လာသည်နှင့်အမျှ တခြားအရာများ လျော့ ပါးသွားသည်။ သတိမပြတ်သောအခါ ချက်နှင့် နှာသီးဖျား အာရုံစက်ဝန်းမှာ သက်တန်စက်ဝိုင်းအလား ရောင်စုံဖြာကျ လျက် ပီပြင်လာသည်။

အာရုံက ထိုစက်ဝိုင်းအတိုင်း လည်ပတ်နေပြီ။

အချိန်ဟူ၍ မရှိတော့၊ ခန္ဓာကိုယ် ပျောက်သွားသည်။ အကြားအလုပ်မရှိသော အာရုံတည်မှုသာမြဲနေသည်။ သစ်ရွက် ကြွေသံ၊ လေတိုက်သံ၊ ကျေးငှက်မြည်သံ တာမျှမကြား။

အချိန်မည်မျှ ကြာသွားသည်မသိ။

သတိအမှတ်ဖြင့် အာရုံစက်ဝန်းကိုဖြတ်၍ မျက်လုံးကို ဖွင့် လိုက်သည်။

မိုးစုပ်စုပ်ချုပ်နေပြီ။

ရှင်တော်တယ်၊ ခုပုံအတိုင်းဆိုရင် တစ်လလောက်အတွင်း မှာကိုပဲ ရှင် ထူးထူးခြားခြား တိုးတက်လာလိမ့်မယ်” သူ့နောက်သက်မှ ပန်ကူးကျန်၏အသံကို ကြားရသည်။

“ဖြည်းဖြည်းချင်းထ၊ အကြောအခြင်တွေ ပြေအောင်
ဖြည်းဖြည်းချင်းဖြေ”

ဝေသူချိန်က သူမပြောသည့်အတိုင်း လုပ်သည်။
ထိုသို့လုပ်နေခိုက် တဲရွေ့တွင် မီးဖိုလျက် အလုပ်ရှုပ်နေသော
ရီရီရှုန်တို့ညီအစ်မကို မြင်ရသည်။ ဝေသူချိန်က လည်ပင်းကြော
များကို လျော့ရင်း....

“ဟိုညီအစ်မ ဘာတွေ အလုပ်ရှုပ်နေကြတာလဲ”
မေးလိုက်သည်။

“သူတို့ ဖုတ်တစ်ကောင်ရလာကြတယ်လေ၊ အချိန်တစ်ဆယ်
လောက် ရှိလိမ့်မယ်၊ အဲဒါဖျက်ပြီး ကြပ်တင်မလို့ လုပ်နေကြ
တာ”

ပန်ကူးကျန်၏ အဖြေစကားအဆုံးတွင် ဝေသူချိန် တဲဆီသို့
ခြေလှမ်း၏။

“မလုပ်တတ်ရင် မီးခိုးစော် နံကုန်လိမ့်မယ်၊ သွားဦးမူ”

ပန်ကူးကျန် ခေါင်းတညိတ်ညိတ်ဖြစ်ကျန်ခဲ့ရင်းမူ အော်
ပြောလိုက်၏။

“သူတို့နဲ့ အဆင်ပြေအောင် ဆက်ဆံနော်၊ မနက်ဖြန်ကျရင်
သူတို့နဲ့တဲပြီး ရှင် ကိုယ်ဖော့ပညာပါ လေ့ကျင့်ရဦးမူ”

“ဒုက္ခော....”

ဝေသူချိန် မပီမသ ဝေရွတ်သံ ထွက်လာသည်။

ရက်ပေါင်းသုံးဆယ်မျှ ကြာပြီထင်သည်။
ရက်ပေါင်းလေးဆယ်လည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်နိုင်သည်။
မည်သူမျှ အတိအကျ မှတ်သားထားခြင်းမရှိ။

ဤတောတွင်း၌ နေထိုင်ခဲ့ရသောရက်များမှာ ပျော်ရွှင်
ကြည်နူးဖွယ်ကောင်းခြင်း အမှတ်တစ်ခုသာရှိသည်။ နေ့စဉ်
အစားအစာရှာကြသည်။ အတူတကွ ချက်ပြုတ်စားသောက်
ကြသည်။ အတွင်းအားသိုင်းပညာနှင့် ကိုယ်ဖော့ပညာများ
အတူတကွ လေ့ကျင့်ကြသည်။ ညဉ့်ဦးယံများ၌ နွေနှောင်း
ကာလ၌ သဘာဝအလျောက် ဖူးပွင့်ကြသောပန်းများ၏
မွှေးမြသောရနံ့ကို ရှူရှိုက်ရင်း စကားပြောဆို ရယ်မောကြ
သည်။

မိန်းကလေးသုံးယောက်က သစ်ခက်တဲတွင်း၌ အိပ်စက်
ကြ၍ ဝေသူချိန်က တဲရွေ့သစ်ပင်ပေါ်တွင် လင့်စင်ထိုး၍ အိပ်
စက်သည်။ မနက်တိုင်ဆိုလျှင် မိန်းကလေးများက အရင်နိုး
တတ်ကြရာ လင့်စင်ပေါ်တွင်အိပ်နေသော ဝေသူချိန်ကို ခဲနှင့်
ပေါက်၍ နှိုးတတ်ကြ၏။

တစ်မနက်တွင် ဝေသူချိန်က အစောကြီးထပြီး စမ်းချောင်း
တွင် ကျောက်ငါးကြွင်းများ သွားဖမ်းနေသည်။ မိန်းကလေး
များ နိုးလာ၍ ခဲဖြင့်ပေါက်ပြီးနှိုးရာ ဝေသူချိန်ထမလာသဖြင့်
လင့်စင်ပေါ်တက်ကြသည်။ မတော့သောအခါ စိုးရိမ်တကြီး

အော်ဟစ်ခေါ်ကြ၏။ အသံကြားသော ဝေဿုချိန်က ချုပ်ငယ်
ထဲ ဝင်ပုန်းနေသည်။ မိန်းကလေးများရှာရင်းဖွေရင်း အနား
ရောက်လာမှ ချုပ်ငယ်မှ ပုန်းခနဲ ခုန်ထွက်သည်။

သူ့ကျောပြင်ကို ဝိုင်းထုလိုက်ကြသည့်ဖြစ်ခြင်း။

အထီးကျန်ဆန်လှသော ဝေဿုချိန်အတွက် သံယောဇဉ်
အပျော်ရက်များဟု ဆိုနိုင်သည်။

မြတ်နိုးစရာ ပညာရသော နေ့ရက်များဟုလည်း ဆိုနိုင်
သည်။

သို့သော် သူတို့အားလုံးမပြီးဆုံးသေးသောတာဝန်ဝတ္တရား
နှင့် နေကြသူများဖြစ်သည်။

တစ်ည၊ ညဦးပိုင်း စကားဝိုင်းတွင် ပန်ကူးကျန်ကဆိုသည်။

“ကျွန်မတို့လဲ ဒီကိုရောက်တာ တော်တော်ကြာပြီနော်”

သူမက အဝေးသို့ငေးရင်း ထိုစကားကိုပြောလိုက်ရာ ရယ်
မော ပျော်ရွှင် နောက်တတ်ရာရာ ပြောဆိုနေကြသော စကား
ဝိုင်းမှာ ချက်ချင်း တိတ်ဆိတ်သွားတော့သည်။ ခဏကြာမှ
ပန်ကူးကျန်က ဘယ်သူ့ကိုမှ မကြည့်မိအောင် ထိန်းရင်း စကား
ဆက်ပြောသည်။

“ကျွန်မတို့ ဟိုပေကအိမ်ကို ခဏလောက် ပြန်ကြဦးမယ်။
ခုလောက်ဆိုရင် ညီမလေး ပြန်ရောက်ချင် ရောက်နေမယ်။
တကယ်လို့ ညီမလေး မရောက်သေးဘူးဆိုရင်လဲ ဒေါ်လေး
ဝင်စုခြုံကို အကျိုးအကြောင်း ပြောပြနိုင်မယ်။ ခုလို ဘာ
အကြောင်းမှ မကြားဘဲဆိုရင် ကျွန်မတို့ အားလုံးအတွက်
ဒေါ်လေး စိတ်ပူနေလိမ့်မယ်။”

“မနက်ကျရင် ကျွန်မတို့ ခရီးထွက်ကြမယ်။ ကျွန်မပြော
ချင်တာက ရှင့်အနေနဲ့ အချိန်ရမယ်ဆိုရင် ကျွန်မတို့ဆီကို လိုက်
လည်ပါ။ ကျွန်မတို့က အသက်ငယ်တော့ ရှင်လိုက်ရှာရမယ်
မြကျောက်ရှင်နဲ့ပတ်သက်လို့ ဘာကိုမှ တိတိကျကျမသိဘူး
ဒေါ်လေးဝင်စုခြုံကတော့ ကျွန်မတို့ထက် အသက်အရွယ်ကြီး
တော့ မြကျောက်ရှင်နဲ့ပတ်သက်လို့ သိချင်သိနေလိမ့်မယ်။ အဲဒီ
တော့ ကျွန်မတို့လဲ ရှင့်ကိုဝိုင်းပြီး ကူညီနိုင်ကြမယ်”

ပန်ကူးကျန်၏ စကားအဆုံးတွင် ရှိရုံရှင်တို့ညီအစ်မက
ဝေဿုချိန်ကို ဝိုင်းကြည့်ကြသည်။

ဝေဿုချိန်က ခေါင်းကိုညှင်သာစွာ ယမ်းခါလိုက်သည်။

“ကျွန်တော် ခင်ဗျားတို့ဆီကိုလိုက်လည်လို့ မဖြစ်သေးပါ
ဘူး။ ကျွန်တော့်အမေခိုင်းလိုက်တဲ့ကိစ္စကို ဘာမှရေရာအောင်
ကျွန်တော်မဆောင်ရွက်နိုင်သေးဘူး။ ကျွန်တော်ချိန်ကိုပြန်
သွားမယ်။ အဲဒီမှာ မြကျောက်ရှင်နဲ့ပတ်သက်လို့ သတင်း
အတိအကျရအောင်စုံစမ်းမယ်။ ပြီးရင် အမေ့ဆီကို ခဏဖြစ်ဖြစ်
ပြန်ဦးမယ်”

ထို့နောက် ဝေဿုချိန်သက်ပြင်းချသည်။
“ဒီလိုဆိုရင် မနက်ကျတော့ ကျွန်မတို့ လမ်းခွဲကြရတော့
မယ်”

ပန်ကူးကျန်က ပြောသည်။
“ကျွန်တော်တို့ တစ်ခါထပ်ဆုံကြဦးမယ်။ ကိုယ့်
ကျွန်တော်ယုံနေတယ်”

ဝေသူချိန်က အခိုင်အမာပြောသည်။ သို့သော် မိန်းကလေး
များက ဘာမျှပြန်မပြောကြ။ သူတို့က လောကသဘာဝကို
ဝေသူချိန်ထက် ပို၍နားလည်ကြ၏။

ဝေသူချိန်က သူတို့တစ်ခုခုပြန်ပြောလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်
ချက်ဖြင့် အတန်ကြာ စောင့်ကြည့်နေသေး၏။ အတန်ကြာ
သည်အထိ မိန်းကလေးများက ဘာမျှပြန်မပြောဘဲ ခေါင်းငုံ့
နေကြသောအခါ သူက ထိုင်ရာမှလေးကန်စွာထလိုက်လျက်
စမ်းချောင်းဘက်သို့ ထွက်သွားသည်။

“သူ စိတ်ထိခိုက်သွားတယ်နဲ့တူတယ်”

ရီရုံရှန်က မိုးမိုးမည်းမည်းနှင့် လေးကန်စွာ ထွက်ခွာသွား
သော ဝေသူချိန်ကိုလှမ်းကြည့်ရင်း ခပ်တိုးတိုးပြောသည်။
ပန်ကူးကျန်က မသိမသာ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“မမလေးရော စမ်းမနည်းဘူးလားဟင်”

ရီရုံရှန်က မေးလိုက်သည်။

ပန်ကူးကျန် ဘာမျှပြန်မပြော။ ရီရုံရှန်ကို တစ်ချက်ကြည့်
လိုက်ပြီး သစ်ခက်တဲဆီသို့ ပြန်သွားသည်။

ရီရုံရှန်က သူ့အစ်မပေါင်ကိုဆွဲလိမ့်လိုက်၏။

(၉)

ယခုတစ်လောတွင် သိုင်းလောကသည် လှုပ်လှုပ်ရှားရှား
ဖြစ်လာသည်။

ထိုသို့လှုပ်ရှားလာရသည်မှာ သတင်းတစ်ခုကြောင့်ဖြစ်
သည်။ သိုင်းလောကတွင် ဒဏ္ဍာရီသဖွယ် ပျောက်ဆုံးသွားခဲ့
သော သူရဲကောင်းကြီးလင်ရုံးနှင့်၏ အမြူတေစားသိုင်းကျမ်း
ကို ဖော်ထုတ်နိုင်မည့် မြကျောက်ရှင် ပြန်ပေါ်နေသည်သတင်း
ကြောင့်ပင် ဖြစ်သည်။

မြကျောက်ရှင်ဆိုသည်ကား သိမ့်သူများ၏ စကားအရ
အလွန်အပိုးထိုက်တန်သော မြကျောက်ကို ဖားရှပ်သဏ္ဍာန်
ထွင်းထုထားခြင်းဟုသိသည်။ ထိုဖားရှပ်မှာ လက်ရာမြောက်လှ
ရာ ပကတိ အသက်ဝင်နေသော ဖားတစ်ကောင်နှင့်တူသည်ဟု

ဝေ
အပြေ
ဒေါ်

8

ဆိုသည်။ ထိုမြေကျောက်ရှင်ဖားရုပ်၏ ဝမ်းဗိုက်တွင် အမြူစေ
ခေးသိုင်းကျမ်းရှိရာ မြေပုံပါသည်ဟုဆိုသည်။

သို့သော် ထိုစကားမှာ မည်မျှမှန်၍ မည်မျှမှားသည်ကို
မည်သူမျှ မသိနိုင်ကြ။

မည်သို့ဆိုစေ ထိုသတင်းစကားကြောင့် သိုင်းလောကမှ
အဖြူရောင်သိုင်းသမားများရော၊ အနက်ရောင် သိုင်းသမား
များပါ လှုပ်ရှားလာကြသည်ကားအမှန်ပင်။ ထိုသိုင်းသမား
အားလုံးသည် မြေကျောက်ရှင်သတင်းထွက်ပေါ်ရာ ချိန်ကူးနှင့်
ချိန်ခွံများသို့ တစ်စုံချင်း၊ တစ်ယောက်ချင်း တဖွဲ့ဖွဲ့ရောက်ရှိ
နေကြသည်။

မနက်ခင်းဖြစ်သည်။

ချိန်ခွံမြို့စေ့သည် စည်ကားလျက်ရှိ၏။

စေ့သွားစေ့လာ လူနှစ်ရာကျော်ခန့်သည် စေ့ထိပ်
ညောင်ပင်ကြီးအောက်တွင် တစ်စုံတစ်ခုကို အလှူအယက်
တိုးဝေ့ကြည့်ရှုလျက်ရှိသည်။

ထိုသူအုပ်အလယ်တွင် တပည့်နှစ်ယောက်နှင့် မျက်လှည့်
ဆရာတစ်ယောက်က ပညာစွမ်းပြလျက်ရှိ၏။ မျက်လှည့်ဆရာ
သည် မျက်တွင်းနက်နက်၊ မေးချွန်ချွန်နှင့် ကျင်စွယ်ရှည်
နှစ်ချောင်းရှိသည်။ ခေါင်းကဆံပင်ကို ကျစ်ဆံမြီးတစ်ပင်
တည်း ကျစ်ထားသည်။ အလွန်တောက်ပြောင်သော ဖဲဝတ်ရှိ
ရှည်ကြီး ဝတ်ဆင်ထားသော ထိုမျက်လှည့်ဆရာသည် သူ့ကိုယ်
သူ မြောင်တောင်တန်းနှင့် တိပက်ပြန်ဟုဆို၏။

သူဆိုလျှင်လည်း ဆိုလောက်ပါသည်။

မျက်လှည့်ဆရာ၏ ပညာစွမ်းကား အံ့မခန်းပင်ဖြစ်သည်။

သူက ရော့ခင်းဥကြီးတစ်လုံးကို မျိုချပြလိုက်ပြီး ပြန်ဆွဲ
ထုတ်လိုက်သောအခါ နှစ်လုံးခန့်တုတ်သောကြိုးကြီးတစ်ချောင်း
ပြန်ထွက်လာသည်။

မျက်လှည့်ဆရာက ထိုပြကွက်ကို ဟန်နှင့်ပန်နှင့်ပြလိုက်ရာ
ပရိသတ်မှာ ယက်ခုပ်တပြောင်းပြောင်းနှင့် သဘောအကျကြီး
ကျနေ၏။

မျက်လှည့်ဆရာက ပရိသတ်ကိုတစ်ချက် လှည့်ကြည့်လိုက်
ပြီး...

မြောင်တောင်ရိုး ဒေသကို ကျုပ်တို့ မြေပြန့်ကလူတွေက
လူသားစား အရိုင်းဒေသလို့ ခိုလိုပဲ သတ်မှတ်ကြတယ်။ လောကီ
ပညာဆိုတာကျတော့ အဲဒီမှာ ကလေးလေးကအစ တတ်ကြ
တယ်။ ရွှေပန်းငေါက်တောက်နဲ့ ကလေးတစ်ယောက်ကို ကြည့်
ပြီး မရယ်မိလိုက်နဲ့။ အဲဒီကလေးက ဖနောင်နဲ့ ပေါက်ပြီး
မျက်စောင်းလှည့်ထိုးလိုက်ရင် ကိုယ့်ဖင်ကြားကနေ အမြီးထွက်
လာပြီး ခွေးလိုအူရတဲ့ဘဝ ရောက်သွားရော။ တိပက်မှာ ကျ
သော့ ဒီပညာတွေက တကယ်ကို အဓိက ကျနေပြီ။ ထမင်း
ပိတ်ကျွေးတဲ့ ညှော်သည်ကို ကျီစယ်ချင်တဲ့အခါ အိမ်ပြင်မှာ
ကိုယ်လုံးမပါဘဲ ခေါင်းချည်းပဲ ထွက်ကြွိတာတို့၊ ကြက်သား
ဟင်းပန်းကန်ထဲက ကြက်ခေါင်းကထတုန်တာတို့လုပ်ကြတယ်။
အဲဒါ သူတို့အတွက် အပျင်းပြောင်ဗျ။

“ကျုပ်က အဲဒီဒေသတို့မှာ ဒိုးလိုမို့ ရေလိုနောက်ပြီး
မြေရာချင်းသပ်အောင် သွားခဲ့တာတို့နဲ့သူ့က...ပြောနေ ကြာ

တယ်၊ ကဲ...မြောင်တောင်ရိုးနဲ့ တိဗက်ပြန်ဆရာ လောင်ရင်ပန် တဲ့ ဟိတ်....”

မျက်လှည့်ဆရာက မာန်သွင်း အော်လိုက်ရာ သူတပည့် တစ်ယောက်က ကြေးလင်းကွင်းကြီးကို တုတ်တိုနှင့် တအား နှက်လိုက်သည်။

မျက်လှည့်ဆရာက စောစောက သူ့ပါးစပ်တွင်းမှ ဆွဲထုတ် ပြခဲ့သော နှစ်လံခန့်ရှည်သည့် ကြိုးကြီးကို ဝှေ့ယမ်း ပြလိုက် သည်။

“သေချာ ကြည့်ကြနော်...အလိမ်အညာ မပါ၊ ပညာ သက်သက်ချည်းပဲ”

ထို့နောက် သူက သစ်သားပုံးလွတ် အစုတ်တစ်လုံးကို ဗလာချည်းဖြစ်ကြောင်း သိစေရန် မောက်လှန် ပြလိုက်ပြီ။ ဝိုင်းလယ်တွင် ချထားလိုက်၏။ ပြီးမှ ကြိုးကြီးကို ပုံးထဲသို့ထည့် ၍ အရိုးခေါင်းပုံပါသော အဝတ်နက်ကြီးဖြင့် ပုံးအုပ်လိုက် ပြန်၏။

ပြီးလျှင် ဝိုင်းကြည့်နေသော လူအုပ်အစည်းတက် ပတ် ပတ်လည်၌ စည်းတစ်ကြောင်းကို လက်ကိုင်၌ ဂဠုန်ငှက် သဏ္ဍာန် ထွင်းထုထားသော တောင်ဝှေးဖြင့် ရေးခြစ်လိုက် သည်။

“ဒီ စည်းအတွင်းတော့ နည်းနည်းမှ မကျော်လိုက်နဲ့၊ အန္တရာယ်ဖြစ်ရင် တာဝန်မယူဘူး၊ စည်းအပြင်မှာ နေလို့ အန္တရာယ်ဖြစ်ရင် ရွှေကိုယ်လေး၊ ငွေကိုယ်လေးစက်ပြီး ယျော် လိုက်မယ်”

မျက်လှည့်ဆရာက ခြိမ်းခြောက်စကား ဆိုသည်။ ပြီးလျှင် ဂဠုန်တောင်ဝှေးဖြင့် အဝတ်နက်အုပ်ထားသော သေတ္တာပုံး ပတ်ပတ်လည်၌ စက်ဝန်းငယ်တစ်ခု မရေးခြစ်လိုက်ပြန်သည်။

ထို့နောက် မျက်လှည့်ဝိုင်း ထောင်၌ထားသော ခုံမြင့်ဆီသို့ လျှောက်သွားသည်။ ခုံမြင့်ပေါ်တွင် အရိုးခေါင်းတစ်လုံးရှိ၏။ သူက ခုံအံထဲမှ အင်းချပ်တစ်ချပ် ထုတ်ယူလိုက်ကာ အရိုး ခေါင်းပေါ်သို့ တင်လိုက်သည်။

ပရိသတ်မှာ တုတ်တုတ်မျှမလှုပ်။

မျက်လှည့်ဆရာကား အရိုးခေါင်းပေါ်တွင် တင်ထား သော အင်းချပ်ပေါ်၌ ဖယောင်းတိုင်အနက် တစ်တိုင်ကို စိုက် ထူလိုက်ပြီး မီးညှိလိုက်၏။

ထို့နောက် မုဆိုးဇူးထောက်ထိုင်လိုက်ကာ...

“ဪ...မရဏ ဒီပဲ အင်းတော်ခံလျက် မန္တန်စုတ်နိုး တန်ခိုးသွန်ဖြာ...ငါဆရာအမိန့်...”

အလွန်ခဲညားသော လေသံဖြင့် ဟိန်းဟောက်လျက် လက် များကို ဆန့်ခါလိုက်ရာ ဖယောင်းတိုင်မီးတစ်တိုင်တွင် တဖျပ် ဖျပ် တောက်ပသွားသည်။

ထို့နောက် မျက်လှည့်ဆရာက ခုံမြင့်ကလေးရွှေမှ ထလာခဲ့ ကာ စည်းဝိုင်းအပြင်မှ ရပ်၍ အဝတ်နက် အုပ်ထားသော သေတ္တာဆီသို့ ညာလက်ကိုဆန့်တန်းကာ တတုတ်တုတ်မန်းမှုတ် ပြန်ကာ ခဏတွင်မြေကြီးကို ဖနောင့်နှင့် ဆောင့်လိုက်သည်။

ပရိသတ်အားလုံး တိတ်ဆိတ်စွာ ကြည့်နေဆဲ ခဏ...ကလေး သေတ္တာပေါ်၌ အုပ်ထားသော အဝတ်နက်မှာ ကြွေ

လှုပ်ရှားလာသည်။ ပရိသတ်များ အသက်ရှူရှုပ်လျက် ကြည့်
နေဆဲမှာပင် အုပ်ထားသော အဝတ်နက်ကိုတိုးလျက် တော
ကြီးမြေဟောက်တစ်ကောင် ဆင်းလာသည်။ မြေမှာ သေးသေး
ငယ်ငယ်မဟုတ်ချေ။ ယေကျားကြီးတစ်ယောက် လက်မောင်
မျှ တုတ်ကာ အရှည်နှစ်လံမျှရှိသည်။

“ဟာ....”

ပရိသတ်ထဲမှ အံ့ဩသံ ဟုန်းခနဲထွက်လာပြီး လှုပ်လှုပ်ရွရွ
ဖြစ်သွား၏။

ထွက်လာသော တောကြီး မြေဟောက်သည် တစ်ကိုယ်
လုံး အပြင်သို့ရောက်သည်နှင့် ပါးပျဉ်းထောင်လိုက်ကာ တွန်
လိုက်သည်။

မျက်လှည့်ဆရာက ပရိသတ်ဘက်သို့ လှည့်လိုက်ပြန်သည်။
သူ့မျက်နှာက ခန်းခနဲအပြုံးနှင့်....

“အနှောင့်အယှက်ကတော့ ဒီထဲမှာရောက်နေပြီ။ ကျုပ်
ဒီလိုပြောလို့ ရိုးရိုးသားသားလူတွေကတော့ သိချင်မှသိမယ်။
ကျုပ်က အကြောင်းမဲ့ ပြောတာမဟုတ်ဘူး။ ခင်ဗျားတို့
ကြားလိုက်ပြင်လိုက်တဲ့အတိုင်း ကျုပ်ဖန်တီးလိုက်တဲ့ တိုက်မြေ
ကြီး ခုနက တွန်လိုက်တယ်။ ဒါဟာဒီထဲမှာ အနှောင့်အယှက်
ရှိနေပြီဆိုတဲ့ နိမိတ်ပဲ။ ဒါဟာ ကျုပ်တိုက်မြေနဲ့ ကျုပ်တို့
ပြန်တိုက်မယ်ဆိုတဲ့ သဘောပေါ့။”

ထို့နောက် မျက်လှည့်ဆရာက မခိုးမခန့် ရယ်လိုက်သည်။
အန္တရာယ်ဟင်း....ဟင်း....ရပါတယ်။ မြောင်တောင်ရိုးနဲ့ တိမ်ကန်ပြန်
လိုက်မယ်။ လော့ရင်ပန်တဲ့ဟိတ်...တယ်ကောင်က ပညာတစ်ထွေ

တစ်မိုက်နဲ့ ဂုဏ်ပြိုင်လှိုမိုက်ချင်သလဲ။ လူကြားထဲက လက်သီးပုန်း
မထိုးနဲ့ဟေ့၊ ရှုံးရင်ကျွန်ခံကြေး။ အသက်ပေးကြေးထပ်လို့လဲ
ရတယ်။ အကြောင်းသိချင်ရင် စမ်းကြည့်လိုက်”

မျက်လှည့်ဆရာ၏ ကြောက်စရာ ဟိန်းဟောက်သံကြောင့်
ပရိသတ်မှာ သူကြည့်ကိုယ်ကြည့်ဖြစ်ကုန်သည်။

ထိုအချိန်တွင် တောကြီးမြေဟောက်မှာ သူ့ဘက်သို့
ကျောပေးထားသော မျက်လှည့်ဆရာကို ပေါက်သတ်ရန်
ကြိုးပမ်းလျက်ရှိသည်။ သို့သော် တောကြီးမြေဟောက်မှာ
မည်သည့်အကြောင်းကြောင့်မှန်းမသိ။ မျက်လှည့်ဆရာတား
ထားသော စည်းကိုမကျော်နိုင်ဘဲဖြစ်နေသည်။

မျက်လှည့်ဆရာက မြေကြီးဘက်သို့ပြန်လှည့်လိုက်၏။

“ဟင်း....ငါဖန်ဆင်းတဲ့ နာနာရုပ်ကလဲတယ်ဟုတ်ပါလား။
မင်းက ငါ့ကိုကိုက်ချင်တယ်ပေါ့ ဟုတ်လား။ မင်းကို ငါ
ပါးစပ်ထဲထည့်ပြီး ကြိုးပြန်ဖြစ်အောင်လုပ်မဟေ့။ ဒုတော့ငါ
စည်းထဲကထွက်နိုင်အောင် မင်းကြိုးစားလိုက်ဦး”

မြေကြီးမှာ စည်းဝိုင်းထဲတွင် ပြောင်းဆန်နေသည်။
မျက်လှည့်ဆရာက အပြင်မှနေ၍ ဂဠုန်တောင်ဝှေးဖြင့် ရိုက်မည်
ထိုးမည်ပြုလိုက်တိုင်း မြေကြီးမှာ ခေါင်းလျှို၍သွားသည်။
ထိုအချိန်၌ သူ့စာပည့်တစ်ယောက်က ကြေးလင်းကွင်းကြီးကို
တုတ်တိုဖြင့် အဆက်မပြတ်ထုနေရာ ဆူညံနေ၏။

ထိုအချိန် ညောင်ပင်ကြီးပေါ်မှ အသံတစ်သံထွက်လာ
သည်။

အလွန်ထူးဆန်းသော ပလ္လေသံဖြစ်သည်။ ထိုပလ္လေသံသည် ဆူညံစွာတီးခတ်နေသောလင်းကွင်းသံကို ထိုးဖောက်၍ စူးရှစွာ ထွက်ပေါ်လာခြင်းဖြစ်ရာ မျက်လှည့်ဝိုင်းမှ ပရိသတ်များမှာ ပလ္လေသံထွက်ပေါ်လာရာ ညောင်ပင်ပေါ်သို့ ကြည့်လိုက်မိကြသည်။

ညောင်ပင်မှာကိုင်းစိပ်၍ အရွက်သိပ်သည်းသော ညောင်ပင်ဖြစ်ရာ ရုတ်တရက်အားဖြင့် ပလ္လေသံရှင်ကို မမြင်ကြချေ။ ထို့ပြင် ပလ္လေသံရှင်သည် မျက်လှည့်ဝိုင်းပြုလုပ်နေသောဘက်တွင် ရှိနေခြင်းမဟုတ်ဘဲ၊ တခြားဘက်မှ ညောင်ကိုင်းပေါ်တွင် ရှိနေခြင်းဖြစ်ရာ ရုတ်တရက်အားဖြင့်လည်း မမြင်သာချေ။

သို့သော် စူးရှသောပလ္လေသံမှာ ဆက်တိုက်ပင်ထွက်ပေါ်နေရာ ခဏကြာသောအခါ မျက်လှည့်ဝိုင်းပရိသတ်အားလုံးပင် ပလ္လေသံရှင်ကို မြင်လိုက်ကြရတော့၏။

ပလ္လေသံရှင်ကား တစ်ဖက်သို့ဖြာထွက်သော ညောင်ကိုင်းပေါ်တွင် မျက်လှည့်ဝိုင်းဘက်သို့ကျောပေးလျက် အကျအနထိုင်ကာ ပလ္လေသံမှတ်နေခြင်းဖြစ်၏။ သေချာကြည့်လိုက်သောအခါ ပလ္လေသံရှင်မှာ အလွန်ညစ်ထေးသော အညှို့ရောင်ဝတ်စုံနှင့် ရဲတင်းသော သိုးကျောင်းသားလေး တစ်ယောက်နှင့် အလွန်တူနေသည်။

မျက်လှည့်ဆရာက တစ်စုံတစ်ခု အော်ဟစ်ပြောဆိုရန် ပြင်လိုက်သည်။

ထိုအခိုက်ပင် ပလ္လေသံရှင်သည် ဆယ်နှင့်ပေမျှ မြင့်သော ညောင်ကိုင်းပေါ်မှ ခုန်ဆင်းလိုက်သည်။ သူ့ခုန်ဆင်း

လိုက်ပုံမှာ အလွန်ပေါ့ပါး၏။ လေငြိမ်သောအခိုက် ညောင်ပင်ပေါ်မှ ညောင်ရွက်တစ်ရွက် ကြွေကျသလိုဖြစ်သည်။

ထို့နောက် ပလ္လေရှင်က မျက်လှည့်ဝိုင်းဘက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။

“ဟာ....”

မျက်လှည့်ဝိုင်းကြည့် ပရိသတ်ထံမှ အာမေခိုတ်သံကြီးထွက်ပေါ်လာပြန်သည်။ ထိုအချိန်၌ ကြေးလင်းကွင်းကို ထုနေသော မျက်လှည့်ဆရာ၏တပည့်မှာ အံ့အားသင့်ပြီး သူ့အလုပ်ကို ရပ်ဆိုင်းထားချေပြီ။

ပလ္လေရှင်က ခပ်မုန်မုန်ခြေလှမ်းဖြင့် မျက်လှည့်ဝိုင်းဆီသို့ လျှောက်လာရာ ထိုဘက်ရှိပရိသတ်မှာ သူ့အလိုလိုပင် ပလ္လေရှင်ကို လမ်းဖယ်ပေးသည့်နယ် ဘေးဘက်သို့ ရှဲသွားသည်။

ပလ္လေရှင်က အလွန်ထူးဆန်းသောလူတစ်ယောက်ပေတည်း။ ညစ်ထေး ပေရေလျက်ရှိသော အညှို့ရောင်ဝတ်စုံမှာ လိုက်ဖက်ခြင်း မရှိဘဲ၊ ကလေးကလေး ဆန်နေ၏။ ပလ္လေရှင်မှာ အရပ်လေးပေမျှသာမြင့်၍ ပိန်လို့လှသည်။ အသက်မှာဘယ်မျှရှိသည်မသိ။ မုတ်ဆိတ်မွေးမှာ အဖြူရောင် သမ်းနေကာ ခြောက်လက်မမျှ ရှည်လျားနေ၏။ တွန့်ခွေနေသော အဖြူရောင် မျက်ခုံးမွေးများအောက်မှ မျက်လုံးများမှာ ငါးမျက်လုံးနှင့်တူကာ အလွန်တောက်ပနေသည်။

မလိုက်ဖက်ဆုံးကား သူ့လက်ထဲမှ ပလ္လေရှည်ပင်၊ ထိုပလ္လေမှာ သုံးပေမျှရှည်၍ အလွန်မာကျောသော သံနက်ဖြင့်ပြုလုပ်ထားသည်။

ပလ္လေရှင်သည် မျက်လှည့်ဆရာတားထားသော စည်းဝိုင်းနားသို့ ရောက်လဲသည်။

ထိုနေရာတွင် ပလ္လေရှင်က ရပ်လိုက်၏။

ပလ္လေရှင်နှင့် မျက်လှည့်ဆရာ မျက်လုံးချင်းအတန်ကြာ ဆိုင်နေပြီးနောက် ဖြူရော်ရော်နိုင်လှသော မျက်လှည့်ဆရာ၏ ပါးစပ်က ပွင့်ဟသွားသည်။

“ဪ...ခင်ဗျားကိုး”

ပလ္လေရှင်က အေးစက်စက် ရယ်မောလိုက်သည်။ ပြီးမှ...

“ဟုတ်တာပေါ့ပုဂ္ဂိုလ်ရယ်...ငါခေါ်တဲ့နာမည်မှ မှန်ပါစ။ မင်းခုနုပြောတာက ဘာတဲ့...မြောင်တောင်ရိုးနဲ့ တိဗက်ပြန်ဆရာ လော်ရင်ပန်...ဟုတ်လား၊ ဟား...ဟား...ဟား ခုတော့လဲ မင်းဘဲလက်က လွတ်အောင် မပြေးနိုင်တော့ဘူး မဟုတ်လားဟေ့”

မျက်လှည့်ဆရာ မျက်နှာပျက်သွားသည်။

“ခင်ဗျား ကျုပ်စည်းဝိုင်းထဲကို မဝင်နဲ့”

မျက်လှည့်ဆရာက ကယောင်ကတန်း ပုံစံမျိုးဖြင့် ပြောလိုက်ရာ ပလ္လေရှင်က ရယ်ပြန်သည်။

“ဟား...ဟား...မင်းကငါ့ကို မြွေနဲ့ တိုက်သတ်ဦးမလိုလား၊ ဒီတစ်ခါသေရမှာ မင်းက...ပုဂ္ဂိုလ်ရ၊ စောစောက ငါ့မူတ်တဲ့ ပလ္လေသ်ကို မင်းကြားရဲ့မဟုတ်လား၊ အဲဒါ မရဏတေးသံလို ခေါ်တယ်၊ အဲဒီတေးသံကို ငါလူသတ်ချင်တဲ့ အခါကျမှပဲ မူတ်တယ်ဆိုတာ မင်းသိတယ်မဟုတ်လား၊ ဒီနေ့ဟာ မင်းသေနေ၊ ဒီနေ့ဟာ မင်းသင်္ချိုင်းပါကွာ”

ထို့နောက် ပလ္လေရှင်က ခပ်မျှင်းမျှင်း ရယ်မောနေပြန်သည်။

ပလ္လေရှင်၏ မခိုးမခန့် အမြင်ကပ်စရာ ရယ်မောသံသည် မျက်လှည့်ဆရာကိုကား ချောက်ချား တုန်လှုပ်စေပုံရသည်။ ပရိသတ်များကို ဟိန်းဟောက်ခဲ့သော မျက်လှည့်ဆရာမှာ မျက်နှာဖြူရော်ကာ ဂနာမငြိမ်ဖြစ်လာ၏။

“ဟေ့...မင်းတို့ သူ့ကိုဆွဲထုတ်လိုက်ကြစမ်း”

မျက်လှည့်ဆရာက သူ့တပည့် နှစ်ယောက်ကို အမိန့်ပေးလိုက်ရာ လက်သပ်မွှေးထားပုံရသော တပည့်နှစ်ယောက်က ထိုင်ရာမှထလိုက်ကြသည်။

ရန်ပုံမှာ မလွဲမသွေ ဖြစ်တော့မည်ဖြစ်ရာ မျက်လှည့်ဝိုင်းကြည့် ပရိသတ်မှာ ကသောင်းကနင်း ပြေးသူကပြေး၊ နောက်သို့ ပရိပရဲဆုတ်သူကဆုတ်နှင့် သောသောအုတ်အုတ် ဖြစ်သွားသည်။

ပလ္လေရှင်ကား သူ့နေရာတွင်ပင် မားမားမတ်မတ် ရပ်လျက်။

လင်းကွင်းသမားကား သူ့လက်ထဲမှ လင်းကွင်းဖြင့် ပလ္လေရှင်ကို အားကျန်ပစ်လိုက်သည်။

“ဦး...”

ကြေးလင်းကွင်းကြီးက အရှိန်ပြင်းစွာဖြင့် ပလ္လေရှင်အဘိုးအိုထံသို့ ပျံ့ဝဲတိုးဝင်သွားရာ အဘိုးအိုက အသာတိမ်းရှောင်ပေးလိုက်သည်။

“ဒုတ်...”

ကြေးလင်းကွင်းကြီးက ပလ္လေရှင်အဘိုးအို၏ လည်ပင်း
ဘေး သုံးလက်မခန့်မျှဖြတ်၍ နောက်ဘက်ရှိ ညောင်ပင်စည်
အသားထဲသို့ ငါးလက်မခန့်မျှ နှစ်ဝင်သွားသည်။ အကယ်၍
ထိသာထိလိုက်ပါက အဘိုးအို၏လည်ပင်းကို အသာပင် ဖြတ်၍
သွားမည်ကားမလွဲချေ။

အဘိုးအိုကား ဘာမျှမဖြစ်သလို ရပ်ကြည့်နေသည်။

“သေပေတော့ဟေ့....”

မျက်လှည့်ဆရာ၏ နောက်ဘပည့်တစ်ယောက်က ဆေးခွေး
ဟုဆိုသော ခွေးရှည်နှင့် ပြေးပိုင်းသည်။

“ထန်း....”

“ချင်း....”

ပလ္လေရှင်အဘိုးအိုက တိမ်းရှောင်ခြင်းမပြုဘဲ လက်ထဲမှ
ပလ္လေနှင့်ခံဆောင်လိုက်ရာ ပြင်းထန်သောထိချက်နှင့်အတူ ခွေး
ရှည်မှာ ထက်ပိုင်းကျိုးသွားကာ မျက်လှည့်ဆရာ၏တပည့်မှာ
အဘိုးအို၏ နက်ရှိုင်းသောအတွင်းအားကြောင့် ပင်ထိုင်လျက်
လဲကျသွားသည်။

တစ်ပြိုင်တည်းပင် အဘိုးအိုသည် ထိုလဲကျသွားသို့ ဖျတ်
ခနဲ ရောက်သွားကာ ဘယ်လက်ကို လှုပ်ရှားလိုက်သည်။ အမြင်
အားဖြင့် လျင်မြန်လှရာ အဘိုးအိုသည် ထိုလဲကျသွား၏ဆံပင်ကို
ပင် ဆွဲလိုက်သလား၊ သို့မဟုတ် မျက်နှာကိုပင် ဆွဲလှည့်လိုက်
သလား၊ သေချာမသိလိုက်ရဘဲ၊ လဲကျသွားမှာ မျက်နှာပြောင်းပြန်
ဖြစ်သွားကာ အသံတစ်ချက်မှမထွက်ဘဲ နောက်ဘက်သို့ လဲကျ
သွားတော့၏။

လဲကျသေဆုံးသွားသွင်းအဖြစ်ကား ကြောက်စရာ ကောင်း
လှသည်။ မျက်နှာပြောင်းပြန်ဖြစ်ကာ လည်ရိုးကျိုး၍ သေဆုံး
ရခြင်းဖြစ်သဖြင့် လူကပက်လက်ကြီးဖြစ်နေသော်လည်း မျက်နှာ
က မှောက်လျက်ကြီး ဖြစ်နေ၏။

လင်းကွင်းဖြင့်ပစ်ခဲ့စဉ်သည် ထိုအဖြစ်ကြောင့် သွေးလန့်
သွားပုံရသည်။ ကြောက်လန့်တကြား တစ်ချက်အော်လိုက်ကာ
နောက်ဘက်သို့ လှည့်ပြေးသည်။

သို့သော် သူ့ခမျာ မလွတ်နိုင်ပါ။

“ဟုတ်....”

အဘိုးအိုက ထူးဆန်းသောသူပလ္လေကို ချိန်ရွယ်၍မှတ်လိုက်
ရာ တစ်စုံတစ်ခုက အရှိန်ပြင်းစွာ ပြေးထွက်သွားပြီး ထွက်ပြေး
သွားသွင်း နောက်စေ့နှင့် လည်ရိုးအဆက်နေရာကို ပြင်းထန်စွာ
သွားရောက်ထိမှန်သည်။

“ဘိုင်း....ဝုန်း”

ထိုလူသည် တစ်ခါတည်းလဲကျကာ အသက်ထွက်သွား
သည်။

“ကဲ....မင်းအလှည့်ပဲ ကျန်တော့တယ်”

လောလောလတ်လတ် လူနှစ်ယောက်ကို သတ်လိုက်ပြီးသော
ပလ္လေရှင်အဘိုးအိုက ဘာမျှမဖြစ်ခဲ့သေးသည့်အလား ပြော
လိုက်ပြန်သည်။

ပူရှင်းဆိုသော မျက်လှည့်ဆရာမှာ ကြံရာမရ ဖြစ်သွားပုံ
ရသည်။ ဖျတ်ခနဲ နောက်သို့ခုန်ဆုတ်လိုက်ကာ မာန်ထောင်

နေသော တောကြီးမြေဟောက်၏ အမြီးကိုသွဲ၍ ပလေ့ရှင် အဘိုးအိုထံသို့ လျှပ်တစ်ပြက် ပစ်ထည့်လိုက်၏။
“ပျပ်....”

အဖြစ်အပျက်မှာ ယုံနိုင်စရာပင် မရှိ။ ပလေ့ရှင်အဘိုးအိုက သူ့ထံသို့ပစ်လွှင့်လာသော မြေကြီးကို လက်ထဲမှပလေ့ရှည်ဖြင့် ဆီး၍တားလိုက်ပြီးလျှင် ဆတ်ခနဲ လှင်ရှားလိုက်ရာ ကြီးမားသော တောကြီးမြေဟောက်မှာ မျက်လှည့်ဆရာထံသို့ ပြန်ရောက်ပြီး လည်ပင်းကိုရစ်ပတ်မိသွားကာ ဒေါသတကြီး ပေါက်ချလိုက်သည်။

“အား....အား....အား”

နက်ရှိုင်းချောက်ချားဖွယ်ကောင်းလှသော မျက်လှည့်ဆရာ၏ အော်သံကြီးမှာ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးကို တုန်လှုပ်ဖွယ် လှမ်းခြံသွားသည်။ အဝေးမှကြည့်နေသူများကလည်း ကြောက်လန့်တကြား ရောယောင်အော်ဟစ်လိုက်ကြရာ ပဲ့တင်ထပ်သလို ဖြစ်နေသည်။

ထိုစဉ်....

“မြို့စောင့်တပ်လာပြီဟေ့....”

အော်ဟစ်သံနှင့် မြင်းခွာသံများ ဆူညံစွာ ပေါ်ထွက်လာ၏။

ခဏတွင် ရှန်စီနယ်စားကြီး ယူဝန်ပိန်၊ မိုးကြိုးနက်အာမခံ ဌာနပိုင်ရှင် ပင့်ကူဓားဝူစိန်ဝမ်းနှင့် ချီအန်မြို့စား ထင်ရှောက်ရီတို့ဦးဆောင်သော မြို့စောင့်တပ်ဖွဲ့ဝင်ဆယ်ဦးတို့ မြင်းကိုယ်စီဖြင့် ရောက်ရှိလာကြသည်။

သို့သော် ထိုအချိန်တွင် ပလေ့ရှင်အဘိုးအိုမှာ တယ်ဆီသို့ ရောက်သွားသည်မသိ၊ အစအနမပင် ရွာမရတော့။ ယူဝန်ပိန်၊ ဝူစိန်ဝမ်းနှင့် ထင်ရှောက်ရီတို့က အနီးပတ်ဝန်းကျင်မှလူများကို စုံစမ်းကြည့်ကြသည်။ လူများကလည်း သူတို့မြင်သမျှ ပြန်ပြောကြသည်။

ပင့်ကူဓားဝူစိန်ဝမ်းက အကန်ကြာ စဉ်းစားနေပြီးမှ....

“အင်း....ပြဿနာကတော့ ရှုပ်တော့မယ်၊ မရဏပလေ့ရှင် ဝူဖန်တောင် ရောက်လာပြီ”

စိတ်လေးသော အမူအရာနှင့် ပြောလိုက်သည်။

“ဘယ်လိုလဲဆရာကြီး၊ ကျွန်တော် နားမလည်လို့ ပြောစမ်းပါဦး”

ငယ်ရွယ်သော မြို့စားထင်ရှောက်ရီက မေးသည်။

“ဧိလိုမြို့စားလေးရေ.... မရဏပလေ့ရှင် ဝူဖန်ဆိုတာက လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်နှစ်ဆယ်ကျော်လောက်က နာမည်ဆိုးနဲ့ အင်မတန် နာမည်ကြီးတဲ့လူ၊ သူ့ကြောင့်သေရတဲ့လူ၊ ဒုက္ခရောက်ရတဲ့လူ ဆိုတာက မနည်းဘူး၊ တနေ့ကျတော့ သူ့ကို သူရဲကောင်းလင်ရုံးနှင့်က ဆိုးမတဲ့အနေနဲ့ သူ့ညာလက်သန်းတစ်ချောင်းကို ဖြတ်လိုက်လို့ သိုင်းလောကကနေ ထွက်ပြေးသွားခဲ့တယ်၊ အဲဒီအချိန်မှာ ခုခေတ္တ မျက်လှည့်ဆရာဖူးရှင်းက တစ်ချိန်က ဝူဖန်နိပ်စက်ခဲ့တာကို လက်စားချေတဲ့အနေနဲ့ ဝူဖန်ခွဲခန်းနဲ့ သမီးကို မြွေနဲ့ထိုက်သတ်ခဲ့တယ်၊ ခု ဝူဖန်က သိုင်းလောကကို ပြန်ရောက်လာပြီ၊ သူ့ဇနီးနဲ့ သမီးအတွက် ဖုရှင်းကိုသတ်လိုက်တာပဲဗျ”

“အင်း...တော်တော်အငြိုးကြီးတဲ့ လူတွေဗျာ”

နယ်စားကြီးယူဝန်ပိန်က ပြောလိုက်သည်။

“ပြဿနာက ဒါတင်မဟုတ်ဘူးနယ်စားကြီးရှဲ့၊ ခုကိစ္စက ထန်းသီးကြော့ခိုက် ကျီးနင်းခိုက်ဆိုတာလို ဖူရှင်းနဲ့ဝန်တို့ဟာ ဒီမှာ မမျှော်လင့်ဘဲလာဆုံပြီး ကိစ္စဟောင်းကို ရှင်းလိုက်ကြတာ ဖြစ်မယ်၊ သူတို့ ဒီကိုလာတဲ့တကယ့်ကိစ္စကတော့...”

ပင့်ကူစားဝူစိန်ဝမ်းက စကားကိုရပ်လိုက်သည်။

နယ်စားကြီးယူဝန်ပိန်နှင့် မြို့စားထင်ရှောက်ရီတို့က သူ စကားကို ငဲ့လင့်နေကြသည်။

“တကယ့်ကိစ္စကတော့ မကြာခင်မှာ သိုင်းလောကအတွင်း အရှုပ်အထွေးကြီးတစ်ခု ပေါ်ပေါက်ဦးမယ် ဆိုတာပဲဗျ၊ အင်း...လူတွေလဲ သေကြဦးမှာပေါ့လေ”

ပင့်ကူစားဝူစိန်ဝမ်းကပြောလိုက်ပြီး သူ့မြင်းဆီသို့လျှောက် သွားရာ နယ်စားကြီးနှင့်မြို့စားတို့ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြပြီး တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်ပင် နောက်မှ လျှောက်လိုက်သွားကြလေသည်။

(၁၀)

ဝေသူချိန်သည် ရုပ်ပြောင်းရုပ်လဲပညာ တတ်မြောက်သူ မဟုတ်ချေ။ သူသည် ချီအန်မြို့တွင်းသို့ ဝင်ရောက်စုံစမ်းနိုင်ရန် အတွက် နတ်ဘုရားကျောင်းတွင် တိုက်ခိုက်ခဲ့သူများနှင့်ဆုံပါ က ရုတ်တရက် မမှတ်မိရန် ဝါးခမောက်ကြီးတစ်လုံးကို ဆောင်းလာခဲ့သည်။

ထို့ပြင် အဝတ်အစားများကိုလည်း ပြောင်းလဲဝတ်ဆင် လာခဲ့ရာ ယခုအခါ သူ့ပုံမှာ အဖြူရောင်သပ်ရပ်သောဝတ်စုံနှင့် ဖြစ်နေသည်။ ထိုမျှသာမကသေး။ သူက တိုလီမုစ္စထည်ထား သော အဝတ်အိတ်ကိုလည်း စွန့်ပစ်ခဲ့လေပြီ။ သူ့တွင် ယခင် ပုံစံနှင့်တူသည့် အဆောင်အယောင်ဆို၍ ဓားရှည်တစ်လက်သာ ကျန်တော့သည်။ ထိုဓားရှည်မှာလည်း ပန်ကူးကျန်က သူ့အာ

လက်ဆောင်အဖြစ်ပေးလိုက်ခြင်းဖြစ်၍ လက်ကိုင်ရိုးတွင် ပဝါရီ
တစ်စကို အကျအနစ် ချည်နှောင်ထားသည်။

ဝေသူချိန်သည် ခပ်တည်တည်ပင် ချီအန်မြို့တွင်းသို့ ပြန်ဝင်
လာခဲ့သည်။ သူက သိုသိပ်စွာနေထိုင်စုံစမ်းနိုင်ရန် ချောင်ကျ
သော နေရာများမှ တည်းခိုခန်းများသို့ သွားရောက်ခဲ့သည်။
သို့သော် ယခုရက်များအတွင်း အနယ်နယ်အရပ်ရပ်မှ သိုဝှက်
သမား လူစိမ်းများ ချီအန်မြို့တွင်းသို့ တဖွဲဖွဲရောက်ရှိနေခဲ့ရာ
တည်းခိုခန်းတိုင်းမှာပင် နေရာလပ်မရှိတော့ဘဲဖြစ်နေသည်။

ဝေသူချိန်မှာ မှန်းလွဲပိုင်းအထိ တည်းခိုခန်းတစ်ဆောင်
ဝင် တစ်ဆောင်ထွက်ဖြင့် စုံစမ်းခဲ့ရင်း နောက်ဆုံးတွင်
မြောက်ဖျားရှိ ငွေငန်းဖြူဟုအမည်တပ်ထားသော တည်းခို
ဆောင်သို့ ရောက်ရှိသွားသည်။

တည်းခိုဆောင်မှာ ငွေငန်းဖြူဆိုသောအမည်နှင့် လုံးဝ
လိုက်ဖက်ခြင်းမရှိချေ။ ငွေငန်းဆိုလျှင်လည်း ရွှံ့ပုပ်နွံအိုင်
အတွင်း သက်ဆင်းကူးခတ်ခဲ့သော ငန်းတစ်ကောင်သာဖြစ်ပေ
လိမ့်မည်။ ငွေငန်းဖြူတည်းခိုဆောင်ဆိုသော ဆိုင်းဘုတ်သည်
ပင် ဆေးရောင်လွင်ပြယ်နေချေပြီ။

ဝေသူချိန်က အနောက်ဘက်သို့ အနည်းငယ်ယိုင်နေသော
တည်းခိုဆောင်အတွင်းသို့ ဝင်သွားသည်ဆိုလျှင်ပင် မန်နေဂျာ
ဖြစ်သူက အတပ်သိနေပုံဖြင့် ခပ်ရွှင်ရွှင်လှမ်းပြောလိုက်သည်။

“လာပါဆရာ၊ ဆရာလာမယ်ဆိုတာသိတာနဲ့ တခြား
လူတွေကို တောင်းပန်ပြီး ဆရာ့အတွက် အခန်းတစ်ခန်း
ကျွန်တော်ချန်ထားပါတယ်”

“တကယ်ပြောတာလားဗျ”

လူရည်မလည်သေးသော ဝေသူချိန်က ပြန်မေးသည်။
မန်နေဂျာက ဘယ်လိုလူ့သဲဆိုသောပုံစံမျိုးဖြင့် ပြန်ကြည့်လိုက်
ပြီး....

“တကယ်ပြောတာပါဗျာ၊ ချီအန်မြို့တစ်မြို့လုံး လိုက်မေး
ကြည့်ပါ။ ကျွန်တော်တို့ ငွေငန်းဖြူတည်းခိုဆောင်မှာပဲ ဆရာ့
အတွက် အခန်းတစ်ခန်းပဲရှိပါတော့တယ်”

ပြောလိုက်ရာ အနားရှိ တခြားလူများက မသိမသာပြုံးကြ
သည်။

ဝေသူချိန်ကမူ မပြုံးမရယ်ဘဲနှင့်....

“ဟုတ်ပါဗျာ...ကျုပ် တစ်မနက်လုံးလိုက်ရှာတာ ဘယ်
မှာမှ အခန်းလွတ်တစ်ခန်းရှာမရဘူး၊ တရုတ်ပြည်တစ်ပြည်လုံးက
လူတွေ ဒီချီအန်မြို့ကို လာလည်တာကျနေတာပဲ”

အနားမှ ကျိတ်၍ရယ်သံများထွက်လာသည်။

တည်းခိုဆောင်မန်နေဂျာမှာမူ ဝေသူချိန်ကို လူရိုးလူအ၊
တစ်ယောက်မှန်း ရိပ်မိသွားပြီး....

“မှန်ပါတယ်ဆရာ၊ ဒီမှာကလဲ ဆရာကံကောင်းလို့ရတာ
ပါ။ အခန်းစေ့လူစေ့ငှားထားပြီးသားပဲဥစ္စာ၊ လူတစ်ယောက်
က ခုနလေးတင် အခန်းပြန်အပ်သွားလို့ပါ။ ကဲ...ဆရာ...
ကျွန်တော် စာရင်းသွင်းလိုက်ရတော့မလားခင်ဗျာ”

အမှန်အတိုင်းပင် ပြောလိုက်သည်။ ဝေသူချိန်က ခေါင်း
တဆတ်ဆတ်သိတ်ရင်း....

“သွင်းလိုက်ပါဗျာ....သွင်းလိုက်ပါ။ ဒီမှာမှ အခန်းမရရင် သင်္ချိုင်းကုန်းဇရပ် သွားအိပ်ရတော့မယ်ဥစ္စာ”

ပြောလိုက်သည်။

အဆောင်မန်နေဂျာက ရယ်ချင်စိတ်ကို အတင်းမျှိုသိပ် လိုက်ရင်း....

“ကောင်းပါပြီဗျာ....ဆရာမယ့်အခန်းက အပေါ်ထပ် အခန်းရှစ်ပါ။ အခန်းခက တစ်နေ့ကို ငွေဒင်္ဂါးနှစ်ပြားပါ။ လက်ငင်းချေရပါမယ်။ အစားအသောက်စားမယ်ဆိုရင်တော့ ကျသင့်သမျှပေးရမှာပါ။ ကိုယ့်အခန်းမှာ ကိုယ်စားချင်လဲ လာပို့ပေးပါတယ်”

“ကဲဗျာ....ကျုပ်ငါးရက်တည်းမယ်။ ရေခဲ....”

ဝေသူချိန်က ငွေဒင်္ဂါးအယ်ပြား ထုတ်ပေးလိုက်သည်။

ထိုစဉ် အဆောင်ဝမှ အပြေးဝင်လာသော လူတစ်ယောက် က ဝေသူချိန်ကိုတိုးတိုက်၍ ဝင်ရပ်လိုက်ပြီး....

“မင်းတို့ဆီမှာ အခန်းတစ်ခန်းလွှတ်နေတယ်ဆို”

မောကြီးပန်းကြီး မေးလိုက်သည်။ မန်နေဂျာက ထိုလူကို ကြည့်လိုက်၏။

“မရှိတော့ပါဘူးခင်ဗျာ။ အခုပဲ ဒီကဆရာလေးကိုငှားလိုက် ပါပြီ”

“ဟာ....ဟေ့....သူ့ကိုမငှားနဲ့ကွာ။ ငါ သူပေးတာထက် နှစ်ဆပေးမယ်”

မန်နေဂျာ ပါးစပ်ဟောင်းလောင်းဖြစ်သွားသည်။

ဝေသူချိန်က သူ့ဘေးမှလူကို စောင်းထဲကြည့်လိုက်ရာ ထိုလူက ဝါးခမောက်ကြီးနှင့် ဝေသူချိန်ကို ပြန်ကြည့်လိုက် ပြီး....

“မင်းလဲ တခြားမှာ အခန်းသွားရှာကွာ။ မင်းကို ငါ ဒင်္ဂါးငါးပြားပေးမယ်”

ပြောလိုက်ရာ ဝေသူချိန် မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

“ခင်ဗျား ဘယ်လိုလူလဲဗျာ။ သူများနောက်မှလဲထောက် တယ်။ ရောက်တာနဲ့ ငွေစကားချည်းပြောတယ်။ ခင်ဗျား နေထုဦးချင်ရင် သင်္ချိုင်းမှာသွားဦးပါလား”

နေ့တစ်ဝက်လုံးလမ်းလျှောက်ကာ ဘာမျှ မစားရသေး သဖြင့် ဒေါပူနှင့် ဝေသူချိန်က ပြောလိုက်သည်။

ထိုလူက မျက်လုံးပြူးမျက်ဆံပြူးနှင့်ကြည့်သည်။

“ဟ....ငါပြောတာ မင်း မနှစ်နာပါဘူးကွာ။ မင်းက ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေး ပြောစမ်းပါ”

“ခင်ဗျားကလဲ မမိုက်ရိုင်းနဲ့ပေါ့ဗျာ”

ဝေသူချိန်က တစ်ခွန်းမခံပြန်ပြောနေရာ အခြေအနေက ချက်ချင်း တင်းမာလာသည်။ သို့သော် လူကြီးသည် ဘာကြောင့်မှန်းမသိ။ ဝေသူချိန်ကိုဆက်ရန်မလုပ်ဘဲ မန်နေဂျာ ဘက်သို့ လှည့်သွားသည်။

“ဟေ့....မင်း သူ့ငွေပြန်ပေးလိုက်ကွာ။ ငါက သူပေးတာ ထက် အပိုပေးမယ်”

“မဖြစ်ပါဘူးခင်ဗျာ။ ကျွန်တော် သူငှားတာကို လက်ခံပြီး အခန်းခတောင် လက်ခံနေပြီပါပြီ”

မန်နေဂျာက ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေး ငြင်းပယ်လိုက်သည်။

“တောက်....”

လူကြီးက တက်တစ်ချက်ခေါက်လိုက်လျက်....

“မင်းရှုပ်လို့ပဲက”

ဝေသူချိန်ကို ရန်ရှာပြန်သည်။

“ခင်ဗျား ဘယ်လိုလူလဲဗျ၊ ကျုပ်ကို ရန်ရှာနေတာဆိုရင်လဲ ရွင်းရွင်းပြောစမ်းပါ”

ဝေသူချိန်က မထူးတော့ဟုယူဆသဖြင့် ရန်စကားပြော လိုက်ရာထိုလူကြီးကဘေးမှလူများကိုလှည့်ပတ်ကြည့်လိုက်ပြီး....

“ကောင်းပြီ၊ ငါ ဘယ်လိုလူလဲဆိုတာသိချင်ရင် ဗီညွှန် သန်းခေါင်မှာ အနောက်ပိုင်းက သင်္ချိုင်းဟောင်းကိုလာခဲ့”

ခပ်ကျယ်ကျယ် ပြောလိုက်သည်။

“ကောင်းပြီ....ကျုပ်လာခဲ့မယ်”

ဝေသူချိန်၏စကားအဆုံးတွင် ထိုလူကြီး ပြန်ထွက်သွား၏။

မန်နေဂျာက....

“ကျွန်တော့်ကြောင့်ဖြစ်ရတာ စိတ်မကောင်းပါဘူး ဆရာ”

“ကိစ္စမရှိပါဘူးဗျာ၊ ဒါ ခင်ဗျားကြောင့်ဖြစ်ရတာ မတုတ် ပါဘူး၊ ဗီလူ သက်သက်လူဝါးဝတာပါ”

“ဒါနဲ့ဆရာ သူချိန်းတဲ့ဆီကို သွားမှာလားခင်ဗျာ”

“သွားမှာပေါ့ဗျ”

ထို့နောက် ဝေသူချိန်က အပေါ်ထပ်သို့တက်သောလှေကား ဆီသို့ လျှောက်သွားသည်။

လေကြမ်းတိုက်နေသောကြောင့် မန်ကျည်းကိုင်းများ လှုပ် ပြီး အဆံ့ချောင်နေသော မန်ကျည်းသီးများ ကြွေကျနေကြ သည်။

ဤအနောက်ပိုင်းသင်္ချိုင်းမှာ သင်္ချိုင်းဟောင်းဖြစ်သည်။ လူတို့အသုံးမပြုသည်မှာ ကြာပြီဖြစ်၍ အနံ့အသက်ဆိုးများ လည်း မရှိ။ အုတ်ဂူဟောင်းများမှာ ချွန်နှစ်ပိတ်ပေါင်းများ၏ လှမ်းမိုးခြင်းခံနေရရာ သင်္ချိုင်းဟောင်းမှာ တောပျက်ကြီးကစ်ခု နှင့် တူနေသည်။

နွေနှောင်းည၏လပြည့်ဝန်းမှာ ကောင်းကင်ပေါ်တွင်သာ နေ၏။

သို့သော် မိုးဦးရာသီဆောက်တော့မည်ဖြစ်၍ လေကြမ်းနှင့် အတူ လှင့်ပါလာသောတိမ်မျှင်တိမ်စတို့က လပြည့်ဝန်းကို ပုံး အုပ်၍သွားရာ သင်္ချိုင်းကုန်းဟောင်းမှာ လင်းတစ်ခါ မှီနီ ထစ်လှည့်ဖြစ်နေသည်။

ဝေသူချိန်မှာ အကြောင်းမဲ့ ရန်ရှာသွားသောသူနှင့် ထိုက်ခိုက်ရန် ချိန်းဆိုထားသည့်အတိုင်း သင်္ချိုင်းကုန်းဟောင်း အတွင်း ရောက်ရှိနေချေပြီ။

သူက သက်ကြီးခေါင်းခါအချိန်လောက်ကတည်းက ဤ သင်္ချိုင်းကုန်းဟောင်းအတွင်းသို့ ရောက်ရှိနေခဲ့ပြီးလျှင် သူနှင့် ထိုက်ခိုက်ရန် ချိန်းဆိုသွားသူက လူစုလူဝေးဖြင့် အကောက်ကြ

ခြင်း ရှိမရှိ သိနိုင်ရန် သင်္ချိုင်းအနံ့လျှောက်၍ လေ့လာကြည့်ရှုခဲ့၏။

မည်သို့မျှ သံသယဖြစ်စရာမတွေ့။

ထိုလူသည် သူနှင့် တကယ်ပင် တစ်ယောက်ချင်း တိုက်ခိုက်မည်ဟု ယူဆလိုက်၏။

သင်္ချိုင်းဇရပ်ဟောင်း၏ အမှောင်ရိပ်တွင် သူကထိုင်၍ စောင့်ဆိုင်းနေသည်။ ဇရပ်တွင်း၌ လင်းနို့များ တဖျပ်ဖျပ် ပျံသန်းနေသည်ကို မြင်ရသည်။

လေကလည်း ထူးထူးခြားခြားပင် ခပ်ပြင်းပြင်းတိုက်လိုက်၊ လုံးဝငြိမ်သက်သွားလိုက်နှင့်။

သန်းခေါင်ချိန်နီးပြီဖြစ်၍ ခုနစ်စဉ်ကြယ် အမြီးထွောင်နေသည်ကို မြင်ရသည်။

သင်္ချိုင်းအရွှေဘက်မှ ခွေးအဖွဲ့အသံကို ကြားလိုက်ရ၏။

ထိုအခိုက် လေတိုက်ခတ်လာပြန်၏။ သစ်ပင်သစ်ကိုင်းတို့ လှုပ်ခါယမ်းသံ၊ မန်ကျည်းအဆံချောင်တို့ကြွသံဖြင့် ဘာကို မှန်း အာရုံထား၍မရဘဲ ဖြစ်နေ၏။

ဝေသူချိန်က အာရုံကို စုစည်းထားသည်။

ချိန်းဆိုသူသည် အလစ်အငိုက်တော့ ဝင်ရောက်မတိုက်ခိုက် တန်ရာဟုလည်း တွေးသည်။ ထိုအခိုက်....

“ဩ...မင်းရောက်နေပြီကိုး”

အသံနှင့်အတူ ဇရပ်ရွှေ ချုပ်ပတ်တစ်ခုအကွယ်မှ လူတင်္လာယာက် ထွက်လာသည်။ ငွေငန်းဖြူတည်းခိုဆောင်တွင် ချိန်းဆိုထားသောလူပင် ဖြစ်သည်။

ဝေသူချိန်က ထိုင်ရာမှထလိုက်ရင်း....

“ဘာလဲ....ခင်ဗျားက ကျုပ်မလာရဲဘူးထင်လို့ ဒီစကားမျိုး ပြောတာလား”

လူကြီးက ဝေသူချိန်ကို စူးစိုက်ကြည့်ရှုနေသည်။

“မင်းဟာ ဘာတစ်ခုမှ နားမလည်ဘဲ နွားခလောက်လို ဖြစ်နေတယ်၊ ဒါမှမဟုတ်ရင်လဲ အခုသိုင်းလောကမှာ ထကြွလှုပ်ရှားနေသမျှရဲ့ ပြဿနာအစဟာ မင်းပဲဖြစ်ရမယ်”

“ခင်ဗျားဘာပြောတာလဲ၊ ကျုပ်ဘာမှ နားမလည်ဘူး၊ ကျုပ် ဒီကိုလတာဟာ ခင်ဗျားချိန်းဆိုသွားလို့ လာတာပဲ”

လူကြီးက ချောင်းတစ်ချက်ဟန်လိုက်ပြီးမှ....

“မင်းဆီမှာ ငါသိချင်တာ တစ်ခုရှိတယ်၊ မင်းဘာကိုစွန့် ချီအန်မြို့ကို လာခဲ့တာလဲ၊ မင်းနဲ့ယင်တိုင်နတ်ဘုရားကျောင်းမှာ တွေ့မယ့်သူဟာ ဘယ်သူလဲ”

ပြောလိုက်ရာ ဝေသူချိန် တုန်လှုပ်သွားသည်။ ဝေသူချိန် အနေဖြင့် သူ့အမေခိုင်း၍ လာခဲ့ရသောကိစ္စမှာ တခြားသူများနှင့် မည်သို့မျှ သက်ဆိုင်ခြင်းမရှိဟု ယူဆထားသည်။ သို့သော် ပန်ကူးကျန်ပြောစကားအရ မြကျောက်ရှင်ဆိုသော ပစ္စည်းမှာကား သိုင်းလောကသားအားလုံးနှင့် ပတ်သက်နိုင်သော ပစ္စည်းဖြစ်သည်ကိုကား နားလည်ခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။ သို့တိုင် သူ့အနေဖြင့် လူတွေနှင့်အဆက်ဖြတ်၍ နေထိုင်ခဲ့သောသူအမေအနေဖြင့် ဤမြကျောက်ရှင်နှင့် မည်သို့ ဆက်စပ်နေသည်ကို စဉ်းစားမရနိုင်ဘဲ ရှိနေသည်။ အကယ်၍ ဖော်ပြမိသိသေးဘဲ အမေခိုင်းလိုက်သည့်ကိစ္စကို ပြောလိုက်လျှင် သူ့အမေ တရားခံ

ဖြစ်သွားနိုင်သည်။ ထို့ကြောင့်သူက ဤကိစ္စကိုမျှ သိပ်ထားရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ဝေသူချိန် တွေဝေသွားသည်ကို မြင်သဖြင့် တစ်ဖက်လူက ရွှေသို့တစ်လှမ်းဘက်လိုက်ရင်း....

“ဒီကိစ္စကို မင်း ပြောမယ်မဟုတ်လား”

“ကျုပ်က ဘာဖြစ်လို့ ပြောရမှာလဲ၊ ဒီကိစ္စကို ကျုပ်မှ မသိတာ”

ဝေသူချိန်က ဖြောင့်ကွယ်ကွယ်လိုက်သည်။

“မင်း ခေါင်းမမာချင်ပါနဲ့ကွာ၊ မြကျောက်ရှင်နဲ့ပတ်သက် တဲ့ သတင်းအစအနတစ်ခုသာ မင်းဆီမှာရှိနေတယ်လို့ သိင်၊ လောကထဲက သိသွားရင် မင်း တောင်ကြီးတစ်လုံးအောက် တွင်းတူးပြီး ဝင်ပုန်းရင်တောင် မလွတ်ပါဘူး၊ ဒါကိုငါက တာဝန်ယူမယ်၊ မင်းက မင်းသိသမျှကို ငါ့ကိုပြောပါ”

လူကြီးက စိတ်ရှည်လက်ရှည် ရှင်းပြသည်။

“ခင်ဗျားတာဝန်ယူယူ မယူယူ၊ ကျွန်တော်ဘာမှ မသိဘူး”

“မင်း ဒါကိုဘယ်လောက်အထိ ဖုံးကွယ်ထားနိုင်မယ်ထင် လို့လဲ၊ ဒီမှာ အနက်ရောင်သိုင်းသမားတွေ အများကြီးရောက် နေပြီ၊ သူတို့ကမင်းကို အရေဆုတ်ပြီး ဒီကိစ္စကို ရှာကြလိမ့် မယ်”

“ဆဲဒီတော့ ဘာဖြစ်လဲ၊ ကျုပ်ဘယ်သူမှ မကြောက်ဘူး၊ ကျုပ်မသိတဲ့ကိစ္စကို ဘယ်လိုမှမပြောနိုင်ဘူး”

ဝေသူချိန်က ခါးခါးသီးသီးပင် ငြင်းဆန် လိုက်သည်။ ထို့နောက်သူက ခြေကိုဆောင့်လိုက်ရင်း....

“ခင်ဗျား ဒီစကားပဲ ပြောနေမှာဆိုရင် ကျုပ်ပြန်မယ်၊ ကျုပ်က ယောက်ျားပီပီ တိုက်ခိုက်ကြမယ်ထင်လို့ လာခဲ့တာ၊ ခုလိုအဓိပ္ပာယ်မရှိတဲ့ စကားတွေပြောမယ်မှန်းသိရင် မလာဘူး” ထက်သွားရန် ခြေလှမ်းပြင်လိုက်သည်။

“နေဦး”

လူကြီးက တားလိုက်သည်။

“ငါက သူ့ဘက်ကိုယ့်ဘက်မျှပြီး ပြောတာကိုမှလက်မခံဘူး ဆိုရင်တော့ မင်းဘယ်လောက် အသည်းမာနိုင်တယ် ဆိုတာကို ငါကပဲ ပထမဆုံး စမ်းသပ်ကြည့်ရတော့မှာပဲဟေ့”

“ဟာ...သိပ်ကောင်းတာပေါ့ဗျာ၊ ကျုပ်ကလဲ အဓိပ္ပာယ် မရှိ စကားပြောချင်တာမှ မဟုတ်ဘဲ”

ဝေသူချိန်က ဓားရွည်ကို ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။

လူကြီးက ဝေသူချိန်ဓားထုတ်ပုံ၊ ဓားကိုင်ပုံတို့ကို သေချာ ကြည့်နေ၏။ ထို့နောက် သူ့ကျောတွင် သိုင်းလွယ်ထားသော ချလက်နက်ကို ယူလိုက်၏။

ထိုလူကြီး၏ လက်နက်မှာ အလွန်ထူးဆန်းသည်။

ဓားရွက်ခြောက်ခုပါသော အချင်းနှစ်ပေခန့်ရှိသည့် စက် ဝိုင်းပုံ လက်နက်ဖြစ်သည်။ စက်ဝိုင်းပဟိုတင် နှစ်ပေမျှရှည် သော သံကြိုးတပ်ဆင်ထားပြီး ထိုသံကြိုးကိုကိုင်၍ တိုက်ခိုက် မည့်ပုံ ဖြစ်သည်။

ဝေသူချိန်မှာ ထိုလူကြီး၏ ထူးဆန်းသောလက်နက်ကြောင့် ဓားစာစ်ကမ်းယက်ပုံ၍ ဝေးသောနေရာမှ စောင့်ကြည့်နေ သည်။

လူကြီးက ခြေနှစ်ချောင်းကိုချဲရပ်ရင်း....

“မင်းလိုလူငယ်လေးကိုငါအရင် စ, မတိုက်ချင်ဘူး”

“ခင်ဗျားက ရန်လိုလို့ ချိန်းခဲ့တဲ့လူပဲ၊ အရင်စတိုက်တိုက် နောက်မှပဲ တိုက်တိုက် မထူးပါဘူး”

ဝေသူချိန်က ပြောလိုက်သည်။ အမှန်အားနှင့် ဝေသူချိန် မှာ သိုင်းလောကတွင် အစိမ်းသက်သက်ဖြစ်၍သာ သူနှင့် ရင်ဆိုင်နေသည့်လူ မည်သူဖြစ်သည်ကို မသိခြင်းဖြစ်သည်။ သာမန်မျှသာ ကြားပူးနားဝရှိလျှင် ထိုလူကြီး ကိုင်သော လက်နက်ကိုမြင်ရုံဖြင့် ထိုလူကြီးမှာ မိုးကြိုးနက် အာမခံဌာန ပိုင်ရှင် ပင့်ကူစား ဝူစိန်ဝမ်းဆိုသည်ကို တစ်ခါတည်းသိမည် ဖြစ်သည်။

ပင့်ကူစား ဝူစိန်ဝမ်းက မလှုပ်မယှက် ရပ်နေသည်။ သူ့ထ ယင်တိုင်နတ်ဘုရားကျောင်းတွင် ဝေသူချိန်၏ ဓားသိုင်းကွက် တချို့ကို တွေ့မြင်ပြီးဖြစ်၏။ သို့သော် သူ့အနေဖြင့် မည်သည့် ဓားသိုင်းကွက်ဖြစ်သည်ကို မသိသေးသဖြင့် သူက စမတိုက်ဘဲ စောင့်ဆိုင်းနေခြင်းဖြစ်သည်။

“အေးလေ...ခင်ဗျားကမူ စမတိုက်ရဲတော့ ကျုပ်ကပဲ စတိုက်ရမှာပေါ့”

ဝေသူချိန်က ပထမဆုံးဓားကွက်ကို ခင်းလိုက်ပြီး လှုပ်ရှား လိုက်ရာ လရောင်ဖြင့် ဓားရောင်ပြန်သွားသည်။ သူ့လှုပ်ရှား မှုမှာ အလွန်လျင်မြန်လှလေရာ ဓားရိုးမှပဝါစ နီကလေး လှုပ်ရှားသွားသည်မှအပ ဓားချက်ကွဲကွဲပြားပြား မမြင်လိုက်ရ ချေ။

ဝူစိန်ဝမ်းက နောက်သို့ ခြေနှစ်လှမ်းဆုတ်၍ တိမ်းရှောင် လိုက်၏။

ဝေသူချိန်က တစ်ချက်ခုန်လိုက်သည်။ ချက်ချင်းပင် ဝူစိန် ဝမ်း၏ ဘယ်ဘက်ဘေးသို့ ထောက်ရှိသွားသည်။ တစ်ဆက် တည်း ဓားချက် သုံးချက် ပြောထွက်သွားသည်။ မိုးကြိုးပစ် ဒေါင်းပျံသိုင်းကွက် ဖြစ်သည်။

ဝူစိန်ဝမ်းမှာ လျင်မြန်လွန်းသော လှုပ်ရှား တိုက်ခိုက်မှု ဝကြောင့် အလွတ်တိမ်းရှောင်ရန် မဖြစ်နိုင်တော့ဘဲ သူ၏ ပင့်ကူ စားဖြင့် ဆီး၍ခံဆောင်လိုက်ရသည်။

“ထန်း...ထန်း...ထန်း”
သံမဏိသွားချင်းထိသံနှင့်အတူ မီးပွင့်များ ဖြာထွက်သွား သည်။

ဝေသူချိန်က တိမ်ဖောက်လျှပ်စီး ဓားချက်ဖြင့် ဝူစိန်ဝမ်း ၏ ရင်ဝခံသို့ထိုးစိုက်လိုက်ပြန်ရာ ဝူစိန်ဝမ်းက မြေတစ်ကောင် စွန့်၍ရှောင်ထွက်သွား၏။

ဝူစိန်ဝမ်းသည် ထိုအချိန်ထိ ဝေသူချိန်၏ သိုင်းကွက်ကို အမည်မဖော်နိုင်သေးချေ။

ဝေသူချိန်က ဆက်တိုက်ပင် တိုက်ခိုက်လာပြန်သည်။ သူ၏တိုက်ခိုက်မှုမှာ အံ့ဩလောက်အောင်ပင် လျင်မြန်မှု ရ နေရာ ဝူစိန်ဝမ်းမှာ ခံစစ်သက်သက်ဖြင့် မတတ်နိုင်တော့ဘဲ သူ့ပင့်ကူစားကို စတင်အသုံးပြုရတော့သည်။

သူက နောက်ဘက်သို့ တစ်ချက်မျှ ခုန်ဆုတ်လိုက်ပြီး သူ့ လက်နက်ကို မွှေ့ယမ်းလိုက်သည်။

“ဝိုး...ဝိုး...”

ပြင်းထန်အားကောင်းသော အသံကြီးမြည်ဟည်း ထွက်ပေါ်လာ၏။

ထိုပြင်သုက ခြေနှင်း သိုင်းကွက်များဖြင့် စတင်လှုပ်ရှားလိုက်လေရာ လှုပ်ရှားမှုများ ဖြာထွက်လာသကဲ့သို့ ဖြစ်သွားသည်။

ဝူစိန်ဝမ်း၏ လှုပ်ရှားမှုကို မြင်ရသော ဝေသုချိန်မှာ ခေတ္တမျှ ကြောင်အန်းအန်း ဖြစ်သွားသည်။ အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော ပင့်ကူစားဝူစိန်ဝမ်း၏ အရွှေ့အပြောင်းမှာ ထူးခြားသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ဝူစိန်ဝမ်းက ပင့်ကူအိမ်ကျော် သိုင်းကွက်များကို အသုံးပြုနေရာ သူ၏ အရွှေ့အပြောင်းမှာ လစ်ဟာကွက်များရှိသလိုနှင့် မှန်းဆမရနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေသောကြောင့်ပင်။

ဝေသုချိန်က ခါးပြတ်စားချက် တစ်ချက်ဖြင့် လှန်ကြည့်သည်။

သို့သော် ပင့်ကူစား ဝူစိန်ဝမ်းမှာ သူ့ထက် အတွေ့အကြုံများစွာ ရှိသူဖြစ်ရာ ထိုစားချက်ကို ဂရုစိုက်မစိုက်ဘဲ သူ၏ ပင့်ကူစားဖြင့် ဝေသုချိန်၏မျက်နှာဆီသို့ ဝိုက်ဆွဲလိုက်သည်။

“ဝိုး...”

ဝေသုချိန်က ဘယ်ခြေထောက်၍ နောက်ဘက်သို့ ကိုယ်ကို ကိုင်ကာ ရှောင်လိုက်ပြီး ညာခြေဖြင့် ဝူစိန်ဝမ်း၏ ရင်ဝဲဆီသို့ ကန်ထည့်လိုက်သည်။

ဝူစိန်ဝမ်းက စေးဘက်သို့ ထောင့်ဖြတ်တက်၍ ရှောင်ထွက်လိုက်ပြီး ပင့်ကူစားဖြင့် ခုတ်ဆွဲ ဆွဲချလိုက်ပြန်သည်။

ဝေသုချိန်က ညာခြေသိမ်း၍ ကျထောက်လာသော ပင့်ကူစားကို သူ့စားရှည်ဖြင့် ပင့်ထုတ်လိုက်ရသည်။

“ထန်း...ထန်း”

ပင့်ကူစားမှာ မှတ်မှတ်ညက်မျှလည်၍ ကျဆင်းလာခြင်း ဖြစ်ရာ စားရှည်နှင့် နှစ်ချက်မျှရိုက်ခတ်ပြီးမှ စေးဘက်သို့ ချော်သွားသည်။

ဝူစိန်ဝမ်းမှာ အံ့အားသင့်သွားသည်။

သူ့အနေဖြင့် ဝေသုချိန်၏ ဓားကွက်နှင့် အတွင်းအားကွက်တိုင်နှုတ်တုထူးကျောင်းတွင် မြင်ခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။ အဲဒီအကဲမဟုတ်သော်လည်း ဝေသုချိန်အတွင်းအားမှာ ပြောပလောက်စရာမရှိသေးသည်ကို သိနေသည်။ ယခု သူ့ ပင့်ကူစားချက်မှ သူ့အတွင်းအား တစ်ဝက်ကို သုံးစားသည်ဖြစ်၍ ထိုစဉ်က ဝေသုချိန်နှင့် တိုက်ခိုက်ခဲ့သော မြို့စား ထင်ရှောက်ရိပ်လျှင် အတော်တောင့်ခံရမည့် အင်အားမျိုးဖြစ်သည်။ သို့တိုင် ထိုစဉ်က မြို့စား ထင်ရှောက်ရိပ်ကို အတွင်းအား မယှဉ်နိုင်ခဲ့သော ဝေသုချိန်က သူ့ပင့်ကူစားချက်ကို ခံဆောင်နိုင်နေသည့် မဟုတ်ပါလား။

ဝူစိန်ဝမ်း တွေးနေခိုက် ဝေသုချိန်၏ ဓားချက်များက လျှပ်စီး ဝင်းပြက်သည့်နှယ် ဟုလျှပ်လျှပ် ဟိုးဝင်လာပြန်ရာ ဝူစိန်ဝမ်းက အတွင်းအားကို အနည်းငယ်ပိုမြှင့်လျက် ပင့်ကူအိမ်က သိုင်းကွက်ဖြင့် ကာကွယ်လိုက်သည်။

“ဝိုး...ဝိုး”

“ဝိုး...”

ပင့်ကူစားမှာ အလွန်လျင်မြန်စွာ လှုပ်ယမ်းခါနေသော မီးအိမ်ကြီးတစ်ခုပမာ အပြာနုရောင်ဖြင့် စက်ဝိုင်းတစ်ခုအဖြစ် လှုပ်ရှားနေသည်။

ဝေသူချိန်ကလည်း အပ်ပေါက်တွင် အပ်ကြိုးထိုးသည့် အလား ပင့်ကူစား၏ လှုပ်ရှားမှုအပေါ် အစပ်များကြားသို့ စားဦးကို တရစပ်ထိုး၍ တိုက်ခိုက်နေ၏။

သိုင်းကွက်ခုနစ်ကွက်ခန့် အပြိုင်လှုပ်ရှားတိုက်ခိုက်ကြသည်။ ဝူစိန်ဝမ်း၏ ပင့်ကူစားမှ လေဟုန်ခွင်း၍ မြည်းဟည်းသံမှာ သချိုင်းဟောင်းအတွင်း၌ ချောက်ချားဖွယ်ရာ လွှမ်းမိုးနေသည်။ ထိုအသံကြီးကြောင့် ဇရပ်ဟောင်းအတွင်းမှ လင်းနို့များ လှန်၍ ပျံထွက်လာကြ၏။

“ဝိုး....”

“ထန်း....”

တစ်ချက်တွင် ပင့်ကူစားနှင့် ဝေသူချိန်၏စားရှည်တို့ ထိပ်တိုက် ဆိုင်မိသည်။ ဝေသူချိန်မှာ အတွင်းအားပညာ၌ အတော်အတန် တိုးတက်လာခဲ့သည်ဆိုလင့်ကစား သိုင်းလောကတွင် နာမည်တစ်လုံးနှင့်နေသော ပင့်ကူစားဝူစိန်ဝမ်းကိုကား ယှဉ်နှိုင်းသော အနေအထားမရှိချေ။

ယခုကဲ့သို့ အတွင်းအား သုံးပုံနှစ်ပုံထုတ်ထားသော ဝူစိန်ဝမ်း၏ ပင့်ကူစားချက်နှင့် ထိပ်တိုက် ဆိုင်လိုက်မိသောအခါ ဝေသူချိန်၏ ပခုံးရိုးအထိ အောင့်တက်သွားပြီး စားချက်ယမ်းခါထွက်သွားတော့သည်။

ဝေသူချိန်က မည်သို့ပင်ဟန်လုပ်၍ ထိန်းသိမ်းလိုက်သည် ဆိုစေ ထိုအချက်ကို ဝူစိန်ဝမ်းက ရိပ်စားမိလိုက်သည်။

“မင်းကိုယ်တိုင် ဗွင့်ဝန်ခံရအောင် လုပ်မဟေ့”

ဝူစိန်ဝမ်းက ကြုံးဝါးလိုက်ပြီး အတင်းဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်သည်။

ဝေသူချိန်မှာ မဆိုင်ရဲတော့ဘဲရှိနေရာ ယခုကဲ့သို့ ဝူစိန်ဝမ်းက အတင်းဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်လာသောအခါ အခက်အခဲနှင့် ချက်ချင်းရင်ဆိုင်ရတော့သည်။ သူ့မှာ ကိုယ်ဖော့ပညာတွင်လည်း တိုးတက်လာခဲ့သည်မှန်၏။ သို့သော် ဝူစိန်ဝမ်း၏ ခြေရွှေကွက်များမှာ ဆန်းပြားလှသည်ဖြစ်ရာ သိုင်းကွက် ဝါးကွက်ခန့်အတွင်းမှာပင် ပင့်ကူစားနှင့်ထိမိလုနီးပါးမျှ ဖြစ်လာသည်။

ထိုစဉ် ဝူစိန်ဝမ်းက ဝေသူချိန်၏ ဒူးဆစ်နေရာသို့ ပင့်ကူစားဖြင့် ဖြတ်ခုတ်လိုက်ပြီး တစ်ဆက်တည်းတွင် နားထင်နေရာသို့ ဘယ်ခြေနှင့် ပက်ကန်လိုက်၏။

ဝေသူချိန်က နောက်ကျမ်းပစ်၍ ထွက်လိုက်သောအခိုက် ဝူစိန်ဝမ်းက ပင့်ကူစားဖြင့် ပေါက်ဆွဲလိုက်သည်။ ဝေသူချိန် ရှောင်နိုင်စရာမရှိတော့။

ထိုစဉ် အဝါရောင်အရိပ်တစ်ရိပ်က သူတို့ခေါင်းပေါ်မှ ဖြတ်ကျော်သွား၏။

ဝူစိန်ဝမ်း၏ ပေါက်ချလိုက်သောပင့်ကူစားက ဝေသူချိန်ကို ဖယ်မိ။ တစ်ခုတစ်ခုဖြင့် တုံ့ဆွဲခြင်းခံလိုက်ရသကဲ့သို့ တန်ခန့်ဖြစ် ထွားသည်။

ဝူစိန်ဝမ်းအံ့အားသင့်သွားပြီး သူ့လက်နက်ကို ထိန်းလိုက်
ကာ ဘေးသို့ခုန်ထွက်သွားသည်။

“ကြီးနိုင်ငယ်ညည်း လုပ်တာတော့ ကျုပ်က မကြိုက်
ဘူးဗျ”

တည်ငြိမ်သောအသံက ဘေးဘက်မှပေါ်လာ၏။

ဝူစိန်ဝမ်းရောဝေသူချိန်ပါ အသံလာရာသို့ ကြည့်လိုက်မိ
ကြသည်။

လူတစ်ယောက်။

သူတို့ဘေးဘက် ဆယ်ပေမျှအကွာတွင်ရှိသော အုတ်ဂူပေါ်
တွင် အကျအနထိုင်နေသည်။ သူ့ညာလက်တွင်(၁၅)ပေခန့်
ရှည်မည့် ကြိုးနက်တစ်ချောင်းကိုခွေ၍ ကိုင်ထားသည်။

“မင်း ဘယ်သူလဲ”

ပင့်ကူဓားဝူစိန်ဝမ်းက အံ့အားသင့်သောလေသံဖြင့် ပေါ
လိုက်၏။

နောက်ရောက်လာသူမှာ အုတ်ဂူပေါ်တွင် တည်မြဲ
အေးစေးစွာ ထိုင်နေဆဲပင်။

“မင်း ဘယ်သူလဲ”

ဝူစိန်ဝမ်းက ပေးလိုက်ပြန်သည်။

နောက်ရောက်လာသူက ကိုယ်ဟန်ပြင်ခြင်းမရှိဘဲ အုတ်ဂူ
ပေါ်မှ ခုန်ဆင်းလိုက်ရာ မြေပေါ်သို့အရောက်တွင် မတ်တတ်
ရပ်လျက် ဖြစ်သွားသည်။

ထို့နောက် သူက ရွှေဘက်သို့လျှောက်လာရာ မကျည်းရိပ်မှ
လွတ်၍ လရောင်အောက်သို့ ရောက်လာသဖြင့် ထိုလူကို
ထင်ရှားစွာမြင်ရသည်။ ထိုလူမှာ အဝါရောင်ဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်
ထားသည်။ သို့သော် အသက်အရွယ်ကို ခန့်မှန်း၍မရနိုင်၊
မျက်နှာတွင် မျက်နှာဖုံးစုပ်ထားသည်မှာ တင်ရှားသည်။
ဝက်နှာခေါင်းကဲ့သို့ပြုလုပ်ထားသော မျက်နှာဖုံးပေါ်တွင်
ဆေးမင်အနက်ပြောက်များ ချေးခြယ်ထားသည်။

ပင့်ကူဓားဝူစိန်ဝမ်းသည် ထိုလူကို မျက်မှောင်ကြုတ်၍
ကြည့်ရင်း တီးတိုးရေရွတ်လိုက်၏။

“နတ်လေပြည် ဟူကိုချင်”

နောက်ရောက်လာသူက ထိုစကားကိုမကြားယောင်ဆောင်
နေ၏။ သူက ပင့်ကူဓားဝူစိန်ဝမ်းကိုသာ ခပ်စိန်းစိန်းကြည့်
နေသည်။ ပြီးမှ...

“ခင်ဗျားက လူကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်နေပြီး ဘာဖြစ်လို့
လူငယ်တစ်ယောက်ကို အနိုင်ကျင့်ရတာလဲ”

“ဒါက ငါ့ကိုစွဲပါ”

ပင့်ကူဓား ဝူစိန်ဝမ်းကပြောသည်။ ဆက်ပြီး...

“မင်းက နေရာဘက်ကဝင်ပါချင်တဲ့အကျင့် မပျောက်သေး
ဘဲကိုး၊ ဒီအကျင့်က မင်းကို ကောင်းကောင်းဒုက္ခပေးလိမ့်မယ်
ဆိုတာ မင်းနားလည်သင့်ပြီ”

“ဒါကတော့ဗျာ....ကျုပ်က နေရာတကာရောက်နေတဲ့လူပဲ၊ ပြီးတော့ နေရာတကာမှာကလဲ မတရားမှုတွေကရှိနေတာ မဟုတ်လား၊ ခုပဲကြည့်လေ....ခင်ဗျားလို နာမည်ကျော် မိုးကြိုးနက်အာမခံဌာနမိုင်ရှင် ပင့်ကူခား ဝူစိန်ဝမ်းဆိုတဲ့ သိုင်းဆရာကြီးက လူငယ်လေးတစ်ယောက်ကို အနိုင်ကျင့်နေတော့ ကျုပ်က ဝင်ပါရတာပေါ့ဗျာ”

နတ်လေပြည်ဟူကိုချင်ဆိုသွက် ပြောလိုက်ရာ ကာယကံရှင် ဝူစိန်ဝမ်းက ဘာမျှမဖြစ်သော်လည်း ဝေသူချိန်မှာ လန့်သလို ဖြစ်သွားသည်။ သူက ဝူစိန်ဝမ်းကိုလှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး....

“ကျွန်တော် ခင်ဗျားတို့ဌာနကိုရောက်ခဲ့ပြီဗျာ၊ အုတ်စန်ရင် ပြောခိုင်းတဲ့စကားကို သွားပြောတာ”

ဝူစိန်ဝမ်းက သူ့ကိုပြန်ကြည့်သည်။

“ဒါက တစ်ဖက်လှည့်အကြံအစည်ပဲ မဟုတ်လား၊ မင်း အပေါင်းအသင်းတွေက အုတ်စန်ရင်တို့အဖွဲ့ကို လှယ်ကံ တိုက်ခိုက် သတ်ဖြတ်လိုက်တယ်၊ မင်းက ခပ်တည်တည်နဲ့ ဌာနကိုသွားအကြောင်းကြားတယ်၊ ဘယ်လိုမှ မင်းအပေါ် သံသယဝင်စရာမရှိတဲ့အခါကျတော့ မင်းက တိုက်ခိုက်လှယ်ကံ သွားတဲ့ပစ္စည်းကို မင်းလူတွေဆီကနေလက်ခံမယ်၊ ဒီလိုမဟုတ် လား”

“ကျွန်တော် ဘယ်လိုမှနားမလည်ဘူး၊ နေစမ်းပါဦး။ ခင်ဗျားတို့ဆီက တိုက်ခိုက်လှယ်ကံသွားတယ်ဆိုတဲ့ ပစ္စည်းက အာပစ္စည်းလဲ”

“မင်းသိလျက်သာနဲ့ အာဖြစ်လို့ ဝါကိုမေးနေရတာလဲ”

ဝူစိန်ဝမ်းက မခံချိမခံသာလေသံဖြင့် ပြန်မေးသည်။
“ကျုပ် လုံးဝမသိဘူး”

ဝေသူချိန်ကလည်း တူးတူးခါးခါးပြောသည်။
နတ်လေပြည်ဟူကိုချင်က သူတို့နှစ်ယောက်စလုံးကို အကဲခတ် ကြည့်ရှုနေရာမှ....

“ခင်ဗျားတို့ဌာနအဖွဲ့ဆီက အလှခံလိုက်ရတဲ့ ပစ္စည်းဟာ မြကျောက်ရှင်မဟုတ်လား”

“ဗျာ....”

သည်တစ်ခါ အအံ့ဩဆုံးဖြစ်သွားသူမှာ ဝေသူချိန်ပင်ဖြစ် သည်။ မြကျောက်ရှင်ဆိုသည်က သူ့ရှာရမည့်ပစ္စည်းပေပဲ။

ထိုစဉ် နတ်လေပြည်ဟူကိုချင်က ဆက်ပြောသည်။

“ဒါကလဲ ခင်ဗျားကိုယ်တိုင်က ဒီပစ္စည်းရဲ့တန်ဖိုးကိုသိပြီး ခင်ဗျားတပည့်တွေကို နှုတ်ပိတ်ပြီး မလိမ့်တစ်ပတ်နဲ့ အပိုင်စီး လိုက်တာ မဖြစ်နိုင်ဘူးလား”

“ဟေ....”

ပင့်ကူခားဝူစိန်ဝမ်း လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်သွားသည်။

“ဒါ မင်းငါ့သိက္ခာကိုစော်ကားတာပဲ၊ ဒီစကားဟာ အယ်လောက် ဒုက္ခများနိုင်တဲ့စကားဆိုတာ မင်းနားလည်ခဲ့ လားကွ ဟင်”

ပင့်ကူခားဝူစိန်ဝမ်းက ဒေါသတကြီးပြောလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားမမှန်တာလုပ်ထားရင် ဒုက္ခကခင်ဗျားဆီ ရောက် လာမှာပဲ၊ ကျုပ်အပူမပါဘူး”

“အေး....ငါကတော့ မင်းကိုဒဏ်ခတ်ရလိမ့်မယ်”

“ရယ်စရာကောင်းလိုက်လေဗျာ”

နတ်လေပြည်ဟူကိုချင်က ရယ်စရာပြန်လုံးကိုကြားရသလို ပြောလိုက်၏။

“မင်းက သိပ်ပြီးဘဝင်မြင့်နေတဲ့ကောင်ပဲ။ မင်းကို ငါ ဆုံးမနိုင်ပါကယ်”

“ကောင်းပြီလေ...စမ်းကြည့်ကြသေးတာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားနားလည်ထားရမှာက ကျုပ်က ဒီညီလေးလို မလည် မဝယ် မဟုတ်ဘူးနော်၊ ခင်ဗျား ဒုက္ခရောက်သွားနိုင်တယ် ဆိုတာလဲ စဉ်းစားဦး”

နတ်လေပြည်ဟူကိုချင်က လေးလေးအေးအေးပင်ပြောနေ သည်။ ပင့်ကူဝားဝှစ်နှစ်ဝမ်းမှာ ဟူကိုချင်နှင့်စကားနိုင်လှနေ လိုဟန် မရှိတော့၊ သူ့ မင့်ကူဝားလက်နက်ကြီးကို ဝှေ့ယမ်း လိုက်သည်။

“ဝိုး...ဝိုး”

စက်ဝန်းသဏ္ဍာန်ပင့်ကူဝားရိပ်က ခဏချင်းပင် ဟူကိုချင်ကို ဖုံးလွှမ်းစပြုသည်။ ဟူကိုချင်ကမလှုပ်၊ ကြီးခွေကိုကိုင်ရင်း ငြိမ်သက်စွာရပ်နေသည်။ ဝှစ်နှစ်ဝမ်းကလည်း တကယ် ထိထိ ရောက်ရောက် တိုက်ခိုက်ခြင်းမပြုသေးချေ။

ဟူကိုချင်မှာ နတ်လေပြည်ဆိုသော ဘွဲ့ရသည်နှင့်အညီ ကိုယ်ဖော့ပညာတွင် ထိပ်ဘန်းရောက်နေသူဖြစ်ရာ သူ့ မည်သူ့ လှုပ်ရှားတိမ်းရှောင်မည်ကို ဝှစ်နှစ်ဝမ်း တွက်နေပုံရသည်။

“ဝှစ်...”

ဝှစ်နှစ်ဝမ်းက ရုတ်တရက်တိုက်ခိုက်လိုက်ရာ ပင့်ကူဝား စက်ဝိုင်းက ဟူကိုချင်၏ ဘယ်ဘက် နံစောင်းနေရာဆီလောက်မှ ဆထက်သို့ပင့်၍ ဝင်လာသည်။

ဟူကိုချင် ရိပ်ခနဲ ပျောက်သွားသည်။ မြန်ဆန်လွန်းသဖြင့် ရုတ်တရက် မြေကြီးထဲသို့ပင် လျှိုးဝင်ပျောက်ကွယ်သွားသလို ထင်ရသည်။ သို့သော် မဟုတ်ချေ။ သူသည် ဝှစ်နှစ်ဝမ်း၏ ညာဘက်ယွန်းယွန်းနေရာသို့ ရောက်နေသည်။

“ဝှစ်...”

ဝှစ်နှစ်ဝမ်းကလည်း သွက်သည်။ နောက်ဘက်သို့ လုံးဝ ပြန်မကြည့်ဘဲ ခန္ဓာကိုယ်ကို တစ်ပတ်လှည့်၍ တိုက်ခိုက်လိုက် ပြန်သည်။ သူတိုက်သည်က ခါးလယ်ဆီသို့ဖြစ်ရာ သူ၏လက်နက် ကျရောက်သွားသည်တွင် ရုတ်ခနဲ ခုန်လွှားတိမ်းရှောင်လိုက် သော ဟူကိုချင်ကိုမြင်လိုက်ရပြီး ဝှစ်နှစ်ဝမ်း၏ နောက်ဘက်သို့ ရောက်ရှိသွားပြန်သည်။

ဟူကိုချင်လှုပ်ရှားပုံမှာ အလွန်ရိုးစင်းသည်ဟု ထင်ရသည်။ သို့သော် ထိုသို့ထင်ရသည်မှာ သူ့လှုပ်ရှားမှုအသေးစိတ်ကို မမြင် ရ၍သာ ဖြစ်၏။ ဝေသူချိန်မှာ တအံ့တဩ ဖြစ်နေသည်။ သူ့ အနေဖြင့် ဟူကိုချင်၏ လှုပ်ရှားမှုကို အသေးစိတ်မမြင်ရ။ အတွေ့အကြုံများပြားလှသော ဝှစ်နှစ်ဝမ်းသည် သူ့ တိုက် ခိုက်မှုနှစ်ခု အချည်းနှီး ဖြစ်သွားသည်နှင့် ဟူကိုချင်ကို လွယ်လွယ်တိုက် ခိုက်၍မရနိုင်သည်ကို တွက်ဆမိလိုက်ပုံ ရသည်။ သူ့အတွင်းအားကို အစွမ်းကုန်မြှင့်လိုက်လေရာ...

“ထန်း...”

ကွင်းဆက် သံကြွေးတပ်ထားသော ပင့်ကူစားလက်နက်မှာ ဆန်တန်းထားသော သူ့လက်ထဲတွင်တန်းလျက် ဆန်ထွက်လာသည်။ သံတုတ်တပ်ထားသည့်ပမာပင်ဖြစ်သည်။ ထို့နောက် ဝှစ်နိဝမ်းစာ စတင်လှုပ်ရှားလိုက်သည်။

“ဝှစ်...ဝှစ်...”
“ဝှစ်...”

သံတုတ်တွင် တပ်ထားသကဲ့သို့ရှိနေသော ပင့်ကူစားလက်နက်က ဘယ်ပြန်ညာပြန် လည်ပတ်လာသည်။ ထို့နောက် သူက ထူးဆန်းသောခြေစုတ်ကွက်များဖြင့် ဟွံကိုချင်ရှိရာသို့ တန်းဝင်သွားပြီး ပေါက်တူးဖြင့်ခုတ်ချလိုက်သည့်နှယ် ဟွံကိုချင်၏ ဦးခေါင်းရှိရာသို့ တည့်တည့်ခုတ်ချလိုက်သည်။

ဟွံကိုချင်က သူ့ဦးခေါင်းရှိရာသို့ တည့်တည့်ကျဆင်းလာသော ပင့်ကူစားလက်နက်ကို တည့်တည့် စူးစူးမော့ကြည့်နေသည်။ သူသည် အလျင်စလို တိမ်းရှောင်ခြင်းမပြုချေ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဝှစ်နိဝမ်းက သူ့လက်နက်ကို လျင်မြန်သော အရှိန်အဟုန်ဖြင့် ခုတ်ချလိုက်ခြင်းမဟုတ်ဘဲ အလွန်ဖြည်းညှင်းစွာ ခုတ်ချလိုက်ခြင်းဖြစ်သောကြောင့်ပင်။

နတ်လေပြည်ဟွံကိုချင်က နောက်သို့ တစ်လှမ်းဆုတ်လိုက်ရာ ဝှစ်နိဝမ်းက ရွှေသို့ တစ်လှမ်းတက်လိုက်သည်။ ထို့ကြောင့် ဟွံကိုချင်၏ဦးခေါင်းကို ခြိမ်းခြောက်လျက်ရှိသော ဓားချက်က မည်သို့မျှ အနေအထားမပြောင်းဘဲ ရှိသည်။ ဟွံကိုချင်က ဘယ်ယိမ်းညာနွဲ့တိမ်းရှောင်ရန် ပြုလိုက်သည်။ ဝှစ်နိဝမ်း၏ ပင့်ကူစားကလည်း မည်သို့မျှ ဦးခေါင်းနေရာနှင့် တိမ်းစောင်း

လွဲချော်သွားခြင်းမရှိဘဲ ဟွံကိုချင် ယိမ်းရာနွဲ့ရာသို့ လိုက်ပါသွားသည်။

ပင့်ကူစား၏ဓားဖျားက ဟွံကိုချင်၏ငယ်ထိပ်နှင့် ခြောက်လက်မမျှအကွာသို့ ထောက်ရှိသွားသည်။

ဝေသူချိန်မှာ အသည်းထိတ်စရာအဖြစ်ကြောင့် အသက်ပင် မရှုနိုင်ဘဲ ကြက်သေသေနေမိသည်။

ကြည့်နေရင်းမှာပင် ဝှစ်နိဝမ်း၏ ပင့်ကူစားက ဆံတစ်မျှင် ချင်း နိမ့်ဆင်းကျရောက်လာသည်။ ဟွံကိုချင်သည် တဝိုးဝိုး မြည်လျက် သူငယ်ထိပ်ကိုခွဲတော့မည့် ပင့်ကူစားလက်နက်ကို စူးစူးရဲရဲကြည့်ရင်း အကြိတ်ထားသည်။ ထိုအခါ မျက်နှာဖုံးအတူမှ ဝက်နှာခေါင်းပုံစံမှာ လရောင်တွင် အကျည်းတန်စွာ ပေါ်လွင်နေသည်။

“ကျား...”

ဝှစ်နိဝမ်းက လက်နက်နှင့် ဦးခေါင်းသုံးလက်မမျှအကွာတွင် ဖျတ်ခနဲ ရိုက်ချလိုက်၏။

တစ်ပြိုင်နက်တွင် ဟွံကိုချင်က ကျားဟစ်ရင်း ဝှစ်နိဝမ်း၏ ပင့်ကူစားလက်နက်အတွင်းပိုင်းသို့ လျှိုးဝင်လျက် ညာဘက်သို့ ရွှေ့ပစ်လိုက်သည်။

ပင့်ကူစားစက်ဝိုင်းက ဟွံကိုချင်၏ငယ်ထိပ်နှင့် တစ်လက်မမျှ လွဲချော်လျက် လေထဲတွင် တန်နေသည်။

ဝှစ်နိဝမ်းသည် ဤဓားတစ်ချက်တည်းနှင့်ပင် သူ့အနေဖြင့် သူ့ကိုသောလက်နက်အပေါ်တွင် မည်မျှနိုင်နင်း၍ ပင့်ကူစား

ဆိုသောအခါနှင့် မည်မျှလိုက်ဖက်သည်ကို ထိုက်တန်စွာ ပြော
လိုက်ချေသည်။

နတ်လေပြည်ဟူကိုချင်သည့် နောက်ဘက်ငါးလှမ်းမျှအကွာ
သို့ ဆုတ်ခွာသွားသည်။

သူက သူ့ရွှေ့ပြောင်းရာဘက်သို့ ဖြည်းဖြည်းစွာလှည့်လိုက်
သော ပင်ကုမား ဝူစိန်ဝမ်းကို စိုက်၍ကြည့်နေသည်။ သူ့အနေ
ဖြင့် လက်နက်မသုံးဘဲ ဝူစိန်ဝမ်းကို ရင်ဆိုင်ပြီးခဲ့ချေပြီ။ ဝူစိန်
ဝမ်းသည် သိုင်းလောကတွင် အကြောင်းမဲ့ နာမည်တစ်လုံးရ
နေသည်မဟုတ်ကြောင်း ရိပ်စားမိလိုက်သည်။ သူ့အနေဖြင့်
လျှပ်တစ်ပြက်ဆုံးဖြတ်မှု မှန်ခဲ့၍သာ ဝူစိန်ဝမ်း၏ နောက်ဆုံး
တိုက်ကွက်တွင် အသက်ပျောက်ခဲ့ရခြင်း ဖြစ်သည်။ သူ့အနေ
ဖြင့် သူ့လက်သိုင်းလောကတွင် အရင်ကျင်လည်ခဲ့သော ဝူစိန်
ဝမ်းကဲ့သို့ အတွေ့အကြုံ များလှသည့် သိုင်းသမားကြီး
ထစ်ယောက်ကို လက်နက်မဲ့ ယှဉ်ပိုင်၍မဖြစ်နိုင်ကြောင်း တွက်ဆ
မိလိုက်ချေပြီ။

နတ်လေပြည်ဟူကိုချင်က သူ့လက်ထဲမှကြိုးကို ဖြေချလိုက်
၏။ ထိုကြိုးသည် အနက်ရောင်ဖြစ်ကာ (၁၅)ပေမျှ ရှည်
သည်။ ကြိုးအဆုံးတွင် သံလုံးထည့်ထားပုံ ရသည့် ဘုထုံး
တစ်ထုံးရှိ၏။

နတ်လေပြည်ဟူကိုချင်က ကြိုးကို ဆတ်ထောင့်လိုက်ရာ
“ထန်...”

ကြိုးက ငါးမျှားကိုင်ကဲ့သို့ ရွှေဘက်သို့ ဆန်တောင်၍
ထွက်လာသည်။

ဟူကိုချင် လက်လှုပ်ရှားလိုက်သည်။ ကြိုးအဆုံးပိုင်းသည်
မြေဟောက် တစ်ကောင်ကဲ့သို့ထောင်မတ်လာလျက် ဘုထုံးက
မြေခေါင်းကဲ့သို့ ဘယ်ညွှာလှုပ်ယမ်းလာသည်။

“ကဲ...ကျုပ်အလှည့်ပဲ၊ ခင်ဗျားအစွမ်းကုန် တိုက်ခိုက်ပေ
တော့”

ဟူကိုချင်က ညင်သာစွာပြောလိုက်ပြီး လက်ကိုလှုပ်ရှား
လိုက်ပြန်ရာမြေခေါင်းနှယ်ဖြစ်နေသော ကြိုးထိပ်ဘုထုံးက မြေ
ဟောက်တစ်ကောင် ပေါက်ချလိုက်သည့်နှယ် ဝူစိန်ဝမ်း၏
ငယ်ထိပ်နှင့်ရင်ဝကို နှစ်ချက်ဆင့်၍ပေါက်ချလိုက်၏။

သာမန်အားဖြင့် ကြည့်လျှင် ဤတိုက်ကွက်မှာ ရယ်စရာ
ဟု ထင်ကောင်းလင်ရမည် ဖြစ်သည်။ သို့သော် ဟူကိုချင်၏
ကြိုးမားကျယ်ဝန်းသော အတွင်းအားကြောင့် သံလုံးထည့်
ထားသည့် ကြိုးဘုထုံး၏ ပေါက်အားမှာ လေးညို့ကိုဖြုတ်ချ
လိုက်သည့်ပမာ အသံမြည်းဟည်းလျက် ကြောက်ပါးလိမ့်ရှိ
လှဘိသည်။

ထို တိုက်ကွက်ကြောင့် ဝူစိန်ဝမ်းမှာ နောက်ဘက်သို့
နှစ်လှမ်းမျှ ပြန်ဆုတ်ခွာသွားရသည်။

ဝူစိန်ဝမ်းသည်လည်း နတ်လေပြည်၏ထူးဆန်းသော ကြိုး
သိုင်းကို တအံ့အဓိဋ္ဌာန် ဖြစ်သွားသည်။ သို့သော် ထိုအချက်သည်
သူ၏မျက်နှာတွင် ပေါ်လွင်ခြင်း မရှိချေ။ သူက မျက်မှောင်
တစ်ချက်သာ ကြုတ်လိုက်ကာ သူ၏ပင်ကုမားကို မြှောက်တင်
လိုက်သည်။

နတ်လေပြည်ဟူကိုချင်သည် စောစောက အတိုင်းပင် ကြို
ကို တန်းထားလျက် ဝူစိန်ဝမ်းကို ဗဟိုထားကာ စက်ဝိုင်း
သဖွယ် လှည့်ပတ်နေသည်။

ဝူစိန်ဝမ်းက အတွင်းမှနေ၍ ဟူကိုချင်လှည့်သည့် အထိုင်း
လိုက်၍လှည့်ပတ်နေ၏။

ခဏတွင် ဟူကိုချင်၏ကြိုးက မြေတစ်ကောင် တွန်သကဲ့သို့
အသံမြည်ထွက်ကာ ဝူစိန်ဝမ်း၏ ဒူးဆစ်နေရာသို့ ရစ်ပတ်လိုက်
သည်။

ဝူစိန်ဝမ်းက သူ့လက်ထဲမှစားဖြင့် လွဲရိုက် ရိုက်ချလိုက်ရာ
ကြိုးက ဆတ်ခနဲ နောက်သို့ ဆတ်သွားပြီးမှ ဝူစိန်ဝမ်း၏
မျက်နှာဆီသို့ ဆတ်ခနဲ ပေါက်ချလိုက်ပြန်၏။

ဝူစိန်ဝမ်းမှာ သူ့လက်နက်ဖြင့် မကာကွယ်နိုင်တော့ဘဲ
တစ်ဖက်သို့လိုမ့်ထွက်ရှောင်တိမ်း လိုက်ရလေရာ ကြိုးက မြေ
ဟောက်သဖွယ် ဆက်တိုက် ပေါက်ချလိုက်လေတော့သည်။

“ထောက်....ထုန်း”

“ထောက်ထုန်း”

ကြိုးထိပ်ဘုလုံးနှင့် ထိမိသောမြေကြီးများမှာ လက်သို့
ဆုပ်ခန့် အချိုင့်အကျင်း ဖြစ်ကျန်ရစ်ခဲ့၏။

“ဟိုင်း....”

ဝူစိန်ဝမ်းက မာန်သွင်းအော်ဟစ်ရင်း အတွင်းသို့ ခုန်ဝင်
လိုက်၏။ သူက ဟူကိုချင်၏ ကြိုးရှည်အတွင်းပိုင်းသို့ ဝင်ရောက်
တိုက်ခိုက်ရန် ကြိုးစားလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

သို့သော် ဟူကိုချင်မှာလည်း တစ်ဒဂံအတွင်းမှာပင် သူ၏
ကြိုးရှည်ကို ရုပ်သိမ်းလိုက်ရာ အရှည်ငါးပေမျှသာ ကျန်ရစ်
တော့၏။ နှစ်ယောက်စလုံးပင် ပြင်းပြင်းထန်ထန် တိုက်ခိုက်
ကြတော့သည်။

သူတို့၏ တိုက်ခိုက်မှုမှာ အလွန်လျင်မြန်လှရာ ဘေးမှကြည့်
နေသော ဝေသူချိန်အနေဖြင့် လှုပ်ရှားမှုများကိုကွဲကွဲပြားပြား
မမြင်ရချေ။

ပတ်ဝန်းကျင်၌လည်း ဟူကိုချင်၏ ကြိုးမြည်သံ၊ ဝူစိန်
ဝမ်း၏ ပင့်ကူစားမှ မြည်သံတို့အပြင် နှစ်ယောက်စလုံး၏
အတွင်းအားဖြင့် လေလှိုင်းလှုပ်ရှားသံများ ဆူညံလာသည်။

ထိုအခိုက်တွင် လေမှာ ထူးထူးခြားခြား ငြိမ်သက်နေရာ
ပြင်းထန်သောတိုက်ပွဲမှ အသံများကြောင့် သင်္ချိုင်းဟောင်း
အတွင်း၌ အဝေးမှနားထောင်လျှင် နာနာဘာဝများ မြူးထူး
အော်ဟစ်နေသကဲ့သို့ ဖြစ်နေသည်။

တိုက်ခိုက်နေသူများကား ပြင်းပြင်းထန်ထန်ပင် ဆက်လက်
တိုက်ပွဲဝင်နေသည်။

အတန်ကြာလျှင် တိုက်ပွဲဝင်နေသူ နှစ်ယောက်စလုံးပင်
နောက်ဘက်သို့ တစ်ပြိုင်နက် ခုန်ဆုတ်လိုက်ကြသည်။

ဝေသူချိန်က စိုးရိမ်တကြီးကြည့်လိုက်ရာ နတ်လေပြည်
ဟူကိုချင်၏ အင်္ကျီလက်မောင်းစွန်းမှာ ဟက်တက်ကွဲနေကာ
ထိုနေရာမှ သွေးတစက်စက်စီးကျနေသည်ကို မြင်လိုက်ရသည်။
ပင့်ကူစားဝူစိန်ဝမ်းကို လှမ်းကြည့်လိုက်သော အခါတွင်

ညာဘက်ပခုံးမှာ ဟူကိုချင်ကြီးထုံးထံမိသဖြင့် မျက်နှာရှုံ့
လျက်ရှိသည်ကို မြင်ရပြန်၏။

ဝေသူချိန် စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားသည်။

အမှန်အားဖြင့် ထိုလူနှစ်ယောက်မှာ မည်သည့်ရန်ငြိုးမှု
မရှိသည်ကို သူနားလည်သည်။ သူ့ကြောင့် ထို ရန်ငြိုးရန်
မရှိသူနှစ်ယောက် တိုက်ခိုက်ရင်း ထိခိုက်ဒဏ်ရာရသည်ကို မြင်ရ
သောအခါ ဝေသူချိန်သည် ကြင်နာသောမူလစိတ်ရင်း ပေါ်
လာ၏။

“တော်ကြပါတော့ဗျာ...”

သူက လှိုက်လှဲတုန်ခါသောလေသံဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားထို့ဟာ ကျွန်တော့်ကြောင့် ခုလိုဖြစ်ရတာပါ။
ကျွန်တော် အတင်းပန်ပါတယ်”

သူက ဆက်လက်ပြောဆိုနေရာ ဝူစိန်ဝမ်းရော ဟူကိုချင်က
ပါ သူ့ကို အံ့အားသင့်ပြီးပြန်ကြည့်နေကြ၏။

“ကျွန်တော်လဲ ဘာမှမသိလို့ပါ။ ဒီကိစ္စကြီးကို ဘာမှ
မသိပါဘူး”

ဝေသူချိန်က တတုတ်တုတ်ပြောနေသည်။

ဝူစိန်ဝမ်းရောဟူကိုချင်ပါ လက်နက်ကိုယ်စီကိုင်ရင်း ဝိုင်နေ
ကြသည်။ အတန်ကြာမှ...

“ငါတော့ ဘာမှကိုနားမလည်နိုင်တော့ဘူးကွာ”

နတ်လေပြည်ဟူကိုချင်က စိတ်ပျက်လက်ပျက် ပြောလိုက်
သည်။

“အေး...တို့တစ်တွေ ကလေးတွေလိုဖြစ်သွားကြတယ်”

ပင့်ကူဇားဝူစိန်ဝမ်းကလည်း အဓိပ္ပာယ်မဲ့ တိုက်ခိုက်မိသည်
ကို ရှက်သွားပုံဖြင့်ပြောသည်။ သူတို့ကား သိုင်းသမား
လူကောင်းများဖြစ်ကြရာ၊ ခဏချင်းမှာပင် ဆူတို့အများကို
ပြန်မြင်နေကြသည်။ ထို့နောက် သုံးယောက်စလုံးကိုင်ထား
သော လက်နက်များကို ကိုယ်စီပြန်သိမ်းလိုက်ကြသည်။

ဝေသူချိန်က ဝူစိန်ဝမ်းကိုလှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး...

“ဆရာကြီးက မနက်တည်းက ကျွန်တော့်ကိုမှတ်မိပြီး ခုလို
ဆုံရအောင် တမင်သက်သက် ဖန်တီးလိုက်တာပေါ့နော်”

“အေး...”

ပင့်ကူဇား ဝူစိန်ဝမ်းက ဝန်ခံသည်။

“ငါ့မှာလဲ ဒီမြကျောက်ရှင်ဆိုတဲ့ ပစ္စည်းကို ပို့ဆောင်ခ
ဒဂို၊ တစ်သိန်းနဲ့ လက်ခံလိုက်ပြီး ငါ့အဖွဲ့က အစောင့်ဆုံး
သိုင်းသမား ခြောက်ယောက် ဆုံးရှုံးလိုက်ရတယ်။ ဒါပေမယ့်
ခုအချိန်ထိ တော်နေသေးတာက လူယက်ခံလိုက်ရတဲ့ ဒီပစ္စည်း
အတွက် အခုချိန်ထိ ဘယ်သူကမှ လာအလျော်မတောင်းသေး
တာပါ။ လာအလျော်တောင်းလို့ကတော့ ငါ့စည်းစိမ်ရှိသမျှ
ပုံပေးတာတောင် ကျေပါ့မလားမသိဘူး”

ဝူစိန်ဝမ်းစကားက အရိုးခံစကား။

“ကျုပ်ကလဲ ဒီမှာ သိုင်းသမားတွေ စုနေတယ်ကြားလို့သာ
လာခဲ့တာ။ ဘာမှန်းမှမသိသေးဘူး။ ဒီရောက်မှဟိုကနည်းနည်း၊
ဖိကနည်းနည်း စုံစမ်းရတာ။ အစက ခင်ဗျားအပေါ် သံသယ
ရှိနေတာ။ ခုလိုသိရတော့ ကျုပ်အဖို့ ရှင်းသွားပါပြီ။ တော်

သေးတာပေါ့ဗျာ၊ ကျုပ်တို့က မြကျောက်ရှင်အတွက် အထက် စတေးမခံလိုက်ရလို့”

“မထင်နဲ့ဦးကွ”

ဝူစိန်ဝမ်းက ပြောလိုက်သည်။

“ဒီမနက်တင် မရကပလေ့ရှင်ကမျက်လှည့်ဖွဲ့ရှင်ကိုသတ်လိုက် ပြီ၊ ပြဿနာအစစ်ခု ဖြစ်လာပြီဆိုရင် မင်းကမပါဘဲနေမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီပြဿနာက ဘယ်လောက်ရှည်ဦးမလဲမသိဘူး”

“နောက်ထပ် သေကြကျေကြဦးမှာပေါ့နော်”

ဟူကိုချင်ကပြောပြီး ပခုံးတုန်လိုက်သည်။ ဝူစိန်ဝမ်းက ခေါင်းညိတ်လျက်....

“အမှန်ပဲ.... အရေးကြီးတာက ငါ့အဖွဲ့ဆီက အလှခံရတဲ့ ပစ္စည်းဟာ မြကျောက်ရှင်အမှန်ဆိုရင်အနက်ရောင်သိုင်းသမားတွေ လက်ထဲ ဒီပစ္စည်းရောက်မသွားဖို့ အရေးကြီးတယ်၊ ဒီကောင်တွေလက်ထဲ ရောက်သွားလို့ကတော့ သိုင်းလောက ပျက်စီးပြီ”

“ဒီပစ္စည်းက ဒီလောက်တောင် အရေးကြီးသလားဗျ”

ဝေသူချိန်က ဝင်မေးလိုက်သည်။

“မယုံမရွံနဲ့ မောင်ရင်၊ မြကျောက်ရှင်အစစ်ဖြစ်လို့ ဒီထဲက သိုင်းကျမ်းမြေပုံရပြီး သိုင်းသမားဆိုးတွေလက်ထဲကို အမြဲတေ ခားသိုင်းကျမ်းသာ ရောက်သွားလို့ကတော့ ကိုယ့်ကျင်း ကိုယ် တူးသေတာကမူ သက်သာလိမ့်ဦးမယ်”

ဝူစိန်ဝမ်းကဲ့သို့သော သိုင်းဆရာကြီးတစ်ဦးကပင်လျှင် ဤသို့ ပြောသည်ဆိုပါက ယုံမှားဖွယ်မရှိသင့်တော့။

“ဒုက္ခပါပဲဗျာ”

ဝေသူချိန်က ညည်းတွားလိုက်သည်။

“ဒုက္ခမနေနဲ့၊ အဲဒီလိုမဖြစ်အောင် တို့တွေက ဝိုင်းဝန်း အာကွယ်ရမှာပဲ၊ ဒါကလဲ လွယ်တော့မလွယ်ဘူး၊ အခုတင် ချိန်ကူးနဲ့ ချီအန်ကိုရောက်လာကြတဲ့ သိုင်းသမားဆိုးတွေက နည်းတာ မဟုတ်ဘူး”

ဝူစိန်ဝမ်းက ပြောလိုက်ရာ....

“ကိုယ်ကတော့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီကိစ္စမှာ သေသေ ကျေကျ ဝင်ပါဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီဗျ”

နတ်လေပြည် ဟူကိုချင်က ဆုံးဖြတ်ပြီးပုံဖြင့် ပြောလိုက် သည်။

“ကျွန်တော်လဲ ခင်ဗျာ၊ တို့နဲ့အတူ လက်တွဲမယ်”

ဝေသူချိန်ကလည်း ကတိပြုလိုက်သည်။

ထို့နောက် သူတို့သုံးယောက် လက်ချင်းဆုပ်ကိုင်လိုက်ကြ သည်။

ထိုအချိန်၌ လေက ထူးထူးခြားခြား ငြိမ်နေသည်။

ဝေသူချိန်သည် ဝူစိန်ဝမ်း၊ ဟူကိုချင်တို့နှင့်လမ်းခွဲခွဲပြီး နောက် ငွေငန်းဖြူတည်းခိုဆောင်သို့ မပြန်တော့ချေ။ ဤ မြကျောက်ရှင်ပြဿနာတွင် သူအမေအနေဖြင့် တစ်စုံတစ်ခု

သေချာသိထားသည်ဟု ယုံကြည်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူ့မိခင်ဖြစ်သူ ဝေကျန်းရီသည် ဤမြို့ကျောက်ရှင်ကို မသိဘဲနှင့် သူ့ကိုအယူခိုင်းမည် မဟုတ်သောကြောင့်ပင်။ အကယ်၍ သူ့မိခင်သာ ဤကိစ္စကိုသိရှိပါက ရှုပ်ထွေးလျက် သွေးချောင်းစီးတော့မည့် ပြဿနာကို တစ်နည်းတစ်ဖုံ အားဖြင့် ကူညီဖြေရှင်းနိုင်ပေလိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့် သူက သူ့မိခင်ထံသို့ပြန်ပြီလျှင် ဤတွင်ဖြစ်ပျက်နေသော အခြေအနေအား ပြောပြလျက် ကူညီဖြေရှင်းနိုင်ရန် နည်းလမ်းကောင်းကို တောင်းမည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ထို့ကြောင့် သူက ညတွင်းချင်းပင် မိုးခိုတောင်သို့ပြန်ရန် ဆုံးဖြတ်ပြီးထွက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

သူသည် မြို့အနောက်ဘက်မှပတ်၍ ထွက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ မြို့ပြင်တွင် လေကပို၍ တိုက်ခတ်နေသည်။

ထင်းရှူးပင်များက လေထဲတွင်ယမ်းခါလျက်ရှိသည်။ မည်သို့ဆိုစေ ထိန်ထိန်သာနေသောလရောင်ကြောင့် သွားရာလာရာတွင် အနှောင့်အယှက်မရှိ။

သူက ခပ်မှန်မှန်လျှောက်လာခဲ့ရာ မြို့ပြင်လမ်းအစပ်သို့ ရောက်ရှိလာသည်။

ထိုအချိန်တွင် မြို့ပြင်မှ သူနှင့်တူရှုသို့ ဦးတည်လာသော လူသုံးယောက်ကို မြင်ရသည်။ ထိုသုံးယောက်မှာ တစ်စုတစ်ဖုံတည်း ဖြစ်ပုံရသည်။ စကားတွေ ပြောလျက် လျှောက်လာကြသည်။

ဝေသူချိန်က လရောင်ဖြင့် ထင်ရှားစွာမြင်နေရသော ထိုလူသုံးယောက်မှာ ဖပေါင်းအဖော်များ ဖြစ်ပုံရသော်လည်း ပုံသဏ္ဍာန်အားဖြင့်မူ အလွန်ခြားနားနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

လက်ယာ အစွန်ဆုံးမှလူမှာ စဉ့်အိုးတစ်လုံးနယ် အလွန်ပုဝန်းလုံးဝိုင်းသောကိုယ်ရှိသည်။ သူက သူ့အရပ်ထက် တစ်ဆမျှ ပိုရှည်သော လုံကြီးတစ်ချောင်းကို ကိုင်လာသည်။

အလယ်ကလူမှာ အရပ်အမောင်းခခြောက်ပေမျှမြင့်၍ အရပ်မြင့်သလောက် ပိန်သူဖြစ်သည်။ ထိုလူမှာ လူဆိုသည်ထက် ရသေ့ဆိုက ပိုမှန်မည်။ ကော့ထောင်နေသော မုတ်ဆိတ်ရှည်နှင့် ကျောနားအထိရောက်၍ ဖွာဆန်ကြနေသော ဆံပင်များရှိသည်။ သူက လည်ပင်းတွင် ကမ်းသီးလုံးခန့်ရှိသော ကြေးပုတီးစေ့များသိထားသည့် ပုတီးကြီးတစ်ကုံးကို ဆွဲထားသည်။

ဝဲဘက် အစွန်ဆုံးမှလူမှာမူ ဒုက္ခိဘတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ ညာဘက်ခြေထောက် မရှိသောထိုလူသည် ချိုင်းထောက်အကူဖြင့် လမ်းလျှောက်နေရလင့်ကစား ကြီးမားသောအရက်ဆိုးကြီး တစ်လုံးကို ကျော၌သိုင်းလွယ်ထားသည်။

ထိုသုံးယောက်မှာ အော်ကြီးဟစ်ကျယ် စကားပြောလာရာ လေခပ်ပြင်းပြင်း တိုက်နေသည်တိုင် အဝေးမှပင် ကြားနိုင်အောင် ဟိန်းနေသည်။

ခဏကြာသောအခါ ထိုလူသုံးယောက်နှင့် ဝေသူချိန်တို့မှာ မျက်နှာချင်းဆိုင်မိကြ၍ ဝေသူချိန်က ဘယ်ဘက်အစွန်

ဆုံး ဒုက္ခိတကြီးဘေးမှဖြတ်၍ တစ်ဖက်သို့ ဆက်လျှောက်သွားသည်။

“သိုင်းလောကထဲမှာလဲ အလောကတောကောင်တွေ တော်တော်ရောက်နေပုံရတယ်”

အရက်အိုးကြီး လွယ်ထားသော ဒုက္ခိတကြီးက ဝေသုချိန်၏ နောက်ကျောတွင်လွယ်ထားသော ပဝါနီနှင့် ဓားရှည်ကို ကြည့်ရင်း ပြောလိုက်သည်။

“အေးကွ၊ ဒီလိုကောင်မျိုး ငါတစ်ခါမျှ မမြင်ဖူးဘူး” ရသေ့က စကားထောက်သည်။

“ဒီကောင် ဓားလွယ်ပြီး သိုင်းဘယ်နှစ်ကွက် တတ်သလဲ မသိဘူး”

လှရှည်ကိုင်ထားသော လူပုဂံတုတ်က အတိုင်အဖောက်ညီစွာ ပြောလိုက်ပြန်သည်။

သူတို့ကား ဆိုးဘက်မိုက်ဘက်ညီသော ပုံစံကဲ့ လူများပေါ်တကား။

ဝေသုချိန်မှာ သူတို့သုံးယောက် ပြောသောစကားများကို အတိုင်းသား ကြားနေရသည်။ ဤနေရာတွင် ထိုလူသုံးယောက်နှင့် သူမှတစ်ပါး အခြားလူမရှိသဖြင့်လည်း ထိုစကားများက သူ့ကိုရည်ညွှန်းနေခြင်း ဖြစ်ကြောင်းလည်း ကောင်းကောင်းသိသည်။ သို့သော် ယခုလေးတွင်ပင် အကျိုးမဲ့ ရန်ပုံကို ရပ်စဲ၍ လာခဲ့သည်ဖြစ်ရာ သူ့မှာ စကားများ ရန်ဖြစ်ချင်စိတ် မရှိဘဲ ဖြစ်နေသည်။

ထို့ကြောင့်သူက ထိုစကားများကို မကြားယောင်ပြုကာ သူ့လမ်းအတိုင်းသူ ဆက်လျှောက်သွားသည်။

ခဏမှာပင် ပေသုံးဆယ်မျှအကွာသို့ သူက ရောက်ရှိသွားသည်။

“ဟေ့....ဒီကောင်ကိုခေါ်ပြီး ဝူပန်အကြောင်း မေးရင် မကောင်းဘူးလား”

တစ်ယောက်သူ၏ ပြောသံကို ကြားရပြန်သည်။

“ဒီလိုကောင်မျိုး ဝူပန်ကို သိပါ့မလား”

“ဘာဖြစ်ဖြစ်ကွာ၊ ဝူပန်အကြောင်းမေးမရရင်လဲ ဒီကောင် သိုင်းဘယ်နှစ်ကွက် တတ်သလဲဆိုတာ စမ်းကြည့်ရတာပေါ့... မဟုတ်ဘူးလား”

“ကောင်းသားပဲ အိပ်ချင်ပြေပေါ့ကွာ”

လူတစ်ယောက်အား ဖော်ကားမော်ကား ပြုချင်သော အကြံအစည် တစ်ခုအား ကန့်ကွက်သူမရှိ အတည်ပြုလိုက်ကြသည်။

ထိုစကားကိုကြားရသော ဝေသုချိန်မှာ ‘ဘယ်လိုလူတွေပေါ့လိမ့် ဒုက္ခပပါပဲ’ ဟုတေးရင်း ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်လိုက်သည်။

“ဟေ့....”

အကုသိုလ်က စလာပြီ။

“ဟေ့....ကောင်လေး၊ ခဏနေဦးဟေ့”

လှမ်းခေါ်သည်။ ဝေသုချိန်က မကြားယောင်ပြု၍ ဆက်လျှောက်သည်။

“ဟိတ်ကောင်...နားပင်းခနဲလားကွ”

အသံက ပိုထန်ရုံမက ညစ်ညမ်းသော ဆဲသံပါပါလာ၏။ ဆဲဆိုခြင်း ခံရသဖြင့် ဝေသူချိန် တုံ့ခနဲဖြစ်သွားသည်။ သူက ဒေါသထွက်သွားပြီး နောက်ဘက်သို့ ချာခနဲ လှည့်လိုက်သည်။

“ဘယ်သူကို ပြောတာလဲဗျ”

သူက ခပ်မာမာပင် ပြန်မေးလိုက်သည်။

“မင်းကို ပြောနေတာက ကောင်လေးရ”

လူပုဝတုတ်က ပြောသည်။

“မသိပါဘူးဗျာ ခင်ဗျားတို့ ပြောနေတာတွေက သိပ်မိုက် ရိုင်းတော့ ခင်ဗျားတို့အချင်းချင်း ပြောနေသလားလို့ပါ”

ဝေသူချိန်က ပြန်ပက်လိုက်သည်။ အမှန်အားဖြင့် ဝေသူချိန်မှာ သိုင်းလောကတွင် ကျင်လည်ပူးသူ မဟုတ်၍သာ မျက်ကန်းတစ္ဆေ မကြောက်သဘောဖြင့် ဤလူသုံးယောက်ကို ပြန်ပြောနေခြင်းဖြစ်သည်။

အမှန်အားဖြင့် ဤလူ သုံးယောက်မှာ ရှင်ပျက်တစ္ဆေ သုံးဖော်ဟု သိုင်းလောကတွင် နာမည်ဆိုးဖြင့် ကျော်ကြားသူများဖြစ်သည်။

အလွန်ပု၍ ဝေသူမှာ လှံရှည်ဘယ်သန် ကျန်းယုဟု ခေါ်သည်။

အလွန်တရာ အရပ်ရှည်၍ ပိန်သူမှာ ရသေ့ မင်ယီ ဖြစ်ပြီး ဒုက္ခိဘဖြစ်သူမှာ ခြေတစ်ဖက်ပြတ် အရက်အိုးယွန်မားက ခေါ်လေသည်။ ဤလူသုံးယောက်မှာ ရှင်ပျက်တစ္ဆေသုံးဖော် ဆိုသော နာမည်နှင့် လိုက်ဖက်အောင်ပင် သုံးယောက်ပေါင်း

မိသည်နှင့် မကောင်းမှုတစ်ခုခုကို ပူးပေါင်းကြံစည် နေတတ်လေ့ ရှိသည်။

ထို့ပြင် သူတို့မှာ သိုင်းပညာလည်း တစ်ယောက်တစ်နည်း ထက်မြက်ကြရာ သူတို့သုံးယောက် ပေါင်းဆုံနေသောအခါ များ၍ ထိပ်တန်းဆိုသောသိုင်းသမားကြီးများကပင် ရှောင်ရှားသွားလေ့ရှိသည်။

ယခု ရှင်ပျက်တစ္ဆေသုံးဖော်ကို ဝေသူချိန်က ထိပ်တိုက် ရင်ဆိုင်ရန် ဦးတည်နေချေပြီ။

ရသေ့ မင်ယီက သူတို့အား အချက်ကျကျ ပြန်ပက်လိုက်သော ဝေသူချိန်အား အံ့ဩသလိုပြန်ကြည့်လိုက်သည်။

ထို့နောက် သူက ခြေတစ်ဖက်ပြတ် အရက်အိုးယွန်မားအား မျက်စိမှိတ်ပြလိုက်သည်။

အရက်အိုးယွန်မားက.... “ကျွန်တော်တို့ အပြောအဆိုမတတ်တာ ခွင့်လွှတ်ပါဗျာ။ ကျွန်တော်တို့မသိဘာတစ်ခုရှိလို့ ကူညီပါဗျာ”

“ကျုပ်မှာ သွားစရာရှိသေးတယ်ဗျာ မေးစရာရှိရင် မြန်မြန်ပေး”

“ကောင်းပါပြီဗျာ...ဒီနားကို ခေတ္တကြည့်ပါ”

ခြေတစ်ဖက်ပြတ် အရက်အိုးယွန်မားက ပို၍ ချဲ့ချဲ့ပျစ်ပျစ် နိုင်သောလေသံဖြင့် ပြောလိုက်ပြန်သည်။

“ဗျာ...ခင်ဗျားတို့ဆီ လာရမယ်ဟုတ်လား။ ကျုပ်မှာ သွားစရာရှိသေးတယ်ဗျာ။ သိချင်ရင် ကျုပ်နားလာမေးလှည့်ပါ”

ဝေသူချိန်ကမူ ဆူကို တမင်သက်သက် နောက်ပြောင်နေသည်ကို နားမလည်ဘဲ ခပ်မာမာပင် ပြန်ပြောလိုက်သည်။ ထိုသည်ကို လူပုသလောက်စိတ်တိုသော လှံရှည်ဘယ်သန်ကျန်းယုက စိတ်ရှည်တော့ပုံမရ။

“မင်းမလာရင် ငါ့လှံကိုလွှတ်လိုက်ရမလားဟေ့....”

လှမ်းအော်လိုက်ရာ....

“ဟော....ခင်ဗျားထို့မိုက်ခိုင်းတဲ့ဇာတ်ပေါ်ပြန်ပြီ၊ ကျုပ်ကို စီလိုပြောလို့တော့ မရဘူးဗျို့၊ ကျုပ်က ကျုပ်လမ်းကျပ်ဆက်သွားရုံပဲ”

ဝေသူချိန်ကပြောလိုက်ပြီး လှည့်၍ ဆက်လျှောက်သွားသည်။

“ဟေ့....ဟေ့....အမယ်....စီကောင် တယ်လူဝါးဝပါလား”

ခြေတစ်ဖက်ပြတ် အရက်အိုးယွန်မား၏အသံကို ကြားရသည်။ ဝေသူချိန်ကရမစိုက်ဘဲ ဆက်လက် လျှောက်သွားရာ ခဏတွင် သူ့ဘေးဘက်မှ ရိပ်ခနဲဖြတ်တက်သွားသော လူရိပ်ကို တွေ့လိုက်ရပြီး ရွှေဘက်တွင် မားမားကြီးပိတ်ရပ်နေသော ချိုင်းထောက်နှင့် ခြေတစ်ဖက်ပြတ် အရက်အိုးယွန်မားကို မြင်လိုက်ရလေတော့သည်။

ဝေသူချိန်မှာ တုန်လှုပ်သည်ထက် အံ့သြခြင်းက ပိုလွန်သွားသည်။

သူ့အနေဖြင့် ချိုင်းထောက်နှင့်ထောက်၍ လှမ်းလာသော အဆံကို လုံးဝမကြားလိုက်ရ။ ထို့ပြင် သူနှင့်ထိုလူများ၏ အကွာအဝေးမှာ ပေသုံးဆယ်ကျော်မျှ ကွာဝေးသည်။ ထိုမျှ

အကွာအဝေးကို ချိုင်းထောက်နှင့်လူက ခြေသုံးလှမ်းမျှ သူလှမ်းလိုက်ချိန်အတွင်း အမှီလိုက်လာရုံသာမက ကျော်တက် သွားခဲ့ချေသေးသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ဝေသူချိန်ကဟန်ကဲ့ယ့်ဖိုမာန်သူ့ဖို့ သဘော ပိုက်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျား ဘာလုပ်တာလဲဗျ၊ ကျုပ် သွားမယ့်လမ်းကို ဘာဖြစ်လို့ ပိတ်ရပ်နေရတာလဲ”

“မင်း ငါ့ခြေသလုံးကိုဖက်နမ်းရင် လမ်းဖယ်ပေးလိုက်မယ်၊ ဟူး....မင်းကိုပြေးလိုက်ရတာ မောလိုက်တာ”

“ခင်ဗျားက အင်္ဂါမစုံတော့ ဘယ်ခြေသလုံးကို ကျွန်ုပ် နမ်းရမှာလဲဗျ....”

ဝေသူချိန်၏စကားက ယွန်မား၏ရင်ဝကို ဆိုးလို ဖြစ်သွားပုံရသည်။ သူက ကျော၌လွယ်ထားသော အရက်အိုးပိုက် ပြုတ်၍ သောက်တော့မည်ပြုနေရာမှ မျက်လုံးမြူးကြီးနဲ့ ဝေသူချိန်ကိုပြန်ကြည့်လိုက်ပြီး....

“ထိုး....ခြေသလုံးမနမ်းရင် ဟစွာနမ်းပေါ့ကွာ”

ညှစ်ညှစ်ညှစ်၊ ညှစ် ဖြောလိုက်သည်။ “ခင်ဗျားအသက်ကြီးသလောက် သိပ် မိုက်ခိုင်းပါလား၊ ကျုပ် သည်းမခံနိုင်တော့ဘူး”

“အမယ်....မင်း သည်းမခံနိုင်တော့ ချေးဖြစ်လားကွ”

ယွန်မား၏မိုက်ခိုင်းမှုမှာ လွန်ကဲလာရာ.... “ကဲ....ဖီလောက်တောင်ဖြစ်လှတာ....”

ဝေသူချိန်က သူ့ခားကို ဖျတ်ခနဲဆွဲထုတ်လိုက်သည်။ ခားကလည်း ပန်ကူးကျန်လက်ဆောင်ပေးထားသော ခားကောင်၊ ဖြစ်ရာ လရောင်တွင် လက်ခနဲဖြစ်သွားသည်။

“ဟာ...ယုန်မား၊ ခဏနေဦးဟေ့”

ထိုခဏတွင် ရသေ့မင်ယီ၏ အရေးတကြီး အော်ဟစ်သံ ထွက်ပေါ်လာသည်။ ဝေသူချိန်မှာ ရန်သူကို ကျောပေးမထားရဲသဖြင့် လမ်းဘေးသို့ဆင်း၍ နေရာပြင်ယူလိုက်သည်။

ခဏတွင် သူ့ရွှေလမ်းပေါ်သို့ ရသေ့မင်ယီနှင့် လှံရှည် ဘယ်သန်ကျန်းယုတို့ ရောက်ရှိလာကြသည်။

ရသေ့မင်ယီက ဝေသူချိန်ကို စိုက်ကြည့်နေသည်။ ပြီးမှ... သည်။ ဟကောင်လေး... မင်းတတ်တဲ့ ခားသိုင်းပညာက

“ဟေ့...သလဲက”

ခြေတ...အဲဒါ ကျွန်တော် မသိဘူးဗျ”

သည်။ လမင်ယီ ဒေါပူသွားသည်။

ခဏ “ဘာက...ကိုယ်တတ်တဲ့ပညာကို ဘာမှန်းမသိဘူးဆိုတာ ဟုတ်ရောလား”

“ဟုတ်ဟုတ် မဟုတ်ဟုတ်၊ ကျုပ်မှမသိဘဲဗျ”

“မင်းက ဘာမှန်းမသိဘဲ ဒီပညာကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီးတစ်သလဲ”

ရသေ့မင်ယီက တကယ်ပင် စိတ်ဝင်တစား မေးနေသည်။ ထိုအချိန်တွင် ခြေတစ်ဖက်ပြတ် အိရက်အိုး ယုန်မားမှ ကျောကုန်းတွင် လွယ်ထားသော အိရက်အိုးကို ဖြုတ်၍ သောက်ရန် ပြင်နေသည်။

ဝေသူချိန်က သူ့ရွှေမှလူသုံးယောက်ကို မျက်လုံးတစ်ချက် ဝေ့ကြည့်လိုက်သည်။

“ကျုပ်အမေ သင်ပေးလိုက်လို့တတ်တာဗျ”

“မင်းအမေ... ဟုတ်လား”

“အင်း...”

ရသေ့မင်ယီမှာ စဉ်းစားမရ ဖြစ်နေပုံရသည်။ သူက အတန်ကြာ တော့နေပြီးမှ...

“မင်းအမေနာမည်က ဘယ်သူတဲ့လဲ”

“ဒါ ခင်ဗျား သိစရာမလိုပါဘူး”

ဝေသူချိန်က ခပ်ပြတ်ပြတ်ပင်ပြောလိုက်သည်။

“မင်းကို ငါမေးနေတာ ကြောက်တယ်ထင်လို့လား၊ မင်းတတ်တဲ့ ခားသိုင်းပညာဟာ ငါကြားဖူးတဲ့ ခားသိုင်းပညာလားလို့ မင်းကိုမေးနေတာက”

ရသေ့မင်ယီကပြောလိုက်ရာ ဝေသူချိန်မှာ မထူးစိတ်ပိုက်ထားပြီဖြစ်၍...

“ကျုပ်ပညာကိုသိချင်ရင် စမ်းကြည့်ပေါ့ဗျ”

မိုက်မိုက်ကန်းကန်းပင် စိန်ခေါ်လိုက်တော့သည်။

“ကောင်းပြီ၊ မင်းနဲ့ တို့သုံးယောက်ထဲက ကြိုက်ရာလူကို သိုင်းကွက်ငါးကွက်အတွင်း နိုင်အောင်တိုက်၊ မင်းကို သိုင်းကွက် ငါးကွက်အသားပေးမယ်၊ အဲဒီအတွင်းမှာ မင်းက အနိုင်ရရင် မင်းသွားချင်ရာသွားဖို့ တိုက်ခွင့်ပြုမယ်၊ တကယ်လို့ မင်းက မနိုင်ခဲ့ရင်တော့ မင်းကိုပြန်တိုက်ပြီး မင်းအမေနာမည်ကို သိရအောင် လုပ်ပြမယ်ကွာ၊ ဘယ်နှယ်လဲ”

ရသေ့ မင်ယိက ပြောလိုက်သည်။

“ကောင်းပြီ၊ အဲဒီအတိုင်း သဘောတူတယ်”

ဝေသူချိန်က လက်ခံလိုက်သည်။

“ကဲ...ဒါဆိုရင် တို့ထိကကြိုက်တဲ့လူကို ရွေးပေတော့”

ရသေ့ မင်ယိက၏စကားအဆုံးတွင် ဝေသူချိန်က သူရင်ဆိုင်နေရသည့် လူသုံးယောက်ကို တစ်ယောက်စီ ကြည့်လိုက်သည်။ သူ့အတွက် ဘာပဲပြောပြော အသက်ရှင်ခွင့်ကို လိုချင်သေးသည်။

“သူနဲ့တိုက်မယ်”

ဝေသူချိန်က အရက်အိုးကိုမော့နေသော ခြေတစ်ဖက်ပြတ် အရက်အိုးယွန်မားကို လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်သည်။

“အေး...ဒါဆိုရင်လဲ တိုက်ပေါ့”

ရသေ့ မင်ယိက ပြောလိုက်ပြီး နောက်ဆုတ်သွားသည်။

ဝေသူချိန်က ဓားကိုဆွဲလိုက်သည်။ သို့သော် ဒုက္ခိတယွန်မားက ထိုအချိန်ထိ အရက်အိုးကို မော့သောက်နေဆဲ ရှိသေးသည်။ သူက အလစ်အငိုက် မတိုက်ခိုက်လိုသဖြင့်...

“ဟိတ်လူ...ခင်ဗျားကို စိုက်တော့မလို့ဗျ”

ပြောလိုက်ရာ ယွန်မားက အရက်အိုးကိုမော့နေရင်း သူ့ကို မျက်စိစေ့ကြည့်လိုက်သည်။

‘တိုက်လေ’ ဆိုသောသဘောဖြင့် ခေါင်းညှိတ်ပြုသည်။

အရက်အိုးနှုတ်ခမ်းကိုကား ပါးစပ်တွင် တေ့ထားဆဲပင်။

“ဟိတ်လူ...ကျုပ်တကယ် တိုက်တော့မှာနော်”

ယွန်မားက ခေါင်းကိုသုံးချက်ဆက်၍ ညှိတ်ပြုပြန်သည်။

ဝေသူချိန်မှာ မထူးတော့ပြီမို့ ယွန်မားရှိရာသို့ ချဉ်းကပ်သွားကာ မိုးကြိုးပစ်ခေါင်းပျံသိုင်းကွက်ဖြင့် တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။

ဓားချက်က အမှန်ပင် ပြင်းထန်လျှင်မြန်လှသည်။

ဝေသူချိန်မှာ မိုးခိုတောင်မှ ထွက်ခွာလာစဉ်ကထက် အတွင်းအားတွင်ရော ကိုယ်ဖော့ပညာတွင်ပါ အတော်လေး စိုးတက်လာခဲ့ရာ သူ၏ဓားချက်တစ်ချက်သည်ပင် တော်ရုံသိုင်းသမားတစ်ယောက်အား လှဲချယူနိုင်မည်ဖြစ်သည်။

သို့သော် ယွန်မားကား အရက်အိုးကိုမော့နေသည်ပင် မပျက်။ ဝေသူချိန် ဓားချက်ကျရောက်လာသည်နှင့် ခန္ဓာကိုယ်ယိမ်းထိုးသွားကာ မထင်သောဘက်သို့လှုပ်ရှားမှု တိမ်းရှောင်ထွက်သွားသည်။

“ပထမတစ်ချက် ပြီးပြီဟေ့”

ရသေ့ မင်ယိက အော်ဟစ်လိုက်သည်။ ယွန်မားကား အရက်အိုးကို မော့နေဆဲ။

ဝေသူချိန်က ယွန်မားရွှေ့သွားရာဘက်သို့ လှည့်လိုက်ကာ တိမ်းပောက်လျှပ်စီးသိုင်းကွက်ဖြင့် လျှပ်တစ်ပြက်တိုက်ခိုက်လိုက်ပြန်ရာ ယွန်မားက တိမ်းရှောင်လိုက်သဖြင့် ရင်ဝဆီသို့ ထိုးလိုက်သော ဓားချက်မှာ ယွန်မား၏ချိုင်းအောက်မှ လွဲချော် ထွက်သွားခဲ့ပြန်၏။

“ဒုတိယဓားချက်ပြီးပြီဟေ့”

ရသေ့ မင်ယိက အော်ဟစ်လိုက်ပြန်၏။ ထိုအော်သံမှာ နက်ရှိုင်းကျယ်လောင်လွန်လှရာ မိမိ၏ဓားချက်များ အချည်းနှီး

ဖြစ်သွားရသော ဝေသူချိန်အတွက် အသည်းနှလုံးကို ဆွဲကိုင် လှုပ်ယမ်းခြင်းခံလိုက်ရသလိုပင် ဖြစ်သည်။ ဝေသူချိန်က သူ့ ကိုယ်သူ တင်းလိုက်သည်။ သူ့အတွက် သိုင်းကွက်သုံးကွက် ကျန်သေးသည်။ သူက အသက်ကို ပြင်းထန်စွာ ရှိုက်လိုက်ပြီး ယွန်မားကို ကြည့်လိုက်သည်။

ယွန်မားကား အရက်ကိုးဆိုင်သော နာမည်နှင့်လိုက်အောင် ပင် အရက်အိုးကို မော့နေဆဲပင် ရှိသေးသည်။

ဝေသူချိန်က အလျင်အလျီ တိုက်နိုင်ခြင်း မပြုတော့ချေ။

ယွန်မားမှာ တကယ့်ကို အရက်ကြိုက်သူဖြစ်ဟန်တူရာ သူ့ အရက်အိုးကို သူနှင့်အတူ မြတ်နိုးပေလိမ့်မည်။ သို့ဆိုလျှင် အရက်အိုးဆုံးရှုံးပါက သူ့ဆုံးရှုံးသည့်နှယ် ဖြစ်ချိမ့်မည်။

ဝေသူချိန်က ယခုတစ်ကြိမ်တွင် အရက်အိုးကို ဦးတည်ချက် အဖြစ်ထား၍ တိုက်ခိုက်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

သူက ဘယ်ဒူးကိုမြှောက်၍ ဘယ်လက်ကို ရင်ဘတ်ရွေ့တွင် ကန်လန်ဖြတ်ထားလိုက်သည်။ ယွန်မားက ထူးဆန်းသော သူ့ လှုပ်ရှားမှုကြောင့် အရက်အိုးကိုမော့နေရင်းမှ မျက်စောင်း ထိုး၍ ကြည့်လိုက်သည်။

ခဏတွင် ဝေသူချိန်၏ခားက ကန်လန်ဖြတ်ထားသော ဘယ်ဘက်လက်ခုံပေါ်သို့ ထောက်ခိုသွားပြီး ခားဦးက မြေသို့ တည့်တည့်ညွှန်လျက် ရှိသည်။

“ဟိတ်....”

ဝေသူချိန်က မြှောက်ထားသော ဘယ်ခြေထောက်ကို စောင့်နင်းရင်း လှန်လိုက်သည်။ တစ်ပြိုင်တည်းတွင် အောက်သို့

စိုက်နေသော ခားဦးက တလူးလူးလှန်တက်သွားကာ ယွန်မား ၏ ဆီးစပ်ဆီမှ အရက်အိုးဆီသို့ ယမ်းခါ၍ ဝင်သွားသည်။

ခားချက်မှာ ထူးဆန်း၍ လျင်မြန်သည့်ပြင် ထင်မထားသည့် နေရာကို တိုက်ခိုက်ခံရခြင်းဖြစ်၍ ယွန်မားမှာ သူ့အရက်အိုးကို ပထိခိုက်အောင် အသေအဖ် တိုင်းရှောင်ပျောက်ရသည်။

“ဗူး....ဗူး....အူး”

ယွန်မားမှာ လှုပ်ရှားမှုကြောင့် သီးသလိုဖြစ်သွားပြီး နှာခေါင်းတွင်းမှ အရက်များထွက်ကျလာသည်။

သို့တိုင် အရက်အိုးနှုတ်ခမ်းကို သူ့ပါးစပ်မှမခွာချေ။

“တတိယအကြိမ်ပြီးပြီဟေ့....နှစ်ကြိမ်ပဲ ကျန်တော့တယ်”

ရသေ မင်ယီက ထုံးစံအတိုင်း နက်ရှိုင်းသောအသံဖြင့် အော်လိုက်ပြန်၏။

ယခုတစ်ကြိမ်တွင်မူ ဝေသူချိန်က ဆိုင်းငံ့ခြင်းမရှိချေ။ သူက အရက်သီးသလို ဖြစ်သွားသောယွန်မားကို မိုးကြိုးမီးတောက် သိုင်းကွက်ဖြင့် ဆက်ဘိုက်ပင် တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။

ထိုသိုင်းကွက်မှာ အလွန်သွက်လက်သော သိုင်းကွက်ဖြစ်ရာ တပျပ်ပျပ်လှုပ်ရှားနေသော ခားချက်များက စက်ဝိုင်းသဏ္ဍာန် ဖွဲ့ယှက်လျက် ယွန်မား၏မျက်နှာဆီသို့ ဝင်ရောက်သွားသည်။

ယွန်မားလန်သွားပုံရသည်။

သူက အရက်အိုးကို အမြင့်ဆယ်ပေမျှသို့ ပင့်မြှောက်လိုက်၍ သူက ရုတ်တရက်ထိုင်ချလိုက်သည်။ ဝေသူချိန်၏ခားချက်များ ကျော်ဖြတ်ပြီးသွားကာမှ ဆတ်ခန်ပြန်သကာ သူ့အရက်အိုးကို ဖမ်းယူလိုက်ပြီး ပြန်မော့သောက်နေသည်။

ဝေသူချိန် စတင်တိုက်ခိုက်သည့်အချိန်မှစ၍ ယခုအကြိမ်မှာ အရက်အိုးနှုတ်ခမ်းနှင့် ယွန်မား၏ပါးစပ် ပထမဆုံးအကြိမ် ကင်းကွာ၍ ရှောင်တိမ်းလိုက်ရခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

“စတုတ္ထအကြိမ် ပြီးပြန်ပြီ၊ နောက်ဆုံးအကြိမ်ပဲ ကျန် တော့တယ်ဟေ့၊ ဒီတစ်ကြိမ် ပြီးလို့လားတော့ကွာ”

ဝေသူချိန်မှာ တည်ငြိမ်ဟန် ဆောင်ထားရသော်လည်း စိတ်ထဲတွင် တုန်လှုပ်နေချေပြီ။ သူ့အနေဖြင့် တကယ့်ထိတ်ထိတ် ကြဲ သိုင်းသမားဆိုးကြီးများနှင့် ရင်ဆိုင်နေရပြီဆိုသော အသိ ကြောင့် လေတဟူးဟူး တိုက်ခတ်နေသော ကွင်းပြင်ထဲမှာပင် သူ့ကိုယ်၌ ချွေးများရွှဲနေအောင် ထွက်လာသည်။

သို့သော် ယောက်ျားဟူသောစိတ်က သေကာမူ မာန်ချမည် သာဖြစ်ရာ ဝေသူချိန်၏စိတ်ထဲတွင် အစွမ်းကုန် တိုက်ခိုက်ရင်း အသေခံသွားမည်ဟု ကြုံးဝါးနေပြန်၏။

သူက နောက်ဆုံး တိုက်ခိုက်မှုအဖြစ် မိုးလုံးပြည့် လျှပ်စီး သိုင်းကွက်ဖြင့် တိုက်ခိုက်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ထိုသိုင်းကွက်မှာ သူတတ်မြောက်ထားသော ဓားသိုင်းပညာ တွင် အထက်မြက်ဆုံးနှင့် ကြောက်စရာအကောင်းဆုံး သိုင်း ကွက်ပင် ဖြစ်သည်။

“ကျား....”

ဝေသူချိန်၏ မာန်သွင်း အော်ဟစ်သံ ဆူညံသွားသည်။ ထို့နောက် သူ့ကိုယ်က စေ့ခနဲလေထဲသို့ ကြွမြောက်သွား ဇာ ဓားချက်များက ယွန်မား၏ ပတ်ပတ်လည်၌ သံကျန် ခြာ ဝန်းရံသကဲ့သို့ ယှက်ပြာသွားသည်။

ဓားချက်များမှာ အလွန်သွက်လက်သည်ဖြစ်ရာ ဓားရိပ်ပုံး နေသော ယွန်မားကိုပင် ပီပီသသ မမြင်နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေသည်။

ထို့နောက် အသွန်တို့တောင်းသော အချိန်အတွင်း ဝေသူ ချိန်မှာ ယွန်မား၏ ဘယ်ဘက်၌ နောက်ပြန် အနေအထားဖြင့် ကျရောက်သွားကာ မြေကြီးသို့ ခြေထောက်မိသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် နောက်ပြန်ဓားချက် နှစ်ချက်က ယွန်မား၏ မျက်နှာဆီသို့ ဝင်သွားပြန်သည်။

“ဖောင်....”

“ခွမ်း....”

ဓားဦးက အရက်အိုးကိုထိုးခွဲမိကာ မြေကြီးပေါ်သို့ ကျ ပြီး ကွဲသွားသည်။

အရက်အိုးယွန်မားသည် လန့်သွားပုံဖြင့် ခြေကားယား လက်ကားယား ရပ်နေပြီး အောက်ကျကဲ့သွားသော အိုးခြမ်း ကဲ့များကို နှမြေတသဟန်ဖြင့် ကောက်ယူပြီး ကြည့်နေ၏။

“ပဉ္စမမြောက် ဓားချက်ပြီးသွားပြီ”

ရသေ မင်ပီက အော်လိုက်သည်။

“ကျုပ် နိုင်တယ်”

ဝေသူချိန်က ပြန်အော်လိုက်သည်။

“ဘယ်မှာနိုင်လို့လဲ၊ သူ့ဘာမှမဖြစ်ဘူးကွ” လှံရှည်ဘယ်သန် ကျန်းယုက အော်ဟစ် ကန့်ကွက်လိုက် သည်။

“ခင်ဗျားတို့ မညှစ်နဲ့၊ သူ့အရက်အိုးကဲ့ကျသွားတာ ခင်ဗျား မမြင်ဘူးလား”

ဝေသူချိန်က အကြောက်အကန် ပြန်အော်သည်။
“အရက်အိုးကဲ့တာ သူ ခေါင်းကဲ့တာမှ မဟုတ်ဘဲကွ”
ရသေ့ မင်ယီကလည်း ပြောရင်းရွှေတိုးလာသည်။ ဝေသူချိန်
မှာ ဓားကိုပြင်ရင်း တာပြန်ပြောရမှန်း မသိဘဲ အသား
တဆတ်ဆတ်တုန်လာသည်။

သူက ဝိုင်းညစ်သော အဖြစ်ကြောင့် ဒေါသလွက်လာခြင်း
ဖြစ်သည်။

ထိုစဉ်....

“သွေးသောက်ကြီးမင်ယီ၊ ဒီပဲခူးမှာ ကျုပ်ရှုံးပါတယ်ဗျာ”
ခြေတစ်ဖက်ပြတ် အရက်အိုးယွန်မားက အလွန် ယူကျူးမေ
န့မြောတသဟန်ဖြင့် အရက်အိုးကဲ့ကို ကိုင်ထားရင်း ဝင်ပြော
လိုက်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့ ရှုံးရမှာလဲကွ၊ သူ့ဓားချက်က မင်းအသား
ကို နှမ်းစေ့လောက် ပွန်းသွားလို့လား၊ မင်းမရှုံးဘူးကွ”
ရသေ့ မင်ယီက မျက်စိမှိတ်ပြီး အော်သည်။

“မရှုံးရင်လဲ သရေထားလိုက်ဗျာ”

ယွန်မားက စိတ်မရွည့်သလို အော်ဟစ်လိုက်သည်။ ရသေ့
မင်ယီမှာ သူ့လူကိုယ်တိုင်ကပြောနေပြီဖြစ်ရာမျက်နှာနီလာပြီ....

“ဒါဖြင့်ရင် မင်းအမေနာမည် ပြောခဲ့ရမယ်”

ပြောလိုက်သည်။ ဝေသူချိန်လည်း မျက်နှာနီရဲသွားသည်။

“ခင်ဗျား အလွန် ညစ်ပတ်စုတ်ပဲ တဲ့ လူကြီးပဲ၊ သူ့ကိုယ်
တိုင်က ရှုံးပါတယ်ပြောတဲ့ဟာကို ခင်ဗျားက ဘာဖြစ်လို့
ပြီး ညစ်ပတ်ရတာလဲ”

“တို့က ခိုင်ကွ၊ မင်းတို့ပဲကို ကြီးကြပ်နေတာ”
လှံရှည်ဘယ်သန် ကျန်းယုက ဝင်ပြောလိုက်သည်။
“ခင်ဗျားတို့ အလကားခိုင်တော့”

“ဘာကွ....ဒီကောင် တော်တော်လူဝါးဝတဲ့အကောင်”

ကျန်းယုက ဘယ်လက်ဖြင့် ကိုင်ထားသော လှံရှည်ဖြင့်
ပြောရင်း ထိုးချလိုက်သည်။ ဝေသူချိန်က သတိထားနေသည်
ဖြစ်ရာ ညာခြေတစ်လှမ်း ဆုတ်၍ ဓားဖြင့် ပက်ထုတ်လိုက်
သည်။

သို့သော် ဓားသွားက လှံရိုးကိုမထိမီ ကျန်းယုက သူ
လှံရှည်အရိုးကို ညာလက်ဖြင့်ရိုက်ချလိုက်ကာ ဆင့်၍ ထိုးလိုက်
ပြန်သည်။

“အာ....”

လှံသွားက ဝေသူချိန်၏ဘယ်ဘက်ပေါင်တွင်းသို့သုံးလက်မ
နီးပါးမျှ စူးဝင်သွားသည်။

သွေးများ ငေါက်ခနဲထွက်လာကာ ညွတ်ကျသွားသည်။
သို့သော် ဝေသူချိန်က သူ့ကိုယ်သူတင်းလျက် ပြန်၍ဆန့်ဆန့်ရပ်
လိုက်သည်။

သို့သော် သူ့ခေါင်းထဲတွင် မိုက်ခနဲမှူးသွားသည်။ ဓာတ်ရာမှ
နာကျင်ခြင်းမှာ ရိုးရိုးနာကျင်ခြင်း မဟုတ်။ အဆိပ်ကြောင့်
မီးစနှင့်ထိုးသလို ဆိုးရွားစွာနာကျင်ခြင်းဖြစ်သည်။

သတိထားနေရင်းပင် ဝေသူချိန် ညွတ်ကျသွားကာ ပုံလျက်
သား လဲကျသွားသည်။

“မင်း ဒီလိုလုပ်ပြီးရင်တော့ တစ်ခါတည်း လက်စတုံးမှဖြစ် လိမ့်မယ်၊ ဒီအကြောင်း သိုင်းလောကမှာ ပျံ့လွင့်သွားရင် တို့ မျက်နှာပြရဲစရာ မရှိတော့ဘူး”

ရသေ့ မင်ယီ၏အသံ ကြားရသည်။

“ဒါများ ဘာခဲယဉ်းတာလိုက်လို့ကွာ”

လှံရှည်ဘယ်သန်ကျန်းယုက သူ့လှံရှည်ကို မြောက်လိုက် သည်။

ထိုအခိုက်တွင် ဝေသူချိန်မှာ သူ့ကိုယ်ပေါ်သို့ ကျရောက် လာမည့် လှံချက်ကိုစောင့်ရင်း အကြိတ်ထားလိုက်သည်။ သို့သော် ဆိုးရွားသောဝေဒနာကြောင့်သူသတိလစ်သွားတော့ သည်။

လှံရှည်ဘယ်သန် ကျန်းယုသည် သတိမေ့သွားပြီဖြစ်သော ဝေသူချိန်၏ ညာဘက်နံစောင်းနေရာသို့ လှံရှည်ကိုမြှောက် ကိုင် ချိန်ရွယ်ရင်း....

“အမှန်တော့ ဒီလှံချက်ကအပိုပဲကွာ၊ ခုန လှံချက်နဲ့တင် အဆိပ်တက်ပြီး ဒီကောင်သေမှာ”

အပိုအလုပ်ကို လုပ်ရမည်ကဲ့သို့ပြောလိုက်သည်။

“ပိုပြီးသေချာတာပေါ့ကွာ”

ရသေ့ မင်ယီက သူ့ဆံပင်များကိုကုတ်ဖွင့်ရင်း ပြောလိုက် သည်။

ကျန်းယုက လှံရှည်ကိုထိုးစိုက်ချလိုက်သည်။

“ထောက်....”

လှံသွားက သူ့ချိန်ရွယ်ထားသောနေရာမှ လွဲချော်၍ လဲကျနေသော ဝေသူချိန်၏ဘေးဘက် မြေကြီးထဲသို့ လှံသွား တစ်ဝက်မျှ စူးနှစ်ဝင်သွားသည်။

“ဟာ....ဒီဝက်စုတ် ဘာဖြစ်လို့ချော်ထိုးရတာလဲ”

ရသေ့ မင်ယီကပြောလိုက်ရင်း ဘယ်သန်ကျန်းယု၏မျက်နှာ ကို ကြည့်လိုက်သည်။ ကျန်းယု၏မျက်နှာပေါ်တွင်မူ ဇေဝ ဇေဝါ အသွင်မျိုး စိုးမိုးနေသည်။ သူ့အတွက် ဤလှံချက် လောက်မှာ မျက်စိမှိတ်ထားရင်လည်း မလွဲနိုင်။ သူသည် ညွှကြီးအမှောင်ထဲတွင်ပင် ပေတစ်ရာ့ငါးဆယ် အကာအကွယ် ပြေးလွှားနေသော ယုန်တစ်ကောင်ကိုထိမှန်အောင် ပစ်နိုင်သူ ဖြစ်သည်။

ယခု သူ့လှံချက်ကို တစ်စုံတစ်ရာက ချုပ်ကိုင်လွှဲယူသွား သည်ဟု ထင်နေသည်။

ထိုအခိုက် လေက ထူးထူးခြားခြား ငြိမ်သက်သွားသည်။ တစ်ပြိုင်တည်းတွင် နှင်းခိုးနှင်းငွေ့များကဲ့သို့ အခိုးအငွေ့များက သူတို့တစ်စိုက်သို့ ပျံ့လွင့်လာသည်။

ထိုအခိုးအငွေ့များနှင့်အတူ အရိုးစိမ့်မျှသော အအေးခတ် လည်း တစ်ပြိုင်တည်း ပျံ့လွင့်လာပြန်၏။

ရှင်ပျက်တစ္ဆေသုံးပေော်တို့ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြသည်။

“တယ်ခက်တဲ့လူတွေပါလား၊ လူလုပ်တဲ့အလုပ်ကို လူမသိ ဘူးဆိုတာ ရှိပါ့မလား”

အလွန်သေးမျှင်စူးရှသောအသံ။

ရှင်ပျက်တစ္ဆေသုံးဖော်စလုံးကြားလိုက်ရသည်။ သုံးယောက်
စလုံး မျက်နှာတွင် သွေးမရှိတော့သလိုဖြစ်သွားသည်။ အခိုး
အငွေ့များက ပိုမိုသိပ်သည်းလာရာ အအေးခတ်ကလည်း
တစ်ခဲနက် ကြီးမားနက်ရှိုင်းလာ၏။

ရှင်ပျက်တစ္ဆေသုံးဖော်တို့ ဆောက်တည်ရာမရတော့၊
တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် တိုင်ပင်ပြီးကြသည့်အလား
တစ်ဟုန်ထိုး ထွက်ပြေးသွားကြသည်။

ခဏအတွင်း နှင်းခိုးနှင့်ငွေ့များပြယ်လာရာ မိုးတစ်ဖက်မှ
ထွက်လာသော အတိုးအိုတစ်ယောက်ကိုမြင်ရသည်။ ထိုအတိုးအို
သည် အဖြူရောင်ဝတ်စုံနှင့်ဖြစ်သည်။ ပွေးပွေးဖြူနေသော
မျက်ခုံးမွှေးများက မျက်လုံးကိုဖုံးလှုပ်တတ်နေသည်။

လျော့လျော့ပေါ့ပေါ့ခန့်မှန်းလျှင်ပင် အသက်ထကျော်ခန့်
ရှိမည်။

အတိုးအိုသည် တုံးလုံးလဲကျမေ့မြောနေသော ဝေသူချိန်ကို
ကြည့်လိုက်သည်။ ချက်ချင်းမှပင် အဆိပ်တက်နေကြောင်း
သိပုံရသည်။

အဆိပ်မပျံ့စေရန် သွေးကြောအချို့ကို ထိုးပိတ်လိုက်
သည်။

ထို့နောက် သတိမေ့နေသောဝေသူချိန်ကို ထိုအတိုင်ပင်
ထားခဲ့မည့်ပမာ ခါးဆန့်၍ပြန်ရပ်လိုက်သည်။

သို့သော် ထွက်မသွားသေးဘဲ တွေ့၍ရပ်နေသည်။ ခဏ
ကြာမှ...

“အင်း...အသက်တစ်ချောင်း ကယ်ကောင်းပါတယ်လေ”

တီးတိုးရေရွတ်လိုက်ကာ လဲကျမေ့မြောနေသော ဝေသူ
ချိန်၏ ဓားကို သူ့ဓားလွယ်ထဲသို့ ညှစ်လိုက်ပြီး ပွေ့ချိ၍ ပခုံး
ပေါ်သို့ တင်လိုက်သည်။

အတိုးဖြစ်သူက မြေးငယ်အား ပခုံးပေါ်သို့တင်လိုက်သည့်
ပမာပင် ဖြစ်သည်။

* * *

တရုတ်ပြည်မြောက်ပိုင်းရှိ နဂါးမောက်တောင်သည် မိုး
ကောင်းကင်သို့ ခေါင်းစွင့်စွင့်ထောင်နေသော နဂါးတစ်ကောင်
နှင့် အလွန်တူသည်။ ထိုနဂါးမောက်တောင်၏ တေးတွင်
ဖိုခုံလောက်ဆိုင်တည်ရှိနေသော တခြားတောင်များ ရှိကြသေး
သည်။ သို့သော် ထိုတောင်သုံးလုံးမှာ နဂါးမောက်တောင်
အောက်တွင် ခေါင်းလျှို၍နေကြသည့်ပမာရှိသည်။ နဂါး
မောက်တောင်ကား ထိုတောင်သုံးလုံး၏ အထက်တွင် ခေါင်း
ထောင် မာန်ဖိ၍ နေဘိသကဲ့သို့ရှိ သည်။ ထို့ပြင် ထိုနဂါးခေါင်း
သည် အခိုးအငွေ့များမှတ်ထုတ်ထားသကဲ့သို့ ဆယ်နှစ်ရာသီ
ပတ်လုံး တောင်ခိုးနှင့်တိမ်များ ယှက်ဆိုင်ဖုံးအုပ်၍လည်း
နေသေးသည်။

အမှန်အားဖြင့် ထိုနဂါးမောက်တောင်နှင့် ဝန်းရံနေသော
တောင်တစ်ခုသည် အလွန်မြင့်စောက်သော တောင်ကြီးများ
ဖြစ်ကြသည်။ ဆယ်နှစ်ရာသီပတ်လုံး ရေခဲများဖုံးအုပ်နေတတ်
သော စောင်ကြီးများလည်းဖြစ်သည်။ နှင်းမုန်တိုင်းများ
ပြင်းပြင်းထန်ထန် ကျရောက်တတ်သောအခါများ၌ ရေခဲတုံး
အစိုင်အခဲကြီးများသည် ဝက်ဝံရိုင်းအုပ်ကြီးများ ပြေးဆင်း
လာသကဲ့သို့ တောင်များပေါ်မှ ကျဆင်းလာတတ်သည်ဟု
ဆိုသည်။

ဤနဂါးမောက် တောင်စုပေါ်တွင် ဝက်ဝံရိုင်းအုပ်စုများ
လည်း ကျက်စားနေထိုင်သည်။ တောင်ဆိတ်များလည်း
အုပ်လိုက်ချိရှိသည်။ အလွန်ရှားပါး၍ ဆေးဖက်ဝင်သော
ကတိုးကောင်များလည်း ပျော်ပါးကျက်စားသည်။ တို့ထက်
ဤတောင်စု၏ အထက်ပိုင်းတွင် အလွန်တရာရှားပါး၍ ဆေး
ဖက်ဝင်သော မချစ်ဥခေါ် မုသေဆေးဥများ ရှိကြသည်။

သို့သော် ဤတောင်စုပေါ်သို့ မည်သည့်မုဆိုးနှင့် ပရဆေး
ရှာဖွေသူများမှ စွန့်စားတက်ရောက်ခြင်း မပြုရဲကြချေ။

အမှန်ကား ထိုလူများအနေဖြင့် တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မတက်
ရောက်ဖူး၍မဟုတ်။ လွန်ခဲ့သော နှစ်များစွာက အစွမ်းထက်
မြက်၍ စွန့်စားရှာဖွေလိုသော မုဆိုးများနှင့် ပရဆေးရှာဖွေ
သူများစွာတို့က ဤ နဂါးမောက် တောင်စုပေါ်သို့ တက်
ရောက်ရန် ကြိုးပမ်းခဲ့ကြဖူးသည်။

သို့သော် ဤသူများထဲတွင် တောင်အောက်သို့ ပြန်ရောက်
လာခဲ့သကဲ့သို့ တစ်ယောက်မျှ မရှိခဲ့ဖူးချေ။

ဤနဂါးမောက် တောင်စုသည် သူ၏ လျှို့ဝှက်မှုကြောင့်
သဘာဝအဖိုးတန် ပစ္စည်းများစွာတို့အား အစဉ်ဖုံးကွယ်ခြင်းခြံ
ထားလိုဟန် ရှိသည်။ သူတို့ အပေါ်သို့စွန့်စားတက်ရောက်ရှာ
ဖွေလာကြသော မုဆိုးနှင့်ပရဆေး ရှာဖွေသူတို့အား တောင်
တန်းများပေါ်တွင်ပင် ဝိညာဉ်အဖြစ် ရှင်သန်ခွင့်ပေးလိုက်
ကြလေသည်။

ဤကဲ့သို့သောအဖြစ်များ အလွန်များပြားလာသောအခါ
ဤနဂါးမောက်တောင်စုမှာ လူကိုမော့၍သာ ကြည့်ရုံကြည့်ရဲ
သောအဖြစ်၊ စည်းရုံးကာရံထားသော တောင်ကြီးများအဖြစ်
သီးသန့်ရပ်တည်ခွင့် ရရှိလာတော့သည်။ သို့ဖြင့် နှစ်ပေါင်း
များစွာ ကြာမြင့်လာသောအခါ၌ ဤနဂါးမောက်တောင်စု
ကြီး၏ လျှို့ဝှက်သိပ်သည်းမှု အစုစုတို့မှာ ပုံပြင်ပမာ ဖြစ်လာ
ခဲ့သည်။

အချို့က ဤနဂါးမောက်တောင်စုတွင် အပြင့်ဆုံးဖြစ်သော
နဂါးမောက်တောင်၏ အူကြောင်းလမ်းသည် လိုက်ခေါင်း
သဖွယ်ဖြစ်လျက် သမုဒ္ဒရာကြမ်းပြင်နှင့် ဆက်လျက်ရှိသည်ဟု ဆို
သည်။

ထိုဘက်၌ လိုက်ခေါင်းသဖွယ် ဖြစ်နေသော နေရာတွင်
နဂါးကြီးများ လာရောက်စုကျင်းပွဲကြ၍ ထိုမှ နဂါးငွေ့များ
သည် နဂါးမောက်တောင် အာခံတွင်းမှထွက်လျက်ရှိသည်ဟု ဆို
၏။ ထို့ကြောင့်သာလျှင် ဤနဂါးမောက် တောင်စုများ
ပေါ်သို့ တက်ရောက်သွားကြသူများမှာ နဂါးငွေ့သင့်ကာ

အမန်
ပျောက်ကင်းပြီး ပြန်မဆင်းနိုင်တော့ဘဲ သေဆုံးသွားကြရသည်
ဟု ဆိုသည်။

အချို့ကလည်း ဤနဂါးမောက်တောင်နှင့် အစုကို အလွန်
တန်ခိုးကြီးသော တောင်စောင့်နတ်ကြီးတစ်ပါးစောင့်ရှောက်
နေသည်ဟု ဆိုသည်။ ထိုတောင်စောင့်နတ်ကြီးမှာ အလွန်
အသန်အပြန်ကြိုက်၍ လူတို့၏အညစ်အကြေးများကို မဆိုထား
နှင့်၊ လူတို့၏ ကိုယ်ငွေ အနှံ့အသက်ကိုပင် မခံနိုင်ဟုဆိုသည်။
ထို့ကြောင့် သူ့စောင့်ရှောက်ရသော တောင်စုပေါ်သို့ တက်
ရောက်လာသော လူသားတို့အား ပြုစား၍ သေစေကာ
ဝိညာဉ်ဖြစ်သောအခါ၌ သူ၏ အစေအပါးအဖြစ် ဤတောင်စု
ကို စောင့်ရှောက်ထားစေသည်ဟု ဆိုကြပြန်၏။

ဤအဆို ဤစကားများကားယုံတမ်းဆန်၍ ရယ်စရာကောင်း
ချင် ကောင်းမည်။ ထို့သော် ထိုအဘိုးအို စကားတို့ကြောင့်
ဤတောင်စု၏ခြေရင်းသို့ သွားရောက်၍ရယ်မောလှောင်ပြောင်
ဝံ့သူကား မရှိသေးချေ။ ဤအစွဲအလမ်း များကြောင့်ပင်
ဤတောင်စုကို ပိုမိုကြောက်ရွံ့ လေးစားလာကြသူတို့သာလျှင်
တိုးပွားလာကြချေ၏။

အချို့ဆိုလျှင် မည်မျှ ကြောက်ရွံ့သည်ဆိုပါက ဤတောင်
များကို လူမတက်နိုင်သော တောင်များဟုပင် လွန်ကဲစွာဆို
လိုက်ကြချေသေးသည်။

အမှန်ကား ထိုသို့မဟုတ်ပါချေ။
အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဤတောင်စုတွင် အမြင့်ဆုံးဖြစ်
သော နဂါးမောက်တောင်၏ ခေါင်းသဏ္ဍာန် ဖြစ်နေသော

တောင်ထုတ်ပေါ်တွင် လူသားနှစ်ယောက် ရှိနေသောကြောင့်
ဖြစ်သည်။

ထိုလူသား နှစ်ယောက်သည် နဂါးအောက်မေးသဏ္ဍာန်
ပေါ်မှနေ၍ အောက်အဝေးသို့ ငေးကြည့်နေကြသည်။

ထိုအချိန်မှာ တောင်၏သုံးပုံနှစ်ပုံ အမြင့်ဆုံးမှစ၍ အောက်
ဘက်ပိုင်းတွင် မိုးရွာနေသောအချိန် ဖြစ်သည်။ မိုးရွာနေသည်
ကို အပေါ်ဘက်မှ ကြည့်ရသည်မှာ လွန်စွာ ဆန်းကျယ်သော
အစတူးနှင့်အတွေ့ကို ရရှိစေသည်။ ကင်းမြီးကောက်ထောင်၍
ကမ္ဘာလောကကို ကြည့်ရသည်ထက်လည်း ပိုမိုဆန်းကြယ်
သည်။

တောင်အောက်ဘက်တွင် သစ်ပင်များ လှုပ်ရှားယိမ်းထိုး
နေလိမ့်မည်။ မိုးစက်များ စိပ်စိပ်သည်းသည်း ရွာကျနေလိမ့်
မည်။ အပေါ်ဘက်တွင်မူ ကောင်းကင်သည် ကြည်လင်လျက်၊
နေခြည်သည် ဝင်းလက်လျက်၊ မိုးငွေ့ မိုးနံ့သာလျှင် အပေါ်သို့
လျှံတက်လာသည်။

“ဟိုဘက်နားကို ကြည့်လိုက်စမ်း”

အဘိုး ဟွာဘယ်ဖုန်ကပြောရင်း လက်ညှိုးဖြင့် ညွှန်ပြလိုက်
သည်။

ထိုအခိုက် အဘိုးဟွာဘယ်ဖုန် ညွှန်ပြရာ အောက်ဘက်တွင်
တိမ်စိုင့်ညိုညိုတစ်ခု လှင့်ပျောသွားနေရာ မြင်ကွင်းကိုကွယ်သွား
သည်။

ခဏကြာမှ တိမ်စိုင့်လွန်မြောက်သွားသည်။

“မြင်ရဲ့လား၊ အဲဒီမှာ ဖြူဖြူအပြင်ကြီး ရွှေလျားသွားနေ
တယ်။ စိမ်းစိမ်းညိုညိုအစက်ကလေးတွေက ထင်းရှူးပင်ကြီး
တွေ၊ ဟော...ကြည့်ကြည့်၊ ဖြူဖြူအပြင်ကြီးက တိုက်ချသွားလို့
စိမ်းစိမ်းညိုညိုအစက်ကလေးတွေ ပျောက်သွားပြီ တွေ့ရဲ့လား၊
အဲဒါ မိုးရေကြောင့် ရေခဲပြင်ကြီးတွေ ရွှေလျားသွားတာ၊
ထင်းရှူးပင်ကြီးတွေကို တိုက်ချသွားတယ်။ ဒီကနေကြည့်နေလို့
ရွှေနေတယ်လို့ထင်ရတာ၊ အဲဒီမှာက တောင်ဆိတ်တစ်ကောင်
ပြေးလို့မလွတ်တဲ့အချိန်အဟုန်နဲ့ ကျဆင်းနေတာ၊ ဒီရေခဲပြင်ကြီး
ဟာ အောက်ဘက်ကို နိမ့်ဆင်းသွားလေ အချိန်ကောင်းလေပဲ၊
တွေ့သမျှကို တိုက်ချသွားမယ်၊ ဘာဆိုဘာမှ ချန်မထားဘူး”

ဖြူဖြူအပြင်ကြီး အောက်ဘက်သို့ ရွှေလျားသွားသည်ကို
မြင်နေရသည်။

ဝေသူချိန်က ဘာမျှမပြောဘဲ ငေးနေသည်။
“ဒါကြောင့် ပြောတာပေါ့၊ လူကလေးကို မိုးကုန်မူပဲ
ပြန်လို့ရမယ်လို့”

“ဒီတောင်တွေပေါ်မှာက နွေဘက်မှာထက် မိုးဘက်မှာက
ပိုပြီး အန္တရာယ်များတယ်။ နွေဘက်မှာ ရေခဲတွေပျော်တယ်
ဆိုပေမယ့် ရာသီဥတုက အမြဲအေးနေတာဆိုတော့ ရေခဲပြင်
ဟာ အက်ကြောင်းထုထင်ရုံပဲ၊ မိုးတိုင်းဘက်မှာကတော့ တောင်
ပြိုမယ်၊ ရေခဲပြင်တွေပြိုကျမယ်၊ နေရာတကာမှာ အချို့အက်
ကြောင်းကြီးတွေ ဖြစ်နေမယ်၊ ဘယ်နေရာမှာမဆို မမျှော်လင့်
တဲ့ အပြောင်းအလဲတွေရှိနေမယ်၊ ပေတစ်ထောင်လောက်ထိရှိ
တဲ့ ရေခဲပြင်ကြီးဟာ ဖျတ်ခနဲ ကွဲအက်ပြီး ရောမချောက်ကြွ

တစ်ခုဖြစ်သွားမယ်၊ အဲဒီလို အက်ကြောင်းကြီးထဲကို ကျသွား
ပြီဆိုရင်တော့ ကျောက်တုံးတစ်တုံးတောင် ကြွေမှုပျက်စီးသွား
မှာပဲ လူကလေးရေ၊ ဒီတောင်ပေါ်မှာ အအေးဒဏ်ရာကလွဲလို့
အန္တရာယ်အကင်းဆုံးဟာ ဆောင်းတိုင်းအချိန်ပဲ၊ ဆောင်းတိုင်း
မှာတော့ နှင်းတွေက အထပ်ထပ်ကျလာပြီး ရေခဲထူက မိုပို
ထူလာမယ်၊ ဒါပေမယ့် အန္တရာယ်မရှိဘူးဆိုလို့ ပေါ့ပေါ့တော့
မထင်နဲ့ဦး၊ အလွန်ရက်စက်ရန်လိုတဲ့ ဝက်ဝံရိုင်းအုပ်တွေဟာ
တောင်ပေါ်မှာ အုပ်စုလိုက် သွားလာနေကြတယ်၊ ဒီအန္တရာယ်
အပြင် ဆောင်းတိုင်းအခါမှာ အအေးဒဏ်ကြောင့် နှင်းကန်း
တတ်သေးတယ်ကွယ်”

“နှင်းကန်းတယ်၊ ဟုတ်လား အဘိုး”

“ဝေသူချိန်က သံယောင်လိုက်လိုက်သည်။

“အေး...နှင်းကန်းတတ်တယ်၊ နှင်းကန်းတယ်ဆိုတာက
အအေးဒဏ်ကြောင့် မျက်လုံးတွေက ငါးမျက်လုံးလို သေသွား
တာ၊ ဘာမှမမြင်ရတော့ဘူး၊ အဲဒါကို အမှုမဲ့ အမှတ်မဲ့
နေလို့မရဘူး၊ မဖြစ်မနေကို ကာကွယ်ထားရတယ်”

“မျက်လုံးကို ဖုံးထားရတာလား အဘိုး”

ဝေသူချိန်က မေးလိုက်ရာ အဘိုးဟဲ့ဘယ်ဖုန် ပြုံးသည်။

“မျက်လုံးကိုဖုံးထားရင် ဘယ်မြင်ရတော့မလဲလူကလေးရဲ့၊
မျက်ခွံနဲ့ မျက်လုံးပတ်လည်မှာ ပျားရည်နဲ့ ကစားဆီကိုသုတ်ပြီး
ကာကွယ် ထားရတယ်ကွယ်၊ အဲဒါမှ အအေးဒဏ်ကြောင့်
မျက်လုံးအကြောတွေ မလှုပ်ရှားတော့ဘဲ ကန်းသွားတဲ့
အန္တရာယ်ကို ကာကွယ်နိုင်တယ်”

“အင်း...သဘာဝအန္တရာယ်ဆိုတာတွေတာကလဲ တစ်ပင်ပဲနော် အဘိုး”

“သဘာဝဆိုတာကလိုက်လျောညီထွေနေတတ်ရင်အန္တရာယ် မဟုတ်ပါဘူး လူကလေးရွဲ့၊ ဆန့်ကျင်လှုပ်ရှားမှုသာ သဘာဝ က အန္တရာယ်ပြုတာပါ”

ထိုစကားကို ဝေသူချိန် နားမလည်ချေ။

“လူကို အန္တရာယ်အပြုဆုံးသူဟာ လူပါပဲကွယ်”

ထို့နောက် အဘိုးဟွာဘယ်ဖုန်က သက်ပြင်းချသည်။ ခဏ ကြာသောအခါ...

“ကဲ...ဂူထဲကိုပြန်ကြရအောင် လူကလေးရေ၊ မင်းလဲ မနက်စာစားပြီးရင် အတွင်းအားကျင့်စဉ်အတိုင်း ကျင့်ရဦး မယ်နော်၊ မိမိ မိုးခိုနေတဲ့အချိန် အဘိုးဆီက ပညာကိုရနိုင် သမျှ ယူသွားပေါ့ကွယ်”

အဘိုးဟွာဘယ်ဖုန် ပြန်လျှောက်သွားရာ ဝေသူချိန်က နောက်မှ လိုက်သွားသည်။

ဂူမှာ နဂါးပါးစပ်ပေါက်ပင်ဖြစ်သည်။ ဂူမှာ အဝကျယ်၍ အတွင်းဘက်သို့ ကျဉ်းမြောင်းသွားရာ ပေတစ်ရာကျော်ခန့်သို့ ရောက်သောအခါ လူတစ်ယောက်ပင် မဝင်သာတော့သော အက်ကြောင်းရာတစ်ခု အဖြစ်သာရှိတော့သည်။ ထူးဆန်းသည့် ကား ထိုအက်ကြောင်းရာအတွင်းမှ အပူငွေ့များထွက်နေ သဖြင့် ဂူအတွင်း၌ အပြင်ဘက်နှင့် ဆန့်ကျင်စွာ အပူခတ်ရှိနေ သည်။

ထို့ပြင် ဂူတွင်း၌ ထင်းရှူးပင်စည်ပိုင်းကြီးများနှင့် ဖိုကား သော မီးဖိုကြီးရှိသည်။ မီးဖိုအထက်မျက်နှာကြက်တွင် ဝက်ဝံ နှင့် တောင်ဆိတ်သားများကို ဖျင်၍ အတွဲကြီးများပြုလုပ်ပြီး ဆွဲထားသည်။ ပျားသလက် ပျားရည်၊ မချစ်ဥ စသည်တို့က လည်း အလှုံ့ပယ်ပင် ထိုအရာများမှာ မိုးတွင်းစာဖြစ်သည်။ ထို့အပြင် ထိုတောင်ပေါ်၌ မြက်နှင့် အလွန်တူသော အပင် တစ်မျိုးဖြစ်သည့် အနည်းငယ်ချဉ်သော အရသာရှိသည့် အသားခြောက်နှင့် တွဲဖက်စား၍ကောင်းသည်။ တောင်ထိပ် တွင် ရှားပါးသည်မှာ ဆားဖြစ်သည်။ ဆားအဖြစ် ဝါးရွက်ကို ပြာချ၍ အရည်ကြည်စစ်ပြီးသုံးရသည်။

ဝေသူချိန်မှာ တစ္ဆေသုံးဖော်တို့လက်မှ အဘိုးဟွာဘယ်ဖုန် က ကယ်တင်လာပြီး ခရီးတစ်လျှောက်လုံး သတိမေ့လာခဲ့သည့် အပြင် ဤတောင်ပေါ်သို့ရောက်ပြီး နှစ်ရက်ကြာမှသတိရ သည်။ အဘိုးဟွာဘယ်ဖုန်ကုသပေး၍ဖြစ်သည်။

သတိရပြီးသုံးရက်သောက်အထိ အိပ်ရာမှမထနိုင်။ လူမှာ အလွန်ပိန်ချိုးသွားခဲ့သည်။ သို့သော် အဘိုးဟွာဘယ်ဖုန်က အလွန်အစွမ်းထက်သောဆေးများဖြင့် ကုသပေးခဲ့ရာ လျင်မြန် စွာ အားအင်ပြည့်ဖြိုးလာသည်။

တောင်ထိပ်ပေါ်တွင် လေသန့်ရေသန့်နှင့် ဆေးဖက်ဝင် ပျားရည်၊ တောင်ဆိတ်သား၊ ဝက်ဝံသားနှင့် မချစ်ဥများကို အလှုံ့ပယ်စားသောက်နေရရာ ဆယ်ရက်မျှ ကြာသောအခါ မူလကထက်ပင် အားအင်ပြည့်ဖြိုးသော အနေအထားသို့ ရောက်ရှိလာသည်။

ထိုရက်များအတွင်း အဘိုးဟွာဘယ်ဖုန်သည် ဝေသူချိန်အား မိခင်က သားငယ်ကိုပြုစုသကဲ့သို့ ပြုစုခဲ့သည်။ သို့သော် အဘိုးဟွာဘယ်ဖုန်၏ မျက်နှာပြင်ပေါ်ဝယ် ဝမ်းသာရွှင်မြူးခြင်း၊ ဝမ်းနည်းကြေကဲ့ခြင်းစသည့် စိတ်၏ ခံစားချက်များဟူ၍ ဘယ်သောအခါမျှရှာမတွေ့။ ရှည်လျားသော မျက်ခုံးမွှေးဖြူဖြူများ၏အောက်မှ မျက်လုံးများမှာ အမြဲတမ်း တည်ငြိမ်လျက်သာ။ ဘယ်သောအခါမျှ ထိုမျက်လုံးများက ခံစားချက်နှင့် ဆန္ဒကိုဖော်ပြခြင်းမပြု။

ထို့အပြင် အဘိုးဟွာဘယ်ဖုန်သည် ဝေသူချိန်၏အကြောင်းကိုလည်း မေးမြန်းစုံစမ်းခြင်းမပြုချေ။

သို့သော် ဝေသူချိန်ကျန်းမာလာသောအခါ အဘိုးဟွာဘယ်ဖုန်က ပြောပြလိုက်သည်။

“မင်းရှဲ့ခင်းသိုင်းပညာဟာ အဆင့်အတန်း အတော်မြင့်တယ်ကွယ်။ လျှပ်စီးသက်တန်းခင်းသိုင်းပညာလို့ ခေါ်တယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်ပေါင်းသုံးဆယ်ကျော်လောက်က သိုင်းလောကမှာ ကျော်ကြားခဲ့တဲ့ ကျူရန်ဘဆိုတဲ့ သိုင်းသမားတစ်ယောက်အတီထွင်ခဲ့တဲ့ ခင်းသိုင်းပညာပဲ။ သူ့နောက်(၁၀)နှစ်လောက် ကြာပြီး လင်ရှုံးနင်ဆိုတဲ့ ခင်းသိုင်းသမားတစ်ယောက် ပေါ်ထွန်းခဲ့သေးတယ်။ သူ့ရဲ့ အမြဲတေခင်းသိုင်းဟာ လျှပ်စီးသက်တန်းခင်းသိုင်းထက် ပိုမိုပြီးထက်မြက်တယ်လို့ အဆိုရှိကြတယ်။ အဘိုးကတော့ အဲဒီအချိန်မှာ ဒီတောင်ပေါ်ကိုရောက်နေလို့ မမြင်လိုက်ရဘူး။ ကျူရန်ဘရဲ့ လျှပ်စီးသက်တန်းခင်းသိုင်းကိုတွေ့ အဘိုးမျက်မြင်တွေ့ခဲ့ရတယ်။ ကျူရန်ဘဟာ

လူကောင်းတစ်ယောက်ပါ။ ဒါပေမယ့် သူ ကယ်တင်စောင့်ရှောက်ခဲ့တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ အဆိပ်ခတ်လုပ်ကြံမှုကြောင့် အသက်ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ သေဆုံးခဲ့ရတယ်။ သူက တစ်ကိုယ်တော်သိုင်းသမားဆိုတော့ သူ့ပညာဆက်ဟာ ကုန်ဆုံးသွားပြီလို့ ထင်ခဲ့ရတယ်။ အခု မင်းဆီမှာ ပြန်တွေ့ရတာပဲ”

“ဒါပေမယ့် မင်းတတ်တဲ့ လျှပ်စီးသက်တန်း ခင်းသိုင်းဟာ အကုန်မဟုတ်သေးဘူး။ ကျူရန်ဘရဲ့ လျှပ်စီးသက်တန်း ခင်းသိုင်းဟာ ဒီထက်မက ကျယ်ပြန့်နက်ရှိုင်းတယ်။ အမှန်အားဖြင့် လူကလေးအနေနဲ့ အတွင်းအားလဲ နက်ရှိုင်း ထက်မြက်မယ်။ ကျူရန်ဘရဲ့ လျှပ်စီးသက်တန်း ခင်းသိုင်းကိုလဲ အကုန်အစင်တတ်ကျွမ်းမယ်ဆိုရင် မင်းရင်ဆိုင်ခဲ့တဲ့ ရှင်ပျက်တစ္ဆေသိုးဖော်နဲ့ တစ်ပြိုင်တည်းတိုက်ခိုက်ရင်တောင် ကြောက်စရာမရှိဘူး”

“အဘိုးက လျှပ်စီးသက်တန်း ခင်းသိုင်းပညာကို တတ်သလား”

ဝေသူချိန်က မျှော်လင့်တကြီး မေးမိခဲ့သည်။

“အဘိုး မတတ်ပါဘူးကွယ်”

အဘိုးဟွာဘယ်ဖုန်က ညှစ်သာစွာ ပြောသည်။

“အဘိုးက ဒီတောင်ပေါ်မှာ နှစ်ပေါင်း သုံးဆယ်ကျော်လောက် တစ်ယောက်တည်း နေလာခဲ့ရတော့ သဘာဝနဲ့ အကာအရံ အတားအဆီးမရှိဘဲ ထိခွင့်ရခဲ့တယ်လေ။ ဒီမှာ သဘာဝရဲ့ ပင်မသဘောတရားတွေကို လေ့လာရင်းနဲ့ မူလဘူတဆိုတဲ့ သိုင်းပညာတစ်ရပ်ကို စမ်းသပ် တီထွင်ခဲ့တာ

နှစ်ပေါင်းနှစ်ဆယ်လောက် ကြာခဲ့တယ်။ အဘိုးဟာအရင်က
ရေခဲငွေ့လက်သီးသိုင်းကိုတတ်မြောက်ခဲ့သူပါ။ အတတ်ပညာတို့
သဘောက ဆုံးတယ်လို့မရှိဘူးလေ အဆန်းထွင်ရင်းနဲ့ အရိုးခဲ
ပြန်ဆောက် သံသရာတွေ လည်နေခဲ့တာ။ သိုင်းလောကမှာ
တောင်တစ်လုံးသည် တခြားတောင်တစ်လုံးထက် မြင့်၏ဆိုတဲ့
ကောလိပဲ အမြင့်ဆုံးဆိုတာ မရှိနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေခဲ့ကြတယ်။
တကယ်တကယ်မှာ လူရဲ့အလိုလောဘ မသတ်နိုင်သရွေ့ ကာလ
ပတ်လုံး ဘယ်တော့မှဆုံးမှာလဲ မဟုတ်ပါဘူး။ အင်မတန်
သံဝေဂရစရာကောင်းတယ် လူကလေးရယ်”

ထိုကောကြောင့် မူလဘူတဆိုတဲ့ သိုင်းပညာကို သင်ကြား
ပေးပါရန် တောင်းပန်မည့်ဝေသူချိန်မှာ တူဆိုင်းတွေဝေသွား
ခဲ့ပြန်သည်။

“ဒါပေမယ့် လူဟာလူပါပဲကွယ်။ သစ်ပင်တစ်ပင်ဟာ သူ
မသေခင်ကတည်းက မျိုးနှွယ်ဆက်ပွားကျန်ရစ်အောင် သဘာဝ
အလျောက် အားထုတ်လုပ်ဆောင်တယ်။ ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်
မြတ်ကြီးသော်မှ အလွန် ရနိုင်ခဲ့တဲ့တရားကို ကိုယ်တော်
တိုင် ရှာဖွေတွေ့ရှိပြီးတဲ့နောက် တရားရေအေး အမြှိုက်ဆေးကို
ဖြန့်ဝေတိုက်ကျွေးတော် မူရှာတယ်။ အဘိုးလဲ အဘိုးရှာဖွေ
တွေ့ရှိတဲ့ ပညာတစ်ရပ်ကို ချန်ရစ်ခဲ့ချင်တာပေါ့။ ဒါပေမယ့်
မာန်မာန်တရားဟာ လူသားတွေကို အမြဲတမ်းလောင်မြိုက်စေ
တယ်။ ကိုယ့်ကိုကိုယ် အမြဲလောင်မြိုက်နေတာထက် ကိုယ့်
ပတ်ဝန်းကျင်က လူသားတွေကိုပါ လောင်မြိုက်စေနိုင်တဲ့
ပညာတစ်ရပ်ကိုတော့ ကျောက်ခဲသလဲ ကြဲသလိုမကြဲနိုင်ကြဘူး”

ပေါ့ကွယ်။ အဘိုး လူရှာခဲ့တာကြာပါပြီ။ အခု လူကလေးကို
တွေ့တယ်။ အသုံးချတတ်ရင် လူကလေး ကံကောင်းတယ်
အသုံးမချတတ်ရင် အဘိုးဟာ လူမိုက်ဖြစ်ပြီ။ ဘာကြောင့်လဲ
ဆိုတော့ အဆိပ်ပင်ပျိုးဆိုတာကိုးကွယ်။ အဲဒီတော့လူကလေးက
အဆိပ်ပင်မဖြစ်ပါစေနဲ့”

ဝေသူချိန်မှာ ကြားလိုက်ရသောစကားကို မယုံမိ။ သူကသိ
သာသိရ၍ မရသောအဖြစ်ဖြင့် ပြန်ရမည် ထင်ထားခဲ့ရာမှ
ယခုတော့ အဘိုး၏ပညာကို ရပေတော့မည်။

“ကျွန်တော် ကတိပေးပါတယ်...အဘ၊ အဘပညာကို
မကောင်းသူပယ် ကောင်းသူကယ်တဲ့ နေရာမှာသာ အသုံးပြု
ပါမယ်။ အဘပညာနဲ့လူသားတွေရဲ့ကောင်းကျိုးသိုင်းလောကရဲ့
ကောင်းကျိုးကိုသာ ဆောင်ကျဉ်းသည်ပဲပါမယ်”

ဝေသူချိန်က အလေးအနက် သစ္စာပြုလိုက်သည်။
အဘိုးဟဲ့ဘယ်ဖုန်က သာဓုခေါ်သည်။
ထိုခန့်မှစ၍ အတွင်းအားပညာကို စတင်ပညာသင်ကြား
ပေးခဲ့လေသည်။

“တို့လူသားတွေက အသုံးပြုကြရာမှာ အပွင့် အသီး အခေါက်အသား အမြစ် ကိုယ်လိုရာယူသုံးကြသလိုပဲ ပညာရပ် အသီးသီးရဲ့ သဘောသဘာဝ မူလဘူတစွမ်းအင်တွေကို ကိုယ် လိုရာ ယူသုံးကြတဲ့သဘောသာ ဖြစ်တယ် ဆိုတာ လူကလေး စဉ်းစားမိလိမ့်မယ်။ ကိုယ့်စွမ်းပကား ကိုယ်အထင်ကြီးတဲ့ လူသားတွေအနေနဲ့က သဘာဝကို ကိုယ်လိုသလိုအသုံးပြုနေ တယ်လို့ ထင်ကြကယ်။ တကယ်က သဘာဝကသာလျှင် လူသား တွေကို သူလိုသလို ကြီးထွဲနေတာပဲ။ လူသားက မိုးရွာရင် နေပူရင် ထီးဆောင်းတယ်၊ နှင်းကျရင် အနှေးထည်ဝတ်တယ်၊ ဒါကို ဖန်တီးမှုလို့ထင်တယ်။ ဒါပေမယ့် တစ်ဖက်ကနေ တွေး ရင် သဘာဝကြီးကလူသားတွေကို ပူစေ၊ အေးစေ၊ ထိုင်စေ၊ အိပ်စေ လုပ်နေတာကော မဖြစ်ဘူးလား။

(၁၁)

“မူလဘူတဆိုတဲ့ သဘောကို ဖွင့်ဆိုရင်တော့ အင်မတန် ကျယ်ဝန်းလိမ့်မယ်လူကလေး၊ ဒီတော့အခြေခံအကျဉ်းလောက် ကိုပဲ တို့နှစ်ယောက် စဉ်းစားကြည့်ရအောင်။ သစ်ပင်တစ်ပင်ရဲ့ အပေါ်ပိုင်းဟာ ကိုင်းမ ကိုင်းသေး ကိုင်းမှား၊ အပွင့်အသီး စသည်ဖြင့် ဒါတွေအားလုံးဟာ ဖြာထွက်လာတဲ့ သဘောတွေ ချည်းပဲ။ ဒါတွေအားလုံးကို ထောက်ကူ ထားတာကတော့ ပင်စည်တစ်ခုတည်းပဲ ချိတယ်။ တစ်ခါ ဒီပင်စည်ကို ထောက်ကူ ကျားကန်ပေးထားတာက အမြစ်တွေ၊ ဒီအမြစ်တွေ ကုပ်တွယ် ပြီး ထားတာက ဘာလဲဆိုတော့ မြေကြီး။ ဒီလိုသွားတော့မှ မယ် မဟုတ်လား”

“တစ်ကမ္ဘာမှာ နေတစ်စင်း လတစ်စင်းရှိတယ်။ နေနဲ့ လဟာလဲ အပြိုင်မသဘူး။ တစ်ချိန်တည်းသာရင် ကမ္ဘာပျက် စီးမယ်။ အဲဒီ နေတစ်နေ့နဲ့ ညကို ဖန်တီးတယ်။ အပူကို ဖန်တီး တယ်။ အအေးကိုဖန်တီးတယ်။ မိုးရွာခြင်း၊ နေပူခြင်း၊ လေ တိုက်ခြင်း၊ နှင်းကျခြင်းတွေကိုလဲ ဖန်တီးတယ်။ အဲဒါတွေဟာ မူလဘူတ အခြေခံသဘောတရားပဲ။

“ဒီတော့ ဒါတွေအားလုံးရဲ့ ပေါင်းခြုံမှု အားလုံးဟာ ကမ္ဘာမြေကြီးရဲ့ ရပ်တည်ဖြစ်ထွန်းမှုပဲ။ အားလုံးဟာ ကမ္ဘာ မြေကြီးရဲ့ ရပ်တည်ဖြစ်ထွန်းမှုကိုပဲ မှီတည်နေရတယ်။

“အင်း...ပြောရင်းနဲ့ ကျယ်လာပြီ၊ ဒီတော့ အဘိုး တီထွင်တဲ့ မူလဘူတသိုင်းပညာရဲ့ သဘောကိုပဲ ပြန်ကောက် မယ်ကယ်။

“မူလဘူတသိုင်းပညာရဲ့ အဓိကအချက်ဟာ ဖြာထွက်လာ တဲ့ အကိုင်းအခက် ဆိုတာတွေကို အဓိကမထားဘဲ ပင်မကို ပင်စည်ကို အဓိကထားတဲ့သိုင်းပညာ၊ သဘောပေါက်အောင် ပြောရရင် ဖြာထွက်လာတဲ့ ဝေးချက်တွေကို အားမပြုဘူး၊ ပင်မဖြစ်တဲ့ဝေးကိုင်းတဲ့လက်ကိုပဲ အဓိကထားတဲ့သိုင်းပညာပါပဲ။

“ဒီလိုပြောလို့ လွယ်လွယ်ကလေးလို့မထင်လိုက်နဲ့လူကလေး ဝေ၊ ဝလုံးရဲ့အစကိုရှာရသလိုပဲ ဒီပညာရပ်ဟာခက်ခဲပါတယ်၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ လောကရဲ့ သဘာဝကိုက အရိုးကို အရွက်ဖုံးတဲ့သဘော ဆောင်နေလို့ပါပဲကွယ်”

အဘိုးဟွာဘယ်ဖုန်သည် ညတိုင်းလိုပင် မူလဘူတ သိုင်း ပညာ၏ သဘောတရားများကို နည်းနည်းချင်းသင်ကြားလေ သည်။

အပိုင်းကမူ ဝေသူချိန်မှာ အဘိုးဟွာဘယ်ဖုန် ပို့ချသော သဘောတရားများကို နည်းနည်းမျှပင်နားမလည်ချေ။ စိတ်ဝင် စားမှုလည်း မရှိခဲ့ချေ။ သို့သော် လက်တွေ့နှင့်တွဲ၍ သင်ကြား လာရသောအခါတွင်မူ သဘောပေါက်ပြေလာသည်။ စိတ်ဝင် စားမှုလည်း ရှိလာသည်။

အတွင်းအားပညာလေ့ကျင့်ရာတွင်မူ ဝေသူချိန်မှာ အခြေခံ ရှိခဲ့ပြီးသားဖြစ်သည်။ သို့တိုင် အဘိုးဟွာဘယ်ဖုန်၏ လေ့ကျင့်မှု မှာ ပိုမိုပင်ပန်း၍ ထိထောက်မှုလည်း ရှိသည်။

လေ့ကျင့်မှုပုံစံကပင် အလွန်ထူးခြားသည်။ ပက်လက်လှန်၍ ခြေဖျားရွှေပိုင်းနှင့် ခေါင်းကိုထောက်၍ နေရသည်။ ပုံစံအားဖြင့် ဂဏန်းနှင့်တူသည်။

အစပိုင်းတွင် ဦးစေရများကျိန်းစပ်လျက် ခါးအလွန်နာ သည်။ တည်ငြိမ်မှုရှိစေရန် လက်ထောက် အားယူရသည်။ သို့သော် (၁၀) ရက်ခန့်ကြာသောအခါ လက်ထောက်စရာ မလိုတော့ဘဲ ခေါင်းနှင့် ခြေဖျားထောက်အားဖြင့်ပင် ရပ်တည် နိုင်စွမ်း ရှိလာသည်။ ရက်ပေါင်း (၂၀) ခန့် ကြာမြင့်လာ သောအခါတွင်မူ ထိုပုံစံအတိုင်း ကမင်းအိုးတစ်လုံးချက်ခန့် ကြာမြင့်သည်အထိ လေ့ကျင့်နေထိုင်နိုင်စွမ်း ရှိလာသည်။

တစ်လခန့် ကြာမြင့်လာသောအခါတွင်မူ ဗိုက်ပေါ်တွင် အချိန် (၁၅) ပိဏ္ဍာမျှလေးသော ကျောက်ခဲကိုတင်လျက်ပင် ထမင်းအိုးတစ်လုံးချက်ခန့် ကြာမြင့်သည်အထိ နေထိုင်နိုင်စွမ်း စိုးမြင့်လာသည်။

ဤနေရာတွင် ဤနဂါးမောက်တောင်ထိပ်ပေါ်၌ စားရ သော အစားအသောက်များ၏ ထောက်ကူမှုကလည်း အလွန် အကျိုးအာနိသင်ကြီးလှကြောင်း ချန်လှပ်ထား၍ မရချေ။

မြက်နှင့်တူသောအပင်များ၊ မချစ်ဥ၊ ပျားရည်၊ ပျားသလက် တောင်ဆိတ်နှင့် ဝက်ဝံသားကြပ်တင်၊ အညစ်အကြေးကင်းစင် သော နှင်းခဲကိုကျိုချက်၍ သောက်ရသောရေ၊ အားလုံးမှာ ထူးခြားသော အစားအစာများချည်းဖြစ်သည်။ ထို့ပြင် မနက် တိုင်း ပြင်းထန်စွာ ပြုလုပ်ရသော အသက်ရှူလေ့ကျင့်မှုကလည်း

အမောအပန်းခံနိုင်စေရန် ကြီးမားသော အထောက်ကို ပြုပေး
သွေးသည်။

လေ့ကျင့်မှုများကား တစ်နေ့ထခြား တိုးတက်ပြင်းထန်လာ
သည်။ လေ့ကျင့်ပြီးစအချိန်များ၌ ဝေသူချိန်မှာ လေးဖက်
ပစ်မတတ်ဖြစ်သွားတတ်သည်။ သို့သော် ရေနှေးဖြင့် တစ်ကိုယ်
လုံးကို ပွတ်တိုက်လျက် တောင်ဆိတ်ဆိတ်နှင့်ကတိုးဆိတ်ကို တစ်ကိုယ်
လုံး လိမ်းကျံကာ စားသောက်ပြီး အိပ်စက်ရာမှ နိုးလာသော
အခါတွင်မူ မှုနှေးကဲထက်ပင် အင်အားတစ်ဆ တိုးလာသည်ဟု
ခံစားရမြဲ။

အဘိုးဟွာဘယ်ဖုန်ကား ဝေသူချိန်ကို တိုး၍သာ လေ့ကျင့်
ပေးနေသည်။ အဘိုးလေ့ကျင့်ပေးနေပုံမှာ သံချောင်းကို မီး
ပြင်း ထိုက်လျက် ပေထက်တွင် တုသည့်နှယ်ဖြစ်သည်။

သို့ဖြင့် လေ့ကျင့်ခဲ့ရာ မိုးလယ်ပင် လွန်စပြုလာသည်။

ထိုအချိန်သို့ရောက်သောအခါ အဘိုးဟွာဘယ်ဖုန်က သူ၏
မူလဘူတ သိမ်းပညာနှင့်ပေါင်းစပ်၍ ဝေသူချိန် တတ်မြောက်
ထားသော လျှပ်စီးသက်တန် ဓားသိုင်းပညာကိုသင်ကြားပေး
သည်။ မူလက ဝေသူချိန်တတ်မြောက်ထားသော လျှပ်စီးသက်
တန်ဓားသိုင်းကွက်မှာ (၁၁) ကွက်မျှသာဖြစ်သည်။ အဘိုးဟွာ
ဘယ်ဖုန်က ထိုဓားသိုင်းကွက်ကို တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ပြုပြင်လျက်
နောက်ထပ် သိုင်းကွက် (၁၁) ကွက် ထပ်မံသင်ကြားပေးသည်။

တစ်လခန့် လေ့ကျင့်သင်ကြားပြီးနောက် စမ်းသပ်ကစား
ကြည့်ရာ ဝေသူချိန်မှာ သူ့ကိုယ်သူပင်မယုံ၊ စွမ်းအားကား
အံ့မခန်းပင်တည်း။

ထို့နောက်ပိုင်း မိုးကုန်ဆုံးသည်အထိ အချိန်များတွင်ကား
အဘိုးဟွာဘယ်ဖုန်နှင့် ပူးတွဲလေ့ကျင့်ရသည်။ ထိုအခါ သူ
စွမ်းအားကို အံ့မခန်း တိုးတက်လာသည်ဟုထင်ရသော ဝေ
သူချိန်မှာ အဘိုးဟွာဘယ်ဖုန်၏ သိုင်းစွမ်းရည်နှင့် အတွင်းအား
ကို အံ့မခန်းဖြစ်ရပြန်၏။

အဘိုးဟွာဘယ်ဖုန်၏ သိုင်းစွမ်းရည်နှင့် အတွင်းအားကား
လူလောကတွင် လူသားတစ်ယောက်အနေဖြင့် ရရှိပိုင်ဆိုင်နိုင်
လိမ့်မည်ဟု မထင်နိုင်လောက်သော စွမ်းရည်နှင့် အားမျိုး
ပေတည်း။

ထိုအကြောင်း ဝေသူချိန်က ပြောသောအခါ...

“မှတ်ထားလုက်လေးရဲ့၊ လူတစ်ယောက်အဖို့ မဖြစ်နိုင်တဲ့
အရာမရှိဘူးလို့ ပြောတဲ့စကားရှိတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဒီစကားဟာ
တကယ်တော့ ကြားလုံးသက်သက်ပါ။ လူတစ်ယောက်ဟာ
လူတစ်ယောက်လုပ်နိုင်တာထက် ဘာမှ ပိုမလုပ်နိုင်ဘူးကွယ်၊
ဒါပေမယ့် လူကလေးနားလည်ထားရမှာက ဘယ်လူသားမှ
မေးစကနေ သေတဲ့အချိန်အထိ လူသားတစ်ယောက်အနေနဲ့
လုပ်နိုင်သလောက်ကို အစွမ်းကုန် လုပ်မသွားကြဘူးဆိုတာပါ
ပဲကွယ်”

ထိုစကားမှာ ဝေသူချိန်၏နားထဲမှတစ်ဆင့် နှလုံးသားတွင်
သံမှိုနှက်သလို စွဲသွားသည်။

“လုပ်နိုင်သမျှလုပ်သွားတဲ့ လူသားဖြစ်ရမယ်ဟေ့”
ဝေသူချိန် ကြုံးဝါးလိုက်သည်။

“လူကလေး...ဟိုးတောင်ခြေကို ကြည့်လိုက်စမ်း၊ တော
တန်းကို မြင်ရုံမဟုတ်လား၊ ဒီကကြည့်ရင် လက်ညှိုးလောက်ပဲ
ထင်ရရှေ့နော်၊ တကယ်ကတော့ အဲဒီတောဟာ လူကလေးရဲ့
ကိုယ်ဖော့ပညာနဲ့ဆိုရင် တစ်နံနက်လောက် ဖြတ်ရလိမ့်မယ်
ကွယ်၊ ရိုးရိုးသာမန်လူတစ်ယောက်အဖို့ဆိုရင်တော့ တစ်ညနဲ့
တစ်နေ့ ပြင်းပြင်းနှင့်ရလိမ့်မယ်၊ အဘိုးဆိုလိုတာက ဘယ်
အရာမဆို ဘယ်ပြဿနာမျိုးမဆို ဝေးဝေးက ကြည့်ရင်တော့
ငယ်နေတာမျိုးပဲလို့ဆိုတာ၊ ဒီသဘောကိုသိရင် ပြဿနာ
တစ်ခုနဲ့ကြုံလို့ ဆုံးဖြတ်ရခက်ခဲနေတဲ့အခါ ဝေးဝေးကမှာကြည့်
တတ်လာလိမ့်မယ်၊ ဒီအခါမှာ အမှားအမှန်ဆိုတာကို လူ
ကလေး ခွဲခြားလာနိုင်လိမ့်မယ်”

“ပြီးတော့ ဒီတောင်ပေါ်မှာ အဘိုးမှာခဲပြောခဲ့တာတွေကို
မမေ့ပါနဲ့ကွယ်၊ အဘိုး ဒါပဲမှာလိုက်ချင်ပါတယ်”

အဘိုးဟွာဘယ်ဖုန်သည် တောင်အောက်ဆီသို့ ငေးကြည့်
ရင်း ပြည်းလေးညှင်သာစွာ ပြောနေသည်။

ဝေသုချိန်က အဘိုးဟွာဘယ်ဖုန်အား ဝပ်တူး၍ ရှိသေ့စွာ
ကန်တော့လိုက်သည်။

“သာဓု...သာဓု...သာဓု”
“နောင်နှစ် ဆောင်းဦးပေါက်မှာ အဘိုးဆီလာနိုင်အောင်
ကျွန်တော်ကြိုးစားပါ့မယ်”

ဝေသုချိန်က နင့်နေသောအသံကိုထိန်း၍ ပြောလိုက်
သည်။

အဘိုးဟွာဘယ်ဖုန်က သူ့ကိုပြန်မကြည့်။

“လူကလေး လူတစ်ယောက်အနေနဲ့ လမ်းတစ်လမ်းကို
နှစ်ခါပြန်လျှောက်လို့ရပေမယ့် အချိန်ကာလဆိုတဲ့ အပိုင်း
အခြားတွေကိုတော့ နှစ်ခါပြန်လျှောက်လို့မရဘူးကွယ်၊ လူ
ဆိုတာ ကိုယ့်လမ်းကိုယ်လျှောက်၊ သူ့လမ်းသူသွားပဲ၊ လက်ချင်း
တွဲတယ်ဆိုတာက သံသရာရေစက်ပါလို့၊ သံသရာရေစက်ကုန်
ရင် လက်ချင်းကြိုးနဲ့ချည်ထားလဲ ကွဲကြရတာပါပဲကွယ်၊ ဒါကို
ဝမ်းနည်းကြေကွဲနေလို့လဲ ဘာမှ အကျိုးမရှိနိုင်ပါဘူး”

“ကဲ...ကဲ...ငါ့မြေး တောင်အောက်ကို ဆင်းပေရော့...ခု
အချိန်က ဆင်းတာတောင် နောက်တစ်နေ့ နေ့လယ်လောက်မှ
တောင်အောက်ကိုရောက်မယ်ထင်တယ်၊ လမ်းမှာ သတိဝီရိယ
လဲထား၊ ယောက်ျားကောင်းဆိုတာ သတိဝီရိယထားရတယ်၊
သတိလဲပွားရတယ်၊ ဇွဲလဲခတ်နိုင်ရတယ်”

ထို့နောက် အဘိုးဟွာဘယ်ဖုန်က ကျောက်ဂူဘက်သို့လှည့်
လိုက်ကာ....

“လူကလေးအတွက်တော့ လုပ်ပေးစရာရှိတာ လုပ်ပေး
လိုက်ပြီ၊ ရွှေလျှောက်အဘိုးအတွက် အဘိုးလုပ်ရဦးမယ်ကွယ်၊
ငါ့မြေးသွားပေရော့၊ အဘိုးတရားထိုင်ချေရော့မယ်”
စကားအဆုံးတွင် ညှင်သာစွာ ထွက်ခွာသွားသည်။
ဝေသုချိန် ရှိန်လိုက်မိသည်။

အဘိုး ဂူတွင်းသို့ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်သွားမှ သူ့စောင့်
အောက်သို့ စတင်ဆင်းသည်။ ထိုအချိန်တွင် နံနက်ခင်း
ဆောင်းဦးနှင့်ပွင့်တို့ ဝေနေဆဲ။
ရွှန်းမြသောလေကလည်း အေးပါဘိသနှင့်။

လူတစ်ထောင်လျှင်တစ်ယောက် ဤနဂါးမောက် တောင်
ထိပ်သို့ရောက်ရန် ခဲယဉ်းပေလိမ့်မည်။

နဂါးမောက်တောင်ထိပ်ကား အထက်ကို မဆိုထားဘိ။
အဆင်းပင်လျှင် ခက်ခဲပင်ပန်းလှသည်။ ဝေသူချိန်မှာ ယခင်
အခါများကထက် အစစအရာရာတွင် သာလွန်တိုးတက်နေ
သည်မှန်စေ၊ ကျောက်ထုဝံ့ကျောက်စောင်း ကျောက်ထရံကြီး
များဖြင့် မြင့်မားမတ်စောက်လျက် နက်ရှိုင်းသော ချောက်
ကမ်းပါးကြီးတို့ဖြင့် ဖွဲ့ယှက်တည်ရှိနေသော နဂါးမောက်
တောင်အဆင်းလမ်းကို သတိကြီးစွာဖြင့် ခက်ခဲပင်ပန်းစွာ
ဆင်းခဲ့ရသည်။ လမ်းတွင် ဝက်ဝံရိုင်းအုပ်စုနှင့် သိုးကြိမ်မျှ
ဆိုင်ခဲ့ရသည့် ကိုယ်ဖော့ပညာမြင့်မားနေ၍သားလျှင် ထိုဝက်ဝံ
ရိုင်းများနှင့် အသက်လုတိုက်ပွဲ မဆင်နွှဲခဲ့ရခြင်းဖြစ်သည်။

အလွန် အေးစက်သော နှင်းခဲပြင်အစပ် လေကယ်ရာ
ကျောက်တောက်စောင်းအစပ်တွင် ကျင်းတူး၍ တစ်ညအိပ်ခဲ့ရ

သေးသည်။ ဤမျှကြမ်းတမ်းခက်ခဲသောလမ်းတွင် သတိလစ်
နေသောသူကို ပွေ့ချိထမ်းပိုး၍ တောင်ထိပ်အထိတက်ခဲ့သော
အဘိုးဟွာဘယ်ဖုန်၏ပညာစွမ်းကား ပြော၍မျှ ယုံနိုင်စရာမရှိ
ပါချေတကား။ ထို့ပြင် ကျေးဇူးတရားကလည်း ဘယ်၍မျှ
ကျေနပ်စရာမရှိပါချေတကား။

ဝေသူချိန်သည် စောင့်ခုလတ်တွင် တစ်ညနားပြီး၊ နောက်
မနက်နေထွက်ချိန်တွင် ဆက်လက်ဆင်းခဲ့ရာ အဘိုးဟွာဘယ်ဖုန်
ဝန်မှန်းသည့်အတိုင်း တောင်ခြေသို့ နေ့လယ်တွင် ရောက်လာ
သည်။

သို့သော် တောင်ခြေမှာ မြေပြန့်မဟုတ်သေးချေ။ နဂါး
တောင်၏ပတ်လည်တွင် အရံတောင်သုံးလုံးရှိနေသဖြင့် တောင်
ကြားလမ်းကို ကျော်ဖြတ်ရပေလိမ့်ဦးမည်။

ဤခရီးမှာ တောင်တက်ဆင်းလမ်းနှင့်စာလျှင် ပြောပ
လောက်ဖွယ်မရှိ။ သို့သော် ချောမောပြေပြစ်သည်ဟုကား လုံးဝ
မဆိုနိုင်ချေ။ ရေခဲတုံးများ မျောပါစီးဆင်းနေသော ချောင်း
များ၊ ကမ်းပါးယံဘေး ဘေးမှကပ်၍လျှောက်ရသော လမ်း
များဖြင့် ကြမ်းတမ်းသောခရီးမျှသာ ဖြစ်သည်။

သို့သော် နဂါးမောက်တောင်အောက်သို့ အောင်မြင်စွာ
ဆင်းခဲ့ပြီးသော ဝေသူချိန်အတွက် ဤမျှသောကြမ်းတမ်းမှု
မှာ ပြောပလောက်စရာ မရှိတော့ချေ။

ထူး၍လာစရာအကြောင်းမရှိတော့သဖြင့် ဝေသူချိန်က ခပ်
ဖုန်မှန်ပင် ခရီးဆက်ခဲ့ရာ ညနေပိုင်းအချိန်သို့ရောက်သောအခါ

တောင်ကြားလမ်းကိုကျော်၍ တောင်ခြေတောစပ်သို့ ရောက်လာသည်။

တောင်ခြေတောစပ်တွင် ပါလာသော အသားခြောက်များနှင့် ပျားရည်၊ ပျားသလက်ကင်နှင့် မချစ်ဥများကို စားသောက်လိုက်သည်။ သူ့အနေဖြင့် မြေပြန့်သို့ရောက်ခဲ့ပြီ ဖြစ်သဖြင့် ချက်ပြုတ်ထားသော ထမင်းနှင့်ဟင်းများကိုသာ စားလိုက်ချင်သည်။

သို့သော် ဤတောင်ခြေတောတန်းနေရာတွင် ထမင်းထောင်းသော ဆိုင်မဆိုထားနှင့် လူနေအိမ်ဟူ၍ပင်မရှိ။ အကယ်၍ ရှိသည့်တိုင် သူ့တွင် ငွေစအနည်းငယ်သာ ရှိတော့သည်။

သူ့အနေဖြင့် မိခင်ရှိရာ မိုးခိုတောင်သို့ရောက်ရှိရန် အဘယ်မျှ သွားရဦးမည် မသိချေ။ လမ်းခရီးတစ်လျှောက်တွင် စစ်စစ်ပေါက်ပေါက် သုံးစွဲသွားရမည်သာ ဖြစ်သည်။

ဝေသူချိန်သည် ထိုနေရာတွင် ညဦးပိုင်းအချိန်ရောက်သည်အထိ တရားတမော အိပ်စက်အနားယူလိုက်သည်။

သူနိုးလာချိန်တွင် ကောင်းကင်၌ ကြယ်စင်တို့ ချန်းပြန်သော ညဉ့်လယ်ယံအချိန်သို့ ရောက်ရှိနေပြီ ဖြစ်သည်။

ဝေသူချိန်မှာ ညအခါ ခရီးသွားရခြင်းကို နှစ်သက်သူဖြစ်သည်။

သူက နက်ရှိုင်းသောတောကြီးကို ညအခါမှာပင် ဖြတ်သန်းရန် ခရီးဆက်ခဲ့လေတော့သည်။

အစွမ်းထက်မြက်သော သိုင်းသမား အများစုကြီးမှာ မြကျောက်ရှင်သဘင်းကြောင့် ရှန်စီပြည်နယ်တွင် စုရုံးရောက်ရှိနေသည်မှာ တစ်မိုးတွင်းမျှပင် ရှိခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် အုပ်ချုပ်ရေးယန္တရားနှင့် အဆွမ်းဝေးသော တောစွန် တောင်ဖျားဒေသများတွင် မတောက်တစ်ခေါက် သိုင်းသမားဆိုးများနှင့် ခိုးသားစားပြုများ သောင်းကျန်းထကြွနေသည်မှာလည်း တစ်မိုးတွင်းကာလမျှပင် ရှိပြီဖြစ်၏။

နဂါးမောက်တောင်ခြေ တောတန်းတစ်ဖက်ရှိ ကျေးရွာကလေးမှာ ထိုမတောက်တခေါက် သိုင်းသမားဆိုးများ၏ ဒဏ်ကို လောလောလတ်လတ်ခံနေကြရသည်။

ထိုသိုင်းသမားများမှာ အင်အား (၂၀) ခန့်ရှိသည်။ သူတို့က ညသန်းခေါင်ခန့်အချိန်တွင် အိမ်ခြေသုံးဆယ်မျှ ရှိသော ရွာကလေးကို ဝင်ရောက်စီးနင်းလိုက်ကြသည်။

ထိုရွာကလေးမှာ အစဉ်အဆက်အားဖြင့် နဂါးမောက်တောင်ခြေတောတွင် အမဲလိုက်ခြင်း၊ သစ်ခုတ်ခြင်း၊ တောထွက်သယံဇာတပစ္စည်းများ ရှာဖွေရောင်းချခြင်းဖြင့် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းပြုခဲ့သော ရွာကလေးဖြစ်သည်။

ထိုရွာသားတို့အား အနီးပတ်ဝန်းကျင်ရှိ မြို့ကလေးများမှ လူများက စုန်းနှင့်မှော်ပညာများ တတ်သယောင်ယောင် သို့မဟုတ် အလွန်ရိုင်းစိုင်း၍ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သယောင် ပြောဆိုလျက် ရွံ့တုန်တုန်သာ ဆက်ဆံကြလေ့ရှိသည်။ သို့သော်

တကယ်မှာက ထိုရွာသားတို့မှာ အလွန်ဂိုးကြ၍ စုန်းနတ်နှင့် မှော်ဆရာများကို အလွန်ကြောက်ရွံ့ကြသူများသာ ဖြစ်သည်။

ရွာကို ဓားပြများ စင်ထောက်စီးနင်းချိန်၌ တစ်နေ့လုံး ပင်ပန်းကြီးစွာ လုပ်ကိုင်ခဲ့သောရွာသားတို့ အိပ်မောကျနေချိန် ဖြစ်သည်။

ဓားပြများသည် အခုအခံမရှိသော ရွာကလေးအား စီးနင်း၍ ရွာလယ်ရှိသူကြီးအိမ်တွင် စုရုံးရောက်ရှိနေကြသည်။

ဓားပြများသည် အခုအခံမရှိသော ရွာကလေးအား အကြီးနှင့်သူကြီးကတော်ကို အိမ်ရှေ့တွင် ကြီးနှင့်တုပ်ထားပြီး ရွာသားများကို စုရုံးစေသည်။

ရွာသားများ စုံလောက်သောအချိန်၌ မနက်မိုးမလင်းမီ တစ်အိမ်လျှင် ငွေဒဂါး(၁၀၀)စီ ယူလာရမည်ဖြစ်ကြောင်းနှင့် မယူလာပါက ထိုအိမ်ဦးစီးကိုသတ်မည့်အကြောင်း၊ သူကြီးနှင့် သူကြီးကတော်ကိုလည်း သတ်မည့်အကြောင်း၊ ထို့ပြင် ရွာကို လည်း မီးတိုက်၍ ပြစ်ဒဏ်ပေးမည့်အကြောင်းများကို ဓားပြ ဗိုလ်လုပ်သူက အာအောင်အာရင်းသန်သန်နှင့် ရှင်းပြ ကြိမ်း မောင်းလိုက်သည်။

ရိုးအ၍ ကြောက်ရွံ့ကတ်သော ရွာသားများမှာ ဘာလုပ် ရမှန်း မသိတော့။ သူတို့အနေဖြင့် သူတို့ရွာသားတစ်ယောက်မျှ ကိုလည်း မသေစေချင်၊ အသက်အရွယ်ကြီးပြီဖြစ်သော သူကြီး နှင့် သူကြီးကတော်ကိုလည်း သနားသည်။ သို့ဖြစ်သော်လည်း တစ်ရွာလုံးတွင် ငွေဒဂါးပေးနိုင်သူဟူ၍ ငါးဦးထက်မပိုသည် ကိုလည်း သိရှိနေကြသည်။

ဓားပြဗိုလ် ပြောပြသွားသောအခါ ရွာသားကြီး တစ် ယောက်က ထမေးသည်။ ထိုရွာသားကြီးမှာ အသက်လေးဆယ် ခန့်ရှိကာ အလွန်ကြံ့ခိုင်၍ ဆောင်းဦးညမှာပင် အင်္ကျီမဝတ်ဘဲ နေနိုင်သူဖြစ်သည်။

“ကျွန်တော်တို့မှာ ငွေဒဂါးတော့ မရှိဘူး။ ဒါပေမယ့် ကျား၊ ငှက်၊ ကျားသစ်၊ စပါးကြီးသစ်၊ ခြေ၊ ဝက်ဝံသစ်၊ ခြေ တွေတော့ ရှိတယ်။ အဲဒါတွေ ပေးလို့မရဘူးလား။”

ထိုရွာသားကြီး၏စကားအဆုံးတွင် ဓားပြဗိုလ်က ညစ်ညစ် ပတ်ပတ် ဆဲရေးလိုက်သည်။ သို့သော် ရိုးအသောရွာသားကြီး မှာ အရိပ်အကဲကို မသိရွာ။

“ကျွန်တော်တို့က ပေးစရာရှိတာ ပေးတာပါ။ အဲဒါတွေ ဗိုလ်ကြီးတို့ယူပြီး ပြန်မှာသွားရောင်းရင် ဒဂါး(၁၀၀)မှက ရနိုင် ပါတယ်။”

“ဟေ့...တို့က မားပြီကွ။ ကုန်သည်ပဲစား မဟုတ်ဘူး။”

ဓားပြဗိုလ်က ကုန်းအော်လိုက်သည်။ ဤတွင် အရိပ်အကဲကို ကြည့်နေသော ဓားပြတစ်ယောက်က ထိုရွာသားကြီး၏ ကျောကုန်းကို ဓားပြားဖြင့် ရိုက်ချလိုက်ရာ ရွာသားကြီးမှာ ကျောကော့သွားရှာသည်။

“ပြောရင် နားလည်အောင် နားထောင်၊ ဒဂါးတစ်ရာ ဆိုရင် ဒဂါးတစ်ရာပဲ၊ တစ်ပြားလျော့ရင် မင်းသမီးကို ခေါ် လာခဲ့။”

ရွာသားကြီး တစ်ခွန်းမျှ မပြောရဲတော့။

ခေးပြဗိုလ်သည် စကားပြောပြီးနောက် မည်သို့ အကြံရ သွားသည်မသိ။ ရွာသားအတော်များများကို ပြန်မလွတ် တော့ဘဲ လူပျော့လူညံ့ဟုထင်ရသူ ရွာသားအနည်းငယ်မျှကို သာ ပြန်လွတ်လိုက်ပြီး မိုးမလင်းမီ တစ်အိမ်လျှင် ငွေဒဂါ၊ (၁၀၀)နှုန်းနှင့် တစ်ရွာလုံးအတွက် ယူဆောင်ပြန်လာကြရန် အမိန့်ပေးစေခိုင်းလိုက်သည်။

“အေး...ငါပြောတဲ့အတိုင်းမဖြစ်ရင်၊ ဒါမူမဟုတ် မဟုတ် တယုတ် လူလည်ကျရင်တော့ ဒီမှာဖမ်းထားတဲ့လူတွေ မြင် လား၊ အားလုံး လင်းတစားပဲ၊ အေး...မင်းတို့လဲ လွယ်မယ် မထင်နဲ့”

ခေးပြဗိုလ်က ကြိမ်းမောင်းပြောဆိုလိုက်သည်။ ရွာသားအချို့က ကုပ်ကုပ်ယိုယိုနှင့် ပြန်သွားကြသည်။ အမှန်မှာ ဤခေးပြဗိုလ်မှာ လူအင်အားများသော်လည်း အညံ့စားခေးပြဗိုလ်များ မျှသာဖြစ်သည်။ ခေးပြဗိုလ်လုပ်သူမှာ သိုင်းပညာအနည်းငယ်တတ်၍ အဆိပ်နှင့် ပတ်သက်၍လည်း အနည်းအကျွမ်းတတ်သူဖြစ်ရာ အနုတောတွင် လူချောဖြစ်နေသူ ဖြစ်သည်။ အမှန်တော့ ဤခေးပြဗိုလ်မှာ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် ပိန်မသာ လိမ်မသာမျှသာဖြစ်သည်။

ယခုလည်း ခေးပြဗိုလ်၏ အစီအမံမှာ အလွန်ညံ့ဖျင်း သော အစီအမံ မျှသာဖြစ်လျက် မည်သူကမျှ ထိုအစီအမံ ကို ပြုပြင်ဝေဖန်နိုင်ခြင်း မရှိချေ။

အကယ်၍သာ ရွာသားများထဲတွင် အကြံအစည်ကောင်း ၍ ထက်မြက်သူ တစ်ဦးစုနှစ်ဦးစရှိခဲ့ပါက ဤခေးပြဗိုလ်

မှာ ဤရွာကလေးအတွင်းမှ အသက်ရှင်လျက် ပြန်ထွက်နိုင်စရာ လမ်းမရှိနိုင်ချေ။

သို့သော် ဤရွာကလေးမှာ ဗဟုသုတနဲ့နဲ့၍ ခေါင်သော အရပ်တွင်ရှိကာ ရွာသားများမှာ အလွန်ရိုးအကြောက်ရွံ့ တတ်သူများဖြစ်ရာ ခေးပြဗိုလ်များမှာ ပြောတိုင်းဖြစ်၍ ထင်တိုင်း ဟုတ်သော အခြေအနေသို့ ထောက်ခံနေတော့သည်။

“ဟေ့...ခြံတံခါး ပိတ်ထားလိုက်၊ ပြီးတော့ မင်းတို့ထဲက နှစ်ယောက် တံခါးနားမှာ စောင့်နော်၊ အထဲက လူ တစ်ယောက်မှ မထွက်စေနဲ့၊ ဟိုကောင်တွေ ပြန်လာမှပဲ တံခါးဖွင့်ပေး”

ဗိုလ်လုပ်သူက စီမံချက်များချပြီး သူကြီးနှင့် အိမ်ပေါ်သို့ တက်သွားသည်။

သူ့လက်ရင်းတပည့် ငါးယောက်လည်း သူ့နောက်မှ ပါ သွားသည်။

သူကြီးအိမ်မှာ ခြေတံရှည်အိမ်ကြီး ဖြစ်သည်။ အိမ်ကြမ်း မြင်မှာ တစ်ပြင်တည်းဖြစ်၍ အတော်အတန် ကျယ်ဝန်းမှုရှိ သည်။

ခေးပြဗိုလ်က အိမ်ဦးခန်းထဲ၌ အကျအနထိုင်လိုက်ပြီး ပြော သည်။

“ဟေ့...မီးဖိုချောင် သွားကြည့်စမ်းကွာ၊ ဘာစားစရာရှိ သလဲလို့...”

သူ့တပည့်နှစ်ယောက် ထသွားသည်။

တခြားနှစ်ယောက်က သူတို့တွင် အသင့် ပါလာသော အရက်ဘူးများကို ဝိုင်းလယ်သို့ချသည်။ ခဏတွင် မီးဖိုချောင် တွင်းသို့ ဝင်သွားသူက ပန်းကန်ကြိုးနှစ်လုံးနှင့် ပြန်ထောက်လာ သည်။

“ရွှေဖရုံသီးဟင်းနဲ့ မျောက်ဥပြုတ်ပဲ တွေတယ်”

ထိုစားပြုက ပြောလိုက်ရာ စားပြုဗိုလ်က ‘နှာခေါင်းကို ခွံ လိုက်ပြီး....

“ဟင်....သူကြီးအိမ်တဲ့ အောက်တန်း ကျလိုက်တာကွာ”

ထို့နောက် ရွှေဖရုံသီးဟင်း တစ်တုံးကို သူ့အရင်ဆုံး နှိုက် စားလိုက်သည်။

“ကောင်းသားပဲ၊ ဆတ်သားခြောက်နဲ့ ချက်ထားတာကွာ”

ထို့နောက် အရက်ဘူးကို ကောက်ကိုင်၍ တစ်ကျိုက် မော့ပြန်၏။

သူတပည့် ငါးယောက်ကလည်း တစ်လှည့်စီ သောက်လိုက် စားလိုက်နှင့်....

“ကြက်တစ်ကောင်လောက် ရှာချက်ရရင် ကောင်းမလာ၊ မသိဘူး”

တစ်ယောက်က ပြောသည်။

“လုပ်မနေပါနဲ့ကွာ မနက်ပြန်မှ မြို့တက်ပြီး စားကြတာ ပေါ့”

စားပြုဗိုလ်က အဆုံးအဖြတ်ပေးသလို ပြောလိုက်၏။

“ကျုပ်ကတော့ ဟိုပျော်ပွဲစားရုံ သွားမယ်ဗျ၊ အဲဒီမှာ ကောင်မလေးတွေ ရှိတယ်”

မျက်လုံးစင်းစင်းနှင့် စားပြုတစ်ယောက်က သူ့ဆန္ဒကို တင်ပြလိုက်ရာ....

“မင်းအဲဒီသွားရင် ပါသမျှ ကုန်သွားမှာပေါ့”

စားပြုဗိုလ်ကပြောပြီး တစ်ချက်သမ်းဝေလိုက်သည်။

“ငါ ခဏမှူးလိုက်ဦးမယ်ကွာ၊ မင်းတို့ စောင့်နေကြဦး” ထို့နောက်သူက ဘေးဘက်သို့ အနည်းငယ် ရွေ့လိုက်ပြီး တုံးလုံးလဲ့ချလိုက်သည်။

သူတပည့် ငါးယောက်က ဆက်လက် စားသောက်နေကြ သည်။

ထိုလူသည် ရွာနှင့်တစ်စတစ်စ နီးကပ်လာခဲ့ရာ အချိန် မဟုတ်ဘဲ မီးကလေးတွေ မှိတ်တုတ်မှိတ်တုတ်နှင့် ဖြစ်နေသော ရွာကို ထူးဆန်းသလို ကြည့်လာသည်။

သို့သော် ထိုလူသည် အတုန်အရွံ့မရှိဘဲ ဆက်လက်လျှောက် လာရာ ခဏတိုင် ရွာဝသို့ရောက်လာသည်။

ထိုလူက ကနီးဆုံးအိမ်တစ်အိမ်သို့ ဝင်လိုက်သည်။ ထိုအချိန်၌ လူစိမ်း ဝင်လာသော အိမ်ရှင်မိသားစု သုံးယောက်တို့မှာ ငွေဒင်္ဂါးများ ရေတွက်နေကြချိန်ဖြစ်သည်။

မိသားစု၏အလယ်တွင် တုံးလုံးလဲနေသော ငါးဆစ်စုဘူး နှင့် ငွေအကြွပုံများရှိလေသည်။

“ဒုက္ခပဲ... ဒင်္ဂါးက ငါးဆယ်လေးပြားပဲရှိတယ်” အိမ်ထောင်ဦးစီးဖြစ်ပုံရသော ခပ်ပိန်ပိန်လူက ညည်းတွား လိုက်သည်။

ထိုစကားကြောင့် ငနီးဖြစ်ပုံရသော မိန်းမမယ်မျက်နှာမှာ ညိုမွှောင်သွားသည်။

“ကျန်တဲ့ဒင်္ဂါးတွေ ဘယ်လိုများရပါ့မလဲတော်... ကြစမ်း ပါဦး”

ကြံမရသောမျက်နှာဖြင့် ပြောလိုက်သည်။ “အဖေ”

ဘေးနားမှသမီးဖြစ်သူက ခေါ်လိုက်သည်။ ထိုမိန်းကလေး မှာ အသက်အားဖြင့် (၁၇)နှစ်ခန့်မျှသာရှိဦးမည်။ သနား ကမားနှင့် စိတ်ထားကောင်းမွန်သော ရုပ်ရည်မျိုးဖြစ်သည်။

(၁၂)

ထိုအချိန်၌ ရွာပြင်တွင် လူတစ်ယောက် လမ်းလျှောက်လာ သည်ကို မြင်ရသည်။

ထိုလူသည် ရွာသို့ဦးတည့်လာနေခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုလူ လမ်းလျှောက်ပုံသည် အနည်းငယ်နွဲ့နှောင်း၍ အသွင်အပြင်အရ ပင် ဤရွာသားမဟုတ်ကြောင်း ထင်ရှားနေသည်။

ထိုလူသည် အပြာနုရောင် ဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်ထား၍ အသက်အရွယ်အားဖြင့် နှစ်ဆယ်ခန့်မျှသာ ရှိသေးပုံရသည်။ ညအချိန်မှာပင် ခမောက်အဝိုင်း တစ်ခုကို ဆောင်းထား၍ မျက်နှာကို သေချာမမြင်နိုင်၊ ဝေးရှည်တစ်လက်ကို သိုင်းလှယ် ထားသဖြင့် သိုင်းသမားတစ်ယောက်ဟု ယူဆရသည်။

သူမ၏ခေါ်ဆံကြောင့် ဖခင်ဖြစ်သူနှင့်မိခင်က သူမကိုလှည့်ကြည့်
လိုက်ကြသည်။

“သမီးအတွက်စုထားတဲ့ဒင်္ဂါးတွေ ချီသေးတယ်မဟုတ်
လား”

“အို...အဲဒါက သမီးရဲ့စေ့စပ်ပဲ့အတွက် မင်္ဂလာကြီး
ဆိုင်ဖို့ထားတဲ့ ငွေတွေပဲဟာ”

“မိခင်ဖြစ်သူက ပျာပျာသလဲပြောသည်။

“သမီးစေ့စပ်ပဲ့ပျက်သွားတာ အရေးမကြီးပါဘူးအဖေ၊
ခုကိစ္စက ဒင်္ဂါး(၁၀၀)မပြည့်ရင် မဖြစ်ဘူးမဟုတ်လား၊ လူ
အသက်ထက် ဘယ်ဟာမှ ပိုအရေးမကြီးပါဘူးအဖေ”

မိန်းကလေးက ဘာမျှ ထိခိုက်ခြင်းမရှိသော လှေဆံဖြင့်
ပြောနေသည်။

ဖခင်ဖြစ်သူနှင့် မိခင်ဖြစ်သူတို့ ငိုငင်နေကြသည်။ သူတို့က
ဘာမျှ မကြံတတ်။

ထိုစဉ်...
“အိမ်ရှင်တို့...”

ခပ်အုပ်အုပ်အော်သံနှင့်အတူ လူတစ်ယောက်က အိမ်
ပေါက်ဝတွင် ရပ်လိုက်ရာ အိမ်ထောင်ဦးစီးလူမှာ ထိုင်ရမလို
ထရမလိုဖြစ်သွားသည်။ ဇနီးဖြစ်သူမှာမူ ငွေအကြွေပုံကို
ယောင်ယောင်ကန်းကန်းဖြင့် သိမ်းနေသည်။

သမီးဖြစ်သူကသာ ဖောက်လာသောလူကို တည်တည်
ငြိမ်ငြိမ် လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျားတို့တစ်ရွာလုံးဘာဖြစ်နေကြတာလဲဗျ၊ သနားခေါင်
ကျော်နေတာတောင် တစ်ရွာလုံးလှုပ်လှုပ်ရွရွနဲ့ မအိပ်နိုင်ကြ
သေးဘူး”

ရောက်လာသူက ပြောလိုက်သည်။ သို့သော် သူက
ခမောက်ဝိုင်းကိုမချွတ်ဘဲထားဆု သူ့မျက်နှာကို မမြင်နိုင်ဘဲရှိ
သည်။

အိမ်ရှင်လင်မယားမှာ လူဆိုးလူကောင်း မခွဲနိုင်သဖြင့်
ဘာမျှ မပြောရဲဘဲရှိသည်။

ထို့ပြင် လူကောင်းဖြစ်၍ပြောပြန်လျှင်လည်း ဓားပြများ
သိသွားပြီး အသတ်ခံရမှာစိုးနေကြသဖြင့် တစ်ယောက်မျက်နှာ
တစ်ယောက်ကြည့်ပြီး အံ့အားသင့်နေသည်။

“အိမ်ပေါ်ကိုတက်ပါရှင်”

သမီးဖြစ်သူက ရည်မှန်စွာဖိုတ်ခေါ်လိုက်ရာ ဖောက်လာသူ
သည် အိမ်ပေါ်တက်လာ၏။ သူက “အိမ်ရှင်များနှင့် ခပ်
ယွန်းယွန်းနေရာတွင် အေးတိုက်အနေအထားဖြင့်ထိုင်သည်။

သမီးဖြစ်သူမိန်းကလေးက ညှော်ညှော်ဖြစ်သူလှယ်ထားသော
ဓားရှည်ကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး...

“ကျွန်မတို့တစ်ရွာလုံး ဒုက္ခရောက်နေကြလို့ရှင်”
ပြောလိုက်ရာ ခမောက်နှင့်ညော်သည် အံ့ဩသွားပုံရသည်။

“တစ်ရွာလုံး ဒုက္ခရောက်ရအောင် ဘာဖြစ်နေလို့လဲ...
ဝမ်းဇောဂါများကျလို့လား”

“ဖူးဟဲ့...လဲ့ပါစေ...ဖယ်ပါစေတော်”

အိမ်ရှင်မိန်းမက ကြောက်လန့်တကြား ရေရွတ်လိုက်သည်။
အမီးဖြစ်သူက အနည်းငယ်ပြုံးလိုက်ပြီး....

“မဟုတ်ဘူး... ဓားပြတိုက်ခံရလို့ရှင့်”

ပြောလိုက်ရာ ရောက်လာသူဦးသည်မှာ ပိုမိုအံ့ဩသွား
ပြန်ပြီး....

“ဓားပြတိုက်ခံရလို့ ဟုတ်လား၊ ဘယ်မလဲဓားပြ”

ဟိုကြည့်သည်ကြည့်လုပ်ရင်း မေးလိုက်သည်။

“သူကြီးအိမ်မှာရှင့်”

“ဟင်... သူကြီးအိမ် ဝင်ဓားပြတိုက်တာနဲ့ တစ်ရွာလုံး
ဒုက္ခရောက်ရစေလား”

ဦးသည်မှာ အတော် အူကြောင်ကြောင်ဖြစ်သွားပုံ
သည်။

“အဖေ၊ ဒီလူကို အဲဒီအကြောင်းပြောပြလိုက်စမ်းပါ”

မိန်းကလေးက ကိုယ်တွေ့ကြုံလာသော သူ့အဖေကို အပြော
ခိုင်းသည်။

သူ့အဖေမှာ တကယ် လူရိုးလူအ၊ ဖြစ်ပုံရသည်။

သူ့တို့တစ်ရွာလုံး ဓားပြတိုက်ခံရသော အကြောင်းကို ပြော
ရာတွင်ပင် ထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့ တုန်တုန်ယင်ယင် ဖြစ်နေသည်။

အိမ်ရှင်ယောက်ျား၏ စကားအဆုံးတွင် ရောက်လာသော
ဦးသည်မှာ ရယ်ချင်ပက်ကျီ ဖြစ်သွားပုံရသည်။ သို့သော်

ရယ်ချင်စိတ်ကို မျှီသိပ်လိုက်ပြီး....

“ဓားပြက ဘယ်နှစ်ယောက်ရှိသလဲ”

“လူနှစ်ဆယ်လောက်ရှိမယ်ဗျ၊ အများကြီးပဲ”

အိမ်ရှင်ယောက်ျားက သူ့လက်ကိုခိုင်းပြသည်။

“ဒါဖြင့် ခင်ဗျားတို့က ဒီဓားပြတွေကို ငွေပေးကြတော့မှာ
ပေါ့ ဟုတ်လား”

“ပေးရမှာပေါ့ ဆရာရယ်၊ မပေးရင် သေကုန်မှာပေါ့”

“မပေးနဲ့ဗျာ....”

“ဟာ.... ဆရာလေးရယ်”

“ဟာ.... ဆရာလေး လုပ်မနေနဲ့၊ ခင်ဗျားလို ပြန်လွှတ်လိုက်
တဲ့ လူဘယ်နှစ်ယောက်ရှိသလဲ”

“ကျင်ရန်း.... ခေါပု.... ကက်စိန်”

အိမ်ရှင်ယောက်ျားက လက်ချိုးရေတွက်လိုက်ပြီး....

“အားလုံး ဆယ်လေးယောက်ဗျ”

“ကောင်းပြီ၊ အဲဒီလူတွေ အားလုံးသွားခေါ်၊ ခင်ဗျားတို့
ငွေတွေမပေးရအောင် ကျုပ်တာဝန်ယူတယ်”

ဦးသည်လူငယ်က ယတိပြတ်လေသံမျိုးနှင့် ပြောလိုက်
သည်။ သို့သော် အိမ်ရှင်ယောက်ျားမှာ သေးသေးသွယ်သွယ်

မျှသာဖြစ်သော ဦးသည်လူငယ်အပေါ်တွင် ယုံကြည်ကိုးစား
ခြင်း ရှိပုံမရ။ သွားရန် ချီတံ့ချီချဖြစ်နေသည်။

ထိုသည်ကို ဦးသည်လူငယ်က ရိပ်စားမိပုံရသည်။ သူက
အိမ်ရှင်သုံးဦးဘက်သို့ အနည်းငယ်လှည့်လိုက်ပြီးလျှင် ငွေဒဂါး

ပုံကို ကြည့်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျားတို့စုဆောင်းထားတာ ဒဂါးတစ်ရာပြည့်လို့လား”

“မပြည့်ပါဘူးဗျာ”

အိမ်ရှင်ယောက်ျားကတော့မည့်ပမာပြောလိုက်ပြန်သည်။
“မပြည့်ရင်လဲ အသတ်ခံရမှာပဲဆိုဗျ”

“ဒါကတော့ ဆရာလေးရယ်”

အိမ်ရှင်ယောက်ျားမှာ သူ့သမီးအတွက် ငွေကို ထည့်မပြော
ချင်သဖြင့် ရပ်နေသည်။ ညွှန်သည်လူငယ်က ငွေဒင်္ဂါးတစ်ပြား
ကို ကောက်ယူ၍ လက်ဖြင့် တောက်တင်လိုက်ရာ ချင်ခနဲ
မြည်၍ ဒင်္ဂါးပြားမြောက်တက်သွားသည်။

ထိုအခိုက် ညွှန်သည်လူငယ်၏ရွှေတွင် ပြီးခနဲ ပြက်ခနဲ
လင်းလက်သွားသည်ကို အိမ်ရှင်မိသားစုသုံးယောက်စလုံး မြင်
လိုက်ရသည်။ ဘာလုပ်လိုက်သည်ကိုတော့ မသိလိုက်။ ထိုသို့
အရောင်ပြုံးပြက်သွားသောအခိုက် ကတ်ကြေးဖြင့် တစ်စုံ
တစ်ခုကို ကိုက်ညှပ်လိုက်သည့်အသံမျိုးလည်း ထွက်ပေါ်လာ
သည်။

ထို့နောက် ညွှန်သည်လူငယ်က မြောက်တင်လိုက်သော
ငွေဒင်္ဂါးကို ဘယ်လက်ဖြင့်ဖမ်းလိုက်သည်ကို မြင်ရသည်။

“ငွေအစစ်တွေပဲဗျ၊ ဒါတွေအားလုံးသာ ပေးလိုက်ရရင်
တော့ နှမြောစရာကောင်းမှာပဲ”

လူငယ်က လက်ထဲမှဒင်္ဂါးပြားကို ဖျာပေါ်သို့ပြန်ချလိုက်
သည်။

“ဟင်....”

သားအဖသုံးယောက်စလုံး မျက်လုံး မြူးနေကြသည်။
အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဒင်္ဂါးပြားမှာ တစ်ခုနှင့်တစ်ခုညီစွာ
ညီမျှ လေးစိတ်ကွဲ ပြတ်နေသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

သားအဖသုံးယောက်စလုံး မျက်လုံးပြူး မျက်ဆံပြူးဖြင့်
ညွှန်သည်လူငယ်ကိုကြည့်လိုက်ကြရာ ညွှန်သည်လူငယ်က သူ့
ဝားရှည်အသွားကို ညှာလက်မဖြင့်စမ်းပြီး ဝားအိမ်တွင်းသို့
ပြန်သွင်းလိုက်သည်ကို မြင်လိုက်ရသည်။

“ခင်ဗျား ခုနလူတွေသွားခေါ်ဗျာ၊ ကျုပ် သူတို့နဲ့
တိုင်ပင်စရာလေးတွေရှိသေးတယ်၊ အချိန်မဖြုန်းချင်ဘူး”

ညွှန်သည်လူငယ်၏ စိတ်လက်မရှည်သော စကားသံအဆုံး
တွင်....

“ဟုတ်....ဟုတ်....ဟုတ်ကဲ့ဆရာ”

အိမ်ရှင်ယောက်ျားမှာ အိမ်အောက်သို့ဆင်းပြေးသွားတော့
သည်။

ညွှန်သည်လူငယ်က ခါးကြောတစ်ချက်ဆန့်လိုက်ပြီး....
“အဲဒီငွေတွေ ပြန်သိမ်းထားလိုက်ပါဗျာ”

ပြောလိုက်ရာ အိမ်ရှင်မိန်းမက တုန်ယင်သောလက်များ
ဖြင့် ဝါးဆစ်ဘူးအတွင်းသို့ ပြန်ထည့်နေသည်။

“ရှင် တစ်ခုခုစားမလား”

မိန်းကလေးက မေးသည်။

“ငါ ဝေအေးအေးတစ်ခွက်လောက် သောက်ချင်တယ်
ကွာ”

“စိတ်ချ....ရေခဲလိုပဲ အေးရမယ်”

မိန်းကလေးက ရေအိုးဝင်ရှိရာသို့ လျှောက်သွားသည်။

အလင်းရောင် ပေါ်လှပေါ်ဖျား လင်းအားကြီးအချိန်
မှာ သန်းခေါင်ထက်ပင် မှောင်သည်ဟု ဆိုကြသည်။

ကြယ်ထောင်လည်းဖျော့၊ လရောင်လည်းမှိန်သော အချိန်မို့
လား မသိ၊ သစ်ရိပ်ရှိသော ရွာထဲတွင်မူ လင်းအားကြီး
အချိန်မှာ အတော်မှောင်နေသည်။

ထိုအချိန်တွင် ရွာသား ဆယ့်ငါးယောက်တို့က သူကြီး၏
ခြံတံခါးဝသို့ စုရုံးထောက်ရှိလာသည်။

“ငွေပါခဲ့ကြလား ဟေ့....”

တံခါးဝမှ ဓားပြတစ်ယောက်က ဆီးမေးလိုက်သည်။

“ပါပါတယ် ဆရာ”

ရွှေဆုံးမူလူက တုန်ယင်သော အသံဖြင့် ပြန်ဖြေလိုက်ရာ
ဓားပြတစ်ယောက်က တံခါးကိုဖွင့်ပေးလိုက်သည်။ ထိုအခါ
ရွာသားများက တံခါးမှ စုပြုံတိုးဝင်ထောက်သွားကြသည်။

“ဟေ့....ဟေ့....တစ်ယောက်စီ ဝင်စမ်း၊ မင်းတို့ ပြန်
လွှတ်တဲ့လူ (၁၄)ယောက် မဟုတ်လား”

ထိုအချိန်တွင် ပထမဆုံး တိုးဝင်သွားသော ရွာသား
ငါးယောက်ထဲမှ တစ်ယောက်မှာ ထိုင်စောင့်ခိုင်းထားသော
ရွာသားအုပ်ထဲသို့ ထောက်ရှိသွားချေပြီ။

“ဟုတ်....ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ အခုထဲ
(၁၄)ယောက်ပါပဲ”

ဓားပြတစ်ယောက်က ခြံတွင်းသို့ ထောက်နေသော ရွာသား
များကို လက်ညှိုး တစ်ထိုးထိုးနှင့် ရေတွက်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပြီ အားလုံး(၁၄)ယောက် မင်းတို့ ဝိနာမှာ ရပ်
နေဦး၊ ဟိုကောင်တွေနဲ့ သွားမထေ့နဲ့”

ထို့နောက်သူက အိမ်ဘက်သို့ လေးငါးလှမ်း လှမ်းသွား
ပြီး....

“ဆရာကြီး....ဆရာကြီး ပြန်လွှတ်လိုက်တဲ့ ရွာသားတွေ
ပြန်ထောက်လာပါပြီ”

အသံအောက်ကြီးနှင့် အော်လိုက်သည်။

“ငွေထေ့ ပါခဲ့သတဲ့လား”

အိမ်ပေါ်မှ အရက်မူးသံနှင့် ပြန်မေးသည်။ ထိုအသံမှာ
ဓားပြပိုင်း၏အသံ မဟုတ်။ သူ့လက်ရင်းတစ်ယောက်၏ အသံ
သာဖြစ်ရာ လှမ်းပြောလိုက်သော ဓားပြတစ် ဘယ်ထွက်ဘဲ
ဆဲရေးလိုက်ပြီး....

“ပါခဲ့ပါတယ်....ပါခဲ့ပါတယ်”

ခပ်အောင်အောင်အသံနှင့် ပြန်ပြောလိုက်သည်။

ထို့နောက်သူက ငွေယူလာသော ရွာသားများအနားသို့
ပြန်လျှောက်လာခဲ့ရာ သူ့အဖော်ဖြစ်သူ ဓားပြမှာ စေားစာ
က နေရာတွင် ထိုင်နေသည်ကို ပြင်လိုက်ရသည်။

“ဟေ့....မင်း၊ ဝိကောင်တွေကို စောင့်ကြည့်....”

သို့သော်သူ့မှာ စကားကို ဆုံးအောင် မပြောလိုက်ရချေ။
ခပ်မောက်ဝိုင်း ဆောင်းထားသော ခပ်ညှက်ညှက် ရွာသား
တစ်ယောက်က သူ့အနားသို့ တိုးကပ်လာပြီး ပျော့ခွေကြော

နှင့် ဆွဲအကြောတို့ကို ပိတ်လိုက်ရာ ညွတ်ကျသွားသလို ဖြစ် သွားသည်။

ထိုအခိုက်တွင် ထိုင်နေသော ရွာသားများကို စောင့်နေ သည့် အခြားခားပြုများ မမြင်စောင့်ကွယ်ထားသည့်ရွာသား များထဲမှ နှစ်ယောက်က ခားပြုကို အသာဝင်စိန်းလိုက်ပြီး သူ့အဖော်ခားပြုနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်တွင် ခြံစည်းရိုးတွင် မှီထိုင်နေသည့်သဏ္ဍာန် ဈာတားလိုက်ကြသည်။

ထိုနောက် ရောက်လာသည့် ရွာသားအုပ်စုက ထိုင်စောင့် ခိုင်းထားသည့် ရွာသားများထံသို့ မသိမသာ တိုးကပ်သွားကြ ရာ

“ဟေ့...ဟေ့...ဘာဖြစ်လို့ ဝီဘက်ကိုကပ်လာကြတာလဲ၊ သွားစမ်း...ဟိုဘက်ကိုတိုးစမ်း”

အတွင်းတွင် ရှိနေသော ရွာသားများကို စောင့်နေသည့် အစောင့်ခားပြုများက အော်ဟစ်လိုက်ကြသည်။

ထိုအခိုက် ခြေတံရှည်အိမ်အောက်မှ တခြားခားပြုများပါ ထွက်လာကြပြီး အော်ဟစ်ဆဲဆို ကြိမ်းမောင်းလိုက်ကြရာ ဆူညံသွားသည်။

ထိုစဉ် အိမ်ပေါ်မှ ခားပြုဗိုလ်၏အသံ ထွက်ပေါ်လာ သည်။

“ဟေ့...ဘာဖြစ်နေကြတာလဲကွ၊ ဆူဆူညူညူနဲ့ ပျေးတန်း မီးလောင်တာ ကျနေတာပဲ၊ ချေးတဲ့မှပဲ”

အောက်မှ အသံများ အတော်ငြိမ်သွားသည်။ သို့သော် တစ်ဆင့်စကွား၊ တစ်ဆင့်နားဖြင့် ပြန်လာသော ရွာသားတို့အဖို့

အကြံအစည်ကို သိပြီးဖြစ်နေသော ရွာသားတို့မှာ လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်နေကြသည်။

“ဟိုကောင်တွေက သေချင်လို့လား၊ မင်းတို့တိုးအေ လာ တော့မယ် ငြိမ်ငြိမ်နော်”

ခားပြုတစ်ယောက်က အမိန့်ပေးဟိန်းဟောက် လိုက်ပြန် သည်။

ငွေယူပြီး ပြန်လာသည်ဆိုသော ရွာသားများက သူကြီး အိမ်ရှေ့ တံစက်မြိတ်ဆီသို့ မသိမသာ စုရုံးရောက်ရှိသွားပြန် သည်။

“ဟိုကောင်တွေက ဘယ်လဲဟေ့၊ တံခါးစောင့်တဲ့ ကောင် တွေ၊ နောက်ရောက်လာတဲ့ကောင်တွေကို ထိန်းဦးကွ”

ခားပြုတစ်ဦးကလည်း တံခါးပေါက်တွင် အကျအနာထိုင်နေ သော ခားပြုနှစ်ယောက်ကို လှမ်းအော်သည်။ အကယ်၍သာ ထိုလှမ်းအော်သော ခားပြုအနေဖြင့် သေချာကြည့်မည်ဆိုလျှင် တံခါးဝတွင်ထိုင်နေသော ခားပြုနှစ်ယောက်မှာ ပုံစံမကျသည် ကို သတိပြုမိသွားနိုင်သည်။ သို့သော် ထိုအချိန်တွင် အိမ်ပေါ်မှ ခားပြုဗိုလ်နှင့် သူ့လက်ရင်းတပ်ညွှန်ငါးယောက်တို့ ဆင်းလာပြီ ဖြစ်ရာ ထိုခားပြု၏အာရုံမှာ ပြောင်းလဲသွားသည်။

ခားပြုဗိုလ်သည် အရက်တော့ မူးမနေချေ။ အရက်နှစ်ခွက် သောက်ပြီး အိပ်ပျော်သွားသူဖြစ်ရာ အိပ်မုန်စုံများဖြစ်နေသည် မှုအပ အားပင် ပြည့်ပြီးနေပုံရှိသည်။ သူ့လက်ရင်းတပ်ညွှန် ငါးယောက်မှာမူ အရက်အတော်များနေကြပုံဖြင့် ယိမ်းယိုင်နေ ကြသည်။

15

ခေးပြဗိုလ်သည် လှေကားငါးထစ်ကို နှစ်လှမ်းထဲနှင့် ဆင်းပြီး အိမ်အောက်သို့ရောက်လာသည်။

သူက သူ့ထပ်ညှိခေးပြမျှားကိုတိုးလိုက်ပြီး ငွေယူ၍ပြန်လာသည်ဆိုသော ရွာသားများကို ရင်ဆိုင်လိုက်သည်။

“မင်းတို့ ငွေအစုံအစေ့ပါရဲ့လားဟေ့”

သူက ကျားဟိန်းသံမျိုးဖြင့် မေးလိုက်သည်။

“ပါပါတယ် ဗိုလ်ကြီး”

ခမောက်နှင့်လူငယ်ကဖြေလိုက်ရာ ခေးပြဗိုလ်က သူ့ကို စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး....

“ဟေ့ကောင်၊ မင်းတစ်ယောက်တည်းမေးနေတာ မဟုတ်ဘူးကွ၊ နေစမ်းပါဦး၊ မင်းက ခမောက်ကြီးဆောင်းထားလို့ ဟေ့ကောင်....မင်းခမောက် ချွတ်လိုက်စမ်း”

အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

ခမောက်နှင့်လူငယ်က ခေါင်းငုံ့ပြီး သူ့ခမောက်ကို ချွတ်လိုက်သည်။ အလင်းရောင်မကောင်းလှ၍ ထင်ထင်ရှားရှား မမြင်ရသော်လည်း လူငယ်မှာ လူချောတစ်ယောက် ဖြစ်ကြောင်း သိသာသည်။

“အမယ်....မင်းက လူချည်သန်ပါလားကွ၊ ဝိရွာကရော ဟုတ်ရဲ့လား”

ခေးပြဗိုလ်အသံက အတော်ပျော့ကျသွားသည်။

“ဟုတ်ပါတယ် ဗိုလ်ကြီး၊ ကျွန်တော်က မြို့ကို ခဏခဏ သွားနေတဲ့ လူမိပါ”

“အေး....ဒါဆိုရင် မင်းတို့အိမ်က ချမ်းသလိမ့်မယ်၊ ဟုတ်ရဲ့လားဟေ့”

ခေးပြဗိုလ်က အစာကိုမြှင်သော် ကျားကြီးကဲ့သို့ သွားပြီး၍ ပြောလိုက်သည်။

“လုပ်လုပ်စားစားပါပဲ ဗိုလ်ကြီး၊ မချမ်းသာပါဘူး”

ခေးပြဗိုလ်က တမျှင်းမျှင်းနှင့်ရယ်သည်။ လူငယ်က ခေးပြဗိုလ်ရှိရာသို့ တိုးသွားရင်း....

“ကျွန်တော်တို့အိမ်နဲ့ ဘေးအိမ်အတွက်ငွေပါ ဗိုလ်ကြီး”

လူငယ်က ပဝါဖြင့်ထုပ်ထားသော အထုပ်တစ်ထုပ်ကို ကိုင်ရင်း ပြောလိုက်သည်။

“ရပ်လိုက်စမ်း”

ခေးပြဗိုလ်ဘေးမှ လူနှစ်ယောက်က ခေးဖြင့်ဆီး၍ ထောက်ရင်း ဟိန်းဟောက်လိုက်သည်။

လူငယ်က တန့်သွားခိုက် နောက်ဘက်တွင် ရုတ်ချတ်သဲသဲ ထဖြစ်သည်။

အကြောင်းမှာ ခေးစာခံအဖြစ် ခေါ်ထားခြင်းခံရသော ရွာသားများမှာ အကြောင်းစုံကိုသိနေပြီဖြစ်ကြရာ လူငယ်အား ခေးဖြင့်ဆီးထောက်လိုက်သည်တွင် တိုက်ခိုက်ပြီအထင်နှင့် ထနိုး၍ခေးပြမျှားကို ဝင်ရောက်လုံးထွေး တိုက်ခိုက်လိုက်ခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။

လူငယ်မှာ နောက်ဘက်တွင် ရုန်းရုန်းရင်းရင်း ဖြစ်လိုက်သည်နှင့် ပူရင်ဝတွင်ယှက်၍ ထောက်ထားသော ခေးနှစ်လက်

ကြားသို့ တိုးဝင်လိုက်ကာ ဓားကိုင်လူနှစ်ယောက်ကို လက်ဖြန့် ခိုက်ချလိုက်သည်။

“ဖြောင်း...ဖြောင်း”

ဓားပြနှစ်ယောက် ခေါက်ခနဲ လဲကျသွားသည်။ ဓားရှည် တစ်လက်ကလည်း လျှပ်ပြက်သည့်အလား လူငယ်၏လက်တွင်း သို့ ရောက်ရှိသွားသည်။ ဓားပြဗိုလ်မှာ ခဏမျှသာ ကြောင် အမ်းလျက် သူ့ခါးကြားမှ တစ်စုံတစ်ခုကို ထုတ်ယူလိုက်ပြီး လျှင် အိမ်အောက်သို့ ဝင်ပြေးသည်။

လူငယ်က ဓားပြဗိုလ်နောက်သို့လိုက်မည်အပြုတွင် အရက် များမှူးနေသော ဓားပြဗိုလ်၏ လက်ရင်းတပည့်ငါးယောက်က လူငယ်အား ကမူးရှူးထိုး ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်လိုက်ကြသည်။ ဓားချင်းထိသံကား မကြားလိုက်ရ။

“အား...”

“အီး...အင့်”

“အိုး...”

တစ်ဒဂံအတွင်း အမူးသမားဓားပြငါးယောက်စလုံး အတုံး အရုံး လဲကျကုန်သည်။

ထိုအချိန်တွင် အိမ်ရှေ့ဘက်၌ လုံးထွေးပူးကပ်တိုက်ခိုက်မှု များမှာ ငြိမ်သက်သလောက်ဖြစ်သွားချေပြီ။

တကယ်တကယ်၌ ရွာသားများနှင့်ဓားပြများ၏အင်အား မှာ ကွာခြားလှစွာ သိုင်းပညာမဖြစ်စလောက်သာတတ်သော ဓားပြများမှာ မုဆိုးနှင့်သစ်ခုတ်သမား ရွာသားများ၏ အနီး ကပ် တိုက်ခိုက်မှုဖြင့် မရှုမလှခံလိုက်ကြရသည်။ မသေမရှင်

ဖြစ်နေသော ဓားပြများကို ရွာသားအချို့က လက်စတုံး သတ် ဖြတ်နေကြသည်။

မီးတုတ်များ ကိုင်ထားသော ရွာသားအချို့က ညော်ညော် လူငယ်အနားသို့ လျှောက်လာရင်း လူငယ်၏ ဓားဒဏ်ရာဖြင့် တုံးလုံးပက်လက်လဲကျသေဆုံးနေသော ဓားပြနှစ်ယောက်ကို တအံ့တဩကြည့်နေကြသည်။

ထိုရွာသားများ၏ မီးရောင်က ခြေတံရှည်အိမ်အောက် ထဲထိ ရောက်ရှိနေရာ အိမ်ခေါင်တိုင်တွင် ကြိုးဖြင့်ချည်နှောင် ထားသော သူကြီးနှင့် သူကြီးကတော်ကို မြင်ရသည်။

လူငယ်က အိမ်တံစက်မြိတ်အောက်သို့ ဝင်လိုက်သည်။
“ရှေ့မတိုးနဲ့”

ဓားပြဗိုလ်က အော်လိုက်သည်။ သူက မတ်တတ်ကြိုးချည် ထားသော သူကြီး၏နောက်တွင် ကပ်လျက် ဆံပင်ကိုဆွဲကာ ခပ်မော့မော့ဖြစ်နေသော သူကြီး၏လည်ပင်းကို ဓားမြှောင် သွားဖြင့် ဖိထားသည်။

“ခင်ဗျား ပြေးလို့လွတ်မှာလား”
လူငယ်က ပြောရင်း ရွှေသို့မသိမသာ တိုးလိုက်သည်။

“မင်း ဉာဏ်မများနဲ့တော့၊ ပြေးလို့မလွတ်ရင် သူကြီး လင်မယား အသက်နဲ့ ငါ့အသက် လဲသွားမယ်၊ သူကြီး လင်မယား အသက်မသေချင်ရင်တော့ မင်းတို့အားလုံး ခြံထဲက ထွက်သွား”

ထိုအခိုက် ဆောင်းဦးလေက ခေးပြုဗိုလ်ရှိရာဘက်မှ တိုက်ခတ်လိုက်ရာ ခေးပြုဗိုလ်က သူကြီး၏ဆံပင်ကို ဆွဲထားသော ဘယ်လက်ကို ယမ်းခါလိုက်ရင်.....

“ငါပြောတာ ကြားခဲ့မဟုတ်လား”
လူငယ်မှာ မှန်သကဲ့သို့ဖြစ်သွားသည်။

“မင်း ငါပြောတာကြားတယ်နော်....နောက်ဆုတ်”
“ကြားပါတယ်ဗျာ”

လူငယ်က လေသံပျော့နှင့်ပြောရင်း လက်ထဲမှခေးရွည်ကို လွှတ်ချလိုက်သည်။ ခေးပြုဗိုလ်၏မျက်နှာ ပြုံးလာသည်။ ထိုအခိုက် သူကြီးနှင့်သူကြီးကတော်မှာ ပြင်းထန်စွာ ချေဆတ်လာသည်။

“ဟတ်....ဟတ်ချီး”

ခေးပြုဗိုလ်၏မျက်နှာမှာ ပို၍ပြုံးလာသည်။ သို့သော် ခဏမှာပင် သူ့အပြုံးက ပြုန်းစားကြီး တန်သွားသည်။ ထို့နောက် အံ့ဩနာကျင်သောဝေဒနာဖြင့် မဲသွားကာ ခဏတွင် နောက်ဘက်သို့လန်၍ ဖြည်းညင်းစွာ လဲကျသွားတော့သည်။

ခေးပြုဗိုလ်အာဖြစ်သွားသည်ကို လူငယ်၏နောက်ဘက်ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ရပ်နေသော ရွာသားများမြင်လိုက်ကြ။

ရွာသားများ အံ့အားသင့်နေစဉ် ဧည့်သည်လူငယ်သည် ယိမ်းထိုး လှုပ်ရှားလွှာသည်။

“ဟေ့....မင်းဘယ်လိုဖြစ်...”

ရွာသားစာစ်ဦး၏ အမေးစကားမဆုံးမီပင် လူငယ်မြေပေါ်သို့ ပုံလျက်သား လဲကျသွားလေတော့သည်။

* * *

နံနက်မိုးသောက်စအချိန်။

ထိုရွာသို့ ဝေသုချိန်ရောက်လာသောအခါတွင်မူ လူငယ်နှင့် သူကြီးလင်မယား၏ အခြေအနေမှာ အတော်ပင် ဆိုးရွားနေချေပြီ။

ရွာသားများမှာ ဝက်ဝံရေကို ဖြစ်ကံတတ်အန်းချုပ်၍ အကျိအဖြစ်ဝတ်ထားသော ဝေသုချိန်ကို အတော်အတင်ကြီး ကြပုံရသည်။ အကြောင်းစုံပြောပြလျက် လူငယ်နှင့်သူကြီးလင်မယား၏အသက်ကို ကယ်တင်ပေးရန် ခြေထောက်ဖက်မတတ် တောင်းပန်ကြသည်။

သူတို့ပြောသမျှမှာ စုံလည်းစုံသည်။ လူအများက တစ်ချိန်တည်း ဝိုင်းပြောနေခြင်းမျိုးဖြစ်၍ ကပေါက်တိကပေါက်ချာလည်း နိုင်သည်။

“ကျုပ်တို့ ဓားပြဗိုလ်ကို သွားကြည့်လိုက်တော့ ဓားပြဗိုလ်ရဲ့ မျက်လုံးနှစ်ခုကြား နှာခေါင်းစပ်မှာ ငွေဆံထိုးလေးက အဆုံးထိ စိုက်ဝင်နေတာဗျ။ ကျုပ်တို့ဖြင့် နည်းနည်းမှ မမြင်လိုက်ပေါင်ဗျာ၊ ဘယ်လိုပစ်ပေါက်မှန်းကို မသိပါဘူး။”

“ဟာ...လက်မြန်သလားမပြောနဲ့၊ ဓားနဲ့ခုတ်တာတောင် မမြင်ရဘူး၊ အခုတ်ခံရတဲ့လူလဲမှ သိရတာ”

“နေစမ်းပါဦးဗျ၊ သူကရော ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး အဆိပ်မိ သွားရတာလဲ”

“အဲဒါတော့ ကျုပ်တို့လဲမသိဘူး”

ဟုတ်လည်းဟုတ်သည့်လူတွေဟု ဝေသူချိန်စိတ်ထဲကပြောမိသည်။ သူက တစ်ယောက်တစ်ပေါက်ပြောနေသော စကားများကို ဥပေက္ခာပြုကာ ပက်လက်အနေအထားဖြင့် တန်းစီနေသော လူသုံးယောက်ကိုကြည့်လိုက်သည်။

သုံးယောက်စလုံး မျက်နှာတွင် ခရမ်းရောင်သန်းနေသည်။ တစ်ချက်တစ်ချက်တွင် ရှိုက်လိုက်သကဲ့သို့ အသက်ရှူမမှန်၊ နှလုံးခုန်လှုပ်မှုလည်း မမှန်။ သွေးခုန်နှုန်းအလွန်ပျော့ညံ့သည်။ ဤလက္ခဏာမှာ ရှုရှိုက်မိသောအဆိပ်၏ လက္ခဏာများဖြစ်သည်။

သူသိသည်က ထိုမျှသာ။

ဝေသူချိန် သက်ပြင်းရှိုက်မိသည်။

သူ ဘာမျှမတတ်နိုင်။ သို့သော် ထိုအခိုက်မှာပင် အင်္ကျီဟောင်း စုတ်ပြု၍ ယခုဝတ်လာသော ဝက်ဝံရေအင်္ကျီကြီးကို ပြောင်းလဲဝတ်ဆင်စဉ်အခါက အင်္ကျီဟောင်းထဲမှပြောင်းထည့်

ခဲ့သော ပစ္စည်းများကိုသတိရသည်။ ထို ပစ္စည်းများတွင် ပုလင်းလေး တစ်လုံးပါသည်။ မည်သည့် ပုလင်းဖြစ်၍ ဘာကြောင့် သူအင်္ကျီအိတ်တွင်းသို့ ရောက်ရှိနေသည်ကို သတိမရခဲ့။ အတော်ကြီးစဉ်းစားယူမှ ချီအန်မြို့အနီး တောလမ်းခရီးတစ်နေရာတွင် အုတ်စန်ရင်ဆိုသော သိုင်းဆရာတစ်ဦး ပေးသွားသည့် ဆေးပုလင်းမှန်း သတိရသည်။ ထိုသိုင်းဆရာက ကျေးဇူးတင်နှင့် ပေးသွားခြင်းဖြစ်သည်။ အစွမ်းထက်သော အဆိပ်ဖြေဆေးဟုဆိုခဲ့သည်။

သူက ဆေးပုလင်းလေးကိုထုတ်ယူလိုက်ပြီး ရွာသားများဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“ခက်တာပဲဗျာ...ကျုပ်က ဆေးဆရာတစ်ယောက် မဟုတ်ဘူးဗျ၊ သူလိုငါလို သိုင်းသမားတစ်ယောက်ပဲ၊ ကျုပ်အနေနဲ့ ကုနိုင်တဲ့အစွမ်းလဲ မရှိဘူး၊ ဒါပေမယ့် သူတို့ဖြစ်တာက အဆိပ်ငွေ့တစ်မျိုးမျိုးကိုရှုမိလို့ ဖြစ်ကြတာ၊ အဲဒီလောက်ပဲ ကျုပ်သိဘယ်ဗျာ”

“ဆရာလက်ထဲက ပုလင်းက...”

တစ်ယောက်က မေးသည်။ ဝေသူချိန်က လက်ကပြလိုက်ပြီး...

“ကျုပ် ပြောမပါ့မယ်၊ ဒီဆေးပုလင်းဟာ သိုင်းဆရာတစ်ယောက်က ကျေးဇူးတင်လို့ ကျုပ်ကိုပေးခဲ့တဲ့ ဆေးပုလင်းပါ၊ သူပြောတာကတော့ အဆိပ်ဖြေဆေးလို့ ပြောပါတယ်၊ ကျုပ်အနေနဲ့တော့ တစ်ခါမှမသုံးဖူးဘူး”

“ဒုက္ခပါပဲတော်”

မိန်းမတစ်ယောက်က ညည်းတူးသည်။
“ဟင်း... သူက ဟန်ကြီးပန်ကြီးနဲ့ ကြည့်နေပြီး ပြီးတော့မှ
မကုတတ်ဖူးတဲ့”

မိန်းမတစ်ယောက်ကလည်း မကြားတကြား ပြောသည်။
ဝေသူချိန်က ထိုစကားများကို မကြားယောင်ပြုရင်း...
“ခင်ဗျားတို့ရွာမှာ ဆေးဆရာမရှိဘူးလား”
မေးလိုက်ရာ....

“မရှိဘူးဗျ၊ ကျုပ်တို့က အာမူလဲမဖြစ်တတ်ဘူး၊ ဖြစ်ရင်လဲ
သေတာပဲ”

ရွာသားကြီးတစ်ယောက်က ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောသည်။
“ဒီလိုလုပ်ရင် မကောင်းဘူးလားဆရာ၊ ဆရာ့မှာရှိနေတဲ့
အဆိပ်ဖြေဆေးကို သူတို့ကိုတိုက်လိုက်ရင် မကောင်းဘူးလား
သူတို့ ကုသိုလ်ပေါ့၊ ကျုပ်တို့ဒီအတိုင်း ထိုင်ကြည့်နေတာထက်
စာရင်တော့ ဒီလိုတစ်ခုခုလုပ်လိုက်တာက သေသွားရင် ဖြေသာ
သေးတာပေါ့”

ဓားပြက ဓားပြားဖြင့် အရိုက်ခံရသော ထောင်ထောင်
မောင်းမောင်း ရွာသားကြီးက ထပြောသည်။

“ဒါက အားလုံးသဘောတူရင် လုပ်ပါ၊ ကျုပ်အနေနဲ့
ကတော့ ဆေးကိုမနှမြောပါဘူး၊ သူတို့အသက်ရှင်လာတယ်ဆို
ရင် ဝမ်းသာရမှာပေါ့”

“ဟေ့... ပြောနေကြတာဟယ်၊ ဒီကိစ္စ သဘောတူသလား”
ထိုရွာသားကြီးက ထမေးသည်။

မိန်းမများ တစ်ယောက် တစ်ပေါက် ပြောကြသည်။
သို့သော် ခဏကြာသောအခါ....

“သဘောတူပါတယ်၊ အဲဒီဆေးကိုပဲ တိုက်ကြည့်ပါ”
တစ်သံတည်း ထွက်လာသည်။

“ကဲ... ခင်ဗျားတို့ထဲက တစ်ယောက် ထွက်လာပါ”
ဝေသူချိန်က ခေါ်လိုက်ရာ မိန်းမကြီးတစ်ယောက် ထွက်
လာသည်။

“ဟောဒီပုလင်းထဲမှာ ဆေးသုံးလုံးရှိတယ်၊ တစ်ယောက်
တစ်လုံး ဝေရနဲ့ဖျော်ပြီး သေချာတိုက်ပါ”

ပုလင်းကို ထိုမိန်းမကြီးအား ပေးလိုက်ရာ လူအုပ်ထဲမှ
နောက်ထပ် အမျိုးသမီးနှစ်ယောက် ထွက်လာပြီး ဆေးလုံးကို
ဝေရဖျော်ပြီး တိုက်ကြတော့သည်။

ထိုနောက် မည်သူမျှ စကားမပြောကြတော့ဘဲ အဆိပ်မိ
နေသူ သုံးယောက်ကိုသာ စောင့်ဆိုင်း ကြည့်ရှုနေကြတော့
သည်။

အဆိပ်မိနေသူ သုံးယောက်မှာ အတန်ကြာသည်အထိ
အာမူထူးခြားမသားချေ။ သို့သော်....

“ကြည့်စမ်း... ကြည့်စမ်း”

အတော်ကြီး ကြာသောအခါ ဆေးဖျော်တိုက်သော
မိန်းမကြီးက ထအော်သည်။

“သူတို့မျက်နှာပေါ်က အရောင်... သူတို့ မျက်နှာပေါ်က
အရောင်....”

လူအားလုံး ဝုန်းခနဲထ၍ ဝိုင်းကြည့်ကြသည်။

ဟုတ်သည်။ အဆိပ်မိနေသူသုံးဦး၏မျက်နှာပေါ်တွင် သန့်၊
နေသည့် ခရမ်းရောင်များမှာ ပျော့ကျလာသည်။

“လူတွေ သိပ်မအံ့ပါနဲ့၊ နောက်ကိုဆုတ်ကြပါ”
ဝေသူချိန်က အော်ဟစ်သတိပေးရသည်။

နောက်ထပ် ကွမ်းတစ်ယာညက်မျှ ကြာသောအခါတွင်
ကား သတိမေ့နေသူ သုံးယောက်လုံး၏ မျက်နှာပေါ်တွင်
သန်းနေသော ခရမ်းရောင်များ ပျောက်ကွယ်သွားကာ မူလ
အသားရောင်သို့ ရောက်ရှိသွားသည်။ သို့ပြင် ရှိုက်သကဲ့သို့ဖြစ်
နေခြင်းမှာလည်း ပျောက်သွားပြီး အသက်ရှူမှန်လာကာ
အိပ်ပျော်နေသကဲ့သို့ဖြစ်လာ၏။

ထိုအချိန်တွင် သူကြီး၏အိမ်တစ်ခုလုံး ပြည့်ကျပ်အောင်ရှိနေ
သော ရွာသားများ၏ တစ်ယောက်တစ်ခွန်း စကားသံများမှာ
ဆူညံလာသည်။

“သေချာကြည့်စမ်းဟဲ့... ဒီဆရာရဲ့ ဓားနဲ့ တို့ကျေးဇူးရှင်
ဆရာလေးရဲ့ဓားဟာ အတူတူပဲဟဲ့”

မိန်းမကြီးတစ်ယောက်၏အသံကို ကြားရသည်။

ဝေသူချိန်က ဆတိထားကြည့်လိုက်ရာ သတိမေ့နေသော
လူငယ်၏ခေါင်းရင်းဘက်တွင် ထောင်ထားသော ဓားအိမ်ရှိ
ထည့်ထားသည့်ဓားရှည်နှင့် သူ့ဓားမှာ တစ်ထေရာတည်းတူနေ
သည့် အပြင် ဓားရိုးတွင် ပဝါနီတစ်စချည် နှောင်ထားသည့်ပါ
တစ်ထပ်တည်းတူနေသည်။

ဘာကြောင့် ဤသို့ဖြစ်ရသည်ကို ဝေသူချိန်စဉ်းစားမရနိုင်။

ထိုအခိုက် ခြံတွင်းသို့ လူသစ်ငါးယောက် ဝင်လာပြန်သည်။
ထိုလူများမှာ တစ်မြန်နေက မြို့သို့ တောထွက်ပစ္စည်းများ သွား
ရောက် ရောင်းချပြီး ယခုမှရွာသို့ပြန်ရောက်လာသူများဖြစ်သည်။
သူတို့က ရောက်လျှင်ရောက်ချင်းသတင်းကြားသဖြင့် သူကြီးအိမ်
သို့ တစ်ဆက်တည်း လာခဲ့ကြခြင်းဖြစ်၏။

သူတို့က သတိလစ်နေသော သူကြီးလင်မယားနှင့် လူငယ်
ကို လာကြည့်ကြသည်။

“တို့မရှိတာ နာတာပဲကွာ”

ဆောင်ကြားကြားနိုင်သော လူငယ်တစ်ယောက်က ပြော
သည်။

“မင်းရှိတော့ ဘာလုပ်မှာလဲ”

အမြင်ကပ်ပုံရသော လူကြီးတစ်ယောက်က ထမေးသည်။

“ဒီကောင် အလကားကောင် ဘကြီးရဲ့၊ ချိန်ကူးမြို့က
မိုးကြိုးနက် အာမခံဌာနကလူတွေ အသတ်ခံရတယ်ကြားတာနဲ့
ရွာပြန်ပြေးမယ် တက်ကဲဖြစ်နေတဲ့ကောင်”

မြို့မှ အတူတူပြန်လာသော လူငယ်တစ်ယောက်က ဝင်
ပြောသည်။

“မင်းကရော ဘာထူးလို့လဲ”

ဆောင်ကြားကြားလူငယ်က ပြန်ပက်သည်။

“ဟေ့ကောင်တွေ... သွားကြစမ်း၊ ဒီမှာ လူကြီးတွေ စိတ်ညစ်
နေရတဲ့အထဲ”

လူကြီးတစ်ယောက်က ငေါက်ထုတ်လိုက်ရာ ထိုလူငယ်
နှစ်ယောက် ထွက်သွားသည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ထိုလူငယ်

နှစ်ယောက် စကားကြောင့် ဝေသူချိန်မှာ တွေးစရာတွေ ရသွားသည်။

သူ့နဂါးမောက်တောင်သို့ရောက်နေသော ခြောက်လခန့် အချိန်တွင် သိုင်းလောကတွင် ဘာတွေ ဖြစ်နေသနည်း။ မြကျောက်ရှင် အရှုပ်အထွေးသည် ယခုတိုင်းဆိုလျှင် ပြီးဆုံးသေးပုံ မရသေးချေ။

သို့ဆိုလျှင် သူ့အနေဖြင့် အချိန်ဖြုန်းနေ၍မဖြစ်။ သူ့မိခင်ထံသို့ ပြန်ရမည်။

သူ့မိခင်ထံမှ အကြောင်းတစ်စုံတစ်ရာ သိရှိရလျှင် မြကျောက်ရှင် ပြဿနာ၌ တစ်စုံတစ်ရာသော အတိုင်းအတာထိ ရှင်းလင်းပေးနိုင်ကောင်းသည်။ ထိုသို့ရှင်းလင်းပေးနိုင်လျှင် လူ့အသက်တစ်ချောင်း၊ သို့မဟုတ် လူ့အသက်ပေါင်းများစွာကို ကယ်တင်နိုင်သည်နှင့် တူလိမ့်မည်။

သူက ဤလူနာများ သတိရလာသည်အထိ စောင့်ဆိုင်းမနေဘဲ၊ ယခုပင်သွားတော့ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ဝေသူချိန်က လူနာများ၏အခြေအနေကို ကြည့်ရှုလိုက်သည်။

သတိမရသေးသည်မှအပ လူ့ကောင်းစင်စစ်များကဲ့သို့ ဖြစ်နေကြပြီး ပကတိနှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်ပျော်နေသူများနှင့်သာ ဖြစ်နေတော့သည်။

“ရွာသူရွာသားများ ခင်ဗျား”

ဝေသူချိန်က အသံပြုလိုက်ရာ စကားဆူညံစွာ ပြောနေကြသော ရွာသူရွာသားများက သူ့ကို လှည့်ကြည့်လိုက်ကြသည်။

“ကျွန်တော် အခုမှပဲ အရေးတကြီး ဘိစ္စတစ်ခုကို သတိရလာပါတယ်။ အဲဒါကြောင့် အခုပဲ အရေးတကြီး သွားရပါလိမ့်မယ် ခင်ဗျာ”

“ဟာကွာ...လူနာတွေ သတိရလာမှပဲ သွားရောပေါ့”

“သူတို့ အသက်ကယ်တဲ့လူ ဘယ်သူလဲဆိုတာ သူတို့သိချင်ကြမှာပေါ့”

“ဟုတ်သားပဲ၊ နောက်နေ့မှပဲ သွားပေါ့”

တစ်ယောက်တစ်ပေါက်အသံများ ဆူညံလာပြန်သည်။ ဝေသူချိန်က ပြုံးလိုက်သည်။

“ဧိလူတွေ အခြေအနေဟာ ခင်ဗျားတို့ အမြင်ပါတဲ့၊ အတော့်ကိုကောင်းလာနေပါပြီ၊ ကျွန်တော်ထင်ပါတယ်၊ မှန်းမဟည့်ခင် သတိရလာမယ် ထင်ပါတယ်၊ ပြီးတော့ ဧိမှာ ကျွန်တော်ရှိနေလို့လဲ၊ ဘာမှအကျိုးထူးလာစရာ မရှိတော့ပါဘူး၊ ကျွန်တော်က ဘာမှဆက်ပြီး ကုသတတ်တာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ဒီတော့ ကျွန်တော်ကို သွားခွင့်ပြုပါ၊ ကျွန်တော် သွားရမယ့် ကိစ္စဟာလဲ၊ အခုလိုပဲ လူ့အသက်တွေကို ကယ်တင်ရမယ့် ကိစ္စပျိုးပါ”

မည်သူမျှ စကားမပြောကြတော့။

“ဆရာက ဘယ်ကိုပြန်မှာလဲ”

“ခိုးခိုတောင်ကို ပြန်မှာပါ”

“ဟာ...အဝေကြီးပါလား၊ ဒီကနေ ဆယ်ရက်လောက် သွားရမှာ”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်လဲ အလျင်စလို ပြန်ရတာပါ”

ဝေသူချိန်က ဖော့ချလိုက်သည်။

ခြံဝိုင်းထဲမှ လူသုံးလေးယောက် ထပြန်သွားသည်ကို မြင်လိုက်ရသည်။

“သူတို့ သတိရလာရင်သာ ဟောဒါလေးတွေ ကျွေးလိုက်ပါ၊ အဆိပ်ပြေပြီး အားရှိပါတယ်”

ဝေသူချိန်က မချစ်ဥတစ်ဆုပ်ကို အနီးရှိ လူတယောက်အား ပေးလိုက်ရာ....

“ဟာ....မချစ်ဥတွေ”

ထိုရွာသားက ရွှေတွေ့သည့်အလား ပြောလိုက်သည်။ အနားမှလူများက စုပုံပြီး ကြည့်ကြသည်။

ခဏတွင် ဝေသူချိန်က နှုတ်ဆက်ပြီး ထွက်ခဲ့သည်။

ခြံဝန်းအပြင်ဘက်တွင် ရွာသားသုံးလေးယောက်နှင့် ဆုံသည်။

“လမ်းမှာ ဆရာစားပို့သောက်ဖို့ပါ”

ဝက်သားခြေ-က်၊ ဆတ်သားခြောက်နှင့် ဘဲဥဆားစိမ်များ ဖြစ်သည်။

“ကျွန်တော် လက်မခံပါရစေနဲ့ဗျာ”

ဝေသူချိန်က တောင်းပန်သည်။

“ကျုပ်တို့ စိတ်မကောင်းအောင် မလုပ်ပါနဲ့ဗျာ၊ ဆရာဟာ ကျုပ်တို့ကျေးဇူးရှင်တွေရဲ့ အသက်သခင်ပါ၊ ဒါလောက်ကိုတော့ လက်ခံပါဆရာ”

ရွာသားကြီးများမှာ ပြောရင်း မျက်နှာများညှိုးမှိုင့်လာသည်။

“ကောင်းပါပြီဗျာ....ကျွန်တော် လက်ခံပါတယ်”

ဝေသူချိန် မငြင်းချင်တော့၊ လက်ခံပြီး အမြန်ထွက်လာခဲ့သည်။

ရွာသားကြီးများက သူ့ကို မျက်စိတစ်ဆုံး ငေးကြည့်နေကြသည်။

(၁၃)

ဝေသူချိန်၏ အပြန်ခရီးတစ်လျှောက်တွင် မြို့ငယ်၊ ရွာငယ်
များစွာကို ပြတ်ကျော်ခဲ့ရသည်။ မြို့ငယ်များ၌ ယခုတလော၌
ဖြစ်ပေါ်လျက်ရှိသော သိုင်းလောကဂယက်ဖြင့် လှုပ်လှုပ်ရှုပ်
ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့နေကြသည်ချည်းပင်။ ကျေးလက်တောရွာ
ငယ်များတွင်မူ ထိုသတင်းများကြောင့် သိပ်ပြီး လှုပ်လှုပ်
ခြောက်ခြောက် မရှိချေ။ သို့သော် တောကြောင် အလှေ
အမှားတို့၏ ထိပါးနှိပ်စက်မှုကိုကား ခံနေကြရချေသည်။
ဝေသူချိန်မှာ အနိဋ္ဌာရုံသတင်းနှင့် မြင်ကွင်းများကို လမ်း
တစ်လျှောက် မြင်ကြားနေရရင်း ခရီးပြင်းကို အားသွန်၍
လှာခဲ့သည်။

မြကြောက်ရှင်နှင့် လျှပ်စီးဆက်တန်းဆိုင်၊ ၂၅၀

သူခရီးမှာသယ်ရက်မျှကြာမည်ဟုနဂါးမောက်တောင်ခြေ
ရွာကလေးမှ လူကြီးတစ်ယောက်က ပြောဆိုလိုက်ရာ တကယ်
တကယ်တွင်မူ ခုနစ်ရက်မျှသာ ကြာခဲ့ချေသည်။ ထိုသည်မှာ
သူ၏ ကိုယ်ဖော့ပညာစွမ်းက ယခင်ကနှင့် များစွာကွာခြား
တိုးတက်ခဲ့၍လည်း ဖြစ်နိုင်သည်။

မိုးခိုတောင်မှာ မြင့်တက်ကြီးမားသော တောင်ကြီးကား
မဟုတ်ချေ။ မြစ်ဝါမြစ် အထက်ပိုင်းကျောက်တောင် ထူထပ်
သော ဒေသတွင်ရှိသည်။ ပေတစ်ထောင်ကျော်မျှသာ မြင့်
သော ကျောက်စွယ်ကြီးအစ်ခုမျှသာ ဖြစ်သည်။ ပုံသဏ္ဍာန်က
ထူးခြားသဖြင့်သာ မိုးခိုတောင်ဟူသော နာမည်တစ်လုံးဖြင့်
ကျော်ကြားနေခြင်းဖြစ်သည်။

မိုးခိုတောင်မှာ အဝကျယ်သော ခေါင်းလောင်းတစ်လုံး
အား ပြောင်းပြန်ထောင်၍တားသည့်ပမာ တည်ရှိနေသော
အဖြူရောင် ကျောက်သားစစ်စစ်တောင် ဖြစ်သည်။ တောင်
ဘောက်ခြေပိုင်းမှာ အဖုံအထစ် အချိုင့်အခွက်တို့ရှိသည်မှန်၏။

အပေါ်ပိုင်းမူကား လူတို့ပြုပြင်ထားသည့်ပမာ ပြောင်
ချောလျက် ရှိနေသည်။ အချို့နေရာများတွင် ရေညှိများ
ထက်လျက်ရှိသည်မှတစ်ပါး သစ်တစ်ပင်နွယ်တစ်မျှင်မျှ ပေါက်
ထောက်နေခြင်း မရှိချေ။ သူ့အနေနှင့် တောင်ပေါ်သို့
မရောက်ဖူးသော်လည်း အစဉ်အဆက်စကားအားဖြင့် တောင်
ထိပ်ပေါ်တွင် နက်ရှိုင်းသော ဂရေကန်ကြီးတစ်ခုရှိသည်ဟု
ဆိုသည်။ ထိုဂရေကန်သည် မြစ်ဝါမြစ် ရေလျှံသောကာလများ

၌ ပြည့်လျှံ၍ တောင်ခြေသို့ ရေပန်းသဖွယ် ရေများကျလာ တတ်သည်ဟု ဆိုသည်။

တောင်၏တည်နေပုံက ထီးဖြင့်မိုးသကဲ့သို့ ရှိနေသဖြင့် တောင်၏အောက်ခြေကို ဘယ်သောအခါကမျှ မိုးရေမထိခဲ့ခြင်း ပင် ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်ပင် ဤတောင်ကို မိုးခိုတောင်ဟု ခေါ်ဆိုလေဟန် တူလေသည်။

မိမိ၏ဘဝတစ်လျှောက် ကျင်လည်ကြီးပြင်းခဲ့ရာ ဒေသမှ (၆)လကျော် (၇)လခန့်မျှ စေးကွာသွားခဲ့ပြီးမှ ထိုဒေသသို့ ပြန်လာသောအခါ ဟင်းလင်းပြင်ကိုမြင်ရသကဲ့သို့ ဝေသူချိန် ခံစားလိုက်ရသည်။ မိုးခိုတောင်၏ အဝေးမြင်ကွင်းကလည်း လွမ်းမောစရာလိုလို၊ အထီးကျန်ဝေဒနာကို ခံစားရသလိုလို နှင့်...

အိမ်နှင့်နီးလာလေလေ အိမ်ကို ရောက်ချင်လေလေပင်။

အမေသည် ဘာကြောင့်များ လူသူခေါင်လှသော ဤ ဒေသတွင်မှ အဖော်အပေါင်းမဲ့ လာရောက်နေထိုင်ခဲ့ရခေါ့ ထနည်း ဆိုသော အတွေးကို တွေးမိပြန်သည်။

ထိုအတွေးမှာ သူ့စိတ်ကို ဆီခိုက်လှုပ်ရှားစေသည်။

အသက်နှစ်ဆယ်ဆိုသော ကာလအတွင်း၌ သူသည် ဤ မိုးခိုတောင် ပတ်ဝန်းကျင်နားတစ်ဝိုက်မှတစ်ပါး အခြား နေရာများသို့ ရောက်ဖူးခြင်းမရှိခဲ့။ အသိအကျွမ်းဟူ၍လည်း တံငါရွာကလေးမှ လူသုံးလေးယောက်ထက် မပိုခဲ့။

သို့တိုင် အမေသည် ဤ အထီးကျန်နိုင်လှသောဘဝနှင့် ပတ်ဝန်းကျင်တွင် သူ့အား ထွေးထွေးပိုက်ပိုက် မနေဖူးခဲ့။ ယုယကြင်နာပြောဆိုဆက်ဆံဖူးခြင်းလည်း မရှိခဲ့။

ဝေသူချိန်ကြောက်လန့်စွာ မှတ်မိနေသည်။

သူ့အသက်(၁၅)နှစ်ခန့်က ဖြစ်မည်။

သူသည် ဆော့ကစားရာမှပြန်လာသည်။ စေ့ထားသော တံခါးကို အသာတုန်း၍ အိမ်ထဲသို့ဝင်ခဲ့သည်။

သူ့လက်ထဲတွင် ရောင်စုံပန်းများတစ်ပွေတစ်ပိတ် ပါလာခဲ့ သည်။ သူက ဤပန်းများအား အမေအံ့ဩသွားအောင် ရုတ်တရက်ပြလိုက်မည်ဟု စိတ်ကူးထားသည်။

ခြေဖျားထောက်၍ အိမ်ထဲသို့ဝင်ခဲ့သော ဝေသူချိန်အဖို့ အံ့ဩစရာနှင့်ကြုံရသည်။ အမေသည် အိပ်ခန်းထဲတွင် ခြေချိုး ဖက်ချိုးနှင့် ကလျက်ရှိသည်။

“ဟား...ဟား...မေမေကြီး က,နေတယ်ဟေ့”

သူက အော်ဟစ်ရယ်မောရင်း ပြောလိုက်သည်။

သူ့အမေက ဖျတ်ခနဲလှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ထိုသို့အလှည့် တွင် လက်ဝါးတစ်ဖက်က ဝေသူချိန်၏ငယ်ထိပ်သို့ ရိုက်ချလိုက် ရန် အသင့်ဖြစ်နေသည်။ အမေသည် ထူးဆန်း၍ ကြောက် မက်ဖွယ်ရာ ကောင်းလှသော အကြည့်ဖြင့် ဝေသူချိန်ကို စိုက်ကြည့်ရင်း တဖြည်းဖြည်းတွင်မှ မြောက်ထားသော လက်ဝါးကို ပြန်ချသွားခဲ့သည်။

အမှန်၌ ထိုအချိန်က ဝေသူချိန်သည် လက်ဝါကို မကြောက်ခဲ့ချေ။ သူ့ကြောက်စိတ်တွင် စွဲဝင်သွားသည့်မှာ အမေ့မျက်လုံးများသာ ဖြစ်သည်။

အမေ့မျက်လုံးများ အစိမ်းရောင် တောက်နေခဲ့သည်။ မျက်လုံးသွယ်အိမ်က ကြမ်းကြုတ်လျက်။ တဖြည်းဖြည်းချင်း မှ ထိုအရောင်များ လွင့်ပြယ်သွားခဲ့သည်။

ထို့နောက်မှ အမေက အေးစက်စက်ပြောခဲ့သည်။

“ပိတ်ထားတဲ့တံခါးကို အသံမပေးဘဲ ဝင်တဲ့အတွက် မင်းကို အပြစ်ပေးရမယ်”

ထို့နောက် အမေသည် သူ့လက်ကို ထိုင်ခုံလက်တန်းပေါ် တွင် တင်ကာ ကြိမ်လုံးတစ်လုံးဖြင့် အချက်ပေါင်းများစွာ ရိုက်နှက်လေတော့သည်။ ထိုသို့ရိုက်နှက်စဉ် ဝေသူချိန်သည် နာကျင်ခြင်းထက် အံ့ဩခြင်းကပိုလွန်နေသဖြင့် ငိုယိုရန် သတိမရခဲ့။

ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် အမေ့ကို ကြည့်နေခဲ့မိသည်။ ထိုအခါ အမေက သူ့ကိုပိုမို၍ပြင်းထန်စွာ ရိုက်နှက်သည်။ သူ အော်ဟစ်ငိုယိုခဲ့သည်။

သူသည် ထိုအရိုက်ခံရသောဒဏ်ဖြင့် ရက်ပေါင်းများစွာ အာဆီဘာမှ မကိုင်နိုင်တော့။ သူ့ လက်ချောင်းများနှင့် လက်ခုံမှာ မယုံနိုင်လောက်အောင် ပေါက်ပြဲ ရောင်ရမ်းနေခဲ့ သည်။

သူသည် ထိုအခါကမှစ၍ ပိတ်ထားသော အိမ်တံခါးကို အမေဖင်မပေးဘဲ မဖင်ရဲတော့ချေ။

ဝေသူချိန်သည် အတွေးဖြင့်လျှောက်လာခဲ့ရာ အိမ်ရှေ့သို့ ရောက်လာသည်။ အိမ်တံခါးသည်ပိတ်လျက်။

“မေမေ....”

သူက ခပ်တိုးတိုးခေါ်လိုက်သည်။

“မေမေ....”

အိမ်တွင်းမှ မည်သည့်အသံကိုမျှ မကြားရ။

မေမေသည် စကားပြောလျှင် တိုးတိုးပြောမှ သဘောကျ သူ ဖြစ်သည်။ နားကလည်း အလွန်ပါးသည်။ ဤမျှခေါ်၍မျှ ထူးသံမကြားလျှင် အိမ်တွင် မေမေ မရှိနိုင်။

ဝေသူချိန်က အိမ်ကို တစ်ဖက်ပတ်၍ ကြည့်လိုက်သည်။ မေမေမရှိသည်မှာ သေချာပါသည်။

တံခါးသာမဟုတ် ပြတင်းပေါက်များပါ အသေအချာ ပိတ်ထားသည်။

ဝေသူချိန်က မေမေသွားတတ်လေ့ရှိသော မျောက်ငို ချောက်ကမ်းပါးရှိရာသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။

မျောက်ငိုချောက်ကမ်းပါးသည် သူတို့အိမ်နှင့် အတော် ဝေးသည်။ အရှေ့ဘက်တောင်ခြေတွင်ရှိသည်။

လွန်ခဲ့သောနှစ်ပေါင်း(၈၀)ခန့်က တရုတ်ပြည်တွင် လျှင် ကြီး ပြင်းစွာလှုပ်စဉ်က အက်ကဲ့သွားခဲ့သော မျောက်ကြီးဟု ဆိုသည်။ နှစ်ခိုင်ကျော်မျှရှည်လျား၍ ပေနုန်ရာခန့်မျှ နက်ရှိုင်း ကာ၊ မျောက်နှုတ်ခမ်းတစ်ဖက်နှင့် တစ်ဖက် ပေလေးဆယ် ကျော်မျှ ကွာလှမ်းသည်။ မျောက်၏ အတွင်းနံရံများမှာ ပင်လျှင် ထောင့်မတ်နီးပါးမျှ မတ်စောက်ခြင်းရှိရာ မျောက်

များ ထိုချောက်အတွင်းသို့ကျသွားပါက ပြန်မတက်နိုင်ဟု ဆိုသည်။ ထို့ကြောင့် ထိုချောက်ကို မျောက်ငိုချောက်ကမ်းပါးဟု အမည်ပေးထားခဲ့ကြသည်။

သူက မြစ်ကမ်းဘက်မှပတ်၍ သွားရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ မြစ်အိမ်တွင် ဆေးတံသောက်ရင်း ငါးများနေသော အာအူချွန်ကိုတွေ့သည်။

“စော...မင်းပြန်ရောက်လာပြီလားကွ”

အာအူချွန်က ဝက်ဝံရေအင်္ကျီနှင့် ပိုမို၍ ထွားကျိုင်း၊ ဆန်မာလာပုံရသော ဝေသုချိန်ကို နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ အာ၊ အာချွန်ရော နေကောင်းရဲ့လား”

“နေကောင်းပါတယ်ကွာ၊ မင်းအမေရော နေကောင်းရဲ့လား”

“ကျွန်တော် အမေနဲ့ မတွေ့ရသေးဘူးဗျ၊ တံခါးပိတ်ထားလို့ မိဘုက်ထွက်လာခဲ့တာ”

“ဟေ...မင်းတို့သားအမိ မတွေ့ကြသေးတာလား၊ ဒါဖြင့် လွဲကုန်ပြီ”

အာချွန်စကားကြောင့် ဝေသုချိန် မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့ လွဲကုန်တာလဲ အာရဲ့”

“ဟ...မင်းအမေက မင်းထွက်သွားပြီး ခဏမှပဲ မင်းကို စိတ်မချလို့ဆိုပြီး လိုက်သွားတယ်လေကွာ၊ အဲဒီနေ့က ငါ ငါးတစ်ကောင်ရလို့ သွားပို့တော့ မင်းအမေက အိမ်တံခါးပေါက် ပိတ်နေတယ်၊ ငါလဲ ပြန်လာခဲ့ရတာပဲ”

ဝေသုချိန် တော်တော်အံ့ဩသွားသည်။

“ဗျာ...မိကြားထဲမှာ တစ်ခေါက်မှ ပြန်မလာဘူးလား”

“အဲဒါတော့ ငါမသိဘူးကွ၊ မင်းအမေအကြောင်း မင်းလဲ သိသားပဲကွာ၊ သူက စပ်စပ်စုစုလုပ်တာ ကြိုက်တာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ သူပြောမှပြော၊ သူမေးမှမေး၊ ဒီလိုမဟုတ်လားကွာ”

ဝေသုချိန်က အာချွန်ဘေးတွင်ဝင်ထိုင်ရင်း မြစ်ရေပြင်ကို ငေးနေသည်။ မြစ်ရေပြင်က အမြှုပ်ဘစ်စီနှင့် တသွင်သွင် စီးဆင်းနေသည်။

ထိုအခိုက် အာချွန် ငါးများတွင် ငါးတစ်ကောင် လာဟပ်သည်။ အာချွန်က ငါးများကို သုတ်တင်လိုက်ရာ ငါးတစ်ကောင်ပါလာသည်။

“ဟန်ကျတာပဲဟေ့၊ ဒီမနက် ငါးကျောက်ဖားတွေချည်း ရနေတာ ခြောက်ကောင်ရှိပြီ၊ ဒီတစ်ကောင်လဲ အစိတ်သားလောက် ရှိတယ်၊ မင်း အိမ်ကို ထမင်းလိုက်စားပါလား”

“အာချွန်က ငါးကိုဖြုတ်ရင်း ပြောလိုက်သည်။

ဝေသုချိန်က ဘာမှပြန်မပြော။ မြစ်အထက်ဘက်မှ ကမ်းနှင့် ထပ်၍ မျောလာသော ဗေဒါပင်လေးကိုငေးနေသည်။ ဗေဒါပင်လေးမှာ ဟိုဘက်သည်ဘက်လှုပ်ရှားရင်း တစ်ချက်တစ်ချက် တွင် မြှုပ်လှမြှုပ်ခင် ဖြစ်ဖြစ်သွားသည်။

အာချွန်က ငါးများတွင် ငါးစာတပ်ပြီး ပြန်ချမည် ပြုသည်။

“နေဦး အာချွန်”

ဝေသုချိန်က တားလိုက်သည်။

ထိုအခိုက် ဗေဒါပင်လေးက ချာလည်ဝေငြီး သူတို့ရွှေ
ဝါးတစ်ရှိုက်ခန့်အကွာသို့ ရောက်လာသည်။

ဝေသုချိန် ရုတ်တရက် လှုပ်ရှားလိုက်ရာ....

“ထုတ်....”

“ဖြုန်း....ဖြုန်း....”

ဗေဒါမြစ်ကိုစားရင်း လိုက်လာသော ငါးတစ်ကောင် ဝေ
ပေါ်သို့ ပေါ်လာသည်။ ဝေသုချိန်က အံ့အားသင့်နေသော
အဘချန်ထံမှ ငါးမျှားတံကိုယူလိုက်ပြီး ငါးကို ကမ်းတက်သို့
ဆွဲယူသည်။

ငါးမှာ လေးပိဿာခန့်မျှရှိသော ငါးကြင်းကြီးတစ်ကောင်
ဖြစ်သည်။

“မင်း ဘယ်လိုမျှားလုပ်လိုက်တာလဲကွာ”

အဘချန်က ဝေသုချိန်လက်ထဲမှ ငါးကြင်းကြီးကို ကြည့်
ရင်း မေးလိုက်သည်။

“ကျောက်ခဲနဲ့ ပစ်လိုက်တာလေ”

ဝေသုချိန်က ပြုံးရင်း ပြောလိုက်၏။

“သောက်ကျိုးနည်းကွာ....တည့်လိုက်တဲ့ လက်၊ အဲဒီနည်း
ငါ့သင်ပေးစမ်းပါ။ ငါးမျှားရတာ ကမ္ဘာသကာ သူလာ
ဟပ်မှ ရတာကွ”

“အဘချန်ကလဲ....ဟင်းစား ပေးရင်ပေး ကုန်ချက်မပြုနဲ့
ဆိုတဲ့စကား မေ့နေပြီလား၊ ရော....ဒီငါးကိုယူ၊ ကျွန်တော့်
ပညာထဲ ပေးလို့မရဘူးပျ ကိုယ်တိုင်ကျင့်မှ ရတာ”

ဝေသုချိန်က ငါးကြင်းကြီးကိုပေးရင်း ရယ်ရယ်မောမော
ပြောလိုက်ရာ....

“ပြောစမ်းကွာ၊ အဲဒီနည်း ငါကျင့်စမ်းမယ်”

“ကမ္ဘာနန်း ထိုင်ရတယ်ဗျ”

“ပေါက်တီးပေါက်ရွာကွာ”

“အဘ မယုံဘူးလား၊ ကျွန်တော်က တကယ်ပြောနေ
တာ”

အဘချန် မျက်မှောင်ကြုတ်သည်။ ပြီးမှ....

“အင်း....မင်းတို့ သားအမိကတော့ တကယ်ကို ထူးထူး
ဆန်းဆန်းချည်းပဲ”

“ပြောစမ်းပါဦး၊ ကျွန်တော့်အမေကစေ ဘာမျှားထူး
ဆန်း နေလို့လဲ”

“တော်တော်ကြာပါပြီကွာ၊ တစ်နေ့ ဒီနေရာကို ငါရောက်
လာတယ်ကွ ဘယ်သူမှမရှိ သေးဘူး၊ ငါ ဒီနေရာမှာပဲ ထိုင်
တယ်၊ ငါးမျှားဖို့ပြင်တယ် ငါးစာတပ်တယ်၊ ငါးမျှားကို
ကို ရေထဲချမယ်အလုပ်မှာ ဘူးခနဲ ပေါ်လာရော၊ ငါလန့်
သွားတာပဲ”

“ဘာပေါ်လာတာလဲဗျ....”

“မင်းအမေလေ”

“ဗျာ....ကျွန်တော့်အမေ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပဲ....မင်းအမေ အစစ်ပါ၊ ဆံပင်တွေ ရေစိုပြီး
မျက်နှာပေါ်ဖုံးနေတော့ ရေသူမလိုလို ဘာလိုလို၊ ပြီးမှ
မျက်နှာပေါ်ဖုံးနေတဲ့ ဆံပင်တွေကိုယ်လိုက်မှ မင်းအမေမုန်း

သိရတာ၊ သူ့ ဘယ်လောက်ကြာကတည်းက ရေထဲဝပ်နေမှန်း
ငါလဲ မသိဘူးကွ။ အဲဒီအချိန်တုန်းက သိပ်ကြောက်စရာ
ကောင်းတာပဲကွာ၊ သူ့မျက်နှာကြီးကလဲ နီလို့ မျက်လုံးကြီးက
လဲ စိမ်းစိမ်းကြီးနဲ့၊ စကားလဲ တစ်လုံးမှမပြောဘူးကွ။ ငါက
လဲ မမေးရဲဘူး။ ခဏကြာတော့မှ သူ့ဘာသာ ကုန်းပေါ်တက်
လာပြီး ပြန်သွားတယ်”

အဘချန် တကယ်ပြောနေမှန်း ဝေသူချိန်သိသည်။ ရေ
အောက်တွင် ကမ္မဋ္ဌာန်းထိုင်ကြသော အတွင်းအားပညာများ
အကြောင်း ဝေသူချိန်ကြားပူးသည်။

သူ့အမေသည် ထိုကဲ့သို့သော ပညာရှင်မျိုးဖြစ်နေလေမည်
လား။ အကယ်၍ အမေသည် ထိုပညာရှင်မျိုး ဖြစ်နေသည်
ဆိုလျှင် သူ့ကို ဘာကြောင့် အတွင်းအားပညာ သင်မပေးဘဲ
ထားခဲ့လေသနည်း။

ဝေသူချိန်တေးရင်း ခေါင်းရှုပ်လာသည်။
အဘချန်က ငါးကြင်းကြီးကို သေချာကြည့်နေသည်။
“ဆူလိုက်တာကွာ၊ ဟေ...ဒီငါးကြင်းကို ပေါင်းစား
မယ်ကွ။ မင်းငါ့အိမ်လိုက်ခဲ့”

“မလိုက်တော့ဘူး အဘချန်ရယ်၊ အမေ ကျွန်တော့်ကို
မတွေးမချင်း ရှာနေပုံရတယ်၊ ကျွန်တော် ပြန်လိုက်သွားဦး
မယ်”

“ဟေ...မင်း ဒီက စောင်မနေဘူးလား၊ တော်ကြာ
ယုန်ဘောင်ပြေး ခွေးမြောက်လိုက် ဖြစ်နေဦးမယ်၊ မင်းက

သွားရှာ မင်းအမေက ပြန်လာ၊ မင်းအမေက ပြန်ရှာ မင်းက
ပြန်လာ”

ဝေသူချိန်က စိတ်မပါတာပါ ရယ်လိုက်သည်။
“ကဲ...ကဲ...မင်းသွားချင်လဲ သွားတော့၊ ငါတော့ ပြန်
တော့မယ်၊ မင်း ငါးကြင်း တစ်ပိုင်းလောက် ယူသွားဦး
မှလား”

“မယူပါဘူး အဘရယ်”
ဝေသူချိန်က လှည့်ထွက်လာခဲ့သည်။

အဘချန်မှာ သူ့လက်ထဲမှ ငါးကြင်းကြီးကို တစ်လှည့်၊
ဝေသူချိန်၏ ကျောပြင်ကို တစ်လှည့် ကြည့်နေသည်။

နောက်တစ်ကြိမ် သူ ငါးကြင်းကြီးကိုကြည့်၍ ခေါင်းပြန်
အမော့တွင် ဝေသူချိန်မှာ အဝေးသို့ရောက်နေပြီဖြစ်ရာ အဘိုး
ကြီးမှာ မျက်လုံးများ ပုတ်ခတ်ပုတ်ခတ်ဖြစ်သွားပြီး...

“သောက်ကျိုးနည်း...ဒီကောင်ခြေထောက်မှာ ဘီးများ
တပ်ထားသလား မသိဘူး”

တစ်ယောက်တည်း တတုတ်တုတ် ပြောနေလေသည်။

ရှန်စီနယ်စားကြီး၏ ရဲထိုက်အတွင်း လျှို့ဝှက်အခန်းတွင်း၌
 ဖြစ်သည်။

ရှန်စီနယ်စားကြီး၊ ယူဝန်ပိန်၊ မိုးကြိုးနက် အာမခံဌာန
 ပိုင်ရှင် ပင်ကူစားဝူစိန်ဝမ်းနှင့် ချီအန်မြို့စား ထင်ရှောက်ရိတို့
 အရေးတကြီး တိုင်ပင်ဆွေးနွေးနေကြသည်။

“ကျုပ်ရဲ့ မိုးကြိုးနက်အာမခံဌာနကတော့ လုံးစကိုပျက်စီး
 သွားပြီ”

ပင်ကူစား ဝူစိန်ဝမ်းသည် ထိုစကားကို တည်ငြိမ်စွာပြော
 လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

သူ့အနေဖြင့် ယူကျုံးမရ တုန်လှုပ်ရသော အခါကာလမှာ
 လှန်မြောက်ခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ သူ့ရင်ထဲတွင် ဆေးစက်တင်မာနေ
 သည်။ ပျက်စီးသွားရသော သူ့အာမခံဌာနအတွက် သေဆုံး
 သွားကြရသော သူ့အဖွဲ့သားများအတွက် မဖြစ်မနေလက်စား
 ချေမည်ဆိုသော သန္နိဋ္ဌာန်မှာ ကျောက်စိုင်ကျောက်သားပမာ
 ဖြစ်တည်နေပြီ။

“အခြေအနေကို ပြောပြပါဦး”

နယ်စားကြီး ယူဝန်ပိန်က ပင်ကူစားဝူစိန်ဝမ်း၏မျက်နှာကို
 မကြည့်ဘဲ မေးလိုက်သည်။

“နမ်းခင်းကို ဆင်တိုးတဲ့အတိုင်းပဲ၊ ကျုပ်ဇောက်သွားတဲ့
 အချိန်မှာ ဘာမှ မြင်လို့မဆောင်းတော့ဘူး၊ ကျုပ်အဖွဲ့သား
 တွေ၊ ပြီးတော့ ကျုပ်ဇနီး...”

မည်မျှ တင်းမာစွာစောင့်နေသည်ဆိုစေ ထိုနေရာတွင်
 ဆရာကြီး ဝူစိန်ဝမ်း၏အသံ တိမ်ဝင်သွားသည်။

နယ်စားကြီးယူဝန်ပိန်က စားပွဲမျက်နှာပြင်ကို စိုက်ကြည့်
 နေရင်း....

“လက်သည်ကိုသိနိုင်ဖို့ သဲလွန်စလဲ မကျန်ရစ်ဘူး ဆိုပါ
 တော့....”

“အားလုံးကို မီးဘိုက်တားခဲ့တာ၊ ဘာဆိုဘာမှခန့်မှန်းလို့
 မရဘူး”

“ဒါဆိုရင် လူတစ်ယောက်တည်းရဲ့လက်ချက် မဖြစ်နိုင်ဘူး
 ပေါ့....”

နယ်စားကြီးက အချက်အလက်များကို ထောက်၍ခန့်မှန်းလိုက်သည်။

“ဒါလဲ အသေအချာပြောလို့မရဘူး။ ချိန်ကူးမြို့မှာ ကျုပ် မွေးထားတဲ့ သတင်းပေးတွေက အများကြီးပဲ။ လူတစ်စု ဒါမှမဟုတ်ရင် အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ကသာ လုပ်သွားတယ်ဆိုရင် သတင်း အစအနတော့ ရကိုရနိုင်တယ်။ ပြီးတော့ လူတစ်ယောက်က ဒီအလုပ်မျိုးကို လုပ်သွားတယ်ဆိုရအောင်ကလဲ ဌာနချုပ်မှာ လက်ရွေးစင် သိုင်းသမားချည်းပဲ ဆယ်နှစ်ယောက်ရှိတယ်”

“အင်း...စဉ်းစားစရာပဲ။ အလွန်လျှို့ဝှက်တဲ့ အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ များ ရှိနေပြီလား”

“ကျုပ်တော့ မကြားဖူးဘူး...မကြုံဖူးဘူး”
ဆရာကြီးဝူစိန်ဝမ်းကပြောပြီး တွေ့နေသည်။

“ကျုပ်တို့ သိပ်စိတ်ရှုပ်ထွေးသွားအောင်များ လုပ်နေတာ လား။ ရိုးရိုးဆိုရင် တွက်စရာနှစ်ခုပဲရှိတယ်။ တစ်ခုက ဒီပစ္စည်းကို အပ်တဲ့လူကပဲ မကျေနပ်လို့ ဒီလိုလုပ်တာလား။ ဒီလိုဆိုရင် လဲ သူက ဒဂုံ၊ တစ်သိန်းကို အဆုံးရှုံးခံပြီး လုပ်ပါမလားဆိုတာ တွေးရပြန်ရော။ နောက်တစ်ခုက ဒီပစ္စည်းကို လုယူသွားတဲ့ လူကပဲ နောက်ပြဿနာရှင်းအောင် ဒီလိုလုပ်တာလား။ ဒါဆို ရင်လဲ အင်မတန် ရက်စက်တဲ့လုပ်ရပ်ပဲ”

နယ်စားကြီး ယူဝန်ပိန်က တစ်ခုချင်း တွက်ပြသည်။ သို့သော် သူ့အဖြေမထုတ်နိုင်။

“ပစ္စည်းအပ်သူရော ပစ္စည်းကိုလုသွားသူပါ တစ်ယောက် တည်း မဖြစ်နိုင်ဘူးလား”

ချိန်ကူးမြို့စားထင်ရှောက်ရိုက် ဖြတ်၍ပြောလိုက်သည်။ သူ့ ကေားမှာ အတော် စဉ်းစားစရာကောင်းသည်။ သို့သော် ကိုယ်ပစ္စည်းကိုအပ်ပြီး ပြန်လုပ်သောအလုပ်ကို ဘာကြောင့် လုပ်ရသည်ဆိုသောအချက်ကို စဉ်းစားလျှင်မူ အတော်ခက်ခဲ သွားပြန်သည်။

“ကျုပ်တို့ မျက်စိလည်နေပြီနဲ့တူအယ်”
နယ်စားကြီးယူဝန်ပိန်က မှတ်ချက်ချလိုက်သည်။

“ပြီးတော့ ဒီနေ့ ကျွန်တော်သတင်းတစ်ခု ကြားခဲ့တယ်”
မြို့စားလေးထင်ရှောက်ရိုက်ပြောလိုက်ရာ နယ်စားကြီးက ရော ဆရာကြီးဝူစိန်ဝမ်းကပါ သူ့ကို လှမ်းကြည့်လိုက်ကြသည်။ မြို့စားလေးထင်ရှောက်ရိုက် ဆက်ပြောသည်။

“သိုင်းသမားတွေ စိတ်ဝင်စားနေတဲ့ မြကျောက်ရှင်ဟာ ဝေသူချိန်ဆိုတဲ့ သိုင်းသမားလေးရသွားပြီဆိုတဲ့ သတင်းပါပဲ။ ဒီသတင်းပြန်လွင့်နေတာကလဲ ရက်ပေါင်းတော်တော်ကြာပြီနဲ့ တူပါတယ်”

“မြတ်စွာဘုရား...”
ဆရာကြီး ဝူစိန်ဝမ်းက ဘုရားတလိုက်သည်။ သူက ဆက်၍...

“မဖြစ်နိုင်ဘူး...လုံးဝမဖြစ်နိုင်ဘူး”
တီးတိုးရေရွတ်နေသည်။

“လင်စရာ သိပ်မရှိတာတော့ အမှန်ပါပဲ။ ဒါပေမယ့် သူဟာ ယင်တိုင်နတ်ဘုရားကျောင်းကို ဘာကိုစွဲနဲ့လာသလဲ။ သူနဲ့တွေ့မိ ချိန်ကူးတော့သူဟာ ဘယ်သူလဲ။ ဒါတွေကို သူက ဘာဖြစ်လို့

ထိန်ချန်ထားရတာလဲ၊ ပြီးတော့ သူဟာ ဘာကြောင့် ခုနစ်လ လောက် ပျောက်နေရတာလဲ”

မြို့စားလေးထင်ရွှောက်ရိက စံသယဖြစ်ထိုက်သောအချက် များကို တွက်ပြသည်။

“သူ မိုးခိုတောင်က သူ့အမေဆီကို ပြန်သွားတယ်၊ သူဟာ မြကျောက်ရွှင်ဆိုတဲ့ပစ္စည်းကို ဘာမှန်းတောင် မသိဘူး၊ ဒါကို ကျုပ်လဲသိတယ်”

ဆရာကြီးဝူစိန်ဝမ်းက ရဲရဲတင်းတင်း ပြောလိုက်သည်။
“ပီပီရီရီလိမ်နေတာထေရော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား”

မြို့စားလေးထင်ရွှောက်ရိက ဟာကွက်မရှိ ထောက်မေ့ လိုက်ပြန်၏။

“မြို့စားလေး သူနဲ့တိုက်ခိုက်ဖူးတာပဲ၊ သူ့ရဲ့ ဓားသိုင်းပညာ ဟာ တကယ်ထက်မြက်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် အတိုင်းအား... ဒါကလိမ်ညာပုံးကွယ်လို့ မရတဲ့အရာပဲ၊ သူဟာ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး မြကျောက်ရွှင်ကို ရနိုင်မလဲ”

ဆရာကြီးဝူစိန်ဝမ်း တွက်ပြသည်ကလည်း မှန်နေသည်။ နယ်စားကြီးယူဝန်ပိန်က ဆရာကြီး ဝူစိန်ဝမ်းကို ဖျတ်ခနဲ လှမ်းကြည့်သည်။

“ဆရာကြီး သူနဲ့ တွေ့ခဲ့ရလို့လား”

ဆရာကြီးဝူစိန်ဝမ်းကလည်း နယ်စားကြီးကို ပြန်စိုက်ကြည့် လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်... ကျုပ် သူနဲ့တွေ့ခဲ့တယ်၊ သူ့မိုးခိုတောင်ကို မပြန်ခင်လေးကပဲ၊ သူနဲ့သာ မဟုတ်ပါဘူးလေ၊ ကျုပ် နတ် လေပြည် ဟွဲကိုချင်နဲ့ပါ တွေ့ခဲ့တယ်”

ထို့နောက် ဆရာကြီးဝူစိန်ဝမ်းက သူနှင့်ဝေသူချိန်၊ နတ် လေပြည် ဟွဲကိုချင်တို့ တွေ့ဆုံခဲ့ကြပုံကို အပြည့်အစုံ ပြောပြ လိုက်သည်။

“အင်း... ဒါဆိုရင်တော့ စဉ်းစားစရာတွေက ပိုများလာ ပြီ၊ ခက်တာက အဲဒီလိုစဉ်းစားစရာအချက်တွေ ပိုများလာ လေလေ၊ အဓိကသော့ချက်နဲ့ ပိုဝေးလေလေဖြစ်နေတာပဲ”

နယ်စားကြီးယူဝန်ပိန်က ကောက်ချက်တစ်ခုကို ဆွဲထုတ် လိုက်သည်။

“ကျုပ်ကတော့ တစ်ခုကို စဉ်းစားမိလိုက်ပြီဗျ”

ဆရာကြီးဝူစိန်ဝမ်းက သေချာပေါက်လေသံနှင့် ပြောလိုက် ရာ နယ်စားကြီးက ခေါင်းထောင်လိုက်ပြီး...

“ဘာများပါလိမ့်”

“အဓိကကျတဲ့ လူတစ်ယောက်၊ ဒါမှမဟုတ် ခင်ဗျားပြော ထဲ့ လူတစ်စုဟာ သံသယဖြစ်စရာ နည်းနည်းလေးပဲရှိတဲ့ ဝေ သူချိန်ကို ဘာဖြစ်လို့ သိုင်းသမားတိုင်းရဲ့ ပစ်မှတ်ဖြစ်လာအောင် မြကျောက်ရွှင်ကို သူ့ရသွားပြီဆိုထဲသတင်းကို လွှင့်ရတာလဲ၊

ဒါဟာ လမ်းလွဲချင်လို့၊ ဒါမှမဟုတ် ဝေသုချိန်ကို စားစင် တင်ချင်လို့ ဒါပဲ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပြီ၊ ဒါပေမယ့် ဇီလူ...ဒါမှမဟုတ် ဇီလူစုဟာ ဝေသုချိန်ကို သေစေချင်တယ်ဆိုရင် အာကြောင့် သူတို့ကိုယ် တိုင် မသုတ်သင်ရတာလဲ၊ ဒါ အင်မတန်လွယ်တဲ့ကိစ္စပဲ မဟုတ် လား”

မြို့စားထင်ရှောက်ရိက္ခ တွက်ပြလိုက်သည်။

“ဟုတ်ပြီ...ကျုပ်တို့ နိုးစပ်လာပြီ”

နယ်စားကြီးယုဝန်ပိန်က ပြောလိုက်သည်။ သူကဆက်၍...

“ဒီတော့ ကျုပ်တို့က လမ်းလွဲချင်လို့ဆိုတဲ့အချက်ကို နံပါတ် နှစ်နေရာမှာထားပြီး တွက်မယ်၊ နံပါတ်တစ်ဆချက်ဖြစ်တဲ့ ဝေသုချိန်ကို သေစေလိုလို့ဆိုတဲ့အချက်ကို အဓိကထားပြီး သော့ချက်ကိုရှာမယ်၊ ဒီလိုဆိုရင် ကျုပ်တို့က ဝေသုချိန် ကို ကာကွယ်ပေးရမှာ ဒီတစ်ခါမှာ ဇီလူ ဒါမှမဟုတ် ဇီလူစုဟာ ကိုယ်တိုင် ဒီကိစ္စကို ဆောင်ရွက်လာနိုင်တယ်၊ ဒါမှ မဟုတ် ဝေသုချိန် မသေသေအောင် ခုထက်မီပြီး လှုပ်ရှားလာ နိုင်တယ်၊ ဒါကို ကျုပ်တို့က အဆွဲထုတ်နိုင်ရင် အပြေကိုရှာဖို့ သိပ်လွယ်သွားမှာပဲ”

ပြောလိုက်သည်။

သူ့စကားကို မည်သူမှ မကန့်ကွက်၊ အကန့်ကြားမှ...

“ခက်တာက ခုအချိန်မှာ ဝေသုချိန်ဆိုတဲ့ကောင်လေးက မိုးခိုတောင်မှာပဲရှိသလား၊ ဒါမှမဟုတ် တခြားအယ်မှာရောက် နေအလဲဆိုတာ မှသိနိုင်တာ ဆိုးတာပဲဗျာ”

ဆရာကြီးဝုခိန်ဝမ်းက ညည်းတူးလိုက်၏။

(၁၅)

ချီအန်မြို့အနောက်ဘက် သင်္ချိုင်းဟောင်းအတွင်းမှ ပလ္လေ
သံ ထွက်ပေါ်လာနေသည်။

“ငိုခြင်း နှစ်ခုအကြား....လူသားဖြစ်တည်....မိုးစ
ကလဲ ငိုသည်....မသေမိစပ်ကြားကလေးမှာ ငိုသံကြား
မည်....ကြားကာလမှာ ငါ့ရယ်မည်....ငါ့ရယ်သံကြား
ပန်းများညှိုးပါစေ....ငါ့ရယ်သံကြားရေများ ခန်းပါ
စေ....ငါ့ရယ်သံကြား....”

တိတ်ဆိတ်သော ညကာလ....

သင်္ချိုင်းဟောင်း အတွင်းမှ ထွက်ပေါ်လာသော ပလ္လေ
သံမှာ အဆိပ်စွက်ထားသော ပျားရည်အလား ချီအိပီသ

မြေကျောက်ရှင်နှင့် လျှင်စီးသက်တန်ဆိုင်၊ ၃၃ ၂၇၁

သည် မှန်သော်လည်း ကြက်သီးဖြန်းဖြန်း ထမင်းစရာ ဖြစ်
နေသည်။

ပလ္လေရှင်မှာ သူ့ပလ္လေကို စိတ်ပါလက်ပါ မှတ်နေရာ၊
တစ်ခါတစ်ရံတွင် မကောင်းဆိုးရွားများစွာ ညည်းညူသကဲ့သို့
ပင် ချောက်ချားဖွယ်ရာ ရှိချေသည်။

အနီးကပ်ကြည့်မည်ဆိုလျှင် ပလ္လေရှင်မှာ သံလွင်ပင်အိုကြီး
တစ်ပင် အောက်တွင်ထိုင်၍ သူ့ပလ္လေကို မှတ်နေခြင်းဖြစ်
ကြောင်း တွေ့ရပေလိမ့်မည်။

ပလ္လေရှင်ကား လူပုညက တစ်ယောက်ဖြစ်၍ ကြည့်ရရှုရ
အလွန်ခွကျသော မရုဏပလ္လေရှင် ဝူဖန်ဖြစ်ချေသည်။ သူသည်
ဘာစိတ်ကူးရသည်မသိ။ အကာလ ညအခါတွင် သင်္ချိုင်း
ဟောင်းအတွင်းသို့လာ၍ ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်ဖွယ်ရာ အတိ
ဖြစ်သော မရုဏတေးသံသီချင်းကို တီးမှတ်နေချေသည်

ထိုည၌ လေပြည်သည် မဖြူမဆော့။

ဆောင်းဦးနှင်းပွင့်များသာ ဆိုင်းဆိုင်းဝေဝေ ကျဆင်းနေ
ချေသည်။

မြို့နှင့်အလှမ်းဝေး၍ တိတ်ဆိတ်သောနေရာ ဖြစ်သဖြင့်
ပလ္လေသံက ပိုမို စူးရှနေသည်။

မှတ်သူက စိတ်ပါလက်ပါမှတ်နေရာ သီချင်း၏ အဆုံးပိုင်း
သို့ ရောက်လာလေ ချောက်ချားဖွယ်ရာကောင်းလေ ဖြစ်လာ
သည်။ ပလ္လေသံမှာ တစ္ဆေများစွာ ငိုညည်းသကဲ့သို့လည်း
ကောင်း၊ မြေဆိုးထောင်ပေါင်းများစွာ တပြိုင်နက်တုန်သကဲ့
သို့လည်းကောင်း မြည်းဟည်း ထွက်ပေါ်နေသည်။

ထို့နောက် ပလေသံက ရုတ်ချည်းပင် ရပ်တန့်တိတ်ဆိတ် သွားသည်။

သင်္ချိုင်းဟောင်းမှာမောပန်းအားကုန်သွားသောသေကာနီး လူမမာကဲ့သို့ မျော့သွားသည် ထင်ရသည်။

“ဂီး....”

ငှက်ဆိုးထိုးသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

ဝူဖန်က သူ့ပလေကို တံတွေးခါလိုက်ပြီး....

“ဟူကိုချင်....မင်းကိုယ်မင်း နတ်လေပြည်ဆိုပြီး သိပ်အထင် ကြီးမနေစမ်းပါနဲ့ကွာ၊ မင်းမြေသံကို ငါကြားနေပါတယ်” အော်ဟစ် ပြောဆိုလိုက်သည်။

“ဟား....ဟား....ဟား....ဟား”

အတွင်းအားပါသော ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောသံ တစ်ခု ပေါ်လာသည်။ ဆို့နောက် သူကဆက်၍....

“ဝူဖန်၊ ခင်ဗျားအသက်ကြီးလို့ နားတွေ လေးနေပြီလို့ ကျုပ်က ထင်နေတာဗျ၊ လက်စသတ်တော့ ခင်ဗျားက နား လဲမထိုင်း ခါးလဲမကိုင်တဲ သူငယ်ပြန်နေတာကိုး”

စကားပြောသံ ထွက်ပေါ်လာပြန်သည်။ သို့သော် ထို အချိန်ထိ နတ်လေပြည် ဟူကိုချင်သည် မရကပလေရှင် ဝူဖန် ၏ မြင်ကွင်းသို့ ဝင်ရောက်လာခြင်း မရှိသေးချေ။

“အပိုတွေ ပြောမနေနဲ့ဟေ့၊ မင်းမနေညကလဲ ငါနေတဲ့ တည်းခိုဆောင် ခေါင်မိုးပေါ်ကို ရောက်လာခဲ့သေးတယ် မဟုတ်လားကွ၊ ပြီးမှ ငါမအိပ်မှန်းသိလို့ ပြန်သွားတာ မဟုတ် လားကွ”

“ဟုတ်ပါသဗျား...ဟုတ်ပါသဗျား”

အသံနှင့်အတူ နတ်လေပြည် ဟူကိုချင်သည် ရေကပလေ ရှင် ဝူဖန်၏ ရှေ့ညာဘက်သို့ ယွန်းရုံ မြဗျာကြီး၏ နောက် ဘက်မှ လျှောက်လာသည်။ သူသည် ဆဝါထောင်ဝတ်စုံနှင့်ဖြစ် သော်လည်း မျက်နှာဖုံးမှာမူ ဝက်နှာခေါင်းနှင့် မျက်နှာဖုံး မဟုတ်တော့ဘဲ ဆေးနီမျှား၊ ရေးခြယ်ထားသော သိမ်းငှက်နှုတ် သီးနှင့် မျက်နှာဖုံးကို ပြောင်းလဲတပ်ဆင်ထား၏။ ညာဘက် လက်တံခွံမူ သူ့လက်စွဲတော် ကြီးခွေကို ကိုင်ထားလေသည်။

“မင်းက ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်နဲ့၊ ဘာဖြစ်လို့ ငါ့ကိုလိုက် ချောင်းနေတာဗျက”

“မရကပလေရှင် ဝူဖန်က လှမ်းမေးလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားက အင်မတန်သတ်ချင်ဖြစ်ချင်ရှိတဲ့လူဆိုတော့.... ဘယ်သူ့ကိုမျှား သတ်ဖို့ကြံနေသလဲလို့ လိုက်ကြည့်တာပါဗျာ”

နတ်လေပြည်ဟူကိုချင်က ဝူဖန်နှင့် ဆယ့်ငါးပေခန့် အကွာ အထိ လျှောက်လာပြီး ပြောလိုက်သည်။ ထိုအချိန်တွင် ဝူဖန် မှာ ထိုင်မနေရဲတော့ဘဲ မတ်ထတ်ရပ်လိုက်ပြီ ဖြစ်သည်။ သူက ခန်းခနဲ ပြောလိုက်သော ဟူကိုချင်၏စကားကို ကြားရလျှင်....

“မင်းစကားက ဘာလဲကွ...ရှင်းရှင်းပြောစမ်းပါ”

“ဪ...ခင်ဗျား၊ ချိန်ကူးမြို့ကိုသွားတာ မနေ့ကမှ မိကို ပြန်ရောက်တယ်ဆိုတော့ ကြာလှချေလားဗျ”

“ဟေ့ကောင်....ငါ ချိန်ကူးမြို့ကို သွားတယ်လို့ မင်းကို ဘယ်သူပြောသလဲ”

“ခင်ဗျား ဒီကနေ့ပျောက်သွားတာ ကျုပ်သိပါတယ်ဗျာ၊
အဲဒါ ချိန်ကူးကိုမသွားလို့ ဘယ်သွားနေတာလဲဗျ”

“ငါ့ဘာသာငါ ဘယ်သွားသွားကွာ၊ ချိန်ကူးကိုတော့
မသွားခဲ့ဘူးကွ”

မရကပလေ့ရှင်ဝူဖန်က ခါးခါးသီးသီး ငြင်းနေသည်။
အမှန်တော့ နတ်လေပြည်ဟု ကိုချင်မှာ ချိန်ကူးမြို့ရှိ မိုးကြိုး
နက် အာမခံဌာန ဖျက်ဆီးသတ်ဖြတ်မှုတွင် ဝူဖန်ပါမပါသိနိုင်
ရန် အစ်အောက်ကြည့်နေခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုသည်ကို လူပါးဖြစ်သော ဝူဖန်ကလည်း သိနေရာ ခါးခါး
သီးသီး ငြင်းနေခြင်းဖြစ်သည်။ အကယ်၍ ဝူဖန်အနေဖြင့်
မိုးကြိုးနက်အာမခံဌာန ဖျက်ဆီးသတ်ဖြတ်မှုတွင် ပါဝင်သည်ဟု
ထင်စရာဖြစ်လာပါက အာမခံဌာနပိုင်ရှင် ပင့်ကူခားဝူစိန်ဝမ်း
မှာ ရှန်စီနယ်စား၊ ချီအန်မြို့စားတို့နှင့် ပူးပေါင်းနေသည်
ဖြစ်ရာ သူ့အဖို့ နယ်ကျဉ်းသွားနိုင်ပေသည်။

“ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားပြန်လာတော့ ခင်ဗျားကိုယ်မှာ
သွေးတေ့တောင် မခြောက်သေးဘူးဆို၊ ပြီးတော့ ပြာမှုန်တွေ
ကလဲ တစ်ခေါင်းလုံးပေကျလို့တဲ့”

“ဘယ်ခွေးသူတောင်းဝေးက ပြောတာလဲကွ”

မရကပလေ့ရှင်ဝူဖန်က ခုန်တော့ပေါက်တော့မည့်ပမာပြီ
ရင်း ပြောသည်။

“ကျုပ်ကြားတာတော့ ခင်ဗျား ကိုယ်တိုင်ပြောတယ်လို့
ကြားတာပဲ၊ ယာတောပျက်ဘစ်ခုမှာ ခင်ဗျား ခွေးတစ်ကောင်
ကင်စားလာတယ်ဆို”

“ခွေးမျိုး....သူတောင်းစား၊ ကယ်ပါ”

မရကပလေ့ရှင်ဝူဖန်က မျိုးစုံအောင် ရေရွတ်နေရာ နတ်
လေပြည် ဟုကိုချင်က သူ့ကိုမပြောသည့်အလား နားထောင်
နေသည်။ ပြီးမှ....

“အဲဒါတော့က ဘာတွေလဲဗျာ၊ ခင်ဗျား ဆွေမျိုးစာရင်း
လား”

အူကြောင်ကြောင်မျက်နှာနှင့်မေးလိုက်ရာ ဝူဖန်မှာ ခုန်ဆွ
ခုန်ဆွ ဖြစ်သွားတော့သည်။

“အင်း....ခုပုံနဲ့ဆိုရင် ခင်ဗျား ကခြေသည်တောင်ဖြစ်နိုင်
တယ်၊ ဒါပေမယ့် ခက်တာက ခင်ဗျားမှာ လက်သန်း
တစ်ချောင်းကမရှိတော့ တကယ်တမ်းသာ ကမယ်ဆိုရင်
မလက်တိုဆိုတဲ့နာမည်ပြောင်းမှ ဖြစ်လိမ့်မယ်ဗျ”

“သေချင်းဆိုး....မင်းကြီးတော်ကြီး မလက်တိုပါလားကွ”

မရကပလေ့ရှင်ဝူဖန်မှာ အော်ကြီးဟစ်ကျယ် ဆဲတော့
သည်။

“အင်း....တကယ်တော့လဲ ခင်ဗျားက ကလေးစိတ်မကုန်
သေးတော့ မင်းသမီးလုပ်ကလို့လဲ မဖြစ်ပါဘူးဗျာ၊ ခင်ဗျား
က သေးသေးညှက်ညှက်ကလေးဆိုတော့ ရှော့မှော့ဇာတ်လမ်း
မှာ ကလေးခန်းကပါရင်တော့ သိပ်လိုက်မှာပဲဗျ....သိလား”

နတ်လေပြည်ဟုကိုချင်က တစ်မျိုးပြီးတစ်မျိုးပြောနေရာ
ဝူဖန်မှာ ဆွေ့ဆွေ့ခုန်အောင် ဒေါသထက်နေပြီးဖြစ်ရာ
သုံးပေပျူရှည်သော သူ့ပလေ့နက်ကိုကိုင်မြှောက်ရင်း....

“မျိုးမှစစ်ကောင်....သေပေတော့”

အော်ဟစ်လိုက်ကာ ဟူကိုချင်ထံသို့ တစ်ခွန်ထိုးပြေးဝင် သွားသည်။

သို့သော် ဝူဖန်ပြေးဝင်သွားသည်နှင့် ရိပ်ခနဲပျောက်သွား သည်။

“ခင်ဗျားက စိမ်ပြေးတမ်းကဲစားချင်နေတာကို၊ လိုက် ချာ...ကျုပ်ကိုမိရင် မုန့်လက်ညှိုးဝယ်ကျွေးမယ်”

ဝူဖန်ရပ်နေခဲ့သောနေရာသို့ ရောက်သွားပြီဖြစ်သည့် ဟူကို ချင်က လှမ်းပြောလိုက်သည်။ ဝူဖန်က ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်ပြီး ညှစ်ညှစ်ညှစ်ညှစ် ဆဲလိုက်၏။

“ကျုပ်ကိုတော့ ငယ်ငယ်တုန်းကဆဲမိရင် အမေစာရိုက်တာ ပဲဗျာ၊ ခင်ဗျားအမေကတော့ ခင်ဗျားကို သိပ် အလိုလိုက်ပုံရ တယ်၊ ခင်ဗျားပျံ့က မအေတောင်...”

“ခွေးမျိုး...”

“ပူး...”

ဝူဖန်က ဟူကိုချင်ကိုလိုက်၍ မမိမုန်းသိသောကြောင့် သူ ပလ္လေကို ပါးစပ်တွင်တေ၍ မှုတ်လိုက်သည်။

ဟူကိုချင်ရှိရာသို့ လက်နက်ပုန်းတစ်ခု လွင့်ပျံ့လာရာ ဟူကို ချင်က ရှောင်တိမ်းလိုက်ပြီး...

“ခင်ဗျားပါးစပ်ရောလက်ရော တယ်သရမ်းပါသား”

လှမ်းစလိုက်ပြန်သည်။

“မင်းကို အရေခွံဆုတ်ပစ်မယ်က...သိလား”

“ခင်ဗျားကို အောင်အောင်အောင်အောင် တင်ပါးကိုစပ်အောင် ရိုက်...”

“ပူး...”

ဟူကိုချင်ပြောနေစဉ် ဝူဖန်က ပလ္လေကိုမှုတ်လိုက်ပြန်သဖြင့် ဟူကိုချင်မှာ ရှောင်တိမ်းလိုက်ရပြန်သည်။

“ခင်ဗျား ပြောလေကဲလေပါလား”

“မျိုးမစစ်...မင်းပါးစပ်ကို ပိတ်ထားစမ်း”

“ခင်ဗျား သတ္တိရှိရင် ဘာဖြစ်လို့ထွက်ပြေးနေရတာလဲ”

“ငါက အယ်မှာထွက်ပြေးလို့လို့ကွ၊ မင်းပဲပြေးနေတာ မဟုတ်လား”

“ခင်ဗျား ပြေးတာပါဗျာ၊ လင်ရုံးနှင့်ကို ကြောက်လို့ပြေး တာ၊ ခုမှပြန်ရောက်တာ မဟုတ်လား”

ဝူဖန် ဆတ်ဆတ်ခါအောင် နာသွားပြန်သည်။

ဝူဖန်မှာ အမှန်ကို အပြောခံရခြင်းဖြစ်၍ ပါးစပ် အဟောင်းသားနှင့် ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိဘဲ ဖြစ်နေသည်။

“အဲဒီတုန်းကလဲ ခင်ဗျား လက်သရမ်းလို့ လက်သန်း အပြတ်ခံရတယ်၊ အဲဒါလဲမမှတ်သေးဘူး၊ အခု ချိန်ကူးကို သွားပြီး အာမခံဌာနကလူတွေကို သတ်လာပြန်ပြီ”

ဟူကိုချင်က သဲလွန်စ ရလိုရငြား ရမ်းသန်းပြောလိုက် သည်။

မရုဏပလ္လေရှင်ဝူဖန်၏ မျက်နှာမှာ ချက်ချင်းဖြူရောင်သွား သည်။

ဧည့်နောက် တဖြည်းတဖြည်းနှင့် နိရဲထက်လာပြီးလျှင် အသားများ တဆတ်ဆတ်ကုန်လာသည်။ ထိုသည်မှာ ဒေါသ ကြောင့် ဖြစ်သည်။

ထိုပုံကိုကြည့်၍ပင် အာမခံဌာနကိုစွဲ၍ ဝူဖန်မပါသည်မှာ ထင်ရှားသည်။

သို့သော် ဟူကိုချင်ကဟန်မပျက်ပင်....

“ဘယ်နှယ်....ကျုပ်ပြောတာ တည့်တည့်ကြီး တိုးသွားပြီ မဟုတ်လား၊ အခု သိုင်းသမားအချို့က ပြောနေကြပြီဗျ၊ မြကျောက်ရှင်ကိစ္စမှာ ခင်ဗျားတရားခံပဲတဲ့”

“တိတ်စမ်း....”

ဝူဖန်က နားများ အူထွက်သွားမတတ် အော်ဟစ်လိုက်သည်။

“အဓိပ္ပာယ်မရှိတဲ့စကားတွေ ရပ်လိုက်စမ်းဟေ့”

ဝူဖန်က ထပ်မံ၍ အော်ဟစ်ပြောဆိုလိုက်ပြန်သည်။

သူ့မျက်နှာမှာ အလွန်အမင်းခက်ထန်၍လည်း လာသည်။

“အဲ့ဒီစကားတွေအတွက် မင်းခုချက်ချင်းတောင်းပန်ပါ”

သူက တရားသူကြီး စီရင်ချက်ချသည့်ပမာ ပြောလိုက်သည်။

“အလိုဗျာ....ကျုပ်က ထင်ရာလျှောက်လုပ်နေတဲ့ လူမျိုးကို တောင်းပန်ရမတဲ့လားဗျာ”

“အဲ့ဒါဆိုရင် မင်းကိုယ်မင်း ကာကွယ်ဖို့ ပြင်ထားပေတော့”

မရဏပလ္လေရှင်ဝူဖန်က စကားအဆုံးတွင် ဟူကိုချင်ထံသို့ တိုးဝင်လာတော့သည်။

ဟူကိုချင်က မည်သည့်ပြင်ဆင်မှုမျှမလုပ်ဘဲ ဝူဖန်ကို စိုက်ကြည့်နေသည်။

အမှန်အားဖြင့် ဝူဖန်မှာ ဟူကိုချင်ထက် အသက်ဆယ်နှစ်ကျော်မျှ ကြီးကာ သိုင်းလောက အတွေ့အကြုံလည်း ပိုမိုများပြားသည်။

သို့သော် ဟူကိုချင်မှာ ကိုယ်ဖော့ပညာတွင် တစ်ဖက်ကမ်းခတ် ဆိုနိုင်လောက်အောင် ထူးချွန်သူဖြစ်ရာ ထိပ်သီးဆိုသော သိုင်းသမားများကိုပင် သူ့အနေဖြင့် ဂရုမစိုက်ပါချေ။

ဝူဖန်က ပြင်ဆင်လှုပ်ရှားမှုမရှိသော ဟူကိုချင်ရှေ့သို့ရောက်လာသည်။

သူက ဟူကိုချင်ကို မယုံသလိုကြည့်လိုက်ပြီး....

“မင်း ငါ့ကိုတောင်းပန်မှာလား”

မေးလိုက်သည်။

“ဝေးပါသေးဍဲဗျာ”

ဟူကိုချင်ကပြောလိုက်ရာ ဝူဖန်ကဟူကိုချင်လက်ထဲမှကြိုးခွေကို ကြည့်လိုက်ပြီး....

“ဒါဖြင့် တိုက်မယ်လေ”

“ကျုပ်တိုက်ရင် ခင်ဗျား သေသွားမှာပေါ့၊ ခင်ဗျားက တိုက်ခိုက်ချင်နေတာ မဟုတ်လား၊ တိုက်ဗျာ”

“ကဲကွာ....”

အပြင်းအထန် ဒေါသထွက်နေသော ဝူဖန်က ဟူကိုချင်
ကောားဆုံးသည်နှင့် သူပလော့နက်ဖြင့် လည်ပင်းဆီသို့ ဖြတ်ခိုက်
ချလိုက်သည်။

“ဝိုး...”

ဟူကိုချင်က ငွ်၍ ဝူဖန်၏ညာဘက်သို့ ထွက်လိုက်သည်။ ဝူဖန်
က လက်ပြန်ခိုက်ချပြန်၏။

“ဝိုး...”

ဟူကိုချင်က နောက်သို့ တစ်လှမ်းဆုတ်ပေးလိုက်သည်။
ဝူဖန်က ညာခြေတစ်လှမ်းတက်၍ ဟူကိုချင်၏ရင်ဝဆီသို့ ထိုးချ
လိုက်ပြန်သည်။

“ဟိတ်...”

ဟူကိုချင်က ညာခြေတစ်လှမ်းတိမ်း၍ ဝူဖန်၏လက်ကောက်
ဝတ်ကို ဘယ်ဘက်လက်ဝါးစောင်းဖြင့် ခုတ်ချလိုက်ရာ ဝူဖန်က
လက်ကိုပြန်မရုပ်ဘဲ လက်ကောက်ဝတ်ကိုလှည့်၍ ဟူကိုချင်၏
လက်ကို ပြန်ခိုက်လိုက်သည်။

“ဝုတ်...ဝုတ်...”

ဟူကိုချင်က ဘယ်ဘက်သို့ လှည့်ထွက်သွားပြန်သည်။
ဝူဖန်၏ တိုက်ခိုက်မှုမှာ အမှန်ပင် ပြင်းထန် လျင်မြန်လှ
သည်။

သူက ဒေါ်... သေသေကျေကျ တိုက်ခိုက်နေခြင်း၊
ဖြစ်ရာ အတွင်းအားကိုလည်း အမြင့်ဆုံးအထိ မြှင့်ထားသည်။

အကယ်၍ ဝူဖန်၏အတွင်းအားမှာ ဟူကိုချင်ထက်ပင် မဆို
စလောက် မြင့်မားနေသေးရာ သူတိုက်ခိုက်မှု အားအရှိန်က
ဟူကိုချင်ကို လှမ်းခြုံသလို ဖြစ်နေသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ဟူကိုချင်ကမူ စိုးရိမ်ပူပန်မှုမရှိဘဲ ဖြစ်
နေသည်။ သူက အတွင်းအားကိုချန်၍ ကိုယ်ပေဘုပညာကိုသာ
အစွမ်းကုန်ထုတ်ကာ ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ရှောင်တိမ်းတိုက်ခိုက်
နေသည်။ အမှန်၌ တိုက်ခိုက်သည်ဆိုခြင်းထက် သူက ခုခံ
ရှောင်တိမ်းနေခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

ဝူဖန်၏ တိုက်ခိုက်မှုမှာ ပို၍စိပ်လာသည်။

အနက်ရောင်ပလော့ကိုပင် သဲသဲကွဲကွဲ မမြင်နိုင်။ သို့တိုင် သူ
အနေဖြင့် သိမ်းငှက်နှုတ်သီးမျက်နှာပုံးနှင့် ဟူကိုချင်ကို ထိခိုက်
အောင် မတတ်နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေသည်။

ဝူဖန်ကား သဲသဲမဲမဲ တိုက်ခိုက်နေရာ ခဏအတွင်းမှာပင်
သိုင်းကွက်ဆယ်ကွက်ခန့် တိုက်ခိုက်ပြီးစီးသွားသည်။

ထိုခဏတွင် ဒေါသနှင့်တိုက်ခိုက်နေသော ဝူဖန်သည် သတိ
ဝင်လာပုံရသည်။ များပြားသော အတွေ့အကြုံများက သူ့ထက်

ကိုယ်တွေ့ပညာတွင် များစွာသာလွန်သော ဟူကိုချင်အား ဤနည်းဖြင့် တိုက်ခိုက်၍မရနိုင်ကြောင်း သဘောပေါက်လာပုံပင်။

ချက်ချင်းပင် မရဏပလ္လေ့ရှင်ဝူဖန်၏ လှုပ်ရှားမှုများက တစ်မျိုးပြောင်းလာသည်။

တိုက်ခိုက်မှုအရှိန် သိသိသာသာ လျော့ကျသွားလျက် နှစ်လေပြည့် ဟူကိုချင်၏ တိမ်းလမ်းရှောင်လမ်းများကို ပိတ်ဆို့လျက် ကြို၍ တိုက်ခိုက်မှုပြုလာသည်။ ခဏချင်းမှာပင် သူတိုက်ခိုက်မှုမှာ အကွက်စေ့စေ့နှင့် ဟူကိုချင်ကို အခက်အခဲ တွေလာစေသည်။

ဟူကိုချင်ကလည်း မထင်သော အရှောင်အတိမ်းများဖြင့် ခေါင်းအေးအေးထား၍ လှုပ်ရှားရှောင်တိမ်းနေသည်။ သူသည် ယခုအချိန်ထိ တစ်ချက်မျှ ပြန်လှန်တိုက်ခိုက်မှုမရှိသေးဘဲ လက်ထဲတွင် ကြိုးခွေကြိုးကိုင်လျက်နှင့်ပင် လှုပ်ရှားရှောင်တိမ်းနေခြင်း ဖြစ်သည်။

ဝူဖန်က ကံစမ်းသောတိုက်ကွက်များကို အသုံးပြုလာသည်။

သဘောမှာ သူ့အနေဖြင့် ဟူကိုချင်၏ ရှောင်ကွက် တိမ်းကွက်များကို မကျက်မီနိုင်ဘဲရှိနေရာ ဟူကိုချင် ရှောင်မည်တိမ်းမည်ဘက်သို့ မှန်း၍ တိုက်ခိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

မြေကျောက်ရှင်နှင့် လျှပ်စီးအင်အားနှင့် ၂၀၃ သိုင်းကွက်ရှစ်ကွက်ခန့် တိုက်ခိုက်ပြီးစီးသွားပြန်သည်။

နဝမမြောက်သိုင်းကွက်တွင် ဝူဖန်သည် ပလ္လေ့ရှင်သော ညာလက်ကို စက်ဝိုင်းသဏ္ဍာန် လျှင်မြန်စွာ လှုပ်ရှားလိုက်သည်။

“ဝိုး...ဝိုး...ဝိုး...”

ပြင်းထန်သော အတွင်းအားကြောင့်ရဟတ်တစ်ခု လျင်မြန်စွာ လည်သကဲ့သို့အသံမျိုး ထွက်ပေါ်လာသည်။

ဟူကိုချင်မှာ သူ့ကို ဦးထည်တိုက်ခိုက်နေခြင်း မရှိသေး၍ ရပ်ကြည့်နေ၏။

ထိုခဏ၌ ဝူဖန်သည် ညာဘက်ကိုမပြတ် လှုပ်ရှားရင်း ကိုယ်ကို ညာဘက်သို့တိမ်း၍ ဘယ်ခြေခောင်းဖြင့် ဟူကိုချင်ကို ဒူးဆစ်နေရာသို့ ဆတ်ကန်လိုက်သည်။

ဟူကိုချင်က အကန်ခံရသောခြေကို နောက်သို့ရှုတ်လိုက်စဉ် ဝူဖန်က လွှဲနေသော ပလ္လေ့ဖြင့် ပင့်ရိုက်လိုက်သည်။ ဟူကိုချင်က ဘယ်ခြေကိုညာသို့လှမ်း၍ ရှောင်လိုက်သည်။

ထိုစဉ် ဝူဖန်က ပင့်ရိုက်ဟန်ဖြင့် ပွင့်ဟနေသော ဟူကိုချင်၏ တယ်ဘက်နံစောင်းကို လျှပ်တစ်ပြက် ထိုးချလိုက်သည်။

ဟူကိုချင် ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားပုံရသည်။ သူ့အနေဖြင့် ဘယ်
ခြေကို ညာဘက်သို့ လှမ်းထားပြီးဖြစ်၍ နံစောင်းဆီသို့ ဝင်
လာသော ထိုးနှက်မှုကိုရှောင်ရန် ခက်ခဲလှသည်။

မည်သို့မျှ ရှောင်တိမ်းရန် မဖြစ်နိုင်တော့ဟုပင် ထင်ရ
သည်။

သို့သော် ပလ္လေဦးနှင့် ထိုးမိတော့မလိုဖြစ်ချိန်တွင် ဟူကိုချင်
က ကိုယ်ကို ရွှေ့ဘက်သို့ ဆတ်ခနဲမှောက်ချလိုက်သည်။ ဝူဖန်၏
ပလ္လေဦးက မှောက်ချလိုက်သောဟူကိုချင်၏အင်္ကျီစကို ထိသည်
ဆိုရုံမျှထိလျက် လွဲချော်ထွက်သွားသည်။

ဟူကိုချင်က မှောက်ချလိုက်ရာမှ ရွှေ့ဘက်သို့ ကျွမ်းပစ်
လိုက်ရာ ဝူဖန်နှင့် ဆယ်ပေမျှအကွာသို့ ရောက်ရှိသွားတော့
သည်။

“စ...တုန်းကစပြီး ဘာဖြစ်လို့ ချွေးလိုထွက်ပြေးရတာလဲ
ကွ”

မရကပလ္လေရှင် ဝူဖန်က အသေအလဲ ရှောင်တိမ်းသွားရ
သော နတ်လေပြည့် ဟူကိုချင်ကို ခနဲလိုက်သည်။

ဟူကိုချင်က ရယ်ကျဲကျဲနှင့်...

“ခင်ဗျားကို အားကျလို့ ခင်ဗျားအတုခိုးကြည့်တာ”

“လာ...လာချေသေးကွာ”

ဝူဖန်က ထပ်မံ တိုက်ခိုက်တော့မည့်ဟန် ပြင်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျား အရှက်မှရှိဘူးလား”

ဟူကိုချင်က ရုတ်တရက် ပြောလိုက်ရာ ဝူဖန်မှာ ဘာမှန်း
မသိဘဲ ရပ်သွားရသည်။

“ကျုပ်က တစ်ချက်ကလေးမှ ပြန်မတိုက်ဘဲ ခင်ဗျားက
ချည်း အကျောယူ တိုက်ခိုက်ခဲ့တာသိုင်းကွက်စုစုပေါင်း(၁၉)
ကွက်ရှိတယ်။ ခင်ဗျားက လှုပ်ကြည့်တော့ သူငယ်ပြန်နေ
သလိုလိုနဲ့ ကိုယ့်ဘက်ကျတော့ သိပ်ယက်တဲ့လုပ်ဗျ”

ဟူကိုချင်က ပြောလိုက်ရာ ဝူဖန်၏မျက်နှာ နီလာပြန်
သည်။

“မင်းကို ပြန်မတိုက်နဲ့လို့ ငါမှမပြောဘဲကွ၊ မင်းဘာသာ
မှင်း...”

“ကျုပ်က ခင်ဗျားကိုသနားလို့ပါ။ အဲဒါကို ခင်ဗျားက ကိုယ့်ကိုကိုယ် အဟုတ်ကြီးထင်ပြီး ထောင်ပြော မြောက်ပြော လုပ်တော့ ကျုပ်က စိတ်ဆိုးလာပြီဗျ”

“သေလိုက်ပေါ့ကွာ”

“ကျုပ်မသေဘူး ခင်ဗျားသေမှာ၊ အခုကျုပ်က ခင်ဗျား ကို ပြန်တိုက်တော့မယ်”

“အဲဒါ ငါက သောက်ဂရုစိုက်မှသာလား”

ဝူဖန်က ရှုသိုးသိုးမျက်နှာနှင့် ပြောလိုက်သည်။

“အဲဒါကို အခုသက်တွေ ကြည့်မယ်လေ”

“ထန်...”

နတ်လေပြည်ဟုကိုချင်က စကားအဆုံးတွင် ညာဘက်လက် တွင် ကိုင်ထားသည့် ကြိုးကိုဆန့်ထုတ်လိုက်ရာ အနက်ရောင်ကြိုး က ရှေ့ဘက်သို့ငေါက်ခနဲ ဆန့်ထွက်လာသည်။

ထို့နောက် ထပ်မံလှုပ်ရှားလိုက်ပြန်ရာ....

“ထန် ထန်...”

ကြိုးထိပ်ဘုလုံးက မြေဟောက် ပေါက်သည့်နှယ် ဝူဖန်၏ ရင်ပုံနှစ်ဖက်ကို နှစ်ချက်ဆင့်၍ ပေါက်ချလိုက်သည်။

ဝူဖန်မှာ နောက်ဘက်သို့ ကပျာကယာ ခုန်ဆုတ်လိုက်ပြီး ကြောင်စိစိဖြစ်သွားသည်။ သူ့အနေဖြင့် နတ်လေပြည် ဟုကို ချင်ကို သိသာသိသည်။ နတ်လေပြည်ဟုကိုချင်တိုက်ခိုက်သည်ကို တစ်ခါမျှမမြင်ဖူးချေ။ ယခု ကိုယ်တွေ့ ကြုံရသောအခါ ဟုကို ချင်၏ ထူးဆန်းသော ကြိုးတိုက်ကွက်ကြောင့် အံ့အားသင့် သွားခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။

“ဘယ်လိုလဲ၊ ခင်ဗျား ပြေးတော့မှာလား”

နတ်လေပြည် ဟုကိုချင်က ပြုံးစနဲ့နဲ့နှင့် ပြောလိုက်ပြန် သည်။ ထိုစကားကြောင့် ဝူဖန်မှာ ဒေါသထောင်းခနဲ ထွက် လာပုံဖြင့် ရှေ့သို့ခုန်တက်လိုက်ပြန်၏။

သို့သော် သူခုန်တက်လိုက်သည်နှင့် ဟုကိုချင်၏ကြိုးက ဒေါမာန်ထနေသော မြေဟောက်တစ်ကောင်အလား ဝူဖန်၏

ချောထောက်အထိ ငါးချက်ခန့် ဆက်တိုက်ပေါက်ချ လိုက်ပြန်သည်။

“ထန်...ထန်...ထန်...ထန်...ထန်”

ကြိုးပေါက်သံ ဆူညံသွားသည့်နည်းတူ ဝူဖန်လည်း အဝေ အလဲ တိမ်းရှောင်လိုက်ရသည်။

“ဟား...ဟား...လူကြီးက ပျောက်က,ကတယ်ဟေ့”

အင်မတန် နောက်တတ်၊ ပြောင်တတ်၊ ပျော်တတ်သော ဟူကိုချင်က တိုက်ခိုက်နေရင်းပင် ပြောဖြစ်အောင်ပြောလိုက် သည်။

ထိုအခါ ဝူဖန်က ဒေါသတကြီးဖြင့် သူ့ထံသို့ပြေးဝင်မည် ပြုပြန်၏။

ထိုအခါ ဟူကိုချင်က ကြိုးကိုခြေထောက်ပိုင်းသို့ သိမ်း၍ တစ်ချက်၊ ခေါင်းပိုင်းသို့ ဝိုက်၍တစ်ချက် အပြန်အလှန် သုံးချက်ခန့်စီ လွှဲရိုက်လိုက်ပြန်ရာ မရဏပလ္လေရှင်ဝူဖန်မှာ ပလ္လေကြီးကိုင်လျက်သားနှင့် ခုန်၍ရှောင်လိုက်၊ ခေါင်းငုံ့၍

ရှောင်လိုက် ပြုလုပ်နေရပြီး ရွှေဘက်သို့ တိုးမဝင်နိုင်ဘဲရှိနေ ပြန်သည်။

“ဟော...ကြိုးခုန်ပြန်ပြီ၊ ခုန်စမ်း...ခုန်စမ်း...ဟုတ်ပြီ”

ဟူကိုချင်က မခံသာအောင်ပြောနေသည်။

“ယား...”

ဝူဖန်က ခေါင်းဆီသို့ဝင်လာသော ကြိုးကိုငုံ့၍ရှောင်လိုက် ပြီးနောက် အားယူမာန်သွင်း၍ တအားခုန်လိုက်ရာ သိမ်းငှက် တစ်ကောင်အလား ဟူကိုချင်ထံသို့ ဝဲယုံ၍ရောက်ရှိလာသည်။

ဟူကိုချင်က သုတ်ခနဲ ဖာစ်ဖက်သို့ ရှောင်ထွက်သွား သည်။

ဝူဖန်၏ခြေထောက်နှစ်ချောင်း မြေသို့ထောက်မီချိန်တွင် ဟူကိုချင်နှင့် သူ၏ဇာကျာအဝေးမှာ ကြိုးတစ်ကမ်းအကွာတွင် ပင် ရှိနေပြန်ရာ ဝူဖန်မှာ မည်သို့မျှမတတ်နိုင်ဘဲ ဟူကိုချင် တိုက်ခိုက်မှုကိုသာ လွတ်ကမ်းအောင် ရှောင်မြဲရှောင်နေရ သည်။

အမှန်အားဖြင့် ဟူကိုချင်နှင့်ဝူပန်တို့၏ သိုင်းပညာစွမ်းပွာ
သူမသားကိုယ်မသား မတိမ်းမယိမ်းမျှသာဖြစ်ကြသည်။

သို့သော် ကိုင်ဆောင်သောလက်နက်အားဖြင့် ဟူကိုချင်
ကိုင်ဆောင်သော ကြိုးလက်နက်မှာ အကွာအဝေးလိုသလို
သုံးနိုင်သောလက်နက်ဖြစ်၍ တစ်ပန်းသောနေသည်။ ထို့ပြင်
ဝူပန်ကိုင်ဆွဲထားသော သံမှတ်ပလ္လေမှာ ကြိုးလက်နက်နှင့်
တိုက်ခိုက်သူအား ထိရောက်စွာဒုက္ခပေးနိုင်သော လက်နက်မျိုး
မဟုတ်သဖြင့် နိမ့်ပါးသည့်အခြေအနေမျိုးသို့ ရောက်ရှိနေခြင်း
ဖြစ်သည်။

မရကပလ္လေရှင်ဝူပန်မှာ သူ့အခြေအနေကို မကျေမချမ်း
ဖြစ်လာကာ မြေတစ်ကောင်အလှား သူ့ကို ဒုက္ခပေးလျက်ရှိ
သည့် ကြိုးကို ပလ္လေဖြင့် ရစ်ပတ်ချုပ်ကိုင်ရန် ကြိုးစားလိုက်
သည်။ အကယ်၍ ထိုသို့လုပ်နိုင်ပါက သူက အတင်းအား
သာလွန်သည်ဖြစ်၍ ဟူကိုချင်ကို ဒုက္ခပေးနိုင်မည်ဖြစ်သည်။

ဟူကိုချင်မှာ ကြိုးရှည်နှင့်တိုက်ခိုက်ရာတွင် အလွန်ကျွမ်းကျင်
သူ ဖြစ်သည်။ သူကိုင်သောကြိုးကို သူ၏လက်အလား နိုင်နင်း
စွာ ထိန်းချုပ်ကာ ကွယ်နိုင်စွမ်းရှိသူဖြစ်ရာ ဝူပန်က ရစ်ပတ်

ချုပ်ကိုင်နိုင်ရန် ကြိုးစားလိုက်သည်နှင့် ဝူပန် ရုတ်တရက်
မမှီနိုင်သော အမြင့်ရှစ်ပေခန့်မျှသို့ မြင့်ဘက်စေလိုက်သည်။
ပြီးမှ ဝူပန်၏ငယ်ထိပ်ဆီသို့ ရုတ်တရက် ပေါက်ချလိုက်ခြင်း
အားဖြင့် ပြောင်းလဲတိုက်ခိုက်ပြန်သည်။

ဝူပန်မှာ အရပ်လေးပေခန့်မျှသာရှိသော လူပုလူညက်
ကလေးဖြစ်သည်။ ဟူကိုချင်က ဆယ်ငါးပေမျှအကွာအဝေးမှ
တိုက်ခိုက်နေခြင်းဖြစ်၍ တစ်ချက်တည်းနှင့် ခုန်လွှားဝင်ရောက်
တိုက်ခိုက်ရန် မဖြစ်နိုင်ချေ။ အန္တရာယ်အလွန်များသော
အနေအကားသို့ ရောက်ရှိနေသည်။

ထို့ပြင် ဟူကိုချင်က သူ့ကြိုးကို အမြင့်ရှစ်ပေမျှသို့မြှောက်၍
ငှက်နှုတ်သီးနှင့်ပေါက်သည့်ပမာ ကြိုးထိပ်ဘုလုံးနှင့်တစ်ခေါက်
ခေါက် ပေါက်ချနေသဖြင့် ဗျာများ၍လှည်းနေရသည်။

ထိုအထဲတွင် ဟူကိုချင်က စပ်ပြုပြုလုပ်နေသေးရာ ဝူပန်မှာ
အလွန်ပင် မခံချိမခံဘဲဖြစ်နေသည်။

ထိုအခိုက် ဟူကိုချင်၏ကြိုးဘုလုံးက နှစ်ချက်မျှ ဆက်၍
သူငယ်ထိပ်ဆီသို့ ဆက်တိုက်ကျရောက်လာပြန်ရာ သူ့မှာ
အသေအလဲ ရွှောင်တိမ်းလိုက်ရပြန်၏။

ပလ္လောနှင့်ဝူပန်မှာ သည်းမခံနိုင်တော့အောင် ဖြစ်လာသည်။

သူ ခေါင်းမော့၍ ကြည့်လိုက်သောအခါ သူ့ခေါင်းအထက်လေးပေခန့်တွင် ဘယ်ညာယမ်းခါနေသော ဟူကိုချင်၏ ကြိုးကို မြင်လိုက်ရသည်။

“ကျား...”

ဝူပန်သည် မချုပ်တည်းနိုင်တော့သောဒေါသဖြင့် ကျားဟစ်ရင်း ခုန်လိုက်ကာ ကြိုးကိုပလ္လောဖြင့် ရစ်ပတ်လိုက်သည်။ တကယ်တော့ ထိုသည်မှာ ဝူပန်၏အမှားသာဖြစ်သည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဝူပန်၏သံမဏိပလ္လော့ ကြိုးကို သုံးလေးရစ်မျှ ရစ်ပတ်မိသည်နှင့် ဟူကိုချင်က ကြိုးကို စက်ဝိုင်းသဏ္ဍာန် ဆွဲမို့ လေတော့ရာ ဝူပန်မှာ အတွင်းအားသာသူ ဖြစ်သည့်တိုင် မည်သို့မျှ မတတ်နိုင်တော့ချေ။

ဝူပန်မှာ သူ့ပလ္လော့ကို တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်ထားရင်းနှင့် မျည်၍ ဆွဲမို့ ခြင်းခံရသော အရုပ်ကြီးတစ်ရုပ်အလား လေထဲတွင် ပတ်ချာလှည့်နေတော့သည်။

“ဟား...ဟား...ဟား...ဟား...”

“ဟား...ဟား...”

ဟူကိုချင်မှာ အတောမသတ်အောင်ရယ်မောနေရင်းမှပင်...

“ဟား...ဟား... ဝိုင်းကြိုးပတ်ပတ် ဒူဝေဝေ၊ ဟား...ဟား ဝိုင်းကြိုးပတ်ချာ ခုန်ကြိုးဟေ့...”

အဆက်မပြတ် ရယ်မောပြောဆိုနေတော့သည်။

ခဏမျှကြာသောအခါ ဝူပန်မှာ မျက်လုံးများပြာဝေကာ မူးနှောက်လာတော့သည်။

သူက အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်ထားရင်း သူ့သံမဏိပလ္လော့ကို လှက်မလှုတ်အောင် အားတင်း၍ ဆုပ်ကိုင်ထားရသည်။ သူ့မှာ မူးနှောက်လာသော်လည်း မျက်လုံးကိုလည်း ဖွင့်ထားရသည်။

ဟူကိုချင်က ဘာလုပ်ဦးမည်ကိုလည်း သတိထားနေရသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ သူ့အခြေအနေမှာ အတန်ကြာလျှင် မူးမိုက်လျက် ဆောက်ပြုတ်ကျကာ ရှုံးနိမ့်ရတော့မည်သာ ဖြစ်သည်။

“နောက်ကို လက်သရမ်း နှုတ်သရမ်း လုပ်ဦးမလားဗျို့။”

နတ်လေပြည်ဟူကိုချင်က အောက်မှအောက်၍ မေးမြန်းနေသည်။ မရကပလ္လေရွှင်ဝူဖန်မှာ ဘာမှပြန်မပြောနိုင်တော့သည့်အပြင် ချွေးစီးစီးကျလျက်နေခိုချေပြီ။

ထိုစဉ်....

အလွန်သေးမျှင်သော လေခွင်းသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။ ဟူကိုချင်သည် ထိုလေခွင်းသံကို မကြားမဟုတ် ကြားသည်။ သို့သော် သူ့မှာ ဝူဖန်ကို မွေ့ယမ်းနေသည့်ဖြစ်ရာ တိမ်းရှောင်ချိန် မရလိုက်ဘဲ ဖြစ်သွားသည်။

“ဒုတ်....”

သေးမျှင်သော ငွေဆံထိုးတစ်ချောင်းက သူ့ဘယ် လက်မောင်းဘွင် ပြင်းထန်စွာ ဝင်ရောက်စိုက်မိသည်။ ဟူကိုချင်သည် ရုတ်တရက် ခြေတစ်ဖက်နိမ့်ဆင်းသွားသည်။ ဝေဒနာကြောင့် လှဲယမ်းနေသော ကြိုးအချိန်ပါ လျော့သွားကာ အောက်သို့ နိမ့်ဆင်းသွားပြီး မရကပလ္လေရွှင်ဝူဖန်မှာ မြေကြီးပေါ်တွင် သုံးလေးပတ်မျှ လိမ့်သွားသည်။

ထိုအခိုက် တိုက်ပွဲနေရာသို့ လူတစ်ယောက် ပြေးဝင်ရောက် ရှိလာသည်။

ထိုလူမှာ ခမောက်ဝိုင်းကလေးတစ်လုံး ဆောင်းထားသော လူငယ်တစ်ယောက်မျှသာ ဖြစ်သည်။

လူက ဘေးရှည်ကို ကိုင်မြှောက်ရင်း နတ်လေပြည်ဟူကိုချင် ထံသို့ ပြေးဝင်သွားသည်။

“ထန်း....”

ဒဏ်ရာရသွားသော်လည်း သတိမလစ်သော ဟူကိုချင်က ကြိုးဖြင့် လက်ပြန်ရိုက်ချလိုက်ရာ လူငယ်မှာ ပြေးဝင်သွားသောအချိန်ကို ထိန်း၍ အသေအလဲ တိမ်းရှောင်လိုက်ရသဖြင့် လဲကျမလိုပင် ဖြစ်သွားသည်။

သူက ကိုယ်ဟန်ကို ထိန်းရင်းနောက်တစ်ကြိမ်တိုက်ခိုက်ရန် ဟူကိုချင်ကို ကြည့်လိုက်သည်။

သို့သော်....

ဟူကိုချင်ကို အရိပ်အယောင်မျှပင် မမြင်ရတော့။

၂၉၆ ❀ ရဲမာန်အောင်

“တောက်....”

လူငယ်က တောက်တစ်ချက်ကို ပြင်းထန်စွာ ခေါက်လိုက်
သည်။

ထိုစဉ် မရကပလ္လေရှင် ဝူပန်မှာ သူ့ ပလ္လေကို မြေတွင် ထောက်
၍ အားပြုရပ်ရင်း ထောက်လာသော လူငယ်ကို လှမ်းကြည့်
လိုက်သည်။

သူ့မှာ မူးဝေနေဆဲရှိရာ ယိမ်းယိုင်နေပြီး သဲသဲကွဲကွဲ မမြင်
နိုင်ဘဲရှိသည်။

မရကပလ္လေရှင် ဝူပန်က အားတင်း၍ ပြောလိုက်သည်။

“ကျုပ်အသက်ကို ကယ်တာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

လူငယ်က ဖျတ်ခနဲ သူ့ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျားသေသွားလဲ ကျုပ်က သောက်ဂရုမစိုက်ဘူး၊ ယို
လူယုတ်မာ ထွက်သွားတာကိုပဲ ကျုပ်က ဒေါသဖြစ်နေတာ”

ထို့နောက်လူငယ်က တောက်တစ်ချက် ထပ်မံခေါက်
လိုက်ပြီး နတ်လေပြည်ဟုဆိုချင် ထွက်ခွာသွားရာသို့ လိုက်ပါ
သွားသည်။

မြဲဇျောက်ရှင်နှင့် လျှင်စီးသက်တန်ဆိုင်၊ ❀ ၂၉၇

မရကပလ္လေရှင် ဝူပန်သည် တောင့်ခံထားရင်းပင် ဝေါခနဲ
တစ်ချက်ထိုးအန်လိုက်သည်။

ထို့နောက် ပလ္လေကို ကိုင်ရင်းပျော့ခွေလဲကျသွားတော့
သည်။

ထိုရွှေဝါရောင်သည် ခပ်ပါးပါး၊ ကျဆောက်နေသော နှင်း
ပွင့်များကိုပါ ရွှေရည်ပါးပါးသဏ္ဍာန် ရောင်ပြန်ဟပ်စေ
သည်။

ထိုလရောင် ဖန်တီးမှုဖြင့် တောင်ကတုံးနှင့် ကြပ်တီးကုန်း၊
မြေများသည်ပင် လှပသော ရှုခင်းကွင်းမြေအဖြစ်သို့ အသွင်
ပြောင်းနေသည်။

သို့သော် ဖန်တီးမှုနှင့် ခံစားချက် တစ်သပ်တည်းဖြစ်မနေ
သောအခါ အလှအပဟူသည် မရှိချေ။

ဝေသုချိန်မှာ စိတ်ရှုပ်ထွေးနေသူသာ ဖြစ်သည်။

လောလောဆယ်၌ သူတို့ အလှအပ ဟူသည် မရှိ
ချေ။

လရောင်ရွန်းမြဲသော အလှအပသည် လည်းကောင်း၊
အေးမြသော နှင်းပွင့် နှင်းလေပြည်အေးတို့သည် လည်း
ကောင်း သူ့အတွက်အချည်းနှီးသာ ဖြစ်သည်။

(၁၆)

နှင်းက ခပ်ပါးပါး ကျနေသည်။
ကွင်းပြန့်ဘက်မှ တသွန်သွန်တိုက်ခတ်လာသော ဆောင်း
လေအေးက နှင်းဇာခြည်ပါးကို ဆော့ကစား နေသည်သို့ ရှိ
သည်။

နှင်းပွင့်များက မထုံတက်ဘေး နိုင်လှသည်။ ခပ်ပါးပါး
ကျဆင်းမြဲ ကျဆင်းနေသည်။

လပြည့်ညကား သန်းခေါင်ကို ကျော်လွန်ပြီထင်သည်။
အနောက်ဘက်သို့ ငိုက်ယွန်းလျက်ရှိသည်။ လရောင်ခြည်
သည် ရွှေဝါရောင် ဖြစ်သည်။

သူသည် ညအခါ ခရီးသွားရခြင်းကို နှစ်သက်မြတ်နိုးသူ ဖြစ်သဖြင့် ညတွင်းချင်းပင် ချီအန်မြို့သို့ အထောက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ် သည်။

လောလောဆယ်၌ သိုင်းလောကတွင် မည်သို့သော အခြေအနေများ ပြစ်ပေါ်နေသည်ကို သူမသိချေ။ အထူး သဖြင့် သူ့အနေဖြင့် သိချင်နေသည်ကား အမေနှင့်ပတ်သက် သော အကြောင်းများသာ ဖြစ်သည်။

ဝေသူချိန်သည် မရှင်းလင်းသော အတေးများဖြင့် တစိုက် စိုက် လျှောက်လာခဲ့သည်။

ထိုအခိုက်တွင် ချီအန်မြို့ဘက်ဆီမှ လူတစ်ယောက် အပြေ၊ အလွှားလာသည်ကို မြင်လိုက်ရသည်။

ထိုလူသည် ခမောက်ဝိုင်းတစ်လုံးကို ဆောင်းထား၍ အပြာ နုရောင် ဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်ထားသည်။

ခန္ဓာကိုယ် သေးသေးသွယ်သွယ်နှင့် သွားဟန်လာဟန် သွက်လက်သည်။

သူ့ကိုမြင်ပူးသည်ဟု ဝေသူချိန် ထင်နေသည်။

တစ်စုံတရာ အရေးကြီးလာပုံရသော ထိုလူသည် ခဏတွင် ဝေသူချိန်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်သို့ ထောက်လာကာ ခြေလှမ်း တစ်ချက် တုံ့လိုက်လျက်....

“ဗီမာဗျ...ဗီလမ်းကနေ လူတစ်ယောက် လျှောက်လာ တာများ မမြင်ဘူးလား”

အလျင်စလို မေးလိုက်သည်။

“လူတစ်ယောက်....”

ဝေသူချိန်က ခမောက်ဝိုင်းအောက်မှ ထိုလူ၏မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်ရင်း သံယောင်လိုက်သလို ပြောလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်...လူတစ်ယောက်အဝါရောင်ဝတ်စုံနဲ့ မျက်နှာ မှာ ငှက်နှုတ်သီးမျက်နှာပုံး စုပ်ထားတယ်”

ခမောက်ဝိုင်းနှင့်လူက ဆက်တိုက် ပြောလိုက်သည်။

“ကျွန်တော်တော့ ဗီလမ်းအစိုင်းလျှောက်လာတာပဲ၊ လူ တစ်ယောက်မှ မတွေ့သေးဘူး။ ခု ခင်ဗျားကိုတွေ့တာ ပထမ ဆုံးပဲ”

ဝေသူချိန်က အမှန်အတိုင်း ပြောလိုက်သည်။

ထိုသူသည် စိတ်ရှုပ်ထွေးသွားပုံ ရသည်။

ထို့နောက် ပါးစပ်မှ တစ်စုံတရာတီးတိုး ပြောဆိုလိုက်ပြီး ဝေသူချိန်၏ညာဘက်မှ ဖြတ်၍ဆက်လျှောက်သွားသည်။

ဝေသူချိန်မှာ ထိုလူ့ကို ဘယ်နေရာတွင် မြင်ဖူးသည်ကို စဉ်းစား၍ ရလှဆဲဆဲ ဖြစ်သည်။

ခဏတွင် သူက သတိရသွားပြီး နောက်ဘက်သို့ လှည့် ကြည့်လိုက်သည်။

ထိုအချိန်တွင် သူ့အား ကျော်ဖြတ်သွားသူကလည်း ဇဝေ ဇဝါနှင့် ပြန်လှည့်လိုက်ချိန်ဖြစ်သည်။

နှစ်ယောက်စလုံး အကြည့်ချင်း ဆုံသွားပြီး ဝေတ္တမျှငိုင်းနေ ကြပြီးမှ....

“မိမှာဗျ”

ခမောက်ဝိုင်းနှင့်လူက ခေါ်လိုက်သည်။

သူသည် ဝေသူချိန်၏ ဖြစ်ကတတ်ဆန်း ချုပ်သားသော ဝက်ဝံရေဆက်ကျိနှင့် ကိုးရိုးကားယားပုံစံကို ခြေဆုံးခေါင်းဖျား ကြည့်လိုက်ပြီးမှ....

“ခင်ဗျား ဘယ်ကလာတာလဲ”

ဟု မေးလိုက်သည်။

ဝေသူချိန်က ပြုံးလိုက်ပြီး....

“ဘာဖြစ်လို့ ဒီလိုပေးတာလဲဗျ”

သိမ်မွေ့စွာ ပြန်မေးလိုက်သည်။

“ကျွန်တော် တွေ့ချင်နေတဲ့ လူတစ်ယောက်များ ဖြစ် မလားလို့ပါ”

ခမောက်ဝိုင်းနှင့်လူက ပြောရင်း ဝေသူချိန်နှင့် မျက်နှာ ချင်းဆိုင် ငါးပေမျှအကွာအထိ လျှောက်လာသည်။

“ကောင်းပါပြီ....ကျွန်တော်ဖြေပါ့မယ်၊ ကျွန်တော် အခု မိုးခိုတောင်က လာတာပါ”

ဝေသူချိန်၏ အဖြေစကားကိုကြားရလျှင် ခမောက်ဝိုင်းနှင့် လူမှာ စိတ်ပျက်သွားပုံရသည်။

“စီလိုဆိုရင်တော့ ကျွန်တော်တွေချင်တဲ့လူ မဟုတ်သေးပါဘူးဗျာ”

ပြောပြီး လှည့်ထွက်သွားတော့မပမာ ပြုလိုက်သည်။

ထိုအခါ ခမောက်ဝိုင်းနှင့်လူ၏ ကျောတွင် သိုင်းလွယ်ထားသော ဓားရှည်ကို လစောင်ဖြင့် သေချာမြင်လိုက်ရသည်။

ယခု သူ့ကျောတွင် သိုင်းလွယ်ထားသော ဓားရှည်နှင့် တထေရာတည်းပင်။

ခားအိမ်မှစ၍ ခားရိုးတွင် ပဝါနီချည်ထားသည်က အစတုနေသည်။

ဝေသူချိန်က ထွက်သွားတော့မည့် ခမောက်ဝိုင်းနှင့်လူကို လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

“ခဏနေပါဦးဗျာ”

ထိုလူက ပြန်လှည့်ကြည့်သည်။

“ခင်ဗျားကိုလဲ ကျွန်တော် မေးစရာရှိတယ်ဗျ”

“ဘာမေးမှာလဲ”

ထိုလူ၏လေသံက စောစောကလေသံမျိုး မဟုတ်တော့။

အနည်းငယ်ထန်လာသည်။

“ခင်ဗျား လွန်ခဲ့တဲ့ကိုးရက်လောက်က ဝေးပြတော့နဲ့ တိုက်ခိုက်ရင်း အဆိပ်မိတယ် မဟုတ်လား”

ဝေသူချိန်၏ စကားကိုကြားရလျှင် ထိုလူမှာ ပြုံးခနဲ ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားသည်။

“နဂါးမောက်တောင်ခြေတောကြီးတော့က ချွတ်လေးမှာ လေဗျာ”

ဝေသူချိန်က ဆက်၍ပြောလိုက်ရာ....

“ခင်....ခင်ဗျား....ခင်ဗျား”

ခမောက်ဝိုင်းနှင့်လူသည် အထစ်ထစ်အငေါ့ငေါ့ပြောရင်း၊
ပြေးဖမ်းလိုက်တော့မည်ပမာ ဖြစ်သွားပြီ။ သူ့ကိုယ်သူ ထိန်း
လိုက်ရင်း....

“သိပ်ဝမ်းသာတာပဲဗျာ၊ ခင်ဗျားဟာ ကျုပ်တွေချင်နေတဲ့
စွဲနဲ့တူတယ်လို့ ကျုပ်က ထင်နေတာဗျာ။ ချွာကလူတွေပြော
လိုက်တာက ကိုးရိုးကားထူး ဝက်ဝံရေအင်္ကျီကြီးနဲ့တဲ့၊ နေစမ်း၊
ပါဦး။ ခင်ဗျား ဟိုဘက်လှည့်လိုက်စမ်းပါဦး။”

“ဘာလဲ....ကျုပ်ခါးကို ကြည့်ချင်လို့လား၊ ခင်ဗျားခါးနဲ့
အထူတူပဲဗျ”

ဝေသူချိန်က ရယ်မောရင်း ပြောလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားလဲ သိနေတာကိုး”

ခမောက်ဝိုင်းနှင့်လူကလည်း ရယ်သံနှင့်ပြော၏။

ထို့နောက် ဆက်၍....

“အံ့ဩစရာပဲဗျာ၊ ခင်ဗျား စိတ်မဆိုးဘူးဆိုရင် ကျုပ်က
မေးရလိမ့်ဦးမယ်”

“မေးပါဗျာ၊ ကျွန်တော် စိတ်မဆိုးပါဘူး”

ဝေသူချိန်က ခွင့်ပြုလိုက်ရာ....

“ဒီခါးဟာ ခင်ဗျား ကိုယ်ပိုင်ခါးတော့ မဟုတ်ဘူး၊ မဟုတ်
လား။ ဘယ်ကရတယ်ဆိုတာများ ကျွန်တော် ကို ပြောနိုင်
မလားဗျ”

“သိပ်မှန်ပါတယ်ဗျာ၊ ဒီခါးက ကျုပ်မိတ်ဆွေတစ်ယောက်၊
ဆဲ....ဆရာလို့လဲ ပြောနိုင်ပါတယ်။ သူက ကျွန်တော် ကို
လက်ဆောင်ပေးလိုက်တာဗျ”

“မိတ်ဆွေ....ဆရာ ဟုတ်လား”

ခမောက်ဝိုင်းနှင့်လူက သူ့ဘာသာပြောသလို ပြောသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ မိတ်ဆွေလို့လဲ ပြောလို့ရ ဆရာလို့လဲ ပြော
လို့ရပါတယ်။ ဒါ့ထက် ကျွန်တော်ကလဲ အဲဒီမေးခွန်းကိုပဲ
ခင်ဗျားကို မေးချင်ပါတယ်။ ခင်ဗျားပြောနိုင်မှ ပြောပါ”

“အင်း....ဒီခါးက....ဒီခါးက ကျုပ်ရတာလဲ ခင်ဗျား
ရသလိုပဲဗျ”

ခမောက်ဝိုင်းနှင့်လူက တုံ့ဆိုင်းဆိုင်းနှင့် ဖြေလိုက်သည်။

“သိပ်အံ့ဩဖို့ကောင်းတဲ့ တူညီမှုပဲဗျို့။”

ဝေသူချိန်က ဝမ်းသာအားရ ပြောလိုက်သည်။

“ဒါထက် ခင်ဗျားမိတ်ဆွဲဆရာပဲ ထားပါတော့ဗျာ၊ သူ့အခု ဘယ်မှာလဲဗျ၊ သိခွင့်ရှိရင် သိပါရစေ”

ခမောက်ဝိုင်းနှင့်လူက မေးသည်။ သူကထိန်း၍ ထိုမေးခွန်းကို မေးလိုက်သော်လည်း သူ့လေသံအရ ထိုအဖြေကို အလွန် သိချင်နေပုံရကြောင်း ထင်ရှားသည်။

“သူက အဝေးကြီးကိုပြန်သွားပါပြီ၊ သူ့ခမျာ ကံမကောင်းရှာပါဘူးဗျာ”

ဝေသူချိန်က ပန်ကူးကျန်အကြောင်း တခြားလူ မသိစေချင်အဖြစ် ဝေ့လည်ကြောင်ပတ် ဖြေလိုက်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့များလဲဗျာ”

“ကျွန်တော်က သူ့တပည့်ဆိုတော့ သိပ်တော့ မေးရဲတာမဟုတ်ဘူးဗျ၊ အနည်းအကျဉ်းပဲသိရတာ၊ ကျုပ် သိရသလောက်

တော့ သူ့မှာ ညီမမိုက်ကလေး တစ်ယောက်ရှိပုံရတယ်၊ ဆရာက အဲဒီညီမမိုက်ကလေးကို လိုက်ရှာနေတယ်လို့ ဇော်တာပဲ”

ဝေသူချိန်၏ အဖြေစကားအဆုံးတွင် ထို့လူက သက်ပြင်းချသည်။

“အင်း... ကြားရတာ စိတ်မကောင်းပါဘူးဗျာ၊ ကျွန်တော် ဆရာကတော့ ခင်ဗျားဆရာလို မဟုတ်ဘူးဗျ၊ သူကတော့ လူတစ်ယောက်ကို သတ်ဖို့လိုက်ရှာနေတာ”

“အလို... ကြောက်စရာကြီးဗျာ”

ဝေသူချိန်က ထိတ်လန့်တကြားပြောလိုက်သည်။

ဆက်၌....

“ကျုပ်ဆရာကတော့ စိတ်ထား နူးညံ့တယ်ဗျ၊ သူက အင်မတန်ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့တယ်၊ ပြီးတော့ ဆရာက ကျုပ်အသက်ကို ကယ်တင်ခဲ့တဲ့ ကျေးဇူးရှင်ပါဗျာ”

ဝေသူချိန်က တကယ်ပင် ပန်ကူးကျန်ကို သတိတရဖြင့်ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“ဪ...”

ခမောက်ဝိုင်းနှင့်လူ ဝေးဝိုင်းနေသည်။

ခဏကြာမှ...

“လူတစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် အကြောင်းတရား မတူကြ ပါဘူးဗျာ”

တရားသူကြီးရှေ့တွင် လျှောက်လဲသည့် လေသံမျိုးဖြင့်ပြော လိုက်သည်။

“ဒါဆိုရင် ခင်ဗျားနဲ့ ကျွန်တော်ဟာ ဟိုးအရင်ကစာစ်ခါ မျှ မမြင်ဖူးပေမယ့် ခင်ဗျားဟာ ကျွန်တော့် အသက်သခင် ကျေးဇူးရှင် ဖြစ်နေပြီမဟုတ်လား”

“ကျွန်တော် ဗီလိုသဘောမထားပါဘူးဗျာ”

“ဒါက မငြင်းကွယ်ကောင်းတဲ့အကြောင်းပါ။ ကျွန်တော် သေသည်အထိ ဗီအတိုင်း ကျေးဇူးတင်နေမှာပါ”

ခမောက်ဝိုင်းနှင့်လူက လှိုက်လှဲစွာပြောနေခြင်း ဖြစ်၍ ဝေသူချိန်က ငြိမ်နေလိုက်သည်။

ထိုအခိုက်....

“အောင်မယ်...လရောင်အောက်မှာ နှစ်ယောက်တည်း စကားပြောနေလိုက်ကြတာ၊ ဘယ်ကကောင်တွေလဲကွ”

ခြင်္သေ့ဟိန်းလိုက်သကဲ့သို့ အသံကြီးနှင့်ပြောလိုက်သံ ထွက် ပေါ်လာသည်။

အသံမှာ ခမောက်ဝိုင်းနှင့်လူ ကျောပေးထားသောလမ်း ဆက်မှ ဖြစ်သည်။

ဝေသူချိန်ထောခမောက်ဝိုင်းနှင့်လူပါ အသံကြားရာသို့ကြည့် လိုက်ကြသည်။

နှင်းပါးပါးကျနေသော လရောင်အောက်တွင် သူတို့ရှိရာ အက်သို့ လျှောက်လာသော လူသုံးယောက်ကို မြင်လိုက်ရ သည်။

“အောင်မယ်....ဘယ်သူများလဲလို့၊ ဟေ့ကောင်....မင်း မသေသေးဘူးလားကွ”

အသံနှင့်အတူ လူသုံးယောက်က သူတို့နှစ်ယောက်အနီးသို့ ထောက်လာကြသည်။

“သတိထား....”

ဝေသူချိန်က ခမောက်ဝိုင်းနှင့်လူကို သတိပေးလိုက် သည်။

၃၀၂ ❀ ရဲစာန်အောင်

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူတို့နှစ်ယောက်အနီးသို့ ရောက်
လာသူများမှာ မကောင်းမှုတစ်ခုကို ကျူးလွန်ရန် ဘယ်ခေ
အခါမှ ဝန်မလေးတတ်ကြသည့် ရှင်ပျက်တစ္ဆေ သုံးဖော်
ဖြစ်နေကြသောကြောင့်ပင်တည်း။ ။

ပထမတွဲပြီး။

ရဲစာန်အောင်